தமிழ்க் காப்பியங்கள்

கி.வா.ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம்

தமிழ்க் காப்பியங்கள்

(ஆராய்ச்சி)

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம் லிமிடெட்
46, இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை,
சென்னை – 600 014.

மறு பதிப்பு : 1991

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 40.00

ஸ்ரீ எஸ்.எஸ்.பிரிண்ட் ஹவுஸ்
சென்னை–5. ☎ 833231

நூன்முகம்

வித்துவான் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றவுடன் 1934-ஆம் ஆண்டு முதல் 1937-ஆம் ஆண்டு வரையில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆராய்ச்சி மாணவனாக இருந்தேன். மாணவனுக் குரிய ஊதியத்தைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெற்றேனே யன்றி என் ஆராய்ச்சி முற்றும் என் ஆசிரியப்பிரான் அவர்களிடமே அமைந்தது. எனக்கு வழிகாட்டும் பேராசிரியராக அவர்கள் இருந்தார்கள். எப்போதுமே அவர்கள் அடிபற்றி ஒழுகினாலும், நான் பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சி மாணாக்கன் ஆனபோது சம்பிரதாயப்படி ஒரு பேராசிரியரிடம் இருந்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமாதலால் அந்தப் பொறுப்பை ஸ்ரீமத் ஐயரவர்களே ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த மூன்று வருஷங்களும் ஆராய்ந்து தெளிந்து எழுதிய ஆராய்ச்சி என்று இதனைச் சொல்ல இயலாது. ஐயரவர்களுடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய ஏவல்களையும் செய்துகொண்டு இதனையும் ஆராய்ந்தேன். நான் எழுதிய கட்டுரையைச் சிறிது சுருக்க வேண்டுமென்று பல்கலைக் கழகத்தார் பணித்தனர். அதன்படி ஓரளவு சுருக்கியதை அவர்களே தங்கள் வெளியீடாக 1940-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்கள். அவர்கள் அச்சிட்ட பிரதிகள் யாவும் செலவான பின் பல ஆண்டுகளாக இது கிடைக்காமையால் மீட்டும் இதை வெளியிடலாம் என்று எண்ணினேன். முன்பு

சுருக்கிய இடங்களைப் பழையபடியே அமைத்ததோடு, வேறு சில செய்திகளையும் கூட்டினேன்.

இதனை வெளியிட்டுக் கொள்ளும்படி இசைவு தந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாருக்கு என் நன்றி உரியது.

முதற் பதிப்பில் சிறப்புப் பெயர் அகராதி என்ற பெயருடன் ஆசிரியர் பெயர், நூற் பெயர் என்பவை மாத்திரம் அமைந்த அகராதியை இணைத்திருந்தேன். இப்போது விரிவான பொருள் அகராதி ஒன்றைத் தொகுத்துச் சேர்த்திருக்கிறேன்.

கி. வா. ஜகந்நாதன்

✡ ✡ ✡

முதற் பதிப்பின் முகவுரை

'தமிழ்க் காப்பியங்கள்' என்னும் இப்புத்தகம் சென்னை ஸர்வ கலாசாலையில் நான் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாணுக்கனுக இருந்த காலத்தில் செய்த ஆராய்ச்சியின் விளைவாக எழுதப்பட்டது; காப்பிய இலக்கணங்களின் வரலாற்றையே தலைமையாகக் கொண்டது.

காப்பியங்களின் அமைப்பு முறை, கவிச் சுவை ஆகிய விஷயங்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து எழுதப்பெற்ற புத்தகங்கள் பிற மொழிகளில் உள்ளன. அத்தகைய விமரிசனங்கள் தமிழில் அதிகமாக இல்லை. தமிழ் மொழியின் சரித்திரம் மிக விரிந்தது; நீண்ட கால அளவை உடையது. அதை ஆராய்ந்து தக்க வண்ணம் விரித்து எழுத ஆராய்ச்சியாளர் முற்படுவரேல் அச் சரிதம் பெரும் பயனுடையதாக விளங்குமென்பதில் தடையில்லை.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இலக்கணங்களின் வளர்ச்சி முறை ஆகியவை தனித்தனியே ஆராய்ச்சி செய்தற்குரியன. தமிழ் இலக்கணம் நாளடைவில் விரிந்து கொண்டே வருகின்றது. அதன் பிரிவுகளில் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே பல கிளைகளை உடையதாக விரிகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் உள்ள எழுத்திலக்கணத்திலும் சொல்லிலக்கணத்திலும் காணப்படாத பல புதிய அமைப்புக்கள் பின்பு புகுந்தன; பல பழைய மரபுகள் வழக்கொழிந்தன. அவ்வாறே பொருள், யாப்பு என்பவற்றிலும் உண்டான

வேறுபாடுகள் பல. அணியிலக்கணம் தனிப்பிரிவாகத் தொல்காப்பியத்திற் சொல்லப்படவில்லை. வடமொழியின் தொடர்பு மிகுதியான பின்னரே அதனைத் தனியே வரையறை செய்யும் நூல்கள் தமிழில் எழுந்தன. ஆயினும் பழங்காலத்து இலக்கணங்களில் அணியிலக்கணத் தொடர்புடைய செய்திகள் பல உண்டு. அவை நாளடைவில் பெருகி உருப்பெற்றன.

தமிழ் இலக்கணப் பிரிவுகளில் ஒவ்வொன்றின் வரலாறும் தனித்தனியே ஆராய்ந்து அமைத்தற்குரியதே யாகும். அவற்றுள் அணியிலக்கண வரலாற்றை ஒருவாறு எடுத்துக்காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழணியிலக்கணம் வடமொழிச் சார்புபற்றியே வளர்ந்ததாதலின் அம்மொழியிலுள்ள அணியிலக்கண வரலாற்றை நன்கு தெளிந்த பின்னரே இதனை உணர்தல் கூடும். இத்துறையில் ஸ்ரீமான் டாக்டர் சுசீல குமார தே எழுதிய 'வடமொழி அணியிலக்கண வரலாறு' என்னும் புத்தகமும், ஸ்ரீமான் சங்கரன் எழுதிய 'ஸம்ஸ்கிருத இலக்கிய விமரிசனத்தில் சில துறைகள்' என்னும் ஆராய்ச்சியும் எனக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தன.

இதில் உள்ள முதல் ஐந்து பிரிவுகளும் காப்பிய இலக்கண வரலாறாகும். மேலுள்ள இரண்டு பிரிவுகளும் காப்பிய இலக்கியங்களைப்பற்றியனவாம். காப்பிய இலக்கியங்களைப்பற்றிய பகுதிகளில் பிற்காலத்துப் புராண காப்பியங்களைப்பற்றித் தனித்தனியே உரைக்கப் புகுந்தால் அது மிக விரியுமாதலால் அத்துறையில் நான் புகவில்லை. தமிழ்க் காப்பிய இலக்கியங்களின் விமரிசனமாக இப் பகுதியை நான் எழுதவில்லை. இலக்கியங்கள் வரவர வளர்ந்து வந்த முறையையும் அவற்றின் சுவை வேறுபாடுகளையும் ஆராய்ந்து எழுதப் புகுந்தால் அதுவே மிகட்

பெரிய புத்தகமாகிவிடும். ஆதலின் காப்பிய இலக்கியங்களில் பொதுவாக எத்தகைய வளர்ச்சி நாளடைவில் உண்டாயிற்று என்பதை மாத்திரம் ஒருவாறு காட்ட முயன்றுள்ளேன். ஐம்பெருங் காப்பியங்களென்னும் வழக்குப் பிற்காலத்ததென்பதும் அத் தொகுப்பு எவ்வகை ஒப்புமையையும் கருதி அமைக்கப்பட்டதன்றென்பதும் என் கருத்து. இதனை இப்பகுதியில் கூறியுள்ளேன்.

"இந்த ஆராய்ச்சி நிரம்பிய தன்று; பல குறைகளை யுடையது; பல வேறுபட்ட கருத்துக்களுக்கு இடமளிப்பது" என்பதை நான் உணர்கின்றேன்; ஆயினும் இத்துறையில் முதல் முறையாக இதனைச் செய்யத் துணிந்தேனென்ற கருத்தே அந்த உணர்ச்சிக்கிடையே ஓர் ஆறுதல் அளிக்கின்றது.

> "கடல்கண் டோமென்பர் யாவரே
> முடிவுறக் கண்டார்."

என்னுடைய ஆராய்ச்சிக்கு நெறி வகுத்துதவி அவ்வப்போது நான் நூல்களை ஆராய்ந்து செய்திகளைத் தொகுக்க வேண்டிய முறையை உரைத்து நான் எழுதுவனவற்றைக் கண்காணித்துத் திருத்தங்கள் செய்து இக்கட்டுரை நிறைவேறிய காலத்துப் பார்வையிட்டு ஆசீர்வதித்தருளிய என் ஆசிரியப் பெருமானாகிய **பிரம்மஸ்ரீ மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத** ஐயரவர்களுக்கு நன்றி கூற என் உள்ளம் முந்துகின்றது; ஆயினும் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்த வார்த்தைகள் இல்லை. இக் கட்டுரையில் அறிவின் கூறுபாடு எங்கெங்கே இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ அவை யாவும் அவர்கள் அளித்த பிச்சை; ஏனையவை என் பேதைமையின் விளைவுகள்.

என்னை மூன்று வருஷங்கள் ஆராய்ச்சி மாணுக்கனுக இருக்கச் செய்து இக் கட்டுரை எழுதுவதற்கு வாய்ப்பை யளித்து, இது நிறைவேறியவுடன் புத்தகமாக வெளியிட்ட சென்னை ஸர்வ கலாசாலையாரது பேருதவியை என்றும் மறவேன். அவர்களுக்கு என் நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்

திருவல்லிக்கேணி,
29—4—40

கி. வா. ஜகந்நாதன்

முன்னுரை

ஸ்ரீ வித்வான் கி. வா. ஜகந்நாதையர், சென்னை ஸர்வ கலாசாலையில் ஆராய்ச்சி மாணவராக இருந்த காலத்தில் அவருடைய வேலையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு எனக்கு இருந்தது. அவருடைய பேருழைப்பின் பயனாக வெளி வந்துள்ள தமிழ்க் காப்பியங்கள் என்னும் இக்கட்டுரை பல துறைகளில் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது.

அவ்வப்போது விஷயங்களைக் கேட்டு வந்த எனக்கு எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே இவ் வடிவத்திற் பார்க்கையில் மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

வடமொழி யலங்கார சாஸ்திரங்களிலும் ஆங்கில நூல்களிலும் உள்ள அருமையான விஷயங்கள் இந்நூலில் ஆங்காங்கு ஒப்புமை யாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கல விருத்தி, வீரசோழியம் முதலிய அநேக நூல்களில் காப் பிய இலக்கணங்களைப்பற்றி ஒவ்வோரிடத்தில் காணப்படும் விஷயங்களையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தி இக்கட்டுரையில் தொகுத்தமைத்திருப்பது புலவர் பெருமக்க ளால் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

இப் புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்தால், ஜகந்நாதையருடைய பலதிறப்பட்ட பேராற்றலும், நூலாராய்ச்சி வன்மையும், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் அவருக்குள்ள பரந்த ஞானமும், ஞாபக சக்தியும் நன்கு புலனாகும்.

இவ் வகையான நூல் இதுவரை தமிழில் ஒருவராலும் எழுதப்படாததால் தமிழ் நூல் பயில்வோருக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் இது பெரிதும் பயன்படுமென்பதில் ஐயமில்லை.

'தியாகராஜ விலாசம்'
திருவேட்டீசுவரன் பேட்டை
சென்னை: 4—4—'40

இங்ஙனம்
வே. சாமிநாதையர்

உள்ளுறை

பக்கம்

1. காப்பியங்கள் 1—11

மொழி உண்டான வரலாறு 1
இலக்கணத்தின் தோற்றம் 3
இலக்கணமும் இலக்கியமும் 4
இலக்கியமும் காலப்போக்கும் 5
இலக்கியங்கள் எவை? 6
நூற்பயன் 9
நூல்களின் வகை 9
காப்பியத்தின் சிறப்பு 10

2. காப்பிய இலக்கண நூல்கள் 12—65

பொருட்டொடர் நிலை 12
நூல் வகை 12
இலக்கணம் 13
பாட்டு 14
காப்பிய இலக்கண நூல்கள் 14
காப்பிய இயல்பை உணர்த்தும் நூல்கள் 15

1. நாடகத் தமிழ் இலக்கணம் 17

அகத்தியம் 18
பிற நாடகத் தமிழ் நூல்கள் 20

2. யாப்பிலக்கண நூல்கள் 23

தொல்காப்பியம் 25
மாபுராணம் - பூதபுராணம் 27
அவிநயம் 28
பல்காப்பியம் 29

பல்காயம்	29
காக்கை பாடினியம்	30
சிறுகாக்கை பாடினியம்	33
கையனார் யாப்பு	34
நத்தத்தர் யாப்பு	34
சங்க யாப்பு	35
மயேச்சுவரர் யாப்பு	35
வேறு சில பழைய நூல்கள்	36
யாப்பருங்கலமும் காரிகையும்	37
தமிழ்நெறி விளக்கம்	39
வீரசோழியம்	39
இலக்கண விளக்கம்	39
தொன்னூல்	40
முத்துவீரியம்	40
3. அணியிலக்கணங்கள்	40
அணியியல்	41
வேறோர் அணியிலக்கணம்	44
தண்டியலங்காரம்	45
மாறன் அலங்காரம்	52
குவலயானந்தம்	53
அணியிலக்கணம் அல்லாத அலங்காரங்கள்	54
4. பாட்டியல் நூல்கள்	55
பன்னிரு பாட்டியலும் பாட்டியல் மரபும்	55
வச்சணந்தி மாலை	59
நவநீதப் பாட்டியல்	59
வேறு சில பாட்டியல்கள்	60
சிதம்பரப் பாட்டியல்	61
பிரபந்தத் திரட்டு	62
பிரபந்த தீபம்	63
இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல்	63
பிற நூல்கள்	63

3.	காப்பிய இலக்கணங்கள் (1)	66—117
	காப்பியப் பெயர்கள்	66
	காப்பிய வகை	68
	தொல்காப்பியம்	70
	வனப்பிலக்கணமும் காப்பிய வகையும்	70
	அம்மை	72
	அழகு	72
	தொன்மை	73
	தோல்	75
	காப்பியமும் கதையும்	78
	விருந்து	80
	இயைபு	82
	புலன்	85
	இழைபு	86
	வண்ணங்கள்	86
	குற்றமும் குணமும்	91
	உவமை அளவையும் அணியும்	94
	ஏனை யுவமம்	96
	உவமைகளின் வகை	97
	உவம உருபுகளின் வரையறை	99
	உள்ளுறை யுவமம்	100
	மெய்ப்பாட்டியல்	104
	நாடகச் சுவை	105
	தொல்காப்பியத்தில் உள்ள மெய்ப்பாடுகள்	109
	சுவைகளின் தொகை	110
	பக்தி ரஸம்	113
	உவகைச் சுவை	113
	சிருங்கார வகை	115
4.	காப்பிய இலக்கணங்கள் (2)	118—175
	நாடக இலக்கணங்கள்	118
	நாடகக் கவிஞன்	118

கூத்து வகை	119
நாடக உறுப்புக்கள்	120
நாற்பொருள் அமைதி	120
கதை அமைப்பு	121
விருத்தி	122
கதைத் தொடர்ச்சி	122
சுவை	125
நாடகச் சாதி	126
குறிப்பு முதலியன	127
சேதம்	127
வீரசோழிய உரையில் கண்ட செய்திகள்	128
நாடகச் சிறப்பு	130
இயற்றமிழ்க் காப்பிய இலக்கணங்கள்	132
காப்பியக் கவிஞன்	132
காப்பியத்தின் பகுப்பு	133
பெருங்காப்பிய இலக்கண ஆராய்ச்சி	136
கடவுள் வாழ்த்து	138
உறுப்புக்களின் பெயர்கள்	141
நாற்பொருள்	145
வருணனைகள்	145
நாட்டுச் சிறப்பு - நகரச் சிறப்பு	147
ஐந்திணை வளம்	153
பொழுது வருணனை	155
இருசுடர்த் தோற்றமும் மறைவும்	157
இன்பச் செய்திகள்	158
அரசியற் செய்திகள்	160
சுவையும் பாவமும்	162
காப்பியத்தின் யாப்பு	163
பன்னிரு பாட்டியல் கூறுவன	165
மாறனலங்காரம் கூறுவன	167
வச்சணந்தி மாலையில் கண்டவை	168

நவநீதப் பாட்டியல் வகுப்பன 169
சிதம்பரப் பாட்டியலில் உள்ளவை 170
காப்பியமும் இலக்கண வரம்பும் 171

5. **காப்பிய அலங்காரங்கள் 176—203**

அலங்கார வகை 176
நெறி 176
பாகங்கள் 179
குண அணிகள் 184
பொருள் அணிகள் 186
பாவிகம் 191
சொல் அணிகள் 195
இலக்கியங்களில் கண்ட இலக்கணங்கள் 200

6. **காப்பிய இலக்கியங்கள் 204—259**

பழங் காப்பியங்கள் 204
தொல்காப்பியத்துக்குமுன்னர்உண்டானவை 206
ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்னும் வழக்கு 208
பருப்பதம் 215
கலியாணன் கதை 216
புராண சாகரம் 217
இராமாயணம் 217
பாரதம் 218
தகடூர் யாத்திரை 219
சிலப்பதிகாரம் 220
கோவிலன் கதை 221
மணிமேகலை 225
பௌத்த சமயக் காப்பியங்கள் 226
விம்பசார கதை 227
குண்டலகேசி 228
ஜைன சமயக் காப்பியங்கள் 234
பெருங்கதை 234

	சிந்தாமணி	236
	வளையாபதி	238
	சூளாமணி	243
	நீலகேசி	245
	பிற காப்பியங்கள்	246
	இதிகாச புராணங்கள்	247
	பாரத வெண்பா	249
	அருணிலை வாசகர் பாரதம்	249
	வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்	250
	பிற பாரதங்கள்	250
	இராமாயணங்கள்	251
	புராணங்கள்	253
	தல புராணங்கள்	255
	சரித்திரக் காப்பியங்கள்	256
	மொழிபெயர்ப்புக்கள்	257
	புதுக் காப்பியங்கள்	258
7.	**பழமையும் புதுமையும்**	**260—272**
	பண்டைக்காலத்துக் காப்பியங்களின் வளர்ச்சி முறை	260
	சிலப்பதிகாரச் சிறப்பு	261
	மணிமேகலையின் அமைப்பு	263
	பெருங்கதைச் சோலை	265
	சிந்தாமணியில் தொடங்கிய விருத்த யாப்பு	266
	சமய உணர்ச்சியும் காப்பிய கதியும்	266
	கம்பர் கவிப் பெருமை	268
	வருங்காலக் காப்பியம்	269

1

காப்பியங்கள்

மொழி உண்டான வரலாறு

மனவுணர்வாகிய ஆறும் அறிவைப் பெற்ற மக்களுக்கு அவ்வுணர்ச்சியைப் பிறர் அறிந்து கொள்ளுதற்குரிய கருவியாக அமைந்துள்ளது மொழியாகும். உலகத்திலுள்ள படைப்புக்களுள் மனிதன் 'பேச்சு' என்னும் பெறற்கரும் பேற்றைப் பெற்றுள்ளான். விலங்கினங்களும் பறவையினங்களும் தத்தமக்கெனத் தனிப்பட்ட மொழிகளை உடையனவென்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். அவை எல்லா விலங்கினங்களிடத்தும் பறவையினங்களிடத்தும் காணப்படுவன அல்ல. அன்றியும், படைப்புக் காலந் தொடங்கி இயற்கையிலே தமக்கு வாய்த்த ஒலி வேறுபாடுகளின் அடிப்பட்ட பழக்கத்தினால் அவை ஒரு வகையாக ஒலியை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கின்றன.

மனிதனே தன் மனவுணர்வின்[1] ஆச்சரிய சக்தியாலும் தன்னுடைய செயற்கை நலத்தாலும் உலகத்தில்

---

1. தொல்காப்பியம், மரபு, 27, 33.

பலவேறு திறப்பட்ட நுகர் பொருள்களை ஆக்கிக் கொள்கிருன். அவன் கைப்படும் மண் குடமாகிறது; விளக்காகின்றது; மாளிகையாகிறது; பதுமையாகிறது. அவன் கைப்படும் இரும்பு, ஊசி முதற் பேரூலி மனித யந்திரம் வரையில் உள்ள அவதாரங்களை எடுக்கிறது. இங்ஙனம் எல்லாப் பொருளையும் காலத்தின் போக்கிற்கு ஏற்பப் புதுப் புது விதமாகச் சமைத்துக் கொள்ளும் ஊக்கம் மனித சமூகத்தினிடையே உள்ளது. அந்த உள்ள எழுச்சி உலகையே மாற்றி வைக்கிறது.

புறக்கருவிகளைக் கொண்டும் அகக் கருவிகளைக் கொண்டும் தான் நுகரும் பொருள்களைப் பலபட அமைக்கும் மனிதன், தன்னுடைய உணர்வைப் புலப்படுத்தும் கருவியாகிய மொழியையும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகச் செப்பஞ் செய்து கொண்டே வந்திருக்கிருன்.

மனவுணர்ச்சியை மட்டும் வெளியிட உண்டான ஒலி வரவர விரிவடைந்தது. உலகத்திலுள்ள பொருள்களைக் குறிப்பிட எண்ணியவர்கள் அவற்றிற்குப் பெயர்களை அமைத்தார்கள்; தொழில்களையும் குணங்களையும் குறிக்கச் சொற்களை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அங்ஙனம் அமைத்துவந்த நிலையில் பின்வரும் சந்ததியார்கள் முன்னவர்கள் கற்பித்தவற்றைப் பின்னும் எளியனவாகவும் அழகுடையனவாகவும் செப்பஞ் செய்து வழங்கிஞர்கள். இதனுல், வெறும் சங்கேதங்களாக இருந்த தொனிகள் சொற்களாகவும், சொற்கள் சொற்ருெடர்களாகவும், தொடர்கள் பொருட்டொடர்புடைய பேச்சாகவும் வளர்ந்தன. மனிதன் எதையும் பேச்சாலேயே குறிப்பிடும் நிலைக்கு வந்த காலத்தில்தான் மிருகங்களைக் காட்டிலும் பல்லாயிர மடங்கு உயர்வடைந்தவனென்பதை அறிந்து உவந்தான்.

இலக்கணத்தின் தோற்றம்

அக்கால முதல் வெறும் பேச்சளவில் இருந்த மொழிக்குச் சில கட்டுப்பாடுகள் உண்டாயின. ஒரு கூட்டத்தார் தாம் பேசும் பேச்சுக்களை வகைப்படுத்திக் கொண்டு ஒரே மாதிரியான முறையில் வழங்கப் பயின்றனர். இந்தக் கட்டுப்பாட்டினால் அமைந்த முறை பின்பு விரிந்த குழுவினரிடத்திலே பரவியது. அதனால் ஒருவர் கருத்தை மற்றொருவர் அறிவது முன்னிலும் பன்மடங்கு எளிதாயிற்று. இங்ஙனம் உண்டான கட்டுப்பாடு உறுதி பெறப் பெற இக் கட்டுப்பாட்டைக் கடந்து பேசுவதை இழுக்காகக் கருதினர்.

ஒலி வடிவில் இருந்த மொழி தம் கண்முன் இருப்பவர்களுக்கே பயன்படுவதை யறிந்த மனித சமூகத்தினர், அதனைச் சில குறியீடுகளால் எழுதிக் காண்பிக்கத் தொடங்கினர். நாகரிகம் வளர வளர, ஒலி வடிவில் அமைந்த மொழிக்கு வரி வடிவமும் இலக்கணமும் உண்டாயின.

வரி வடிவத்தைப் பெற்றதுமுதல் மொழியானது உலகியலுக்கு மட்டும் கருவியாக இருந்து வந்த நிலை மாறியது; மக்கள் தம் அறிவிற்கு இன்பமூட்டும் வகையில் அதைப் பண்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது தான் முதல் முதலில் புத்தகங்களென்னும் அரிய பொருள்கள் உலகத்தில் உண்டாயின.

பேச்சும் எழுத்தும் வளரப் பலராலும் வழங்கப் பட்டுவரும் மொழியிலுள்ள பொது இயல்புகளை அறிஞர் ஆராய்ந்தனர். அந்த இயல்புகளே அழகுடையன வென்று கருதி அவற்றை வரம்புகளாக வரையறுத்துக் கொண்டனர்; அவ்வரையறையே இலக்கணமென்பது.

இலக்கணமும் இலக்கியமும்

ஒரு மொழியில் இலக்கியங்கள் வளர்ச்சி அடைய அடைய அம்மொழியிலுள்ள பழைய இலக்கணத்திற்கு நெகிழ்ச்சி ஏற்படும். சில காலங்களில் ஒரு மொழியில் போலி இலக்கியங்கள் பல வெள்ளமாகத் தலைப்படும். அக்காலங்களிலெல்லாம் அறிவாற்றல் நிரம்பிய ஆன்றோர்கள் பழமையைப் பெரிதும் போற்றிப் புதுமையையும் தழுவி இலக்கணங்களை அமைத்து வற்புறுத்தி வந்தனர். நல்ல இலக்கியங்கள் பல பெரியோர்களால் இயற்றப்படுங் காலங்களில் அவை முன்னோர் அமைத்த வரம்புக்குமேல் வழிந்தோடுவதும் உண்டு. அப்பொழுது அவ்விலக்கியம் கண்டோர் தம் இலக்கியங்களிற் குறிப்பித்த நெறியே இலக்கணமாக அமைந்துவிடும். இதையே இலக்கண நூலார் 'உடம்படு புணர்த்தல்' என்று விதந்தோதுகின்றனர். "இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கணம் இயம்பும்"[1] மரபினையுடைய தமிழ்ப் பெரியார்கள், "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையி னானே"[2] என்னும் மேற்கோளுக் கியைய இங்ஙனம் செய்கின்றனர்.

இலக்கணத்தின் வரம்புக்கு அடங்கி நூல் இயற்றுவதும் இலக்கண வரம்பைத் தகர்த்து நூல் இயற்றுவதுமாகிய செயல்களை அறுதியிடுவதற்குப் பெரிய நூலாசிரியர்களே வல்லவர்கள். மொழியின் அடிப்படையான வரம்புகளை அவர் கடவார். முற்காலத்தில் தமிழிற் காணப்படாத பல புதிய துறைகள் பிற்காலத்துத் தமிழ் நூல்களிற் காணப்பட்டாலும் தமிழுக்கெனத் தனித்துள்ள கவி மரபு, மாலையூடே இழைபோல எங்கும் ஒரே படித்தாகக் காணப்படும்.

---

1. நன்னூல், 141. 2. நன்னூல், 462.

இலக்கியமும் காலப் போக்கும்

ஒரு மொழியிலுள்ள நூல்கள் அவ்வக் காலத்தின் நாகரிகத்திற்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்றன. ஒரு நூல் இயற்றப்படும் காலத்தில் எவை எவை நாகரிகமாகவும் அறிஞர்களுடைய செயல்களாகவும் வியக்கத்தக்க செய்திகளாகவும் உணரப்பட்டனவோ அவற்றை அங்ஙனமே ஆசிரியர் தம் நூலில் புலப்படுத்தியிருப்பார். பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் அகமும் புறமுமாகிய வரையறைக்குட்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான செய்யுட்கள் புலவர்களால் இயற்றப்பெற்றன; அகத்துறைச் செய்யுட்கள் அளவின்றி யெழுந்தன. அக்காலத்தில் அவற்றிற்குச் சிறந்த மதிப்பு இருந்து வந்தது. பிற்காலத்தில் வந்த புலவர்கள் அத்தகைய செய்யுட்களைப் பாடவில்லை. மிகப் பிற்காலத்தில் வடமொழியிலுள்ள நூற்றுக்கணக்கான புராணங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. தலங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் தல வழிபாடும் மலிந்திருந்த அக்காலத்திலே கவிஞர்களுக்கு அத்தகைய இலக்கியப் படைப்பே ஊக்கத்தை உண்டாக்கியது.

இக்காலத்தில் ஆங்கில அறிவின் தொடர்பினால் இலக்கியப் படைப்பு வேறுபட்டிருக்கின்றது. ஆங்கிலம் அறிந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் வொர்ட்ஸ்வொர்த்தினுடைய பாக்களை மொழிபெயர்ப்பதிலும், ஷெல்லியின் வருணனைகளைத் தழுவிச் செய்யுள் இயற்றுவதிலும் முனைந்து நிற்கின்றனர். இத்தகைய வேறுபாடுகள் நிகழ்வதற்குக் காரணம் என்ன? காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப மனிதனுடைய நடை உடை பாவனைகள் மாறி வருகின்றன அல்லவா? அவ்வாறே அவனுடைய நோக்கங்களும் விருப்பமும் மாறுகின்றன; அவனால் இயற்றப்படும் நூல்களும் வேற்றுமை அடைகின்றன.

இலக்கியங்கள் எவை ?

நூல்கள் என்னும் பெயருக்குத் தகுதியான புத்தகங்கள், தக்க அறிவுச் செல்வமுடையவராலேயே இயற்றப்பெறுகின்றன. பழைய கால முதற்கொண்டே நூல்கள் இயற்றுபவர்கள் பலவிதச் சிறப்புக்களையும் அறிவாற்றல்களையும் உடையவர்களாக இருந்தனர். யாவரும் நூல் இயற்றலென்பது இயலாத செயல். மனிதர்களுள்ளும் அறிவால் நிரம்பியவர் மிகச் சிறு தொகையினரே யென்பது ஆன்றோர் துணிபு.

> "ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்
> வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்"[1]

என்ற வெண்பா, புலவர்களின் அருமையை வெளியிடுகின்றது. ஆகவே நூல்களும் அருமையாகவே இயற்றப்பட்டன. இக்காலத்தில் யாரும் புத்தகம் எழுதும் வழக்கத்தை மேற்கொள்கின்றனர். அவர்கள் இயற்றியவை அனைத்தும் நூல்களாகா. மனிதனுடைய அறிவுக்குப் பயன் எவையோ அவையே நூல்கள். "மாந்தர் மனக் கோட்டம் தீர்க்கும் நூல்"[2] என்பது அறியத்தக்கது.

இக்காலத்தில் ஆயிரக்கணக்காக வெளியிடப்படும் செய்திப் பத்திரிகைகளும் மாதப் பத்திரிகைகள் முதலியனவும் கதைகளும் மனிதர்கள் படிக்கும் வழக்கத்தை மிகுதிப்படுத்தியிருக்கின்றன. ஆயினும் அவர்களுடைய மனத்தில் ஒன்றும் தங்குவதில்லை; எல்லாம் அடுத்த கணத்தில் மறந்துவிடுகின்றன. நம்முடைய கிராமத்து மக்கள் திண்ணையிற் கூடித் தினமும் வம்பளக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பேச்சுக்களில் எவ்வளவோ பழமைகளும் புதுமைகளும் வெளிவருகின்றன; எவ்வளவோ உல

1. ஔவையார் பாடல். 2. நன்னூல், 25

மைகள், பழமொழிகள், உதாரணங்கள் மலர்கின்றன; எவ்வளவோ கதைகள் கிளைக்கின்றன; அவ்வளவும் அந்தத் திண்ணையிலிருந்து கீழே இறங்கிய மறுகணத்தில் மறக்கப்படுகின்றன. இந்த நிலையிலேதான் இக்காலத்தில் உள்ள படிப்புப் பயிற்சி உள்ளது. மனிதன் படிப்பனவற்றுள் சக்கையைத்தான் அதிகமாக ஏற்றுக் கொள்கிருன்.

இவ்வளவு மிகுதியாக உள்ள புத்தக வெளியீடுகளில் மனிதன் உள்ளத்துள் ஊடுருவிச் சென்று பதிவன சிலவாகத்தான் இருக்கும். அவையே இலக்கியங்கள். இலக்கியத்துக்கு மனிதனுடைய உள்ளுணர்ச்சியைக் கிண்டிவிடும் ஆற்றல் உண்டு. இலக்கியம் மனித வாழ்வுக்கு அரண்கோலிப் பாதுகாக்கும். மனித வாழ்வுக்குரிய சட்டங்களாகிய வேதங்களும், பைபிளும், கொரானும் உயிர்க்குறுதி பயக்கும் பேரிலக்கியங்களாகப் பேரறிஞர்களாற் கொண்டாடப்படுகின்றன அல்லவா? எந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த பிறகு மீண்டும் பலமுறை படிக்கும் தோற்றம் உண்டாகின்றதோ அது சிறந்த இலக்கியம்; எந்தப் புத்தகம் படிக்குந்தோறும், பன்முறை முன்பே படித்ததாக இருந்தாலும் புதுப் புதுச் சுவையை உண்டாக்குகிறதோ அது உயர்ந்த இலக்கியம்.

"ஆயுந் தொறுந்தொறும் இன்பந் தருந்தமிழ்"
"தேருந் தொறுமினி தாந்தமிழ்"

என்று கூறிப் போந்த புலவர்களுடைய உள்ளக் கருத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இவ்வுண்மை புலப்படும். தேருந்தொறும் இன்பம் தருவதுதான் தமிழ்; அந்நூலே தமிழிலக்கியம்;

"நவில்தொறும் நூனயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு"[1]

1. *திருக்குறள்*, 783.

என்ற வாய்மொழியே நமக்கு உரையாணி. பயிலுந் தொறும் நயம் பயவாதாயின் அது சிறந்த நூலன் றென்று தெள்ளத் தெளியக் கூறிவிடலாம்; அதற்கு வள்ளுவரே ஆதாரம்.

ஒருமுறை படித்த மாத்திரத்தில் இன்பந்தரும் புத்த கங்கள் சில உண்டு; அவற்றை மீண்டும் படிப்பதற்கு ஊக்கம் உண்டாகாது. இத்தகையவை இலக்கியங்க ளாகா. ஒருமுறை படித்த மாத்திரத்திலேயே பொருள் புலப்படாமல் இருந்தாலும் நுணுகி ஆராய ஆராயச் சுவை பயக்கும் நூல்கள் உள்ளன. அவை இலக்கியங் களே; அவை 'நுனியிற் கரும்புதின் றற்றே' என்பது போல வர வர இனிப்பவையல்லவா? பண்புடையாளர் தொடர்புக்கு இலக்கணமாகிய அது நூற்றொடர்புக்கும் இலக்கணமே யன்றோ? முதல் முறை தொடங்கினது முதல் ஆயுள் உள்ள வரையில் படித்தாலும் வெறுப்பில் லாச் சுவை பயப்பன, இலக்கியங்களில் உயர்தர மானவை. மனிதனுடைய அறிவுக்கு அவைதாம் அமுதம். அவற்றைக் கற்றலின் இனிமையை உணர்ந்தே திருவள்ளுவ தேவர்,

> "........என்னொருவன்
> சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு"[1]

என்று இரங்கியிருக்க வேண்டும்.

எத்தனை தடவை படித்தபோதும் விளங்காதவை உளவேல் அவை புத்தகங்களே அல்ல. அவற்றை நூல் வரிசையிற் சேர்ப்பதிற் பயன் இல்லை; 'புல்லிதழ் பூவுக்கு முண்டு' என்றதுபோல இலக்கியச் சோலையிலே அவற் றைப் புல்லிதழாகவும் முள்மரமாகவும் கருதவேண்டுமே யன்றி வேறன்று.

1. திருக்குறள், 397.

நூற்பயன்

நூல்களால் சொல்லப்படுவனவற்றின் திரண்ட கருத்து அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கைப் பற்றியதாக இருக்கவேண்டுமென்பது வரையறை. "அறம்பொரு ளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே"[1] என்றது காண்க. அகமும் புறமுமாக அடங்கும் பொருட் பகுதிகள் இந்நான்கையும் கூறுமென்பது, 'அகத்திணைக் கண் இன்பமும் புறத்திணைக்கண் ஒழிந்த மூன்று பொருளும் உணர்த்துப' (தொல். அகத். சூ. 1, ந.) என்பதனுல் பெறப்படும். எனவே, மக்கட்கு உறுதி பயப்பன வாகிய நாற்பொருளைப் பயக்கும் நடைநெறியன நூல்கள் என்பது போதரும்.

நூல்களின் வகை

இங்ஙனம் நாற்பொருளையும் பயக்கும் நூல்கள் அப் பொருள்களை வெளியிடும் முறைகளில் வேறுபாடு உண்டு. அறத்திற்குரிய விதிகளையும் விலக்குகளையும் நேரே நீதி யாகப் புலப்படுத்தும் நூல்கள் உள்ளன. அவற்றையே உவமை முகத்தாலும் உதாரண முகத்தாலும் புலப்படுத் தும் நூல்கள் உள்ளன. கதைப்போக்கிலே அந்த நீதி களைக் குறிப்பிற் புலப்படுத்திச் செல்லும் நூல்களும் இருக்கின்றன. எல்லா நூல்களும் உயர்ந்த கருத்துக் களையே வெளியிடுவனவாயினும், கற்போருக்கு அக் கருத்துக்களை எளிய முறையில் இன்பம் பயப்பச் சொல்லும் நூல்கள் ஒரு வகை. காப்பியங்கள் இவ் வகையைச் சேர்ந்தனவே.

வடமொழியாளர் வேதத்தைப் பிரபு ஸம்மிதையென வும், ஸ்மிருதிகளை ஸுஹ்ருத் ஸம்மிதையெனவும்,[2] காவி

1. நன்னூல். 10.   2. [illegible]

யங்களைக் காந்தா ஸம்மிதை[1]யெனவும், புராண இதி காசங்களைச் சிசுஸம்மிதையெனவும் கூறுகின்றனர். அவ்வகையில் காவியத்தை மனைவியின் உரைக்கு இணையாகச் சொல்வர். கணவனுக்குத் தனது கருத்தை அறிவிக்கப் புகும் மனைவி மிக இனிய சொற்களால் மனங்கவரும் முறையில் மெல்ல அறிவித்தலைப்போல, காவியங்கள் உயர்ந்த நீதிகளைச் சொற்பொருள் நயங்களோடு மனம் கவரும்வண்ணம் புலப்படுத்து கின்றன. பிரபு ஸம்மிதை யாகிய வேதம் கட்டளையிடு கிறது; ஸுஹ்ருத் ஸம்மிதையாகிய ஸ்மிருதி அறிவுரை கூறுகின்றது; காவியம் இன்ப மொழியில் கருத்துக்களைச் சொல்கிறது;[2] சிசுஸம்மிதையாகிய புராணம் அறியா தாருக்குக் கதை கூறுகின்றது.

காப்பியத்தின் சிறப்பு

இவற்றுள் இன்பம் தோன்ற நிற்பது மனைவியின் உரைக்கு ஒப்பாகும் காவியமே யாகும். காவியமே மொழி யின் சிறப்பையும் அணிகளையும் புலப்படுத்துகின்றது. காவிய இலக்கணம் கூறும் நூலை வேதாங்கங்களோடு ஒப்ப மதிப்பர் வட நூலார். காவிய மீமாம்ஸையென்னும் வட நூலில் ராஜசேகர மகாகவி யென்பவர் அதனை ஏழாவது அங்கமாக வகுத்துள்ளார். அன்றியும், கலைமகள் இறைவனை நோக்கி நெடுந்தவம் புரிந்து காவ்ய புருஷனைப் பெற்றனளென்றும், அவனுடைய மனைவி 'ஸாஹித்ய வித்தை' யென்றும் உருவக வகை யால் ஒரு வரலாற்றை அமைக்கின்றார். அவ்வரலாற்றால் ஏனைய நூல்கள் யாவற்றிலும் காவியமே சிறந்த தென்னும் அவரது கொள்கையை அறியலாம்.

1. Kavyaprakasa of Mammata, cited in History of Sanskrit Poetics, Vol. II, pp. 50, 51.

2. ஜாயா ஸம்மிதை யெனவும் சொல்வர்.

வனப்பினைப்பற்றிக் கூறவந்த பேராசிரியர், 'பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர் நிலையதே வனப்பென்னும் பெயர்ப் பகுதி வகையான் ஏற்ப தென்பது''[1] என்று கூறுகின்றார். வனப்பு - அழகு. இதனால் ஒரு மொழியின் வனப்புக்களை அம்மொழியி லுள்ள தொடர்நிலைச் செய்யுட்களாகிய காப்பியங்களி னால் அறிந்துகொள்ளலா மென்பதும், காப்பியங்களைப் போல வனப்பினைப் புலப்படுத்துவதில் தலைமையுடையன பிற அல்ல வென்பதும் கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

அறிவால் அமைந்த புலவர்கள் இயற்றும் நூல்கள் யாவற்றினும் தலைசிறந்தது காப்பியமே யாகும். அது நடையினாலும் பொருளினாலும் இன்பத்தையும், பயனால் உறுதிப் பொருளையும் பயப்பது போலப் பிறவகை நூல்கள் பயப்பதில்லை.

'கவியாற் பாடப்படுவனவெல்லாம் காப்பிய மல்லவோ, பொருட்டொடர் நிலையைக் காப்பியமென்றது என்னை யெனின், சேற்றுள் தோன்றுவனவெல்லாம் பங்கயமெனப் பெயர் பெறுமாயினும், அப்பெயர் தாமரை ஒன்றன் மேற்றே யாயினவாறுபோல இப்பெயர் பொருட் டொடர் நிலைக்கே ஆயிற்று' என்று தண்டியலங்கார வுரையாசிரியர் கூறுகின்றார். கவியாற் செய்யப்படுவன வற்றுள் பொருட்டொடர் நிலைக்கே சிறப்பாகக் காப்பிய மென்னும் பெயர் வந்த காரணத்தைத் தெரிவிக்கும் இவர் கூற்றால் கவிஞர் இயற்றும் பலவற்றுள்ளும் காப்பியமே,

'மாசறத் தெளிந்த மணிநீ ரிலஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்று
ஒருதனி யோங்கிய விரைமலர்த் தாமரை''[2]

போன்று ஒரு தனி யோங்கி நிற்பதென்பது புல னாகின்றது.

---

1. தொல். செய்யுள். 235, உரை. 2. மணிமேகலை. 4 : 7-9.

2

காப்பிய இலக்கண நூல்கள்

பொருட்டொடர் நிலை

காப்பியமென்பது காவ்யமென்னும் ஆரியச் சொல் திரிந்த மொழி. கவியாற் செய்யப்படுவது காவியம். எனவே, பொதுவாகச் செய்யுளெல்லாம் காவியமென்றே கூறத்தகும்.[1] ஆயினும் தமிழ் வழக்காற்றில் பெரும்பாலும் பொருட்டொடர்நிலைக்கே அப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

நூல் வகை

தமிழ்ச் செய்யுளைத் தொல்காப்பியனார் ஏழு வகையாக்கினர். அவை முறையே (1) பாட்டு, (2) உரை, (3) நூல், (4) வாய் மொழி, (5) பிசி, (6) அங்கதம், (7) முதுசொல் என்பன.[2]

---

1. 'காப்பியமாவது விழுமிய பொருள் கொண்டு விளங்கிய சொற்றொடையாம்......செய்யுளெனினும் காப்பியமெனினும் ஒக்கும். செய்யுளென்னும் தொழிற்பெயர் கவியின் செய்கையாலாகிய பிரபந்தத்திற்காயிற்று. காவியமென்னும் வடமொழிக்கும் இதுவே பொருள். இதனை யாப்பிற்கும் கட்டுரைக்கும் கொள்க'-தண்டியலங்கார வுரை. பக்கம்,3.

2. நூல்களை வகைப்படுத்த வந்த காவிய மீமாம்சை யென்ற வடமொழி நூலாசிரியர் அவற்றை வாங்மய மென்னும் பெயராற் குறிக்கின்றனர். அவ்வாங்மயம் சாஸ்திரமென்றும் காவியமென்றும் இரண்டு வகைப்படும். சாஸ்திரத்தை மேல்நாட்டார் 'ஸயன்ஸ்' (Science) என்றும், காவியத்தை 'லிடரேசர்' (Literature) என்றும் கூறுகின்றனர். தமிழில் இவற்றை முறையே நூல் என்றும், பா என்றும் வழங்கினர்.

"பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொலோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
மண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்."

(தொல்காப்பியம், செய்யுள். 79)

இவற்றுள் தலைமையுடையன முதலில் உள்ள மூன்றுமாம்.

இலக்கணம்

நூலென்பது இலக்கணம். இவ்வகையில் வடமொழியாளர் கூறும் சாஸ்திரமும் மேல்நாட்டார் கூறும் ஸயன்ஸும் அடங்கும். பழங்காலத்தில் நூலென்னும்[1] சொல் இலக்கணத்திற்கே வழங்கியது.

"மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
உரைபடு நூல்தாம் இருவகை இயல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின"

(தொல். மரபு. 93)

என்னும் சூத்திர உரையிற் பேராசிரியர், 'இது, மேற் கூறப்பட்ட மரபு வழக்கிற்கேயன்றி இலக்கணம் செய்வார்க்கும் வேண்டுமெனவும் அவ்விலக்கணம் இனைப் பகுதித்தெனவும் கூறுகின்றது' எனக் கூறுமுகத்தால் நூலென்றது இலக்கணமென்பதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

மொழிக்கு இலக்கணம் கூறுவதன்றிப் பிற பொருள்களுக்கு இலக்கணம் கூறும் சாஸ்திரங்களும் இலக்கணமெனவும் நூலெனவும் சொல்லப்பெறும். 'மாணிக்க மணியினைச் செவ்வண்ணம் முதலாயின சில இலக்கணம் கூறிய நூல் கிடப்பக் கருவண்ணம் முதலாயினவும் அதற்கு இலக்கணமென்று ஒருவன் எதிர்நூல் என்பதோர்

1. தொல்காப்பியம், செய்யுள்: 165 - 72.

நூல் பிற்காலத்துச் செய்யுமாயின் அஃது அதன் இலக்கணமெனப் படாதாகலானென்பது' (தொல். மரபு, 93, பேர்.) என்னும் பேராசிரியர் உரைக்கண் மணியினது இலக்கணம் கூறும் சாஸ்திரத்தையும் நூலெனவே குறித்தலைக் காண்க. இலக்கணச் சூத்திர யாப்பை நூற்பாவென்று வழங்குவதும் இலக்கணம் நூலென்னும் பெயராற் குறிக்கப்படும் வழக்கத்தை உணர்த்தும்.

பாட்டு

பாட்டென்பது காவிய மென்றும் 'பொயெட்ரி' (Poetry) யென்றும் பிற மொழிகளில் வழங்கப்படுகின்றது. பாவென்றும் தமிழில் வழங்கும்.

பாவினைத் தனிநிலைச் செய்யுள், தொடர்நிலைச் செய்யுள், நாடகச் செய்யுளென மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றையே ஆங்கில மொழியில் முறையே 'லிரிக்' (Lyric), 'எபிக்' (Epic), 'ட்ராமா' (Drama) என்று கூறுவர். வடமொழியிலுள்ள காவியப் பிரிவுகளையும் இம் மூவகையிலே அடக்கிவிடலா மென்பர்.[1]

காப்பிய இலக்கண நூல்கள்

கவிஞரால் இயற்றப்பெறும் காவியத்துக்குரிய இலக்கணங்களைக் கூறும் நூல்கள் வடமொழியில் அளவிறந்தனவாக உள்ளன. அலங்கார சாஸ்திரங்கள் யாவும் காவியத்தினுடைய இலக்கணங்களைத் தெரிவிப்பனவேயாகும். ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் கவிச் சுவை

---

1. P. V. Kane: History of Alamkara Literature—Introduction, p. CLVIII. The divisions of Poetry: "As in modern works poetry is divided into Epic, Lyric, Dramatic, so in Sanskrit works also it is divided."

யைப்பற்றியும் காவியங்களைப்பற்றியும் பேரறிஞர்கள் பலர் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். பழங்காலத்திலே அரிஸ்டோடலென்னும் கிரேக்கப் பேரறிஞர் காவிய கதியைப்பற்றிக் கூறும் நூலொன்றை இயற்றியிருக்கின்றனர். வடமொழியைத் தழுவி இலக்கணம் அமைத்துக்கொண்ட இந்திய நாட்டு மொழிகள் பலவற்றிலும் அணியிலக்கணங்களும் காவிய இலக்கணங்களும் உள்ளன.

தமிழில் மிகப் பழங்காலத்தில் செய்யுள் இலக்கணத்தையும் காவிய இலக்கணத்தையும் தனியே வரையறுத்து உரைக்கும் நூல் இல்லையென்றே தோற்றுகின்றது. ஆயினும் அக்காலத்தில் எழுந்த இலக்கண நூல்களில் அங்கங்கே சில பகுதிகள் காவியங்களின் இயல்பை வரையறுத்துக் கூறுகின்றன.

காப்பிய இயல்பை உணர்த்தும் நூல்கள்

தலைச் சங்கத்தில் எண்ணிறந்த புலவர்கள் ஒன்று கூடித் தமிழாராய்ந்தனரென்றும், அவர்கள் பல இலக்கண இலக்கியங்களை இயற்றினரென்றும் நாம் அறிகின்றோம். முத்தமிழும் மிக விளக்கம் பெற்றுத் திகழ்ந்த அக்காலத்தில் விரிந்திருந்த இலக்கியப் பரப்புக்கு ஏற்பப் பெரும் பிண்டமாக முத்தமிழின் இலக்கணங்களையும் தெரிவிக்கும் அகத்தியத்தை அகத்தியர் இயற்றியருளினர். முதற்சங்க காலத்தினும் இடைச்சங்க காலத்தில் இலக்கியப் பரப்பு மிக விரிவடைந்திருக்க வேண்டும். அந்த இலக்கியங்கள் அனைத்திற்கு முரிய இலக்கணங்களை ஒரே நூலில் அமைப்பதென்பது அரிய செயலாயிற்று. அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு தமிழுக்கும் தனித் தனியே இலக்கணம் தோன்றியது. இயற்றமிழுக்கு இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியமும், இசை நாடகங்களுக்கு இலக்

கணமாக வேறு சில நூல்களும் தோன்றின. இங்ஙனம், இலக்கியங்கள் விரிய விரிய இலக்கணங்களும் புதுமையும் விரிவும் பெற்றன. தொல்காப்பியத்தில் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரத்துள் தமிழுக்குரிய ஐவகை இலக்கணங்களும் கூறப்பட்டன. பிற்காலத்தில் பொருள், யாப்பு, அணியென்பவற்றிற்குத் தனித் தனியே இலக்கணங்கள் எழுந்தன; அவற்றுள்ளும் அகப்பொருள் புறப்பொருளெனவும், யாப்பு பாட்டியல் எனவும் ஒன்றற்கே சில பிரிவுகள் உண்டாயின. இவ்வளவும் இலக்கியங்கள் நாளடைவிற் பெருகி வருவதைக் காட்டுகின்றன.[1]

காப்பிய இலக்கணத்தோடு தொடர்புடைய தமிழ் இலக்கணப் பகுதிகளை நான்கு வகை யாக்கலாம்.

1. நாடகத் தமிழிலக்கணம்
2. யாப்பிலக்கணம்
3. அணியிலக்கணம்
4. பாட்டியல்கள்.

இந்நால்வகை யிலக்கணங்களும் உள்ள நூல்கள் தமிழிலே பல உள்ளன. அவற்றைக் கொண்டு, கவியின் இயல்பையும் காப்பியத்தின் தன்மையையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரையறுத்த முறையை உணர்ந்துகொள்ளலாம். இந்நால்வகை இலக்கணங்களையும் கூறும் நூல்களைப் பற்றி இனி ஆராய்வோம்.

---

1. *தமிழ்நெறி விளக்கம், முகவுரை, ப. vi, vii, பார்க்க.*

1. நாடகத் தமிழ் இலக்கணம்

வடமொழியில் நாட்டிய சாஸ்திரம் இயற்றிய பரத முனிவர் அந்நூலில் நாடகத்திற்கு அங்கமாகிய அபி நயங்களுள் ஒன்றாகும் வாசிகாபிநய மென்பதைப்பற்றி விரித்துக் கூறுமிடத்துக் காப்பியங்களுக்கு அழகு செய்யும் அலங்காரங்களைப்பற்றிய இலக்கணங்களை அமைக்கின்றார்.[1] காப்பியத்துக்குரிய அலங்காரங்கள், பத்துக் குணங்கள், பத்துக் குற்றங்கள், 36 இலக்கணங் கள் ஆகியவற்றை அவர் எடுத்துரைக்கிறார்.[2]

மிகப் பழங் காலத்திலே காவியாலங்காரங்களும் காவியமும் நாடகத்திற்கு அங்கமாகவே கருதப்பட்டன. நாளடைவில் நாடகத்தைப் பற்றியும் காவியத்தைப் பற்றியும் தனித்தனி இலக்கணங்கள் எழுந்தன. பிற்காலத்தில் நாடகத்தையும் காவியங்களுக்குள் அடக்கி யவர்களும் உண்டு.[3]

வடமொழி அணி யிலக்கண ஆசிரியர்களாகிய பாமஹரும் தண்டியாசிரியரும் காப்பியத்தின் வகை களில் நாடகத்தையும் அமைக்கின்றனர். தமிழிலும் மணிமேகலையாசிரியர்,

"நாடகக் காப்பிய நன்னூல் நுனிப்போர்" (19 : 80)

என்று நாடகத்தையும் காப்பியமாகக் கூறுதல் காண்க.

'இரண்டென்றது இயலு மென்ற மிகையால் பத்து வகைப்பட்ட நாடகச் சாதியும், கோவையும் பொருட்

1 *Some Aspects of Literary Criticism in Sanskrit* by A. Sankaran, M. A., Ph. D. p. 16.

2. *Studies in the History of Sanskrit Poetics* by S. K. De. pt. II. p. 1.

3. Ibid, p. 2 and *Introduction to Kavyalankara of* Bhamaha by B. N. Sarma and Baldeva Upadhyaya, p. 64.

டொடர்நிலைப்பாற் படுமெனக் கொள்க' (தண்டி. உரை) என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். நாடகத்தைத் திருசிய காவியமென்றும், பொருட்டொடர் நிலையைச் சிராவிய காவியமென்றும் வட நூலார் வழங்குவர்.[1]

நாடகத்தில் இனிமையை உண்டாக்குவதற்குக் கருவிகளாகக் காப்பிய அலங்காரங்கள்பயன்படுகின்றன. இவற்றைப் பரத முனிவர் 14-முதல் 20-ஆவது வரையுள்ள ஏழு அத்தியாயங்களில் விரித்துரைக்கின்றார். நாடகச் சுவையும் காப்பியச் சுவையும் பெரும்பாலும் ஒப்புமையுடையன. நாடக இலக்கியங்கள் ஒரு கதையினைக் கூறுவதாக இருக்க வேண்டும். அக்கதை பொருட் டொடர்நிலைச் செய்யுளேயாம்.

'நாடகம்-கதை தழுவி வரும் கூத்து' (சிலப். ப. 80.)

இக்காரணங்களால் நாடக இலக்கணத்திலும் காப்பியத்துக்குரிய இலக்கணங்கள் கலந்திருத்தல் இயல்பேயாகும். நாடக இலக்கணத்தை உரைக்கும் நூல்களில் காப்பிய இயல்பை உரைக்கும் பகுதிகள் உண்டென்பதற்குப் பரத முனிவர் இயற்றிய வடமொழி நாடக நூலே சான்றாகும். அதனைப் போலவே தமிழில் நாடகத் தமிழிலக்கண நூல்களிலும் பொருட்டொடர் நிலைகளுக்குரிய இலக்கணங்கள் இருத்தல் வேண்டுமென்று கொள்ளுதல் பிழையன்று.

அகத்தியம்

இப்பொழுது அறியப்படுவனவற்றுள் மிகப் பழமையானதும் தமிழின் வகைகளாகிய இயல் இசை நாடகம்

1. Introduction to the edition of Kavyaprakasa of Mammata Bhatta with the Sanketa Commentary of Manikyachandrasuri by R. Shama Sastry, p. ix.

என்னும் மூவகைக்கும் இலக்கணம் வகுப்பதுமாகிய நூல் அகத்தியமாகும். அது தண்டமிழ் முனிவரெனச் சிறப்பிக்கப்பெறும் அகத்தியரால் இயற்றப்பெற்றது. மூவகைத் தமிழுக்கும் இலக்கணம் கூறுதலின், பிண்டத்தை அடக்கிய பெரும்பிண்ட மென்று அதனைக் கூறுவர்.

'தொன்றுமொழிப் புலவரது பிண்டமென்பவென்றதனுற் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வேறு பிண்டம் உளதெனக் கொள்க. அது முதனூலாகிய அகத்தியம் போலும்; என்னை? அஃது இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்று மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்றலின்' (தொல். செய்யுள். 172, பேர்.) அந்நூல் மூன்று சங்கத்தார்களுக்கும் இலக்கணமாய் அமைந்து பல புலவர்களாலும் பெரிதும் போற்றப் பெற்றும் முதனூலாக எண்ணப் பெற்றும் வந்தது.[1] அதன் சிறப்பு,

> ''வீங்குகடல் உடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
> தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
> வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
> ஆனாப் பெருமை அகத்திய னென்னும்
> அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்''

என்னும் பன்னிரு படலப் பாயிரச் சூத்திரத்தாலும்,

> 'அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூலென்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழி நூலென்பதூஉம்' (தொல். 90, பேர்.), 'தமிழ் நாட்டு வழக்கிற்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துள்' (ஷை. 107, பேர்.)

என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

---

1. *சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்* by Mahamahopadhyaya Dr. V. Swaminatha Iyer, p. 10.

அவ்வகத்தியத்தில் நாடகத் தமிழிலக்கணம் கூறப்படும் இடத்திலன்றிச் செய்யுளிலக்கணம் கூறும் பகுதியிலும் காப்பியத்துக்குரிய இலக்கணங்கள் அமைந்திருத்தல் வேண்டும், அகத்தியத்தில் மிக விரிவாகச் செய்யுளிலக்கணம் கூறப்பட்டிருந்த தென்பது, 'செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்து கிடந்ததனை' (தொல். மரபு. 95, பேர்.) என்னும் பேராசிரியர் கூற்றால் வெளிப்படுகின்றது.

இப்பொழுது அகத்தியம் கிடைத்தலின்மையின் காப்பியத்தின் இலக்கணங்களாக அதிற் கண்ட செய்திகளும் அறிதற்கு இயலாவாயின.[1]

பிற நாடகத் தமிழ் நூல்கள்

தனியே நாடகத் தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்த நூல்கள் பல, தமிழிலே இருந்தன. வர வர நாடகத் தமிழ் வழக்கு இந்நாட்டில் அருகியமையின் அதற்குரிய இலக்கணங்களும் மறைந்தன. அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரையில், 'நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம், அகத்தியம் முதலாகவுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன. பின்னும் முறுவல், சயந்தம், குண நூல், செயிற்றியம் என்பவனவற்றுள்ளும் ஒருசார் சூத்திரங்கள் நடக்கின்ற அத்துணையல்லது முதல் நடு இறுதி காணாமையின், அவையும் இறந்தன போலும்' (உரைப் பாயிரம்) என இரங்குமுகத்தாற் சில நூற்பெயர்களை வெளியிடுகின்றார். அவர் சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை இயற்றுதற்குத் துணையாக இருந்த நாடகத் தமிழ் நூல்கள் பரதசேனாபதீயம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் என்பன. அவையும் இக்காலத்திற் கிடைத்தில.[2]

---

1. அகத்தியத்தைப்பற்றிய வேறு சில செய்திகளை, '**கன்னித் தமிழ்**' என்ற நூலில் எழுதியிருக்கிறேன்.

2. *சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்*, ப. 58.

பெயரளவில் சிலப்பதிகார உரையினால் தெரிந்த நாடகத்தமிழ் நூல்கள் (1) பரதம், (2) முறுவல், (3) சயந்தம், (4) குணநூல், (5) செயிற்றியம், (6) பரதசேனாபதீயம், (7) மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல் என்னும் ஏழுமாகும்.

இவற்றுள் பரதம் என்பது அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தே கேள்வியளவாக நின்றதொரு பழைய நூலென்று தெரிகின்றது. இது வடமொழியில் உள்ள பரதமுனிவரது நாட்டிய சாத்திரத்தின் மொழி பெயர்ப்போ, அன்றித் தனித் தமிழ் நூலோ இன்னதென்று துணிந்து கூறுதற்கில்லை. வடமொழி நாட்டிய நூலின் மொழிபெயர்ப்பாயின், இத் தமிழ் நூல் வட மொழி நூலுக்குப் பிந்தியதென்று கொள்ள வேண்டும். பரதமுனிவருடைய காலத்தைப்பற்றி அறிஞர் பலவாறு கூறுகின்றனர். கிறிஸ்து சகாப்த ஆரம்பமென்றும்[1], கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியென்றும்[2] பலதிறப்பட்ட கருத்துக்கள் உள்ளன. தொல்காப்பியத்துக்குப் பிற்பட்டனவாகவே மேற்குறித்த காலங்கள் அமைகின்றன. அடியார்க்கு நல்லாரால் அகத்தியத்துக்கு முன்னர் வைத்துப் பேசப்படும் இத்தமிழ் நூல், தொல்காப்பியத்துக்கு முன்பு இயற்றப்பட்டதாகக் கோடலே ஏற்புடையதாகும்.

முறுவல் என்பதும் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தே பெயர்க் கேள்வியளவில் நின்ற நூலென்று தெரிகிறது.

சயந்தம் என்பது அடியார்க்கு நல்லாரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்படும் நூல்களுள் ஒன்று. இந்நூலிற் சில சூத்திரங்கள் அவர் காலத்தே வழங்கி வந்தன.

---

1. *Sanskrit Drama* by A. B Keith, P. 81.
2. *Some aspects of Literary Criticism in Sanskrit* by A. Sankaran, P. 10.

இந்திரன் குமாரனாகிய சயந்தனென்பவன் நாடகத்தோடு தொடர்புள்ள வரலாறுடையவன். ஆதலின் அவன் பெயரால் இந்நூல் இயற்றப்பட்டது போலும்.

"அகத்தெழு சுவையான் அகமெனப் படுமே"

என்பதொரு சூத்திரம் இந்நூலில் உள்ளதாகத் தெரிய வருகின்றது.

குணநூல் என்பதும் சயந்தத்தைப்போல எண்ணப்படுவது. நாடகவுறுப்பாகிய அகச்சுவையைப்பற்றி விரிவாகக் கூறும் நூலென்று தோன்றுகிறது.

"குணத்தின் வழியதகக் கூத்தெனப் படுமே"

என்பது இந்நூற் சூத்திரங்களுள் ஒன்று.

செயிற்றியம்: இது செயிற்றியனாரென்னும் ஆசிரியரால் சூத்திர யாப்பில் இயற்றப்பட்டது. இதிலிருந்து சில சூத்திரங்களைச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை யாசிரியரும், அடியார்க்கு நல்லாரும் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இளம்பூரணரும் சில காட்டினர். பேராசிரியர் மெய்ப்பாட்டியல் உரையில் ஒரு சூத்திரத்தை மேற்கோள் காட்டினர்.

பரதசேனாபதீயம்: இந்நூல் ஆதி வாயிலாரென்னும் ஆசிரியரால் வெண்பாவால் செய்யப்பட்டது; சிலப்பதிகார உரை எழுதுவதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோளாகக் கொண்ட நூல்களுள் ஒன்று.[1]

மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல்: இது சூத்திரத்தாலும், வெண்பாவாலும் மதிவாணனாரென்னும் பாண்டியர் ஒருவராற் செய்யப்பெற்ற நாடகத் தமிழ் நூல்; அடியார்க்கு நல்லார், 'கடைச்சங்க மிரீஇய பாண்டி

---

1. சிலப்பதிகாரம், அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி பிற்காலத்தில் இயற்றப்பெற்ற பரதசேனாபதீயம் என்னும் பெயருள்ள நூல் ஒன்று உண்டு. அது நூற்பாக்களால் ஆகியது. அதன் ஒரு பகுதிமாத்திரம் இப்போது கிடைத்திருக்கிறது. மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய வெளியீடாக அது வெளியாகியிருக்கிறது.

யருட் கவியரங்கேறிய பாண்டியன் மதிவாணனார்செய்த முதனூல்களிலுள்ள வசைக்கூத்திற்கு மறுதலையாகிய புகழ்க்கூத்தியன்ற மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் நூல்'[1] என்று சிறப்பிப்பர். இதற்குக் கூத்த நூலென்றும் ஒரு பெயர் உண்டுபோலும்.[2]

இவற்றையன்றி வேறு பல நாடகத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் முற்காலத்தே இருந்தன. அவை யாவும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை யாதலின், அவற்றில் உள்ள செய்திகள் அறிதற்கரியவாயின. சிலப்பதிகார உரையில் நாடகத் தமிழ்த் தொடர்புடைய செய்திகளில் நாடக இலக்கியமாகிய கதையைப்பற்றியும் அதனை அமைக்கும் முறையைப்பற்றியும் சில செய்திகள் கிடைக்கின்றன. அவை பின்னர் ஆராயப்படும். வீரசோழிய உரை, தொல்காப்பிய உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை என்பவற்றிலும் சில செய்திகள் வருகின்றன.

2. யாப்பிலக்கண நூல்கள்

நாடகத் தமிழ் இலக்கணத்தில் காப்பிய வரையறையோடு தொடர்புடைய செய்திகள் இருத்தல்போல இசைத் தமிழ் இலக்கணத்தில் இல்லையென்றே தோன்றுகின்றது. இயற்றமிழிலக்கணப் பகுதிகளுள் பிற்காலத்தே வடமொழியைப் பின்பற்றி எழுந்த அணியிலக்கணங்களை யன்றிப் பழங்கால இலக்கணங்களில் உள்ள பொருளதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் காப்பியத்தைப்பற்றிச் சில இடங்களில் ஆராய்கின்றன. சொல்லதிகாரத்துக் கூறப்படும் பொருள்கோள் வகைகளில் நிரனிறை, விற்பூட்டு முதலியனவும் பிற்காலத்தில்

1. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பாயிரம்.
2. ஷை 5 : 22-3, அடியார்.

அலங்காரங்களாக வழங்கப்படுகின்றன. ஆதலின் அவற்றைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிகளும் அணியிலக்கணத் தொடர்புடையனவேயாம். அகப்பொருளில் கூறப்படும் பொருள் வகைகளும் புறப் பொருளில் விரித்துரைக்கப் படும் துறைகளும் காப்பியங்களுக்கு உபகாரப்படுவனவே யாம். இங்ஙனம் வடமொழியாளரால் காப்பிய இலக் கணம் கூறுவதாகத் தனியே நூலாக்கப்பட்ட அணி யிலக்கணம் (Poetics) தமிழ் இலக்கணங்களுள் சொல், பொருள், யாப்பென்னும் மூன்றிலும் காணப்படும் சில பொருள்களின் தொகுதியெனவே கூறத்தகும். இக் கருத்தையே, அணியிலக்கணமெனத் தனியே ஒன்று தமிழுக்கு வேண்டுவதன்று என்னும் கொள்கையை யுடைய பேராசிரியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் விளக்குகின்ருர் :

> 'இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங் களுடன் சிலவற்றையும் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும் செய்யுளியலினுள்ளும் சொல்லுகின்ற சில பொருள் களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்று அவை செய்யுட் கண்ணே அணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல் செய்தாரும் உளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணம் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்ருகியும் வரும், தாம் காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையா வழியுமென்பது. அல்ல தூஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல் லாம் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவை யெனப்பட்டன என்றதனல் அவை யெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக் கூருது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்ருமென்பது.

'இனி அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணியென்பவாயின், சாத்தனையும் சாத்தனால் அணியப்பட்ட முடியும் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேருகல் வேண்டுமென்பது.

'இனிச் செய்யுட்கு அணி செய்யும் பொருட்படை எல்லாம் கூருது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக் கூறலாமென்பது.'[1]

தொல்காப்பியம்

செய்யுளின் இலக்கணத்தை உரைக்கும் தமிழ் நூல்கள் மிகப் பல. அகத்தியத்தின் செய்யுளிலக்கணப் பகுதி மிக விரிந்திருந்ததென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

அகத்தியத்தின் பின்னர் எழுந்த நூல்களுள் தலைமை பெற்றது தொல்காப்பியம். அகத்தியத்தின் வழி நூலாகவே அதனைக் கருதுவர். தொல்காப்பியத்தின் சிறந்த அமைப்பே பிற்காலத்தில் அகத்தியம் வழக்கொழிந்து வீழ்வதற்குரிய காரணமென்று கருதுவாரும் உளர்.[2]

தொல்காப்பியம் அகத்தியத்தின் பின்னர் உண்டாகிய நூல்களுள் தலைமை பெற்றதென்பது, 'அகத்தியர் வழித் தோன்றிய ஆசிரியர் எல்லாருள்ளும் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லா ஆசிரியரும் கூறுப வென்பது' (தொல். மரபு. 94, உரை) என்னும் பேராசிரியர் கூற்றாலும்,

''மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த

1. தொல். உவம. 37, உரை.

2. ராவ் ஸாஹேப் மு. இராகவையங்கார் : தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, ப. 2.

துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த"
(புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, சிறப்.)

என்பதன்கண் அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவருள் தொல்காப்பியரை முதலில் வைத்துக் கூறும் முறையினாலும் விளங்கும்.

தொல்காப்பியத்தில் பொருளதிகாரம் முழுவதும் ஒரு வகையில் காப்பிய இலக்கணத்தைப் புலப்படுத்துவதே யாகும். அவ்வதிகாரத்திற் சிறப்பாக, மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல் என்பனவற்றில் உள்ள பல செய்திகள் காப்பியப் பொருள்வரையறை செய்யப் பெரிதும் பயன்படுவன. காப்பியச் சுவைகளோடு தொடர்புடைய செய்திகளை மெய்ப்பாட்டியலும், காப்பிய அலங்காரங்களோடு இயைபுடையவற்றை உவம இயலும், காப்பிய வகை, காப்பிய நடையாகியவற்றைச் செய்யுளியலில் வனப்பு, வண்ணமென்னும் செய்யுள் உறுப்புக்களைக் கூறும் பகுதிகளும் வகுக்கின்றன. அவை பின்னர் ஆராயப்படும். மரபியலிலும், இன்ன பொருளை இன்ன சொல்லால் கூறுக வென்னும் தொல்லோர் ஆட்சி வரையறையும் ஒரு வகையில் காப்பியத்துக்குப் பயன்படுவதே யாகும்.

அன்றியும் நூற்குக் கிளந்த ஈரைங் குற்றமும்[1], அவற்றை எதிர் மறுத்து உணரும் திறத்தனவாகிய குணங்களும்[2] காப்பியங்களுக்கும் ஏற்புடையனவே யாம். வடமொழி[3], தென்மொழி யிலக்கணங்களுள் குணமுங் குற்றமும் தனித்தனியே ஆராயப்படுகின்றன. நுதலியது அறிதல் முதலியனவாகக் கூறப்படும் முப்பத்திரண்டு உத்திகளும்[4] காப்பிய அலங்காரங்களைப் போன்றனவே யாம்.

1. தொல். மரபு. 108. 2. ௸. ௸. 109.
3. *Natyasastra* of Bharata, ch. XVI. 4. தொல். மரபு. 110.

"தந்திர வுத்தி குணமத மேயுரை தர்க்கந்தன்னில்
வந்திய லெண்கோள் முதலா யுளமாலை மாற்றுமுன்னு
வந்தியல் சித்திர மென்றின் னவுமலங் காரமென்றே
தந்திய லச்சிலர் சொன்னார் அவற்றையுஞ் சார்ந்தறியே"[1]

என்னும் வீரசோழியக் காரிகையும் அதன் உரையும் இக்கருத்தைத் தெளிவுறுத்தும்.

மாபுராணம் பூதபுராணம்

*யாப்*பிலக்கணங்களில் மாபுராணம் பூதபுராணம் என்பன இரண்டு. இவை மிக விரிவாக அமைந்திருந்தனவென்று தோன்றுகிறது. நாளடைவில் வழக்கொழிந்தன. இலக்கண நூலுக்குப் புராணம் என்னும் பெயர் அமைந்திருத்தல் பிற மொழிக்குப் புதிய செய்தி. அக்கினி புராணத்தில் ஒரு பகுதியில் அணியிலக்கணம் அமைக்கப் பட்டதேயன்றி நூல் முழுவதும் இலக்கணம் அன்று.

'படர்ந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம், பூதபுராணம் என்பன சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப்படாமையின்' (தொல். மரபு. 97) என்னும் பேராசிரியர் கூற்றினால் இவ்விரண்டு நூல்களும் விரிந்த பொருளை உடையனவென்பது போதரும்.

பூதபுராணத்தைப்பற்றி நாம் வேறு ஒன்றும் அறியக் கூடவில்லை. மாபுராணத்தினின்றும் பல சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கல விருத்தியில் மேற்கோளாக ஆளப்படுகின்றன. அவ்வுரையில் வந்துள்ள,

"கழிநெடி லசையுங் காலெழுத் தசையும்
பெயரயற் புணர்ப்பினும் பெயரிடைப் புணர்ப்பினும்
வழுவென மொழியும் மாபுரா ணம்மே"

---

1. *அலங்காரப் படலம்*, 38.

என்னும் மேற்கோளை நோக்குகையில் அம் மாபுராணம் பண்டைக் காலத்தில் பெரிதும் போற்றப் பெற்று வந்த நூலென்பது விளங்கும்.

மாபுராணத்தில் ஒவ்வோர் இலக்கணப் பகுதியும் மிக விரிவாக ஆராயப்பட்டதென்பது, யாப்பருங்கல விருத்தி யுரை யாசிரியர் அங்கங்கே உரைக்கும் உரைப் பகுதி களால் தெரிய வருகின்றது.

அவிநயம்

அவிநயம் என்றபேரிலக்கணத்தினின்று யாப்பருங் கல விருத்தியுரையிற் பல சூத்திரங்கள் காட்டப்படு கின்றன. நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையிலிருந்து, இதற் குத் தண்டலங் கிழவன் இராச பவித்திரப் பல்லவதரைய னென்பவர் உரையெழுதி யிருப்பதாகத் தெரிய வரு கின்றது. இது தொல்காப்பியத்திற்கும் முந்தினதென்பர் சிலர்.[1]

இதண்கண் உள்ள யாப்பதிகாரம் மிக விரிவான தாகவே இருக்குமென்று தோற்றுகின்றது. இவ்யாப்பதி காரத்திற்குப் புறநடையாக நாலடி நாற்பதென்ற நூலொன்றுண்டு.[2] அதிலிருந்த வெண்பாக்கள் சில யாப்பருங்கல விருத்தியில் மேற்கோளாக வருகின்றன.

பல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர் காலத்தே தனியாகச் செய்யுளிலக் கணத்தைச் சில ஆசிரியர்கள் இயற்றினார்கள். அவருள் பல்காப்பியனார் என்பவர் ஒருவர்.

---

1. *சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்*, ப. 30.
2. *யாப்பருங்கலக் காரிகை*, 1, உரை.

'தொல்காப்பியம் கிடப்பப் பல்காப்பியனுர் முதலியோர் நூல் செய்தது எற்றுக்கெனின், அவரும் அவர் செய்த எழுத்தும் சொல்லும் பொருளுமெல்லாம் செய்திலர்; செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்து கிடந்ததனை இவ்வாசிரியர் சுருங்கச் செய்தலின் அருமை நோக்கிப் பகுத்துக் கூறினுராகலானும் அவர் தந்திரத்துக்கேற்ப முதனூலோடு பொருந்த நூல் செய்தாராகலானும்' (தொல். மரபு. 95, பேர்.) என்னும் பேராசிரியர் உரையால் பல்காப்பியம், செய்யு ளிலக்கணம் மட்டும் கூறுவதென்பதும், தொல்காப்பியத்துக்கு வழி நூலென்பதும் பெறப்படும்.

பல்காப்பியத்தின் புறநடைச் சூத்திரம் ஒன்று பேராசிரியரால் எடுத்தாளப்படுகின்றது. அது வருமாறு:

"கூறிய குன்றினும் முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்
ஆணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே."

பல்காயம்

தொல்காப்பியத்தின் வழிவந்த யாப்பு நூல்களுள் இதுவும் ஒன்று. தொல்காப்பியத்தில் விரித்துக் கூறப்பட்ட இலக்கணங்கள் பல்காயனுரால் பகுத்து உரைக்கப்பட்டன. அவை காக்கைபாடினியாரால் பிறகு தொகுத்து உரைக்கப்பட்டன.

"தொல்காப் பியப்புலவோர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்
பல்காய னுர்பகுத்துப் பன்னினுர்—நல்யாப்புக்
கற்றுர் மதிக்கும் கலைக்காக்கை பாடினியார்
சொற்றுர்தம் நூலுட் டொகுத்து"[1]

---

1. யா. வி. ப. 20.

என்பது காண்க. இதிலிருந்து பல சூத்திரங்கள் யாப்பருங் கல விருத்தியில் மேற்கோளாக வந்துள்ளன.

> "இமிழ்கடல் வரைப்பி னெல்லையின் வளாகத்
> தமிழியல் வரைப்பில் தாமினிது விளங்க
> யாப்பியல் தானே யாப்புற விரிப்பின்
> எழுத்தசை சீர்தளை அடிதொடை தூக்கோ
> டிழுக்கா மரபின் இவற்றொடு பிறவும்
> ஒழுக்கல் வேண்டும் உணர்ந்திசி னோரே"[1]

என்பது இதன் முதற் சூத்திரம் போலும்.

காக்கைபாடினியம்

காக்கைபாடினியார் என்னும் பெண் புலவரால் இயற்றப்பெற்றது இந்நூ லென்பது இதன் பெயரினால் தெரிய வருகின்றது. பாடினி யென்பது பெண்பாற் பெய ராகும். எட்டுத் தொகை நூல்களிற் சில செய்யுட்கள் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற புலவராற் பாடப்பட்டன. அவர் இயற்பெயர் நச்செள்ளையா ரென்பது.

அவர் விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையைப் பாராட்டி ஒரு செய்யுளை இயற்றினார். அது எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய குறுந்தொகையில் 220-ஆம் செய்யுளாகக் கோக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் காக்கையைச் சிறப் பித்துப் பாடினமையின் அவர் காக்கைபாடினியாரென்ற பெயர் பெற்றனர்.[2]

காக்கைபாடினியம் என்னும் இலக்கணத்தை இயற் றிய காக்கைபாடினியார் இந்தக் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையாரோ, அன்றிப் பிறரோ தெரியவில்லை. ஒருவராகவே கொள்ளுதல் ஏற்புடைத்தாகும்.

---

1. யா. வி. ப. 18.
2. குறுந்தொகை, முகவுரை, ப. 3.

முன்னே காட்டிய வெண்பாவினால் காக்கை பாடினியார் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள செய்யுளிலக்கணப் பகுதிகளைத் தொகுத்துக் கூறினரென்பது தெளிவாகும். அவ்வெண்பாவில், "கற்றோர் மதிக்குங் கலைக்காக்கை பாடினியார்" என்று இவர் பாராட்டப்பெற்றிருத்தலைக் கொண்டு இவர் கலைப் புலமை நிரம்பிய சான்றோரென்பதும், பல நூற் பயிற்சியும் அதனால் உண்டான நுண்ணறிவும் வாய்ந்தவரென்பதும், இவருடைய இலக்கண நூல் புலவர் பெருமக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் ஊகித்து அறிதற்குரிய செய்திகளாம்.

இக் காக்கைபாடினியார் மிகப் பழைய காலத்திலே இருந்தவர். இவர் காலத்தில் தெற்கே குமரியாறு கடல் கொள்ளப்படாமல் இருந்தது. இவருடைய பழமையைப் புலப்படுத்த வந்த பேராசிரியர்,

> '"வடக்குந் தெற்குங் குணக்குங் குடக்கும்
> வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
> றிந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
> நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்"

எனக் கூறி வடவேங்கடந் தென் குமரியெனப் பனம் பாரனார் கூறியவாற்றானே எல்லைகொண்டார் காக்கை பாடினியார்'[1] என்றார். நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியரோடு ஒரு சாலை மாணாக்கராகக் காக்கைபாடினியாரைக் குறிப்பர்.[2]

> 'காக்கைபாடினியார் முதலிய தொல்லாசிரியர் தம் மதம்பற்றி ஈண்டு நாலசைச் சீர் எடுத்தோதினர்' (யா. வி. ப. 58), 'காக்கை பாடினியார் முதலிய

---

1. தொல். செய். 1. உரை.
2. ஷை. ஷை.

மாபெரும் புலவர்; அவரது துணிபே இந்நூலுள்ளுந் துணிபு' (யா. வி. ப. 96)

'காக்கை பாடினி யார்முத லாகிய மார்க்க விப்புலவோர்' (யா. வி. ப. 480)

'காக்கைபாடினியார் முதலாகிய ஒருசார் ஆசிரியர் மாப்பெரும் புலவர் தம் மதம்பற்றி நரலசைச் சீர் விரித்தோதினுர் இந்நூலுடையார்' (ஷை ப. 420)

என்பவற்ருல் யாப்பிலக்கணம் உரைத்த புலவர்களுள் பெருந்தகுதியும் பழமையும் வாய்ந்தவர் இப்பெண் புலவ ரென்பதும், 'ஆரிய மென்னும் பாரிரும் பௌவத்தை'த் தமிழ்ப் படுத்திய அமுதசாகர முனிவர் தம் யாப்பருங் கல நூலுக்கு மேற்கோளாகக் கொண்ட நூல்களுள் காக்கைபாடினியமும் ஒன்று என்பதும் அறியப்படும்.

யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையாசிரியர் காக்கை பாடினியாரது யாப்பிலக்கணத்திலிருந்து பல சூத்திரங் களை மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். அவற்றின் நடையை ஆராய்கையில் அவை மிகப் பழமையுடையனவாகத் தோற்றவில்லை. பல வடமொழிச் சொற்கள் அவற்றிற் பயின்று வந்துள்ளன. அன்றியும் தொல்காப்பியரால் கூறப்படாத தளையிலக்கணமும், தாழிசை துறை விருத்த மென்னும் பாவினங்களும் அவற்றில் சொல்லப்படு கின்றன. ஆனால், காக்கைபாடினியார் தளையிலக்கணம் செய்தாரல்லர் என்று பேராசிரியர் கூறுகிருர்.[1]

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் காட்டும் வேறு பல நூற் சூத்திரங்களைப்பற்றிய பழமையும் ஐயத்திற்கு

---

1. தொல். செய்யுள். 1, உரை.

இடமாக உள்ளது. அகத்தியர் இயற்றியதாக அவர் குறிக்கும் ஆனந்த ஓத்தென்பது அகத்தியராற் செய்யப் பட்டதன்று என்று பேராசிரியராற் கண்டிக்கப்படு கின்றது. அங்ஙனமே காக்கைபாடினியார் தலையிலக் கணம் செய்தாரல்லர் என்று அவர் கூறுகின்றார்.[1]

இவற்றால் காக்கைபாடினியார் இயற்றியனவாக யாப்பருங்கல விருத்தி யுரைகாரரால் காட்டப்படுவன பழங்காலத்தில் இருந்த காக்கைபாடினியாரால் இயற்றப் பட்டன அல்லவென்னும் கருத்துச் சிலருக்கு இருந்து வந்தமை புலப்படும்.

சிறுகாக்கைபாடினியம்

பிற்காலத்தே காக்கைபாடினியா ரென்ற ஒரு பெண் பாற் புலவர் யாப்பிலக்கணம் இயற்றினார். அவரைச் சிறு காக்கை பாடினியார் என்று குறிப்பர். அவர் பிற்காலத்தவ ரென்பதைப் பேராசிரியர் பின்வருமாறு எடுத்துரைப்பர்:

> 'ஒழிந்த காக்கை பாடினியத்து, "வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத், தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்" எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான், அவர் குமரியாறுள்ள காலத்தாரல்லரென்பதூஉம், குறும் பனை நாடு அவர்க்கு நீக்கல் வேண்டுவ தன்றென் பதூஉம் பெற்றாம். பெறவே, அவர் இவரோடு (—தொல்காப்பியனாரோடு) ஒரு சாலை மாணாக்க ரல்ல ரென்பது எல்லார்க்கும் உணரல் வேண்டு மென்பது.'
>
> (தொல். செய்யுள் 1, உரை.)

1. தொல். செய்யுள் 1, உரை.

பின் ஓர் இடத்தில் அவர், 'பிற்காலத்துக் காக்கை பாடினியாரும் தொல்காப்பியரோடு பொருந்தவே நூல் செய்தாரென்பது' (மரபு. 95, உரை) எனக் கூறுவதனால் இச் சிறுகாக்கைபாடினியம் தொல்காப்பியத்தைப் பின் பற்றியே இயற்றப் பெற்றதென்று கொள்ளலாகும்.

இந்நூலிலிருந்து பல சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் மேற்கோளாக வந்துள்ளன. அவற்றால், அவர் பாவினங்களுக்கு இலக்கணம் உரைத்தன ரென்று தெரிய வருகின்றது.

கையனார் யாப்பு

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் கையனா ரென்னும் புலவர் பெருமானால் இயற்றப்பெற்ற நூலிலிருந்து பல சூத்திரங்கள் காட்டப்படுகின்றன. சில இடங்களில் அவ்வுரையாசிரியர் எழுதிய குறிப்புக்களால் இந்நூலுக்கு உதாரணங்கள் காட்டிய உரையொன்றும் கையனாரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடுமென்பதும்[1], இந்நூலிற் சில பகுதிகள் தொல்காப்பியர் கருத்தோடு ஒப்ப நடப்பன வென்பதும்[2] அறியலாகும்.

நத்தத்தர் யாப்பு

நத்தத்தனார்[3] என்ற புலவரொருவர் தொல்காப்பியத்தின் வழிநூலாக ஒரு யாப்பிலக்கணம் செய்தார்.[4] இதன்கண் செய்யுளிலக்கணம் பலவகைப்படுத்திச் சொல்லப் பட்டது. நூல், உரை, பா என்பவற்றைப்பற்றிய வரையறையும் இருந்தது.[5] ஆதலின் தொடர்நிலைச் செய்யு

---

1. யா. வி. ப. 136.
2. ஷெ. ப. 129, 389.
3. பி-ம். நற்றத்தனார்.
4. தொல். செய். 105, பேர்.
5. யா. வி. ப. 406.

ளாகிய காப்பியத்தைப்பற்றிய செய்திகளும் இதில் சொல்லப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சங்க யாப்பு

இது ஏதோ ஒரு சங்கத்தாரால் நூலாகக் கொள்ளப் பெற்ற இலக்கணமென்று பெயரிலிருந்து தெரிகின்றது. பெரும்பாலும் கடைச்சங்க காலத்தே தனியே யாப்பைப் பற்றி விரித்துரைக்கப்பட்ட நூலாக இருத்தல் கூடும். இந்நூலில் பாவினங்களைப்பற்றிய செய்தி இருப்பதாகத் தெரிகின்றது.[1] ஆதலின் இது தொல்காப்பியத்தினும் சில பகுதிகளில் மாறுபட்டதென்று கொள்ளலாம்.

மயேச்சுவரர் யாப்பு

மயேச்சுவரர் என்னும் புலவர் ஒருவர் மிக விரிவாக யாப்பு நூலொன்றை இயற்றினர். அதில் வடநூற்கண் உள்ள செய்திகளும் சொல்லப்பட்டன போலும்.[2] யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாசிரியர் இவரை அடைமொழிகளோடு சிறப்பித்துப் பாராட்டுவர்: 'பிறை நெடுமுடிக் கறைமிடற்றரனார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியனார்' (ப.53), 'நீர்மலிந்த வார்சடையோன் பேர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' (ப. 110),'வாமமேகலை மாதையோர் பாகனார் நாமமகிழ்ந்த நல்லாசிரியர்'(ப.127), 'திரிபுர மெரித்தவர் பெயர்மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' (ப. 159), 'திரிபுர மெரித்த விரிசடை நிருத்தர் பேர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' (ப. 211) என வருவனவற்றைக் காண்க. யாப்பருங்கலத்திற்கு மூலமாக இருந்த இலக்கணங்களுள் இதுவும் ஒன்றென்றே தோற்றுகிறது.

1. யா. வி ப. 115. 2. ஷெ. ஷெ. ப. 48.

வேறு சில பழைய நூல்கள்

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்படும் யாப்பிலக்கண நூல்கள் வேறு சில உண்டு. பரிமாணனார், பனம்பாரனார், நல்லாறனார், வாய்ப்பியனார், கடியநன்னியார், பாடலனார் என்னும் ஆசிரியர்கள் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து பல சூத்திரங்கள் அங்கங்கே வந்துள்ளன. பெரிய பம்மம் என்றதொரு நூல் யாப்பிலக்கணம் கூறுவதாகத் தெரிகின்றது. இவற்றையன்றிச் செய்யுளியல், யாப்பியலென்னும் பெயர்களோடு சில சூத்திரங்கள் உள்ளன. அவை தொல்காப்பியச் செய்யுளியலில் உள்ளவை அல்ல. ஆதலின் அவை தனியே செய்யுளியல் என்னும் பெயரோடும் யாப்பியலென்னும் பெயரோடும் வழங்கி வந்த நூல்கள் போலும்.

'ஒழிந்த விகற்பங்கள் கவிமயக்கறையுள்ளும், பிறவற்றுள்ளும் கண்டுகொள்க'[1] என்பதன்கண் கவிமயக்கறையென்னும் நூலொன்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கவி முதலிய நால்வரது இலக்கணம் உணர்த்தும் இடத்தில் இது காணப்படுகிறது. ஆதலின் கவிமயக்கறை யென்னும் நூலுள் கவிஞர்களின் வகையைப்பற்றிய செய்திகள் இருத்தல் வேண்டுமென்பது ஊகித்தறியப்படும்.

பாடுதல் மரபின் விரிவைப் பெரிய முப்பழம் என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்ளலா மென்பது[2] ஓரிடத்திற் காணப்படுகின்றது. அந்நூலும் யாப்பின் வகைகளைக் கூறுவதென்றே கொள்ளவேண்டும். 'குலனும் விச்சையும் ஒழுக்கமும் பருவமும் என்றிவற்றிற்குத் தக்க வகையால் பாட்டுடைத் தலைமகனையும் அவன் சின்னங்களையுமே

1. யா. வி ப. 513. 2. ஷெ. 516.

பாடுதலும், கிளவிப் பொருளல்லவற்ரேடு பாட்டுடைத் தலைமகனைப் பெயரும் ஊரும்முதலிய உறுப்புக்களைச் சேர்த்துப் பாடுதலும், தீயனவற்றை அவன் பகைவரைச் சார்த்திப் பாடுதலும்' போன்ற பல செய்திகள் அந் நூலிற் காணப்படும்.

தக்காணியம் என்பதொரு நூலின் பெயர் தொல்காப்பியம் அவிநயம் முதலிய நூல்களோடு சேர்த்துக் கூறப்படுகின்றது.[1] அதனுல் அந் நூலும் அவ்விரண்டைப் போலத் தமிழுக்குரிய எழுத்திலக்கணம் முதலிய அனைத்தையும் வரையறுக்கும் நூலெனவே கொள்ளல் ஏற்புடையதாகும்.

யாப்பருங்கலமும் காரிகையும்

மேலே எடுத்துக் காட்டிய பல நூற்பெயர்களிலிருந்து பழங்காலத்தில் தமிழில் யாப்பிலக்கணம் எவ்வளவு விரிவாக இருந்ததென்பதை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம். அந் நூல்களிலிருந்து கிடைக்கும் சூத்திரங்களைக்கொண்டு ஆராயுங்கால் யாப்பிலக்கணத்திற் சில வகைக் கொள்கைகள் ஒன்ரேடொன்று மாறுபடுவனவாக இருந்தனவென்பது தெரியவரும். அசைகளை நேர்பு நிரைபு எனப் பிரிப்பதும், அடிக்கு எழுத்தெண்ணிக் கட்டளையடிகளாகக் காட்டுவதும், தளையிலக்கணம் கூருதொழிவதும், பாவினங் கூருமையுமாகிய சில கொள்கைகள் பிற்காலத்தே மாறிவிட்டன. தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியும் அதற்கு வேறுபட்டும் பல நூல்கள் பழங்காலத்தில் இருந்தன. ஆயினும் நாளடைவில் வடமொழித் தொடர்பு மிகுதிப்படவே யாப்பிலக்கணத்தில்

---

1. யா. வி. ப. 537.

ஒருவகைக் கொள்கையே தமிழ் நாட்டில் நிலையுறுவதாயிற்று. தளையிலக்கணம் கொள்ளப்பட்டது. கட்டளையடி மறைந்து போயிற்று. பாக்களைவிடப் பாவினங்கள் கவிஞர்களால் மிகுதியாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. பல வகைச் சந்தங்களை அமைத்து விருத்தங்கள் பாடத் தொடங்கினர்.

இந்த வகையில் யாப்பின் மரபை வரையறுத்த நூல்களுட் சிறந்தது அமுதசாகர முனிவர் இயற்றிய யாப்பருங்கல மாகும். அவ் யாப்பருங்கலத்துக்குப் புறனடையாக அவரே யாப்பருங்கலக் காரிகையை இயற்றினர். அது யாப்பருங்கலத்தைக் காட்டினும் சிறந்ததாகத் தமிழ் நாட்டாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அமுதசாகரர் காரிகை இயற்றியதற்காகக் குளத்தூரென்னும் ஊரை அரசன் அளித்தான். அதுமுதல் அவ்வூர் காரிகைக் குளத்தூரென்றே வழங்கலாயிற்று.

யாப்பருங்கலத்துக்கு ஒரு பழைய விருத்தி உரை உண்டு. அதன்கண் கூறப்பட்ட செய்திகள் மிக அருமையானவை. பல பழைய சூத்திரங்களும் நூற்செய்யுட்களும் அவ்வுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் பழைய காலத்து நூற்பெயர்களும், தமிழின் விரிவும் விளங்குகின்றன.

யாப்பருங்கலத்தின் இறுதிச் சூத்திரம் மாலை மாற்று முதலிய சொல்லணிகளையும் உருவகமாதி விரவிய வீருகவுள்ள அலங்காரங்களையும் பிறவற்றையும் தொகுத்துக் கூறுகின்றது, அச்சூத்திரத்தின் உரையில் உரையாசிரியர் அதன்கண் உள்ளவற்றை விளக்கியிருக்கின்றார். காப்பிய அலங்காரங்களைப்பற்றிய செய்திகளும் பிறவும் அவ்வுரைப் பகுதியிலே காணலாம்.

தமிழ் நெறி விளக்கம்

தமிழ் இலக்கணப் பகுதிகள் அனைத்தையும் உடைய நூல்களுள் தமிழ் நெறி விளக்க மென்பது ஒன்று. இதன் பொருளியலில் ஒரு பகுதி மாத்திரம் இப்பொழுது கிடைத்துள்ளது, இதன்கண் யாப்பைப்பற்றிக் கூறும் இயல் ஒன்று இருத்தல் கூடுமென்று ஊகித்தற்கு இடம் உண்டு.[1]

வீர சோழியம்

இது வீர சோழ னென்னும் அரசனது பெயரைச் சார்த்தி அவன் காலத்தே இயற்றப்பெற்றதொரு நூல். பெரும்பாலும் வடமொழிச் சார்புபற்றியே இதிலுள்ள இலக்கணங்கள் அமைந்துள்ளன. இதில்தனியே யாப்புப் படலம் ஒன்றும் அலங்காரப் படலம் ஒன்றும் இருக்கின் றன. இதனை இயற்றியவர் பொன்பற்றி காவலராகிய புத்தமித்திர ரென்பவர். இந்நூலுக்குப் பெருந்தேவனார் என்ற ஒருவர் உரை யியற்றியிருக்கின்றார். இதன் அலங்காரப் படலம் தண்டியாசிரியர் வடமொழியில் இயற்றியுள்ள 'காவ்யாதர்சம்' என்ற நூலைப் பின்பற்றி இயற்றப்பெற்றது. உரையாசிரியர் உரைச் சூத்திரமாகச் சில அலங்கார இலக்கணங்களை உரைப்பார்.

இலக்கண விளக்கம்

மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு திருவாரூர்த் திருக்கூட்டத்தில் தமிழ்க்கிலக்காக விளங்கிய வைத்திய நாத தேசிகரென்பவர் ஐந்திலக்கணத்தையும் கூறும் நூலாகிய இலக்கண விளக்கத்தை இயற்றினார். அதன் கண் யாப்பு, அணி, பாட்டியல் என்னும் மூன்று பகுதிகள் தனித்தனியே இருக்கின்றன. அணியிலக்கணப் பகுதி

1. தமிழ் நெறி விளக்கம், முகவுரை.

யில் தண்டியலங்கார சூத்திரங்களை அப்படியப்படியே எடுத்தமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

தொன்னூல்

இது வீரமா முனிவ ரென்னும் மறு பெயர் பூண்ட பெஸ்கி பாதிரியாரால் இயற்றப்பெற்றது. செய்யுளியல் அணியியலென்னும்தனிப்பிரிவுகள் இதன்கண் உள்ளன. இதன்கண் உள்ள அணியிலக்கணம் பெரும்பாலும் தண்டியலங்காரத்தையே பின்பற்றி அமைந்துள்ளது.

முத்து வீரியம்

முத்துவீருப் புலவரென்பவரால் சென்ற நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் ஐந்திலக்கணங்களையும் உரைப்பது. யாப்பிலக்கணமும் அணியிலக்கணமும் அமைந்தது.

3. அணியிலக்கணங்கள்

இதுகாறும் கூறிய செய்திகள் பெரும்பாலும் யாப்பிலக்கணங்களைப்பற்றியன வாகும். காப்பியங்களைப் பற்றித் தனியே எடுத்துக்கூறும் இலக்கணம் அணியிலக்கணமாகும். வடமொழியில் இம்முறையைக் காணலாம். தமிழில் அணியிலக்கணம் தனியாகப் பழங்காலத்தில் இருக்கவில்லை. வடமொழித் தொடர்பினால் இவ்விலக்கணம் தமிழிலும் தனியே உளதாயிற்றென்பதில் ஐயம் இல்லை.

இறையனா ரகப்பொருள் உரையில் வரும்,

'தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும், யாப்புமென'[1]

1. சூ. 1, உரை.

என்னும் பகுதியில் அக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கணத்தின் பிரிவு யாப்பிளேடு நின்றிருந்ததென்று தெரிகிறது. ஆதலின் அக்காலத்தின் பின்னரே அணியிலக்கணம் தமிழில் தனியே அமைக்கப்பட்டதென்று கூறலாம்.

அணியியல்

அணியியல் என்னும் நூலொன்று தமிழில் இருந்தது. அதன் சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியராலும் நேமிநாத உரையாசிரியராலும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அடியார்க்கு நல்லாரும் சில சூத்திரங்களை அணியியலென்னும் பெயரோடு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவர் கூறுவன யாவும் தமிழ்த் தண்டியலங்காரத்தில் உள்ளவை. ஆதலின் அவர் தண்டியலங்காரத்தையே அணியியலெனக் கொண்டாரென்று தோற்றுகின்றது. முற்குறிப்பிட்ட இரண்டு ஆசிரியர்களும் காட்டும் சூத்திரங்கள் தண்டியலங்காரத்திற் காணப்படவில்லை. ஆதலின் அணியியலென்ற பெயரோடு பழைய தமிழ் நூலொன்று இருந்ததென்றே கொள்ள வேண்டும். அந்நூல் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலே வழக்கொழிந்து வீழ்ந்தது போலும்.

அணியியலுக்கு உரையொன்றும் உண்டென்று எண்ண இடம் இருக்கிறது. அவ்விலக்கண நூலில் செய்யுட்களின் வகை, சொற்பொருளணிகள், சித்திர கவிகள், நூல் வகை முதலிய பல செய்திகள் சொல்லப் பட்டனபோலும்.

'அணியியலுடையாரும்,

"இயன்ற செய்யுட் கியைந்த பொருளை
உயர்ந்த நடையால் உணரக் கூறலும்
அருங்கல மொழியால் அரில்தபக் காட்டலும்
ஒருங்கிரண் டென்ப வுயர்நடைப் பொருளே"

என்னும் சூத்திரத்துள் ஒருங்கிரண்டு என்புழி ஆற்றலாற் போந்த பொருளை என்ப என்னும் முற்றுச் சொல்லோடு புலவரென்னும் பெயர் கூட்டிப் பொருளுரைத்தாராகலின்''[1] என்பதிலிருந்து அணியியலுக்கு ஓர் உரையுண்டென்பது தெரியவரும்.

'இஃது அகவல் வெண்பாவென்று அணியியலுடையார் காட்டிய பாட்டு'[2]

என்பதனால் அந்நூல் செய்யுள் வகைகளைப்பற்றியும் ஆராய்வதென்று கொள்ளல் தகும்.

''உருவக மாதி விரவிய லீரு வருமலங் காரமும்'' என்னும் யாப்பருங்கலச் சூத்திர உரையில் உரையாசிரியர் இருபத்தேழு அணிகளை எடுத்துரைத்து, 'அவை அணியியலுட் கண்டு கொள்க' என எழுதுகின்றார். அதனால் அணியியலில் அவ்விருபத்தேழு அணிகளையும்பற்றிய இலக்கணங்கள் அமைந்திருந்தன என்று கொள்ளல் தகும்.

மற்றோரிடத்தில்[3] அவ் வுரையாசிரியர் செய்யுள் வகையைப்பற்றிக் கூறுகையில்,

''செய்யுள் தாமே மெய்பெற விரிப்பின்
தனிநிலைச் செய்யுள் தொடர்நிலைச் செய்யுள்
அடிபல தொடுத்த தனிப்பாச் செய்யுள்
உரையிடை மிடைந்த பாட்டுடைச் செய்யுள்
இசைநுவல் மரபின் இயன்ற செய்யுள்
நயநிலை மருங்கிற் சாதியொடு தொகைஇ
அவையென மொழிப அறிந்திசி னோரே''

என்ற சூத்திரத்தைக் காட்டி, 'என்றோதப்பட்டவெல்லாம் அணியியலுட் காண்க' என உரைத்தார். மேலே காட்டிய சூத்திரம் அணியியற் சூத்திரம் போலும்.

1. யா. வி. ப. 99. 2. யா. வி. ப. 219. 3. ஷ ப. 525.

தொல்காப்பியனார் கூறும் செய்யுள் வகைக்கும் இச் சூத்திரத்துக் கண்ட வகைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. அவர் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளைமட்டும் ஏழு வகையாகப் பிரித்தனர். இவரோ இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூவகையையும்பற்றிக் கூறினர். அவற்றுள் இயற்றமிழ்ச் செய்யுள் (1) தனிநிலைச் செய்யுள், (2) தொடர்நிலைச் செய்யுள், (3) அடிபல தொடுத்த தனிப் பாச் செய்யுள், (4) உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்று நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளன. தொடர்நிலைச் செய்யுளும் உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளும் காப்பியங்களாகும்.

இசைநுவல் மரபின் இயன்ற செய்யுளென்பது இசைக்குரிய பாட்டுக்களாம். அவற்றை இக்காலத்தில் ஸாஹித்தியம் என்று கூறுவர். உருப்படிகள் என்று தமிழால் சொல்வர். நயநிலை மருங்கிற் சாதியென்பது நாடகச் சாதிகளைக் குறிக்கும்.

'நயநிலைப் படலமாவது நாடகம்; கூத்தமார்க்கமென் பதும் அது'[1] என்று வீரசோழிய உரையாசிரியர் கூறுதல் காண்க. ஆதலின் நயநிலைச் செய்யுளென்னும் நூல்கள் நாடகக் காப்பியங்களாகும். அவற்றையும் காப்பியங் களில் சேர்த்தலே முறை.

இங்ஙனம் தொகுத்துக் கூறப்பட்ட சூத்திரம் உள்ளது கொண்டு இதிற் கூறப்பட்ட செய்யுள் வகைகளைப்பற்றிய இலக்கணங்களை வகுத்துக் கூறும் சூத்திரங்களும் அணி யியலில் இருத்தல் வேண்டுமென்றே தெளியலாம். தொல்காப்பியனார் ஏழுவகைச் செய்யுட்களைத் தொகுத்

---

1. பொருட்படலம், 21, உரை.

துக் கூறிப் பின்னர்த் தனித் தனியே ஒவ்வொன்றன் இலக்கணத்தையும் வகுப்பது காண்க.

'இந்த இருது வருணனை அணியியலுட் காண்க'[1] என்று பிறிதோரிடத்தில் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் எழுதுவர். அதனால் காப்பிய இலக்கணங்கள் விரிவாக அணியியலில் சொல்லப்பட்டனவென்று கருத நேர்கின்றது. இருது வர்ணனை காப்பியங்களில் சொல்லப்படும். அதனைச் சொல்லும் மரபு முதலியன அணியியலில் வகுக்கப்பட்டிருப்பதாக மேலே காட்டிய உரைப் பகுதி தெரிவிக்கின்றது. இங்ஙனமே காப்பியங்களுக் குரிய வருணனைகள் பிறவும் தனித் தனியே அந்நூலின் கண் சொல்லப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமன்றோ ?

வேறோர் அணியிலக்கணம்

அணியிய லென்னும் பெயரையுடைய நூலையன்றி வேறு சில அலங்கார நூல்களும் தமிழில் உண்டாகி வழக் கொழிந்தன போலும். தொல்காப்பியம் மரபியலின் உரையில்[2] பேராசிரியர் கூறியது கூறல், மாறுகொளக் கூறல், குன்றக் கூறலென்னும் மூவகைக் குற்றங்களும் உடையதாக ஓர் அணியிலக்கண நூலைக் குறிப்பாற் புலப் படுத்துவர். அவ்வுரைப் பகுதியை ஆராய்கையில், அவர் தம் மனத்தில் ஒரு நூலைக் குறிக்கொண்டே அதனை எழுதினரென்று தெளிவாகின்றது. அவர் அங்கே காட்டும் மூன்று சூத்திரங்கள் அவ்வணியிலக்கணத்தி லுள்ளவை யென்றே கொள்ளத் தகும். அம்மூன்றும் வருமாறு :

---

1. ப. 532.
2. தொல். மரபு. 108, உரை.

"தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப்பொருள் வைப்பு வேற்றுமை எனஅ."
"உருவக முவமை வழிநிலை மடக்கே
விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன."
"தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப்பொருள் வைப்பு வேற்றுமை யென்றுங்
கெண்வகை யியல செய்யுட் கணியென
மையறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே."

இவற்றுள் மூன்றும் சூத்திரத்துட் காணப்படும் அணிகளின் பெயர்கள் தண்டியலங்காரத்தும் காணப் படுகின்றன. அவற்றின் பெயர்கள் வீரசோழிய அலங் காரப் படலத்தில் வேறுபட்டுள்ளன. இதனால் தண்டி யலங்கார நூலார் தாம் நூல் செய்யப் புகுங்கால் இங்கே குறித்த அணியிலக்கண நூலில் வழங்கிய பெயர்களை எடுத்து அமைத்துக் கொண்டாரென்று கருத நேர்கின்றது.

எனினும் தண்டியலங்காரத்திற் கூறப்பட்ட அலங் காரத் தொகையும் இந்நூலிற் கூறப்பட்டவற்றின் தொகையும் ஒன்றாக இல்லை. இந்நூல் எட்டு அணிகளைக் கூறுவது போலும். தண்டியாசிரியர் முப்பத்தைந்து கூறுவர்.

தண்டியலங்காரம்

இக்காலத்தில் பயின்று வழங்குவது தண்டியலங்கார மாகும். அது காவ்யாதர்சம் என்னும் வடமொழி நூலின் வழிநூலாகும். வடமொழி நூலின் ஆசிரியர் தண்டி யென்பவர்.

வடமொழிக்காவ்யாதர்சமென்பது மிகச்சிறப்புடைய நூலாகும்; அலங்கார சாஸ்திரங்களில் பாமஹாலங்

காரத்தை அடுத்துத் தோன்றியது, சிலர் பாமஹாலங் காரத்துக்கு முன்பே இயற்றப்பட்டதென்று சொல்வர். காவ்யாதர்சத்தின் காலத்தைப்பற்றிப் பலவகையான கொள்கைகள் இருந்து வருகின்றன. ஆறும் நூற்றாண்டென்று சிலரும்[1] ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதி என்று சிலரும்[2] எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியென்று சிலரும்[3] கூறுவாராயினர். அந்நூலுக்குப் பதின் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட உரைகள் உள்ளன வென்றும் அவற்றுள் இரண்டு உரைகாரர்கள் தமிழ்நாட்டினரென்றும் கூறுவர். அவர்கள் தம் உரையில் தமிழ்த் தொகை நூல்களை உதாரணமாகக் காட்டுகின்றனராம்.[4]

காவ்யாதர்சத்தை இயற்றிய தண்டியாசிரியரும் தமிழ் நாட்டினரே யென்று கூறுவதுண்டு. தமிழில் அவர் நூலை இருவர் மொழிபெயர்த்தமை அவர்பால் தமிழ்நாட்டாருக்குள்ள மதிப்பை உணர்த்தும். கன்னட மொழியில் உள்ள கவிராஜ மார்க்கமென்னும் அலங்கார நூல், காவ்யாதர்சத்தை அடியொற்றி இயற்றப்பட்டதாகக் கூறுவர்.

தமிழ்த் தண்டியலங்காரம் வீரசோழியத்திற்குப் பின்னரே இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். அதன் ஆசிரியர் இன்னாரென்பது குறித்துத் தெளிவான செய்திகள் தெரியவில்லை. அதற்குரிய சிறப்புப் பாயிரமாகச் சில பிரதிகளிற் காணப்படும் செய்யுள் வருமாறு :

---

1. Dr. R. Pichel: Introduction to the edition of '*Rudrata's Srngaratilaka and Ruyyaka's Sahrdayalila*. p. 13; M. R. Kale, *Dasakumara Charita*.

2. *The Theories of Rasa and Dhvani* by A. Sankaran, M. A., Ph. D. p. 24.

3. *History of Sanskrit Poetics*, vol. I, p. 70.

4. Dandin's *Kavyadarsa* edited by V. Narayana Iyer, Introduction, p. iii.

"வடதிசை யிருந்து தென்மலைக் கேகி
மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை
இருந்தவன் றன்பால் அருந்தமிழ் உணர்ந்த
பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த
தொல்காப் பியநெறி பல்காப் பியத்தும்
அணிபெறும் இலக்கணம் அரிதினிற் றெரிந்து
வடநூல் வழிமுறை மரபினில் வழாது
ஈரிரண் டெல்லையின் இகவா மும்மைப்
பரத இலக்கணம் பண்புறத் தழீஇத்
திருந்திய மணிமுடிச் செம்பியன் அவையத்
தரும்பொருள் யாப்பின் வகுத்தனன்
ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும்
வடநூல் உணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்
பூவிரி தண்பொழிற் காவிரி நாட்டு
வம்பவிழ் தெரியல் அம்பி காபதி
மேவருந் தவத்தினிற் பயந்த
தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டியென் பவனே."

இதனால் தண்டியலங்கார நூலாசிரியர் சோழ நாட்டின ரென்பதும் அம்பிகாபதியென்பவருடைய குமாரரென்பதும் தெரியவருகின்றன. தண்டியாசிரியரால் வடமொழியில் இயற்றப்பெற்ற காவ்யாதர்சத்தைத் தமிழில் இயற்றியவருக்கும் தண்டியென்னும் பெயரே இயற்பெயராக அமைந்த தென்பது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. சண்டீச நாயனர் பெயர் தண்டியென்று வழங்குவதுண்டு. தண்டியடிகள் நாயனரென்றே ஒரு சிவனடியார் முன்பு இருந்தார். இவற்றல் தண்டியென்னும் பெயர் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியதென்று தெரியினும், வடமொழி நூலாசிரியரும் அதை மொழிபெயர்த்தோரும் தண்டியென்ற ஒரே பெயருடையா ரென்பது அமையாது. தமிழ் நூலாசிரியருடைய இயற்பெயர் பிறிதொன்றாகவே இருத்தல் வேண்டும். தண்டியலங்கார மொழிபெயர்ப்பாக வீர சோழியம் அலங்காரப் படலம் இருப்பினும்

அதனைத் தமிழர் போற்றவில்லை. இத்தமிழாசிரியர் இயற்றிய நூல் அதனினும் சிறந்து தமிழுக்கே பெருமை யுண்டாக்குவதாக அமைந்தமையின் அப்பெருமைபற்றி இவர் மூல கிரந்தகர்த்தாவின் பெயரையே தமக்குச் சிறப்புப் பெயராகப் பெற்றாரென்று கொள்வதே ஏற்புடையதாகும். நாளடைவில் இவருடைய இயற் பெயர் வழக்கொழிந்து சிறப்புப்பெயரே நிலவுவதாயிற்று. தமிழ்ப் புலவர்களில் இயற்பெயர் தெரியாமல் சிறப்புப் பெயரால் அறியப்படுவோர் பலராவர்.

இத்தண்டியாசிரியர் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல் களிலும் பயிற்சியுடையவர். நாட்டிய சாஸ்திரங்களிற் பேரறிவுடையவர்.

"ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும்
வடநூல் உணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்"

என்பதிலுள்ள நாடக நவிற்றுமென்னும் அடையைப் புலவனுக்குரியதாக்கி, இவர் கனகசபையில் கூத்துப் பயிலும் தொழிலுடையாரென்று ஸ்ரீமத் மு. இராகவையங் காரவர்கள் எழுதியுள்ளார்.[1] அவ்விசேடத்தை வட நூலுக் காக்கிக் கூத்துப் பயில்வதற்குரிய இலக்கணம் உணர்த்தும் வடநூலை உணர்ந்தவனென்று கொள்ளல் பிழையாகா தென்று தோற்றுகின்றது. நாடக நூலி லும் அணியிலக்கணங்கள் காணப்படு மென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஆதலின் தமிழில் அணியிலக் கணம் செய்யப் புகுந்த ஆசிரியர் வடமொழியில் உள்ள இலக்கணங்களை ஆராய்ந்தாரென்று கொள்ளுதல் பொருந்துமன்றோ ?

---

1. *சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்*, ப. 89.

இச் சிறப்புப் பாயிரம் தண்டியலங்கார முதல் நூலாகிய 'காவ்யாதர்சத்'தைப்பற்றிச் சிறிதும் குறிப்பிடவில்லை. சிறப்புப் பாயிரத்தை மாத்திரம் படித்தவர், 'இவர் நாடக நூல்களையும், அவற்றில் உள்ள அலங்காரங்களையும், தமிழ் நூலிற் பயின்று வரும் அணிகளையும் ஆராய்ந்து தமிழ் நூல் இயற்றினர்' என்றே கருத நேரும். ஆனால் தண்டியலங்காரம் வடமொழிக் காவ்யாதர்சத்தின் மொழிபெயர்ப் பென்பதில் ஐயமே இல்லை. அதற்கும் இதற்கும் உள்ள வேற்றுமை மிகச் சிறிதளவே யாகும். ஒரு மொழியில் உள்ள இலக்கண நூலை வேறு மொழிக்கு இலக்கணமாக மாற்றும்பொழுது இத்தகைய மாறுபாடுகள் அமைதல் இயல்பே.

இங்ஙனம் உள்ள தலைமையான செய்தியை இச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறாமையினாலும், ஆசிரியரது இயற் பெயரைத் தெரிவியாததனாலும் இது பிற்காலத்தில் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதென்றும், இதிற் கூறப்பெற்ற செய்திகள் அப்படியே மேற்கொள்ளற் குரியன அல்லவென்றும் தோற்றுகின்றது.

தண்டியலங்காரத்துக்குப் பழைய உரை ஒன்று உண்டு. அதனைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் 14-ஆம் பட்டத்தில் தலைவராக வீற்றிருந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் இயற்றியதாகச் சிலர் பதிப்பித்தனர். அது பிழை. அது பழைய காலத்திலேயே இயற்றப்பட்டதென்று தெரிகின்றது.[1] அவ்வுரையில் உள்ள மேற்கோள்களிற் சில, பழைய செய்யுட்கள். புதியனவாகக் காட்டப்பெற்ற செய்யுட்கள் தண்டியலங்கார நூலா

1. *'தண்டியலங்கார உரை அனபாய சோழன் காலத்தில் இயற்றப் பட்டதென்று அந்நூலின் உரையில் உள்ள மேற்கோள்களால் தெரிய வருகின்றது. அந்நூலுரையாசிரியர் பெயர் விளங்கவில்லை.'*—***சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், ப. 161.***

சிரியர் இயற்றியவை யென்று தோற்றுகின்றது. பிரயோக விவேக நூலாசிரியரும் இக் கருத்தைக் கொண்டவரென்பது, 'தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணமும் காட்டினாற் போல, யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதாரணமும் காட்டினும்' என்னும் அவர் கூற்றால் தெரிகின்றது.

தண்டியலங்கார உதாரணச் செய்யுட்கள் மிக அழகானவை. அவற்றில் பல பாடல்கள் அனபாய னென்னும் சோழ அரசனைப் பாராட்டுகின்றன. முதல் உதாரணச் செய்யுளிலேயே அனபாயன் புகழ் வருகின்றது.

"என்னேய் சிலமடவார் எய்தற் கெளியவோ
பொன்னே அனபாயன் பொன்னெடுந்தோள்—முன்னே
தனவேயென் றாளும் சயமடந்தை தோளாம்
புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு"

என்பது காண்க.

வாழ்த்தணியின் உதாரணம் கூறுமுகத்தால் ஆசிரியர்,

"மூவாத் தமிழ்பயந்த முன்னூல் முனிவாழி
ஆவாழி வாழி அருமறையோர்—காவிரிநாட்
டண்ணல் அனபாயன் வாழி அவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை"

என்று அனபாயனை வாழ்த்துகின்றார். இவற்றால் இவ்வாசிரியர் அனபாய சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்து அவனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவரென்று ஊகிக்கலாம். அனபாயனென்னும் சிறப்புப் பெயர் இரண்டாங் குலோத்துங்கனுக்கு உரியது. அவன் கி.பி. 1133 முதல் கி.பி. 1146 வரையில் அரசு புரிந்தவன். அதனால் தண்டியாசிரியருடைய காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியென்று கூறலாம்.

தண்டியாசிரியருடைய காலத்தில் அனபாய சோழனது அவைக்களத்தில் தலைமைப் புலவராக வீற்றிருந்தவர் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர். அவரைத் தண்டியாசிரியர்,

"சென்று செவியளக்கும் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுளே
நின்றளவில் இன்பம் நிறைப்பவற்றுள்—ஒன்று
மலரிவரும் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று
மலரிவரும் கூத்தன்றன் வாக்கு"

என்னும் செய்யுளிற் பாராட்டியிருக்கின்றனர். அதனால் இவர் கூத்தருடைய மாணுக்கரோ என்று கருதவும் இடம் உண்டு.

கூத்தர் கலைமகளுக்கு அடியவர். "ஆற்றங்கரைச் சொற்கிழத்தி வாழியே" எனத் தாம் இயற்றிய தக்கயாகப் பரணியில் சொல்லின் கிழத்தியை வாழ்த்துகின்றார். தண்டியாசிரியரும்,

"சொல்லின் கிழத்தி மெல்லியல் இணையடி
சிந்தைவைத் தியம்புவல் செய்யுட் கணியே"

என்று தம் நூலைத் தொடங்குகின்றார். பொருளணியியலின் தொடக்கத்திலும் கலைமகள் துதியொன்றை அமைக்கிறார். இவற்றால், இவரும் தம் ஆசிரியரைப் பின்பற்றுவாராகிக் கலைமகளை வழிபட்டு வந்தாரென்று புலப்படுகின்றது.

தண்டியலங்கார நூலுக்கு அப் பெயர் பிற்காலத்தே வழங்கியது போலும். காவ்யாதர்சமென்ற முதனூற் பெயரை இந்நூல் பெறவில்லை. தண்டியலங்கார உரையில், 'இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோவெனின், அணியினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையான் அணியதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து' என வருவதனால் இதற்கு

அணியதிகாரம் என்ற பெயரே முற்காலத்தில் வழங்கியிருக்குமென்று தோற்றுகின்றது. அணியதிகாரமென்பது ஓரதிகாரப் பெயராதலின் அதனை நூலின் பெயராக உரைத்தல் பொருந்தாதெனில், இறையனார் களவியலைப் பொருளதிகாரம் என்று சில உரையாசிரியர்[1] வழங்குவதனால் முழு நூலையும் அங்ஙனம் வழங்குதல் பொருந்துமென்றே கொள்க. கணக்கதிகாரம் என்ற நூற்பெயரையும் காண்க. இவ்வாறே நூல் உறுப்புக்குரிய பெயராலே சில நூல்கள் பெயருடையவாதலைப் பன்னிரு படலம், பன்னிரு பாட்டியல், தாளவகையோத்து என்னும் நூற்பெயர் வழக்கால் அறிக.

தண்டியலங்காரத்தைத் தமிழ் நாட்டினர் பெரிதும் பாராட்டியதற்கு அந் நூலாசிரியர் வடநூலாசிரியர் பெயராலே வழங்கப்பட்டமையே ஓர் அடையாளமாகும். பிற்காலத்தில் நூல் இயற்றிய இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் தம் நூலில் தண்டியலங்காரச் சூத்திரங்களை அப்படியப்படியே அமைத்துக்கொண்டார். தண்டியலங்கார மேற்கோட் செய்யுட்கள் பலவற்றை வீரசோழிய உரையாசிரியர் எடுத்து உதாரணம் காட்டினர். இவை தண்டியாசிரியர் சிறப்பை விளக்குகின்றன.

மாறன் அலங்காரம்

தண்டியலங்கார நூலைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியும், தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களிற் கண்ட பல செய்திகளை அமைத்தும், இலக்கியத்திற்காணும் பொருள்களை ஓர்ந்தும் பழைய அணிகளோடு சில புதிய அணிகளையமைத்து இயற்றப்பட்டது மாறனலங்காரம். காப்பிய இலக்கணத்தை இந்நூல் விரிவாகக் கூறுகின்றது.

---

1. தக்கயாகப்பரணி, உரை.

இதனை இயற்றியவர் ஆழ்வார் திருநகரித் திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராய ரென்பவர். இவர் பதினாறும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்.[1] நம்மாழ்வாரது புகழ் கூறும் உதாரணச் செய்யுட்களைப் பெரும்பாலும் அமைத்து இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். இவர் ஆழ்வார் திருநகரியிற் கோயில் கொண்டருளிய நம்மாழ்வாருடைய ஆஸ்தான கவிராயராதலால் தாம் இயற்றிய இந்நூலுக்கு ஆழ்வார் பெயரால் மாறன் அலங்கார மென்னும் பெயரை அமைத்தார். மாறனென்பது நம்மாழ்வாரின் திருநாமம். தண்டியலங்கார நூலாசிரியரைப் போலவே இவரும் மூலோதாரணங்களை இயற்றினார்.

இந்நூலுக்குச் சிறந்ததோர் உரை உண்டு. அது தென்திருப்பேரையில் இருந்த காரிரத்னகவிராயர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. அவரது உரையினாலும் காப்பிய சம்பந்தமான பல அரிய செய்திகளை அறியலாம். இந்நூல் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

குவலயானந்தம்

வடமொழியிலுள்ள குவலயானந்தத்தை மொழிபெயர்த்து ஆக்கப்பட்ட அணியிலக்கண நூல் இது. வடமொழி நூல் ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷிதரால் சந்திராலோகமென்னும் நூலுக்கு வியாக்கியானம் செய்யும் முறையில் இயற்றப்பெற்றது. அதனைத்தமிழில் இயற்றிய ஆசிரியர் மாணிக்கவாசகர் என்பவர். இச் செய்யுள் நூலையன்றி வடமொழிக் குவலயானந்தத்திற் கண்ட இலக்கணத்தையே தமிழ் வசனத்தில் அமைத்து, ஏற்ற உதாரணங்

1. மாறன் அலங்கார வரலாறு, மாறனலங்காரப் பதிப்பு, ப. 20.

களோடு அணியிலக்கண வினு விடையென்ற நூலொன்று சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த விசாகப் பெருமாளையரால் இயற்றப்பட்டது. வடமொழிக் குவலயானந்தத்துக்கு மூலமாகிய சந்திராலோகத்தின் அலங்காரத் தொகைச் செய்யுள், இராமநாதபுரத்தில் வாழ்ந்திருந்த முத்துசாமி ஐயங்காரென்பவரால் இயற்றப் பெற்றது.

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்திருந்தவரும், சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தவருமாகிய தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியாரென்பவர் தண்டியலங்கார ஸாரம் என்றதொரு வசன நூலை இயற்றியிருக்கின்றார். காப்பிய இலக்கணத்தைப் பற்றி வடமொழி நூல்களிற் கண்ட பல செய்திகளை அவர் அதன்கண் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

அணியிலக்கணம் அல்லாத அலங்காரங்கள்

கண்டன் அலங்காரம் என்னும் பெயரையுடைய பழைய நூலொன்றிலிருந்து சில செய்யுட்கள் களவியற் காரிகை[1] உரையிற் காட்டப்படுகின்றன. அந்நூற் பெயர் தண்டியலங்காரம், மாறனலங்கார மென்னும் நூற் பெயர்களைப் போல அமைந்திருத்தலைக் கொண்டு அணியிலக்கண நூலென்று கொள்ள இடம் இல்லை. அதிலிருந்து காட்டப்பெற்ற செய்யுட்கள் அகத்துறைக்கு இலக்கியங்களாக உள்ளன. ஆயினும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் புறப்பொருள் இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக உள்ள வெண்பாக்களின் தொகுதி இருத்தலைப் போலக் கண்டனலங்காரத்திலும் அணியிலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக வெண்பாக்கள் உள்ளனவென்றும், அவற்றிற் பல அகத்துறையமைதி யுடை

1. ராவ்ஸாஹெப் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பு.

மையின் அகப்பொருளிலக்கணத்திற்கு உதாரணமாகக் களவியற்காரிகையுரையாசிரியரால் எடுத்துக் காட்டப் பட்டனவென்றும் சிலர் கருதுதல் கூடும். அலங்கார மென்னும் பெயரால் அணியிலக்கணமல்லாத நூல்களும் உண்டு. அருணகிரிநாதர் இயற்றிய கந்தரலங்காரம் என்ற பிரபந்தம் இதற்கு ஒரு சான்றாகும். எனவே, அலங்காரமென்ற பெயரைக் கொண்டு, கண்டனலங் காரத்தை அணியிலக்கண நூலாக நிச்சயிக்க இயல வில்லை.

4. பாட்டியல் நூல்கள்

இதுகாறும் யாப்பணி இலக்கண நூல்களைப்பற்றி ஆராய்ந்தோம். இனி, காப்பிய இலக்கணங்களைப்பற்றிய செய்திகளைச் சிறிதளவு கூறும் பாட்டியல் நூல்களைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

பாட்டியல் என்பதற்குப் பாட்டின் இலக்கண மென்பது பொருள். செய்யுளிலக்கியங்களின் இலக்கண மென்றும் கூறலாம். பெரும்பாலும் பாட்டியல்களில் பத்துவகைப் பொருத்தங்களும், செய்யுள் இலக்கணங் களிற் சிலவும், பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்களும் காணப்படும்.

இவ்வகை நூல்கள் பிற்காலத்திலே எழுந்தன. ஆயினும், பழங்காலத்திலும் பாட்டியல் நூல்கள் இருந்தனவென்று சிலர் கொள்வர்.

பன்னிரு பாட்டியலும் பாட்டியல் மரபும்

இப்பொழுது கிடைக்கும் பாட்டியல் நூல்களில் பழையது பன்னிரு பாட்டியலென்பது. அந்நூல் அகத்தி யர் முதலியோரால் இயற்றப்பட்டதன்றென்பதும், பிற்

காலத்தில் இயற்றப் பெற்றதென்பதும் ஆராய்ச்சியாளர் கொள்கை. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாகிய பேரா சிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியவர்கள் எழுதியுள்ள சில குறிப்புக்களால் அவர்கள் காலத்தே பாட்டியல்நூல் வழக்கில் இருந்ததென்றும், ஆயினும் அது அவர்களுக்கு உடம்பாடு அன்றென்றும் தெரிய வருகின்றது.

பேராசிரியர் பாட்டியல் மரபு என்னும் நூலை நின்று பயனின்மையென்னும் குற்றத்துக்கு உதாரணமாக்குவர்.[1]

இப் பாட்டியல் மரபென்பது பன்னிரு பாட்டியலி னின்றும் வேறானதென்றே தெரிகின்றது. யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையாசிரியர், பாட்டியல் மரபுடையார் சூத்திர மென்று இரண்டை மேற்கோளாகக் காட்டுவர். அவை பன்னிரு பாட்டியலிற் காணப்படவில்லை. ஆதலின் பாட்டியல் மரபு என்று ஒரு நூல் தனியே இருந்த தென்றே கொள்ளவேண்டும். அது பாவையும் பாவினங் களையும் பிரபந்தங்களையும் காப்பியங்களையும்பற்றிய இலக்கணங்களை வரையறுத்துக் கூறுவது போலும். அது பன்னிரு பாட்டியலுக்கு முந்தியதோ பிந்தியதோ தெரியவில்லை.

பன்னிரு பாட்டியல் 358 சூத்திரங்களோடு பதிப்பிக் கப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சூத்திரங்கள் பல ஆசிரியர் களால் இயற்றப்பட்டவை. சில சூத்திரங்களுக்கு இயற்றி யவர் பெயர் காணப்படவில்லை. இப்பொழுது தெரிந்த வரையில் கையனார், இந்திரகாளியார், அவிநயனார், பர ணர், அகத்தியர், கல்லாடனார், கபிலர், சேந்தம் பூதனார், கோவூர் கிழார், மாபூதனார், சீத்தலையார், பல்காப்பியனார், பெருங்குன்றூர் கிழார் என்பவர்களுடைய பெயர்களோடு

1. தொல். மரபு. 109, உரை.

பல சூத்திரங்கள் அதில் உள்ளன. அப் பெயர்களை யுடைய பழம் புலவர்களே அவற்றை இயற்றியிருப்பார்க ளென்பது நம்புதற்குரியதன்று. இந்நூலின் நடையும், இதிற் கூறப்பட்ட செய்திகளும் பிற்காலத்தாரது வழக்கைத் தழுவி அமைந்தன. திருவள்ளுவ மாலை முதலிய நூல்களைப்போல இது வேறு யாராலோ இயற்றப்பெற்றுப் பழைய புலவர்களின் பெயரைப் பொய்யே கொண்டு வழங்குவதாகும்.

இதில், அகத்தியர் பாட்டியல் என்ற பெயரோடு ஒரு சூத்திரம் காணப்படுகின்றது. இந்திர காளியாரென்னும் புலவர் பெயரோடு காணப்படும் சூத்திரங்களில் ஐந்தை வச்சணந்தி மாலை உரைகாரர் எடுத்துக்காட்டி, 'இவை இந்திரகாளியம்' என்று உரைக்கின்றார்; அன்றியும் இந்திர காளியமென்னும் நூலின் வழி நூலாக அதனைக் கூறுவர். இவற்றால் அகத்தியர் பாட்டியல், இந்திர காளியம் என்பன போன்ற பெயர்களையுடைய பாட்டியல் நூல்கள் பல தமிழ்நாட்டில் உலவினவென்றும், அவை வழக்கொழிந்ததனாலோ மிக்க விரிவுடையனவாக இருந் தமையாலோ அவற்றிலுள்ள சூத்திரங்களைத் தொகுத்து யாரோ ஒருவர் இந்நூலை அமைத்திருக்க வேண்டு மென்றும் தோற்றுகின்றது.

நவநீதப் பாட்டியலின் சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

"ஈட்டிய எண்ணெண் கலையோ
டியலிசை நாடகமும்
காட்டிய போதக் குறுமுனி
ஆதி கலைஞர்கண்ட
பாட்டிய லானவை எல்லாம்
தொகுத்து"

என்று வருகிறது. இதனாலும், அகத்தியர் இயற்றிய பாட் டியல் நூல் என்றும், மற்றப் பழம் புலவர்கள் இயற்றிய

பாட்டியல்கள் என்றும் பல நூல்கள் அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது. இச் சிறப்புப் பாயிரத்தின் உரையில், 'முத்தமிழையும் உரைத்த குறுமுனியாகிய அகத்திய முனிவர் திருவாக்கில் உண்டாக்கப்பட்ட பருணர் பாட்டியல் என்னும் பரப்பினை' என்று உரைகாரர் எழுதுகிறார். அகத்தியர் பாட்டியலுக்குப் பருணர் பாட்டியல் என்பதும் ஒரு பெயரென்று அதனால் தெரிகிறது. பரணர் பாட்டியல் என்பதையே ஏடெழுதுவோர் பிழையாக அப்படி எழுதிவிட்டனர் போலும்.

பன்னிரு பாட்டியலென்னும் பெயரிலுள்ள பன்னிரண்டென்பது எதைக் குறிக்கின்றதென்று விளங்கவில்லை. பன்னிரண்டு ஆசிரியர்களால் இயற்றப்பட்டதென்று கூறுவார் உண்டு.[1] பன்னிரு படலமென்றதொரு புறப்பொருள் இலக்கண நூல் முன்பு இருந்ததென்றும், அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவருள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு படலம் இயற்ற, அவற்றைத் தொகுத்து அந்நூல் அமைக்கப்பட்டதென்றும் கூறுவர். அத்தகைய வரலாற்றைப் பன்னிரு பாட்டியலுக்கும் கூறலாமா என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. சில சூத்திரங்களின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத இந்த நிலையிலும் பதின்மூவர் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

இந்நூல் எழுத்தியல், சொல்லியல், இனவியல் என மூன்று பிரிவை உடையது. இனவியலில் காப்பியங்களைப்பற்றிய செய்திகள் உள்ளன.

பன்னிரு பாட்டியலின் காலத்தை வரையறுக்க ஆதாரம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

---

1. வித்துவான் வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் : பரணர், ப. 65.

வச்சணந்தி மாலை

பன்னிருபாட்டியலின் பின்பு எழுந்த பாட்டியல் நூல்களுள் சிறந்தது வச்சணந்தி மாலை யென்பது. இது வெண்பாப் பாட்டியலென்றும் வழங்கும். இதனை இயற்றிய ஆசிரியராகிய குணவீர பண்டிதரென்பார் இந்நூலைத் தம் ஆசிரியராகிய வச்சணந்தியின் பெயரோடு வழங்கவைத்தார். இந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலம் திரிபுவன வீரனென்னும் அரசனது காலம். கி. பி. 1178-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1216-ஆம் ஆண்டு வரையில் அரசாண்ட மூன்றாங் குலோத்துங்கனே இப்பெயருடையவ னாதலின் அவன் காலத்தே இந்நூல் இயற்றப் பெற்ற தென்பர்.[1] எனவே, இது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இயற்றப் பெற்றதென்பது போதரும்.

நவநீதப் பாட்டியல்

நவநீத நடனார் என்பவர் இயற்றிய நவநீதப் பாட்டியல் மூன்று இயல்களை உடையது; 108 கலித்துறைகள் அமைந்தது. 'குறுமுனி யாதி கலைஞர் கண்ட பாட்டியலானவை எல்லாந் தொகுத்துப் பயன்'படும்படி இயற்றிய நூல் அது என்று சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகிறது.

பொருத்த இயல், செய்யுள் மொழி இயல், பொது மொழி இயல் என்பவை இந்நூலில் உள்ள மூன்று பகுதிகள். செய்யுள் மொழி இயலில் பிள்ளைத் தமிழ் முதலிய பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்களை ஆசிரியர் சொல்கிறார். பிரபந்தங்கள் பலவற்றின் இலக்கணங்களை உரைத்தபின் பெருங்காப்பியத்தின் அமைதியை எடுத்துக் கூறுகிறார். நான்கு செய்யுட்களில் பெருங்காப்பியத்தின் இலக்

---

1. *சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்*, ப. 84.

கணத்தை வகுக்கிருர். அவ்விலக்கணம் தண்டியலங்காரத்தைப் பின்பற்றியே அமைந்திருத்தலால் நவநீதப் பாட்டியல் அவ்வலங்கார நூலுக்குப் பின்பே இயற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்று கொள்ளலாம். இதற்கு இரண்டு உரைகள் உண்டு.

வேறு சில பாட்டியல்கள்

வாருணப் பாட்டியல்,[1] *தத்தாத்திரேயப் பாட்டியல்,*[2] *பண்டாரப் பாட்டியல்*[3] என்பன சில பாட்டியல்கள்.

நவநீதப் பாட்டியலின் உரையில் பல பாட்டியல் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டப் பெறுகின்றன. அவிநயனுர் கலாவியல், இந்திர காளியம், கல்லாடம், கல்லாடனுர் கலாவியல், கல்லாடனுர் வெண்பா, செய்யுள் வகைமை, திருப்பிரவாசிரியர் நூக்கியல், தொல்காப்பியனுர் பாட்டியல், பருணர் பாட்டியல், பொய்கையார் கலாவியல், மாமூலம், முன்னியார் கவித்தொகை என்னும் நூற் பெயர்களுடன் சூத்திரங்களை அந்நூல் உரையாசிரியர் காட்டுகிருர். நடையமைதியைக் கொண்டு பார்த்தால் அவை பழமையானவை என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆயினும், வெவ்வேறு ஆசிரி

---

1. 'வாருணப் பாட்டியல் என்ற நூலிலிருந்து மேற்கோளாகச் சில சூத்திரங்கள் மட்டும் உரைகளில் காணப்படுகின்றன; நூல் கிடைத்திலது'- ***சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்***, ப. 36.

2. 'தத்தாத்திரேயப் பாட்டியல் என்பதை என்னுடைய தமிழாசிரியர்களுள் ஒருவராகிய செங்கணம் ஸ்ரீ விருத்தாசல ரெட்டியாரவர்களிடம் பார்த்துப் பாடமும் கேட்டிருக்கிறேன். அது விருத்தங்களால் அமைந்துள்ளது; புத்தகம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை' என்று இதைப்பற்றி டாக்டர் ஐயரவர்கள் எழுதியிருக்கிருர்கள்; ***சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்***, ப. 37.

3. ***நவநீதப் பாட்டியல்***: எஸ். கலியாணசுந்தர ஐயர், ச. கு. கணபதி ஐயர் பதிப்பு: முகவுரை, ப. iv.

யர் பெயரால் வெவ்வேறு பாட்டியல் நூல்கள் சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் வரையில் வழங்கி வந்தன என்ற செய்தியை இந்த மேற்கோள்களால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அன்றியும், அந்த நூல்களின் பெயர்களைப் பார்க்கையில் கலாவியல், தூக்கியல், கவித்தொகை என்பன பாட்டியல் என்பதன் பரியாய நாமங்கள் என்று நினைக்க இடம் உண்டு.

மேலே சொன்ன மேற்கோள் நூல்களின் ஆசிரியர்களில் இந்திரகாளியார், அவிநயனர், அகத்தியர், கல்லாடனர் என்பவர்களின் பெயரால் அமைந்த சூத்திரங்கள் பன்னிரு பாட்டியலிலும் உள்ளன.

சிதம்பரப் பாட்டியல்

இந்நூல் பதினாறும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த புராணத் திருமலைநாத ரென்னும் புலவருடைய குமாரராகிய பரஞ்சோதி யென்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. இந்நூலாசிரியருடைய தந்தையார் சில காலம் சிதம்பரத்தில் இருந்து சிதம்பர புராணம் முதலிய நூல்களை இயற்றினார். அக்காலத்தில் இவரும் சிதம்பரத்திலே வாழ்ந்திருந்தார் போலும். அன்றி இவருடைய ஊரே சிதம்பரமாதலுங்கூடும். சிதம்பரத்திலே இயற்றப்பட்டமையாலும்,

"பூமேவு திசைமுகனுஞ் செங்கணெடு மாலும்
புத்தேளிர் கணங்களுமா தவத்தோரும் போற்றத்
தேமேவு குழலுமையாள் கண்டுவப்ப மன்றில்
திருநடஞ்செய் பேரொளியைச் சிந்தைதனில் வைத்து"

எனத் தொடங்குவதனாலும் இது சிதம்பரப் பாட்டியலென்னும் பெயருடையதாயிற்று.

---

1. சொக்கநாதருலா, முகவுரை.

"பாமேவு தமிழ்ப்பொதியக் குறுமுனிவன் கூறும்
பாட்டியலைச் சுருக்கமதாய்ப் பகர்ந்திடுவேன் யானே"

என்று இந்நூலாசிரியர் கூறுதலின், இவர் காலத்தே அகத்தியர் பெயரால் இருந்த பாட்டியல் வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகின்றது.

இதில் உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல், பொருத்தவியல், மரபியல் என்னும் ஐந்து பிரிவுகள் உண்டு. முதல் மூன்று இயல்களும் யாப்பருங்கலக் காரிகையைப் பின்பற்றியும், பின் இரண்டும் வச்சணந்தி மாலையை அடியொற்றியும் காணப்படுகின்றன. மரபியவில் பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. காப்பிய இலக்கணமும் ஒரு செய்யுளில் கூறப்படும்.[1]

இந்நூலின் முதல் மூன்று இயலுக்கு ஓர் உரை உண்டு. அவ்வுரை பெரும்பாலும் யாப்பருங்கலக்காரிகையுரையின் துணைகொண்டு எழுதப்பட்டதாகத் தோற்றுகின்றது.

பிரபந்தத் திரட்டு

இதுகாறும் வெளிவராத சில பாட்டியல் நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. இதில் முதலில் 96 வகைப் பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்கள் கூறப்படுகின்றன. மற்றப் பாட்டியல் நூல்களில் உள்ள பிரபந்தங்களிற் சிலவற்றிற்கும் வேறு புதிய பிரபந்தங்கள் சிலவற்றிற்கும் இந்நூல் இலக்கணம் வரையறுக்கிறது. இதிற் கூறப்பட்ட பல பிரபந்தங்களின் இலக்கணமேனும் இலக்கியமேனும் வேறு வகையால் புலப்படவில்லை.

---

1. சிதம்பரப் பாட்டியல், 41.

இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இதன் பிற்பகுதிகள் சாதி, புலவர் மரபு முதலிய பல செய்திகளைப்பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றன.[1]

பிரபந்த தீபம்

இப் பெயரை உடையதாகச் சென்னை அரசாங்கத் தொன்னூல் நிலயத்தில் ஒரு நூல் காணப்படுகின்றது.[2] அதுவும் பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்களைக் கூறும் பாட்டியல் நூல் போலும். அதன் பெயரிலிருந்தே இந்தச் செய்தி பெறப்படும்.

இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல்

வச்சணந்தி மாலையைப் பின்பற்றியும் சில புதிய பிரபந்தங்களின் இலக்கணங்களைக் கூட்டியும் இயற்றப் பட்டது இந்நூல்; பத்து வகையான பொருத்த இலக் கணங்களும் பல வகையான பிரபந்தங்களின் இலக் கணங்களும் இதில் உள்ளன.

பிற நூல்கள்

காப்பிய இலக்கணங்களை நேர்முகமாகக் கூருவிடி னும் பல இலக்கணச் செய்திகளை அமைக்கும்போது காப்பியத்துக்குரிய இலக்கணங்களையும் இடையிடையே சொல்லும் வேறு நூல்களும் உண்டு. எழுத்து, சொல்

1. *இந்நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்த்துக் குறிப்பெடுத்துக் கொள்ள ஸ்ரீமத் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள் அநுமதித் தார்கள்.*

2. *இதிலிருந்து சில சூத்திரங்களை நவநீதப் பாட்டியலைப் பதிப்பித்த வர்கள் குறிப்புரையில் காட்டியிருக்கிருர்கள்.*

முதலியவற்றை உணர்த்தும் இலக்கண நூல்களை அவ் வகையில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ஓர் உதாரணத்தைப் பார்க்கலாம். இரு வகை வழக்கிலக்கணம் உணர்த்துமிடத்துச் செய்யுளின் இலக்கணத்தைக் கூற வந்த நன்னூலார்,

"பல்வகைத் தாதுவின் உடற்குயிர் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக உணர்வினின்
வல்லோர் அணியுறச் செய்வது செய்யுள்"

என்ற சூத்திரத்தை அமைக்கின்றார். இதனைக் காப்பிய இலக்கணங்களுள் ஒன்றாகக் கருதலாமல்லவா? இங்ஙனமே சொல்லதிகாரத்தில் வரும் நிரனிறை முதலிய பொருள்கோளின் இலக்கணங்களும் காப்பிய சம்பந்தம் உடையனவே யாகும்; அவை காப்பிய அலங்காரங்களுள் சேர்க்கப்படுவன.

இலக்கண நூல்களுக்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர்கள் பலர் அங்கங்கே காப்பிய இலக்கணங்கள் சிலவற்றை உணர்த்திச் செல்கிறார்கள். அங்ஙனமே இலக்கிய நூல்களின் உரையாசிரியர்கள் உரிய இடங்களில் உணர்த்தும் சில இலக்கணங்கள் காப்பிய இலக்கணங்களாதலைக் காண்கிறோம்.

இலக்கிய நூல்களிலும் திருத்தக்க தேவர், கம்பர், தமிழ் விடுதூது ஆசிரியர் ஆகியோர் தமிழைப் பற்றியும் புலவர்களைப்பற்றியும் பாராட்டியுள்ள இடங்களில் காப்பிய இலக்கணச் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. பிற இலக்கண நூல்களால் அறிய இயலாத பல அரிய செய்திகள் அத்தகைய இலக்கியங்களால் தெரிய வருகின்றன. ஆதலின் அவையும் காப்பிய இலக்கணத்தைத் தொகுக்கப் புகுங்கால் மிகப் பயன்படும்.

இதுகாறும் கூறி வந்த செய்திகளால் காப்பிய இலக்கணங்களை அறிவதற்குப் பயன்படும் தமிழ் நூல்களைப் பின்னுள்ளபடி வகுக்கலாம் :

(1) நாடகத் தமிழ் நூல்கள்

(2) யாப்பிலக்கண நூல்கள்

(3) அணியிலக்கண நூல்கள்

(4) பிற இலக்கணங்கள்

(5) உரைகள்

(6) இலக்கியங்கள்.

இனி, மேலே கூறிய நூல்களால் அறிந்த இலக்கணச் செய்திகளை ஆராய்வோம்.

3

காப்பிய இலக்கணங்கள் (1)

காப்பியப் பெயர்கள்

காப்பியம் என்பது காவ்யம் என்னும் வட சொல்லின் திரிபு என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அதனைத் தமிழில் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள், கதைச் செய்யுள், அகலக் கவி, தொடர்நடைச் செய்யுள், விருத்தச் செய்யுள் எனப் பலபடியாக வழங்குவர்.

நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி உரையில் அந்நூலைத் தொடர்நிலைச் செய்யுளென்றே கூற வேண்டுமென்றும், காப்பிய மென்று கூறுதல் தகாதென்றும் உரைத்தார். 'முந்து நூல்களில் காப்பிய மென்னும் வடமொழியால் தொடர்நிலைச் செய்யுட்குப் பெயரின்மை' அவர் அங்ஙனம் உரைத்தற்கு ஒரு காரணம்.

அடியார்க்கு நல்லார், பெருங் கதையிலும்[1] சீவக சிந்தாமணியிலும்[2] மணிமேகலையிலும்[3] காப்பியம் என்னும் பெயர் வந்ததை எடுத்துக் காட்டி, 'சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை யென்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்

---

1. "கூத்தியர் இருக்கையும் கற்றிய தாகக், காப்பிய வாசனை கலந்தவை சொல்லி."—பெருங். 4. 3:41-2.

2. "கருதுவ தங்கொன் றுண்டோ காப்பியக் கவிகள் காம, எரியெழ விகற்பித் திட்டார்"—சீவக. 1585.

3. "நாடகக் காப்பிய நன்னூல் நுனிப்போர்"-மணிமேகலை, 19:80.

கும் காப்பியம் என்று பெயர் கூறுதலும் ஆசிரியர் கருத்தென உணர்க'[1] என்று கூறியுள்ள பகுதி நச்சினார்க்கினியர் கூற்றுக்கு ஏற்ற மறுப்பை உணர்த்துகின்றது.

பெருங்கதையில், "காப்பியக் கோசமும்"[2] என்று பிறிதோரிடத்திலும் காப்பியம் என்னும் சொல் வருகின்றது. சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை ஆசிரியர் அந்நூலைக் காவியமென்றே கூறுவர்: 'இளங்கோவடிகள் தாம் துறந்து இக் காவியம் செய்தார்'[3], 'உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்-பாட்டும் உரையும் கலந்து வந்த காவியம்.'[4]

வீரசோழியக்காரர் காப்பியம் என்னும் பெயரை வழங்குவார்.[5]

"கோப்பிற் பொருளன காப்பியம் ஆகும்"

என்பது அவர் சூத்திரம். அந்நூலின் உரையாசிரியர், 'காப்பியமாவது பெருநூலாம்' என்பர். பிறிதோரிடத்தில் அகலக் கவியென்றும் குறிப்பர். பொருட்டொடர்நிலை மிகவும் விரிவுடைய தென்பர் மாறனலங்கார உரையாசிரியர்.[6] தண்டியலங்கார ஆசிரியர் காப்பியம், தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் இரண்டையும் ஒன்றன் பெயராகவே அமைப்பர். அவரைப் பின்பற்றியே பின் வந்த ஏனை இலக்கண நூலாரும் கூறுவர்.

தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர் ஓரிடத்தில், 'முன்னர்ப் பாட்டில் இன்னதனால் இன்னது கெட்டதென்று உணர்த்தலாகாததை இப்பாட்டிற் கண்டுகொள்க, தொடர்நடைச் செய்யுளாதலின்'[7] என்றார். இங்கே, தொடர்நடைச் செய்யு ளென்றதும் காப்பியத்தையே ஆகும். பல

---

1. சிலப். ... 6—8.
2. பெருங்கதை, 1. 38 : 167.
3. பதிகம், 2, உரை.
4. பதிகம், 87, உரை.
5. அலங்காரப் படலம், 36.
6. மாறனலங்காரம், 71. உரை.
7. தாழிசை, 633, உரை.

செய்யுளும் கூடிப் பொருட்டொடர்புடைமை காப்பியத்தின் இலக்கணமாதலின் இப் பெயர் வந்தது.

வடமொழித் தண்டியாசிரியர் தம் காவ்யாதர்சத்தில் மகா காவியத்திற்குச் சருக்கபந்தமென்னும் பெயர் ஒன்று கூறுவர். பல சருக்கங்களை உடைமையின் இங்ஙனம் அமைத்தன ரென்று தோற்றுகின்றது.

காப்பிய வகை

வடமொழியில் காப்பியமென்று கூறப்படும் நூல்களைத் தமிழில் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளென்று வழங்குதலே பெரும்பான்மை வழக்கம். நூல் முழுவதும் தொடர்ச்சியான பொருளுடைமையினால் இப்பெயர் அமைந்தது; இதுபற்றியே கதை தழுவாத மலைபடுகடாம் போன்ற சில நூல்களையும் பொருள் தொடர்ச்சியாக அமைந்த அமைப்புக் கருதிப் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளாக உரையாசிரியர்கள் கூறிப் போந்தனர். இங்ஙனம் வரும் முருகாற்றுப்படை முதலியவற்றையும், கோவை, உலா, தூது முதலியவற்றையும் ஒரு வகையில் பொருள் அறுது தொடர்ந்து வருவது நோக்கிப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளென்றே கூறுவது பொருந்தும். தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் கோவையைக் காப்பியங்களிலே சேர்த்து எண்ணுகிறார். வடமொழியிலும் தூது நூலாகிய மேக ஸந்தேசம் முதலியன சிறந்த காப்பியங்களாகக் கருதப்படுதல் காண்க.

பொருள் தொடர்ந்து வருவதும், பல அடிகளாலேனும் பல செய்யுட்களாலேனும் அமைவதும் பொருட்டொடர்நிலையின் இயல்புகளாம்.

இங்ஙனம் அமைந்த பொருட்டொடர் நிலைகளைச் சிறப்பு நோக்கி மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்:

(1) பொருள்மட்டும் தொடர்ந்து, கதை தழுவாது வரும் தொடர்நிலைச் செய்யுள்.

(2) பொருள் தொடர்ந்து கதை தழுவி வருவனவற்றுள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கில் சிலவற்றையே பயனாக உடையன.

(3) கதை தழுவி வருவதோடு, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் கூறுவன.

மேற்கூறியவற்றுள் முதல் வகையில் பத்துப் பாட்டும், பொருள் தொடர்புடைய பிரபந்தங்களும் அடங்கும்.

இரண்டாவது வகையில், மணிமேகலை, நீலகேசி, பெரிய புராணம், வேறு புராணங்கள் முதலியன அடங்கும்.

மூன்றும் வகையில் பெருங் காப்பியங்களும் நாடகக் காப்பியங்களும் அடங்கும்.

முதல் இரண்டு வகைகளையும் காப்பியம் என்னும் பெயரால் வழங்குவர். மூன்றுவதை முடிபொருட்டொடர் நிலை யென்பர்; அகலக் கவி யென்பதும் இதுவே; மகா காவியம் என்று வடமொழியில் கூறுவர்.

இரண்டும் மூன்றும் கதைச் செய்யுள் என்னும் பகுப்பில் அமைவன. பிற்காலத்தில் எழுந்த காப்பியங்கள் யாவும் இப் பகுப்பு இரண்டனுள் அமைவனவேயாம்.

இத்தகைய காப்பியங்களின் இலக்கணங்களை அறிவதற்குத் துணைபுரியும் நூல்களைப்பற்றிய செய்திகள் முன்பு கூறப்பட்டன. அவ்விலக்கண நூல்களால் அறியும் செய்திகளை இனி ஆராய்வோம்.

வடமொழியில் காப்பிய இலக்கணங்களை விளக்கும் நூல்களில் பெரும்பாலும் காப்பியத்தின் பொது இலக்கணம், காப்பியங்களின் வகை, காப்பியத்தில் அமையும் அணிகள், சுவைகள், குணம், குற்றம் என்பவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. தமிழ் நூல்களில் இந்த முறை இல்லாவிடினும் இத்தகைய இலக்கணங்கள் அங்கங்கே இருத்தலைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியத்தில் காப்பிய இலக்கணங்களாக உள்ள செய்திகளில் இங்கே கூறிய அமைப்புக்களிற் பெரும்பாலானவை உள்ளன. முன்பு, தொல்காப்பியத்தில் வந்த நூல் வகைகள் இன்னவென்பது கண்டோம். அவற்றுள் பா என்னும் காப்பிய வகைகளைப்பற்றிய செய்திகள் செய்யுளியலில் வனப்பைப்பற்றிக் கூறும் பகுதியில் வருகின்றன. அங்கே உள்ள சூத்திரங்களும் அவற்றின் உரைகளும் ஆராய்தற்கு உரியன.

வனப்பிலக்கணமும் காப்பிய வகையும்

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் அம்மை, அழகு தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்று எட்டுவகை வனப்புக்களைக் கூறுகிறார். அவற்றைச் செய்யுள் உறுப்பெனக் கூறுவர்.[1]

இவ்வெட்டும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் வருவன வென்பது உரையாசிரியர்கள் கொள்கை. வனப்பென்னும் அத் தலைப்பின்கீழ்க் கூறப்படும் இலக்கணங்களில் பெரும்பாலன தொடர்நிலைச் செய்யுளோடு தொடர்புடையனவே.

---

1. தொல்காப்பியம், செய்யுள், 1.

'இவை பல செய்யுளும் திரண்டவழி இவ்வெண் வகையும்பற்றித் தொகுக்கப்படும் எனக் கூறப்பட்ட தாகலானு மென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமாறு என்னை? அச் சூத்திரத்துப்பெற்றில மால் எனின், வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல உறுப்பும் திரண்ட வழிப் பெறுவதோர் அழகாத லின், அவ்வாறு கோடும். அதனுற் பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர்நிலையதே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதி வகையான் ஏற்ப தென்பது. அஃதேல், இவ் வெட்டும் தனிவரும் செய்யுட்கண் வந்தால் அழகு செய்யாவோ எனின், அவைபோல் இவை செய்யுட்கும் ஆகும் என்றற் கன்றே அவ் விருபத்தாறு உறுப்போடும் இவற்றை ஓரினப்படுத்து ஓதியதென்பது? அஃது இயை பிற்கு ஒப்ப வராது என்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனுனே முன்னை உறுப்புக்கள் தொடர்நிலைச் செய்யுட்குவருமென்பதூஉம் கொள்க; அல்லாக்கால், மாத்திரை முதலாகிய ஒரோ உறுப்பான் அழகு பிற வாதாகிய செல்லும், இவற்றையே வனப்பென்று ஒரோ செய்யுட்கே கொள்ளினென்பது'[1]

என்று பேராசிரியர் கூறுவது காண்க. நச்சினர்க்கினி யரும் இக் கருத்தை யுடையவரே.[2]

வனப்பு என்னும் சொல்லுக்கு அழகு என்பது பொருள். அணி என்பதும் அலங்காரம் என்பதும் அத் தகைய பொருள் உடையனவே ஆகும். ஆதலின் வனப்

---

1. தொல். செய்யுள். 234. உரை.

2. 'அம்மை முதலிய எட்டும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு இலக்கணம்.' —சீவகசிந்தாமணி, 1, உரை.

பென்பதையும் அலங்காரமாகவே கொள்ளலாம். 'அம்மை முதலாயின வனப்பலங்காரமும்' என்று இவற்றை ஒரு வாகை அலங்காரமாகவே சொல்வர்யாப்பருங்கலவிருத்தி யுரையாசிரியர்.[1] தொடர்நிலை முழுவதும் அமைந்த அலங்காரம் வனப்பு. 'வனப்பென்பது பெரும்பான்மை யும் பலவுறுப்பும் திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகா தலின், பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு இவ்வெட்டும் அலங்கார மாயின' என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.[2]

அம்மை

எட்டு வகை வனப்புக்களுள் முதலாவதாகிய அம்மை யென்பது, அடி நிமிர்வில்லாத செய்யுட்கள் பல தொடர்ந்த நூலின் அமைதியாகும். அச்செய்யுட்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றற்கும் இலக்க ணம் சொல்லும். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு அவ்வனப் பமைந்த நூல்களென்று கூறுவர்.[3] 'அமைதிப்பட்டு நிற்றலின் அம்மையாயிற்று' என்பது பேராசிரியர் கூறும் சொற்காரணம். இந்த வனப்புடைய நூல்கள் நீதி நூல்கள். வடமொழியிலும் நீதி சாஸ்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றைக் காப்பியங்களாகக் கொள்வதில்லை.

அழகு

இரண்டாவது வனப்பு அழகு எனப்படுவது.

"செய்யுள் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அவ்வகை தானே அழகெனப் படுமே"[4]

என்பது அதன் இலக்கணம்.

---

1. யா. வி. ப. 199. 2. சிலப். உரைப்பாயிரம்.
3. தொல். செய். 235, பேர். 4. தொல். செய். 230.

'திரிசொற் பயிலாது செய்யுட் பயின்று வரும் மொழிகளாற் சீரறுத்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின் பொருள் அழகு என்றவாறு"[1] என்பது இதன் உரை. இவ்வனப்புக்கு எட்டுத் தொகை நூல்களை உதாரணம் காட்டுவர். செய்யுளின் நடையழகு நோக்கி அமைந்தது இவ்வனப்பு. அம்மை தாய பனுவலென்றும், அழகு அத் தகையதன்றென்றும், அம்மையைப் போல அறம் பொருள் இன்பம் என்பன மூன்றும் சொல்லப்படுவன அல்லவென்றும் பேராசிரியர் கூறுவர். இவ்வனப்புக்குக் காட்டிய உதாரணத்தை ஆராய்ந்தால் இதுவும் காப்பியத் திற்குரியதன்றென்று தெரிகின்றது.

அம்மையும், அழகும் தனிநிலைச் செய்யுட்கள், தொகைநிலைச் செய்யுட்கள் என்பவற்றில் அமைந்த இலக்கணம் என்று கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

தொன்மை

மேல் உணர்த்தப்படும் தொன்மை, தோல், விருந்து என்னும் மூன்றும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் உள்ள மூன்று வேறு வகையான அமைப்பைக் குறிப்பவை என்று தெரிகிறது.

"தொன்மை தானே
உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே"[2]

என்பது தொன்மையின் இலக்கணம். 'தொன்மை யாவது உரைவிராய்ப் பழமையவாகிய கதை பொரு ளாகச் செய்யப்படுவது' என்பது இதன் உரை.

---

1. 'அழகாவது செய்யுட் சொல்லாகிய திரிசொல்லினால் ஓசை இனிய தாக நன்கினிது யாக்கப்படுவது' என உரை கூறுவர். யா. வி. ஆசிரியர்; ப. 37.

2. தொல். செய்யுள் 231.

தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் இடையிடையே உரை விரவி வருவன பழங்கால முதல் இருந்தன. அவற்றைத் தொன்மை யென்னும் இவ் வனப்புடையதாக அமைப்பர். இவ்வனப்புக்கு உதாரணமாகப் பேராசிரியர் பாரதம், தகடூர் யாத்திரை என்பவற்றையும், இளம்பூரணர் இராம சரிதம், பாண்டவ சரிதம் முதலியனவற்றின்மேல் வரும் செய்யுட்களையும், நச்சினார்க்கினியர் பாரதம், தகடூர் யாத்திரை, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றையும், யாப்பருங் கல விருத்தியுரையாசிரியர் பாரதம், இராமாயணம் என்ப வற்றையும் எடுத்துரைப்பர். இவற்றுள் இப்பொழுது வழக்கில் உள்ளது சிலப்பதிகாரம். அது சிறந்த காப் பியமே யாகும். அதன் இடையிடையே உரை வந்துள்ளது. ஆதலின், உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளென்று[1] அதற்கு ஒரு பெயர் வழங்குகின்றது. பிற்காலத்தில் வட நூலின் வழி யெழுந்த தண்டியலங் காரமும்,

"உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே"

என்று காப்பிய இலக்கணம் அமைக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் காலத்தே உரையிடை யிட்ட பாட் டுடைத்தொடர்நிலைகள் மிகுதியாக வழங்கி வந்தன போலும். தனியே ஒரு பிரிவாகப் பிரித்து இலக்கணம் கூறுவதற்கு ஏற்றபடி இலக்கியங்கள் பல இருந்திருத்தல் கூடும்.

உரையின் இலக்கணம் வகுக்குங்காலும் தொல்காப் பியர் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுளை நினை வுறுத்துகின்றார். உரைவகை நடை நான்கென வகுக்கும் அவர் முதற்கண்,

"பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்"[2]

1. சிலப். முகவுரை.
2. தொல். செய். 173.

என்று இவ்வகைத் தொடர்நிலைக்கண் அமைந்த உரைப் பகுதியைச் சுட்டுகின்றார். பேராசிரியர் தொன்மைக்கு உதாரணமாகக் காட்டிய தகடூர் யாத்திரையை ஆண்டும் காட்டினர்.

முற்காலத்திருந்த உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுட்களின் பெயர்கூட இப்பொழுது தெரிந்தில. சங்ககாலத்திலும் அதனை அடுத்தும் எழுந்தவை முன்னர்க் கூறிய இராமாயணம், பாரதம், தகடூர் யாத்திரை, சிலப்பதிகாரம். இவை தொன்மைக்கு உதாரணங்கள். பிற்காலத்து எழுந்த பாரத மொன்று உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக அமைந் துள்ளது. அது பாரத வெண்பா என்று வழங்கும்.

தோல்

தொடர்நிலைச் செய்யுளின் இரண்டாவது வகையா கிய தோலென்பதன் இலக்கணம் வருமாறு :

> "இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்
> பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந் தொழுகினும்
> தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்"[1]

'இது முறையானே தோலென்னும் வனப்புணர்த்து தல் நுதலிற்று. அஃது இருவகைப்படும் : கொச்சகக் கலியானும், ஆசிரியத்தானும் 'செய்யப்படுவன.... இதன் பொருள் : இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும் - மெல்லென்ற சொல்லான் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யினும்; அவை செய்த காலத்துக் கண்டிலம்; பிற்காலத்து வந்தன; கண்டு கொள்க. பரந்த மொழியான் அடி நிமிர்ந்து ஒழுகினும்-ஆசிரியப்பாட்டான் ஒரு கதை மேல்

1. தொல். செய்யுள், 238.

தொடுக்கப்படினும்; அவையும் பொருட்டொடர் நிலை.
தோல் என மொழிப தொன்மொழிப் புலவர் -
தோலென்று சொல்லுப புலவர் என்றவாறு'

என்று இச்சூத்திரத்திற்கு உரையெழுதினர் பேராசிரியர்.

எனவே, தோலென்பது பல பாட்டுக்களாலேனும் தொடர்ந்து வரும் ஆசிரியப்பாவினாலும் இயற்றும் காப்பியம் என்பது பெறப்படும். இழுமென் மொழி, பரந்த மொழி என்பன யாப்பையும் நடையையும்பற்றிய இலக்கணம். விழுமியது நுவலுதல் பொருள் அமைப்பின் இலக்கணம். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன விழுமிய பொருளாகும். இந்நான்கையும் பொருளாகப் பெற்றிருத்தல் தோலென்னும் காப்பிய அமைப்பு. பிற்காலத்தில் எழுந்த பெருங்காப்பிய இலக்கணமும் இங்ஙனமே அமைகின்றது காண்க. நச்சினார்க்கினியர் இச்சூத்திர உரையில் தோலுக்குச் சிந்தாமணியை உதாரணம் காட்டுவர். சீவக சிந்தாமணியின் உரையில் அவர்,

'அவ்விலக்கணத்திற் செய்யுளியலின் கண்ணே ஆசிரியர் பா நான்கென்றும், அவற்றை அறம் பொருளின்பத்தாற் கூறுகவென்றும் கூறிப் பின்பு அம்மை முதலிய எட்டும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு இலக்கண மென்று கூறுகின்றுழி, "இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்" என்பதனால், "மெல்லென்ற சொல்லால் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பப் பழைய தொரு கதைமேற் கொச்சகத்தாற் கூறின் அது தோல்" என்று கூறினமையின், இச்செய்யுள் அங்ஙனம் கூறிய தோல் என்று உணர்க'

என்று எழுதினர்.

அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையின்கண், தொல்காப்பியமே சிலப்பதிகாரத்திற்கு இலக்கணமென்றுரைத்து அப்பால்,

> 'அந்நூலிற் செய்யுளியலின் கண்ணே ஆசிரியர் பாவும் இனமுமென நான்கின் நீக்கிய பாவினைத் தொகை வரையறையான் இரண்டென அடக்கியும், விரி வரையறையான் ஆறென விரித்தும், அவற்றை அறம் பொருள் இன்பத்தாற் கூறுக வென்றும் கூறிய பின்பு, அம்மை முதலிய எட்டு வனப்பும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு இலக்கணமென்று கூறியவர், "இழுமென் ... ஒழுகினும்" என்பதனால், குவிந்து மெல்லென்ற சொல்லானும் பரந்து வல்லென்ற சொல்லானும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்ப ஒரு கதை மேற் கொச்சகத்தானும் ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானும் வெண்கலிப்பாவானும் மற்றும் இன்னோரன்ன செய்யுட்களானும் கூறுக வென்றமையின், இத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் அங்ஙனம் கூறிய தொடர்நிலையென வுணர்க'

எனத் தோலின் இலக்கணச் சூத்திரப் பொருளை விரித்து உரைப்பர்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியரோ, 'தோலென்பது, இழுமென்ற மெல்லிய சொற்களால் விழுமியவாய்க் கிடப்பனவும், எல்லாச் சொற்களோடும் கூடிய பல அடிகளை உடையனவாய்க் கிடப்பனவும் என இரண்டு வகைப்படும்' எனக் கூறி, இவற்றிற்கு முறையே மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி, மலைபடுகடாம் என்பவற்றை உதாரணம் காட்டுவர்.

தொன்மையும் தோலும் பொருளமைப்பில் ஒருவகையினவே; யாப்பு முறையில் வேறுபாடுடையன வென்று கோடலே பொருந்தும். தொன்மை உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாதலின் அது தனியே வகுக்கப்பட்டது. தோல் பல குறுஞ்செய்யுட்களால் அமைந்தது, சில நெடுஞ் செய்யுட்களால் அமைந்தது என இரு வகைப்படும். இவற்றைப்பற்றியே உரையாசிரியர்கள் பலவாறு கூறுகின்றனர்.

தொன்மையும் தோலும் பழங்கதை பொருளாக இயற்றப்படுவன. ஆதலின் அவை கதைச் செய்யுளாகும்.

> 'தொன்மொழி யென்ருர் பழைய கதையைச் செய்தல் பற்றி. இது முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பெறுதும்.'

> 'முன்னைத் தோல் எனப்பட்டதூஉம் பழைய கதையைப் புதிதாகச் சொல்லியதாயிற்று.'[1]

என்றே பேராசிரியர் தம் உரைப்பகுதிகளில் இதனை வற்புறுத்துகின்ருர். தொன்மைக்கும் தோலுக்கும் உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட காப்பியங்கள் பழங்கதைகளின்மேல் இயன்றனவாதலைக் காணலாம்.

காப்பியமும் கதையும்

ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் உரிய பழைய கதைகள் பல அவ்வந் நாட்டில் வழங்கி வருவதும் அவற்றைக் கவிகள் காப்பியங்களாக அமைப்பதும் இயல்பு.[2] கிரேக்க நாட்

---

1. "தொல்வரவும் தோலும் கெடுக்கும்" என்னும் திருக்குறட்பாவின் உரையில், தோல் என்பதற்கு, பழைய குடிவரவுக்கு ஏற்ற சொல் என்று பரிமேலழகர் பொருள் உரைத்தார். தொன்மையானது என்ற குறிப்பு அதில் உள்ளது.

2. M. Winternitz, M. A., Ph. D : *Some Problems of Indian Literature*, p. 47.

டினரால் வழங்கப்பட்டு வரும் பழங்கதைகள் ஹோமரென்னும் கவியால் காப்பியங்களாக்கப்பட்டன. புராண கதைகள் பலவற்றை அமைத்து வடமொழிக் கவிஞர்கள் காப்பியங்களை இயற்றியிருக்கிறார்கள். இராமாயணம், பாரதம், பிருஹத் கதை முதலியன அத்தகையனவே.[1]

பொருள் தொடர்ந்து வருதற்குக் கதையே ஏற்புடையதாகும். கதையை விரிக்கும் வழி விரித்தும் தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தும் பலவகைச் சொற்பொருள் நயங்களை அமைத்தும் காப்பியங்களை ஆக்குதல் எளிது. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் தனியே நீதியாக எடுத்துக் காட்டுதலினும் கதையில் அமைத்துக் காட்டுதலே கவர்ச்சியைத் தரும்; ஆதலின் காப்பியம் கதைமேற் படர்வதாயிற்று. வித்தாரகவி என்பவன் கதை முதலாகிய செய்யுளைப் பாடும் வன்மையுடையானென்று யாப்பருங்கல விருத்தி யாசிரியர் கூறுவர்.[2] அக் கவிஞனுடைய வித்தாரமான கவித்துவ ஆற்றல் கதை பொருளாகச் செய்யும்பொழுதுதான் வெளிப்படும். கிரேக்க மொழியில் பேரறிஞராக விளங்கிய அரிஸ்டோடில் என்பார் காப்பியங்களிற் சிறந்ததாக, 'ட்ராஜெடி' என்பதை அமைப்பர். அதனை 'அவலச் சுவையைத் தலைமையாக உடைய காவியம்' என்று கூறலாம். அதற்கு ஜீவனும் ஓட்டமுமாக இருப்பது கதையமைப்பே என்று அவர் கூறுவர்.[3] இதிஹாசங்களிலுள்ள கதை பொருளாகக் காப்பியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று பாமஹாசிரியரும் கூறினர்.[4]

---

1. Prof. Felix Lacote: *Essay on Gunadhya and the Brhat Katha*, Translated by Rajasabha - bhushana the Rev. A. M. Tabard., M. A. M. R. A. S. p. 12.
2. ப. 513.
3. *Aristotle on the Art of Poetry:* Translated by Ingram Bywater, p. 21.
4. *Bhamaha*, 1 : 9.

இவற்றால் பழங்கதை பொருளாகக் காப்பியங்கள் உண்டாதல் நாகரிக மிக்க நாடுகளில் வழக்கமென்பதும், அத்தகைய வழக்கம் தண்டமிழ் நாட்டில் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரே இருந்ததென்பதும், அதுபற்றியே தொல்காப்பியர் இவ்விலக்கணம் அமைத்தனரென்பதும் உணர்தற்குரியன. பிற்காலத்தில் ஜைனர்களுக்குள் வழங்கி வந்த பழங்கதையைச் சீவக சிந்தாமணி யென்னும் காப்பியமாகத் திருத்தக்க தேவர் இயற்றி யிருத்தல் காண்க.

விருந்து

தொன்மை, தோல் என்னும் பெயர்களில் பழமை யென்னும் பொருட்குறிப்பு அமைந்துள்ளது. அவ்விரண்டும் பழங்கதையைப் பொருளாக உடையன. இனி, புதுவது புனைந்த கதையைப் பொருளாக உடைய காப்பியத்தைத் தொல்காப்பியர் 'விருந்து' என்னும் வகையில் அடக்குவர்.

"விருந்தே தானும்
புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே"[1]

என்பது சூத்திரம். இதற்கு, விருந்து தானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படும் தொடர்நிலை மேற்று' என்று உரை கூறிச் சில பிரபந்தங்களை உதாரணம் காட்டுவர், பேராசிரியர். நச்சினார்க்கினியரும் பிரபந்தங்களையே உதாரணம் காட்டினர். இளம்பூரணர்,

'விருந்தாவது முன்புள்ளார் சொன்ன நெறிபோய்ப் புதிதாகச் சொன்ன யாப்பின் மேலது என்றவாறு.

1. தொல். செய். 239.

புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன் சொன்ன நிழல்
வழியின்றித் தானே தோற்றுவித்தல்'

என்பர். 'விருந்து என்பது புதியவாயினவற்றின் மேற்று. அவை இப்பொழுதுள்ளாரைப் பாடும் பாட்டு' என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் கூறுவது.

இங்ஙனம் உரை கூறப்படினும், 'விருந்தென்பது புதிய கதையைப் புனைந்துரைத்த செய்யுளின் மேற்று' என்று உரைகோடலே பொருத்தமாகும். பழங்கதை அமைந்த காப்பியங்களுக்கு வகை கூறியவர், அவற்றோடு ஒத்த இனமாகிய புதுக் கதை அமைந்த காப்பியங் களுக்கும் வகை கூறவேண்டுமன்றோ? புதுமைக் கதை களை இக்காலத்தில் புதியனவென்னும் பொருள் தரும் 'நாவல்' (Novel) என்னும் பெயரால் ஆங்கிலத்தில் குறிக்கின்றார்கள். விருந்தென்பது அப்புதுமையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவதால் குறை என்ன?

"அங்ஙனமாயின் உரையாசிரியர்கள் அத்தகைய நூல்களை உதாரணமாகக் காட்டியிருப்பார்க ளன்றோ?" என்ற வினா எழலாம். உரையாசிரியர்கள் தம் காலத்தே வழங்கி வந்தவற்றைமட்டும் உதாரணமாகக் காட்டிப் போதுகின்றனர்; ஏனையவற்றை 'உதாரணங்கள் உள வேற் கண்டு கொள்க' என்றேனும், 'இவை அக்காலத்து உளபோலும்' என்றேனும் கூறிச் செல்கின்றனர். இதனால், உரையாசிரியர்களது காலத்தில் புதுக் கதை களையுடைய காப்பியங்கள் வழக்கில் இல்லாமையே அங்ஙனம் உதாரணம் காட்டாமைக்குக் காரணம் என்று கொள்ளவேண்டும்.

புதிய புதிய கதைகளை வைத்துப் புதிய புதிய காப் பியங்களை அமைக்கும் வழக்கு மற்ற மொழிகளில் விரி

வாகக் காணப்படுகின்றது. ஆங்கில நாடகக் காப்பியங்களில் பெரும்பாலானவை இம்முறையிலேயே அமைந்தன. புதுவது புனைந்த காப்பியங்கள் வடமொழியிலும் உண்டு. பாமஹரும்[1], ருத்ரடரும் அத்தகைய காப்பியங்கள் உண்மையைக் குறிப்பர்.[2] தமிழ் மொழியில் பிற்காலத்தில் அத்தகைய காப்பியங்கள் இயற்றப்படவில்லை. ஆயினும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் அத்தகைய செய்யுட்கள் இருந்தனவென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

புதுவது புனைந்த கதைகள் தமிழர்களுக்குப் புதியன அல்ல. சிறுகுரீஇயுரை, தந்திரவாக்கியம் முதலியவை புதியன புனைந்த உரைநடை நூல்கள்.[3] அவற்றைப் போலப் புதியன புனைந்த செய்யுள்நடை நூல்களும் முன்பு இருந்திருத்தல் ஏற்புடையதன்றோ?

சீவலமாறன் கதை முதலிய அரசர்கள் சரிதையைக் கூறும் காப்பியங்களை விருந்தென்னும் வகையில் அமைக்கலாம். 'இப்பொழுதுள்ளாரைப் பாடும் பாட்டு' என்று யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் உரைப்பது இங்கே நினைத்தற்குரியது. இராஜராஜ விஜயம், வீரணுக்க விஜயம், குலோத்துங்க சோழ சரிதை[4] என்னும் வரலாற்றுக் காப்பியங்கள் அவ்வக் காப்பியத் தலைவர்கள் காலத்தே பாடப்பெற்றவையாதலின் அவை விருந்தே யாகும்.

இயைபு

தோல், தொன்மை, விருந்து என்பன மூன்றும் கதைச் செய்யுளாகிய காப்பியத்தின் வகைகளாதலை

---

1. 1 : 17.
2. Dr. J. Nobel, Ph. D: *Foundations of Indian Poetry and their Historical Development*, p. 150-151.
3. தொல். செய்யுள், 173, பேர். 4. சாஸனத் தமிழ்க் கவி சரிதம், 74.

அறிந்தோம். இனி, அடுத்த வனப்பு, இயைபு எனப் படுவது.

> 'ஞகாரை முதலா னகாரை யீற்றுப்
> புள்ளி யிறுதி இயைபெனப் படுமே"[1]

என்பது அதன் இலக்கணச் சூத்திரம்.

> 'ஞண நமன யரலவழள வென்னும் பதினொருபுள்ளி யீற்றினுள் ஒன்றனை இறுதியாகச் செய்யும் செய்யுள் பொருட்டொடராகவும் சொற்றொடராகவும் செய்வது இயைபெனப்படும் என்றவாறு. இயைபென்றதனானே பொருளும் இயைந்து சொல்லும் இயைந்து வருமென்பது கருத்து; சீத்தலைச் சாத்தனாரற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும்[2] கொங்குவேளிராற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச் செய்யுளும் போல்வன; அவை னகார ஈற்றான் இற்றன'

என்பது பேராசிரியர் உரை.

இச் சூத்திரம் பொருட்டொடர் நிலையில் ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியும் அமைந்த முறைபற்றி வகுக்கப் பட்டது. இப்பொழுது னகர ஈற்றான் இற்ற காப்பியங் களே கிடைக்கின்றன. அவையும் தொல்காப்பியர் காலத்துக்குப் பின்பே எழுந்தன. இச் சூத்திரத்திற் கூறிய இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம் அவர் காலத்திற்கு முன்னரே வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். இக் கருத்தை உட்கொண்டே, 'மற்றை யீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டு இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்ற வழிக் கொள்க; இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தன போலும்' என்று பேராசிரியரும், 'ஒழிந்த ஒற்றுக்களுக்கும்

---

1. தொல். செய்யுள். 240.
2. மணிமேகலை னகர ஈற்றால் இற்றதற்கு மாத்திரம் உதாரணம்.

இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் இக்காலத்து வீழ்ந்தன போலும்' என்று நச்சினார்க்கினியரும் கூறினர்.

இயைபு என்ற பெயரைக் கொண்டு சொல் இயைபையும் இலக்கணமாக அமைத்தனர் உரையாசிரியர்கள். அவ்வியைபு செய்யுள் அந்தாதியென்றும், சொற்றொடர் நிலையென்றும் சொல்லப்படும். அந்தாதி, கலம்பகம் முதலிய பிரபந்தங்கள் சொற்றொடர் நிலைகளாகும். அவற்றில் ஒரு செய்யுளின் ஈறும் அடுத்த செய்யுளின் முதலுமாகிய சொற்கள் அந்தாதியாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கும். பொருட்டொடர் நிலைக்கண் இச்சொற்றொடர்ச்சி அமைந்ததற்கு உதயணன் கதையை உதாரணமாகக் கொள்க. கலியாணன் கதை என்பதும் அத்தகையதே.[1] இவ்வியைபிலக்கணத்தை நினைவிற் கொண்டே தண்டியலங்கார உரையாசிரியர்,

"பொருளினும் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை"[2]

என்னும் சூத்திர உரையில், 'இரண்டென்றது வகையென்ற மிகையான், மூன்றாவது பொருளினானும் சொல்லினானும் தொடர்வது உண்டெனக் கொள்க' என்று எழுதினர். அவ்வாறே மாறனலங்கார உரையாசிரியரும்,

"சொல்லாற் பொருளால் தொடரும் தொடர்நிலைகள்
எல்லாம் அவற்றுள் எழுத்தசைசீர்—மல்கும்
அடிசொற் றொடர்நிலைகள் அந்த முதலாம்
படிவைத் தனர்முன் பகுத்து"[3]

என்பதன் உரையில், 'எல்லா மென்றதனான் மூன்றாவது சொல்லினானும் பொருளினானும் தொடர்வதும் உளவெனக் கொள்க' என்று உரைத்தார்.

1. யா. வி. ப. 95.
2. தண்டியலங்காரம், 6.
3. மாறன். 7.

புலன்

அடுத்ததாகிய வனப்பு, புலன் என்பது. அதன் இலக்கணத்தை உரைக்கும் சூத்திரம் வருமாறு :—

"சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே."[1]

இதன் உரையிற் பேராசிரியர், 'சேரி மொழி யென்பது, பாடி மாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி, ஆராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புல னுணர்ந்தோர் என்றவாறு. அவை விளக்கத்தார் கூத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வனவென்பது கண்டு கொள்க' என்பர். திரிசொல் லின்றி எளிதாகச் செய்யப்படுவது புலனென் பது யாப்பருங்கலவிருத்தியாசிரியர் கொள்கை.

புலனென்பது வெளியென்னும் பொருளுடையது. புலப்படுதல்-வெளிப்படுதல் என்பது காண்க. தன்கட் கூறிய பொருள் வெளிப்படையாகத் தோன்றும்படி சேரி மொழியால் அமைவதுபற்றி இக் குறியீடு அமைந்தது போலும். 'ஆராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே' என்று பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க. இப் புலனென்பது நாடகக் காப்பியங்களிலே பெரும்பாலும் அமைவது. இந்தச் சேரி மொழிகளையே பிற்காலத்தார் பாஷை யென்று வடமொழியைத் தழுவிக் கூறுவர்.

"உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே"[2]

என்று காப்பிய இலக்கணத்திலும் இப்புலனுக்குரிய சேரி மொழியாகிய பாஷை வருதல் காண்க.

---

1. தொல். செய்யுள். 241. 2. தண்டியலங்காரம்.

நாடகச் செய்யுளில் கூற்றுக்குரியாருக்கு ஏற்றவாறு சொல் அமைய வேண்டிச் சேரிமொழி விரவ வேண்டும். வட நாடகக் காப்பியங்களில் பாகதம் விரவி வருதலைப் போல இதனைக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

இழைபு

எட்டாவது வனப்பாகிய இழைபு என்பது, 'இசைப் பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன' என்பர். ஆதலின் காப்பியச் செய்யுட்குரியதன்று அவ்விலக்கணம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் அம்மை, அழகு, இழைபு என்னும் மூன்றினையும் ஒழித்து, ஏனைய வனப்புக்களுக் குரிய இலக்கணங்கள் காப்பியங்களோடு தொடர் புடையனவென்பதை அறியலாம். அவற்றுள் இயற் றமிழ்க் காப்பியங்களுக்கு நான்கு வனப்புக்களும், நாடகக் காப்பியங்களுக்கு ஒன்றும் கூறப்படுகின்றன. இது தொல்காப்பியத்தில் கண்ட காப்பிய வகை இலக்கணம்.

பிற்காலத்தில் வடமொழியிலக்கணம்பற்றி எழுந்த தமிழ் நூல்களில் பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்ற பிரிவு மாத்திரம் சொல்லப்பட்டன. அவற்றைப் பிறகு ஆராய்வோம்.

வண்ணங்கள்

காப்பியங்களில் உள்ள நடையை[1] நெறியென்றும் மார்க்கமென்றும் கூறுவர். வீரசோழியமும் தண்டியலங் காரமும் இந்நெறியை வட நூலாகிய காவ்யாதர்சத்தைப் பின்பற்றி இரண்டாக்கி உரைக்கும். மாறனலங்காரம்

1. Diction or style.

மூன்றென்னும். காப்பியத்துக்கு அமைந்த அணிகள் குண அணி, பொருள் அணி, சொல்லணியென மூவகைப் படும். இவற்றில் குண அணியைக் காப்பியத்தின் நடையைக் குறிக்கும் இலக்கணமாகக் கொள்வர். அவற்றைக் காப்பியங்களின் ஆவியென்பர் வீர சோழியக்காரர்.[1]

"வண்ண நிரைநிறமா"

என்பது வீர சோழியம்.

வண்ணங்கள் காப்பியமாகிய புருஷனுக்கு நிறம் போன்றன. அவை இருபது ஆகும். அவற்றைத் தொல் காப்பியனார் செய்யுளியலிற் கூறுவர்.

"வண்ணந் தாமே நாலைந் தென்ப"[2]

என்னும் சூத்திர உரையில் பேராசிரியர், 'வண்ண மென்பது சந்த வேறுபாடு. நூல் பலவாகி வேறு படினும் அவை ஈண்டு அடங்குமென்பதூஉம், கூறிய வாறு. அது நுண்ணுணர்வுடையார்க்குப் புலனு மென்பது' என்பர். அதனால் வண்ணங்கள் காப்பியங் களில் உள்ள செய்யுட்களின் ஓசை பற்றியனவென்று புலனாகும். இவற்றைக் குண அலங்காரங்களோடு சேர்த்து எண்ணுதல் தகும். உடம்பின் நிறத்தைப் போலச் சொல்லின் ஓசை குறித்து நிற்றலின் காப்பியத்தின் குணமாதல் காண்க. மாறனலங்கார உரையாசிரியர் குணவலங்காரங்களைக் கூறும் பொதுவியலின் ஈற்றில், செய்யுட் குணவலங்காரங்களுக்கு ஒழிபு கூறும் வாயிலாக, வண்ணங்கள் அவர் கூறும் மூன்று நெறியார்க்கும் வேறு வேறாகுமென்றும், சில பொதுவாவனவும் உள வென்றும் கூறிப் போந்தார்.[3]

---

1. அலங்காரப் படலம், 6.
2. தொல். செய்யுள். 212.
3. மாறனலங்காரம், 85, உரை.

அன்றியும், வண்ண இலக்கணங்களிற் சில, குணவணிகளின் இலக்கணங்களோடு ஒத்து நடக்கின்றன. அவை தமிழில் வண்ணமெனத் தொன்று தொட்டு வழங்குகின்றன. ஆயினும் வட நூலார் இலக்கணம்பற்றி அவற்றைக் குணமென்று கொள்ளுதலும் பொருந்தும். யாப்பருங்கல உரையில் வண்ணங் கூறிப் பின் வழுவை உரைப்பர். அணியிலக்கணங்களிலும் பிற நூலிலும் குணம் கூறிக் குற்றம் உரைத்தல் மரபு; ஆதலின் வண்ணமும் செய்யுளின் குணமெனக் கொண்டு அதனை முற்கூறிப் பின் குற்றம் கூறினர் போலும்.

தொல்காப்பியத்தில் பாஅ வண்ணம், தாஅ வண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம், இயைபு வண்ணம், அளபெடை வண்ணம், நெடுஞ்சீர் வண்ணம், குறுஞ்சீர் வண்ணம், சித்திர வண்ணம், நலிபு வண்ணம், அகப்பாட்டு வண்ணம், புறப்பாட்டு வண்ணம், ஒழுகு வண்ணம், ஒரூஉ வண்ணம், எண்ணு வண்ணம், அகைப்பு வண்ணம், தூங்கல் வண்ணம், ஏந்தல் வண்ணம், உருட்டு வண்ணம், முடுகு வண்ணம் என இருபது வண்ணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

இவற்றுள் சில வடமொழி நூலார் கூறும் குணவலங்காரங்கள் ஆதலை ஆராய்வோம்.

1. வல்லிசை வண்ணம்: இது வல்லெழுத்துப் பயின்று வருவது. இது, கௌட நெறியார் கூறும் செறிவு என்னும் குணவலங்காரமாகும். 'வல்லின வண்ணத்தால் வல்லெழுத்துச் செறிந்த சொல்லோடும் வற்கெனத் தொடுப்பதே வேண்டுவர் கௌடர்'[1] என்றார் மாறனலங்கார உரையாசிரியர். இவ்வல்லிசை வண்ணம்,

---

1. *மாறன். உதா.* 88, *உரை.*

"தோற்கயிறும் இரும்பும் திரித்தாற் போலவும், கல்மேற் கல்லுருட்டிஞற் போலவும் வருவது' என்பர்.[1]

2. மெல்லிசை வண்ணம்: இது மெல்லெழுத்துப் பயின்று வருவது.[2] இது வைதருப்ப நெறியார் கூறும் செறிவென்னும் குணவணி யாகும். 'இது, வைதருப்பச் செறிவு. என்னை? மெல்லினமாகிய எழுத்துச் செறிய மெல்லின வண்ணமுற்று அவ்வெழுத்தான் ஆய சொற்கள் செறியச் செறித்தமையின் எனக் கொள்க'[3] என்பது காண்க. இவ்வண்ணம் அன்ன நடையும் தண்ணம் பறையும் போலவும், மண்மேல் நடந்தாற் போலவும் வருவது.[4]

3. இயைபு வண்ணம்: இடையெழுத்துமிக்கு வருதல் இவ்வண்ணமாகும்.[5] இவ்வண்ணத்தைப் பாஞ்சால நெறியார் கூறும் செறிவு என்னும் குணவலங்காரமாகக் குறிப்பர். 'இது பாஞ்சாலச் செறிவு. என்னை? இடையினமாகிய எழுத்து மிகவும் செறிய, இயைபு வண்ணமும் உற்று அவ்வெழுத்தாஞய சொற்செறிய வந்தமையானெனக் கொள்க'[6] என்பர் மாறனலங்கார உரையாசிரியர்.

4. ஒழுகு வண்ணம்: ஒழுகிய லோசையாற் செல்வது ஒழுகு வண்ணம்.[7] ஒழுகிய லோசையாவது வெறுத்திசையின்றி அவ்வச் செய்யுட்கேற்ற சொல் நடையாகும் ஒழுகிசை யென்னும் குணவலங்காரம் ஒன்று உண்டு.[8] அது இவ்வொழுகு வண்ணமே போலும். அதனை இன்னிசை யென்றும் கூறுவர்.[9] இன்ஞிசையாவது மென்னடை யொழுக்கத்து வல்லொற்றடுத்து மிக்கது போலவும்,

---

1. யா. வி. ப. 393.
2. தொல். செய்யுள். 217.
3. மாறன் உதா. 88, உரை.
4. யா. வி. ப. 393.
5. தொல். செய்யுள். 218.
6. மாறன். உதா. 90. உரை.
7. தொல். செய்யுள். 226.
8. தண்டி. 20.
9. மாறன். 83.

அந்நடை யொழுக்கத்து உயிரெழுத்தடுத்துப் பொய்ந் நலம் பட்டு அறுத்திசைப்பது போலவும் வரும். இன்னிசை அங்ஙனம் வாராது. இவ்வொழுகு வண்ணம் நீரொழுக்கும் காற்றொழுக்கும் போல வருவது.[1]

5. ஒரூஉ வண்ணம் : "ஒரூஉ வண்ணம் ஒரீஇத் தொடுக்கும்"[2] என்பது இதன் இலக்கணம். பேராசிரியர், 'யாற்றொழுக்குப் போலச் சொல்லிய பொருள் பிறிதொன் றனை அவாவாமை அறுத்துச் செய்வது ஒரூஉ வண்ணம்' என உரையமைத்தார். குணவலங்காரங்களுள் ஒன்றாகிய உய்த்தலில் பொருண்மையின் இலக்கணத்தை,

> "கருதிய பொருளைத் தெரிவுற விரித்தற்
> குரியசொல் லுடைய துய்த்தலில் பொருண்மை"[3]

என்று தண்டியாசிரியர் கூறினர். அதன் உரையில் உரையாசிரியர், 'கவி தன்னாற் கருதப்பட்ட பொருளை விளங்க விரிக்கும் சொல்லைச் செய்யுளுள்ளே உடைத் தாய்ப் பிறிதுமொழி கூட்டி உரைக்கும் பெற்றியின்றி வரத் தொடுப்பது' என்பர். ஒரூஉ வண்ணத்தின் இலக்கண மும், உய்த்தலில் பொருண்மையின் இலக்கணமும் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன. அதனால் இவ்விரண்டும் ஒன்றென்றேனும் ஓரினமென்றேனும் கொள்ளுதலிற் பிழையேதும் இல்லை.

இவற்றால், தொல்காப்பியனார் கூறிய வண்ணங் களுள் ஐந்து வட நூலாளர் கூறும் குணவணிகளாதலை அறியலாகும். எனவே, இவ்வைந்து அல்லாத வண்ணங் கள் பிறவும் குணவலங்காரங்களுக்கு இனமென்றே கூறுதல் தகும்.

தொல்காப்பியனார் கூறிய இருபது வண்ணங்களையே வையனார் என்பாரும் கூறினர்.[4] அவினயனார் நூறு

---

1. யா. வி. ப. 393. 2. தொல். செய்யுள். 229.
3. தண்டி, 22. 4. யா. வி. ப. 389.

வண்ணங்கள் வகுத்து இலக்கணம் கூறினரென்று தெரிய வருகிறது.[1]

குற்றமும் குணமும்

சொல்லதிகாரத்திற் பொதுப்பட எழுவகை வழுவைத் தொல்காப்பியர் அமைத்தார். அவ்வழுவினின்றும் நீங்கிச் செய்யுள் இயல வேண்டும். மரபியலில் இலக்கண நூற் குற்றம் பத்துக் கூறி அவற்றின் எதிர்மறையாகியவற்றைக் குணம் என்று அமைத்தார். அவை அதிகாரம் நோக்கி இலக்கண நூலிற்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படினும் காப்பியங்களுக்கும் உரியனவென்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. குற்றங்களைப்பற்றிய சூத்திர உரையிற்[2] பேராசிரியர், 'ஒழிந்த செய்யுட்காயின் இவை அனைத்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தழாஅல் வேண்டும்' என்று அக்குற்றங்கள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் முதலியவற்றிலும் விலக்குதல் வேண்டுமென்பதைப் புலப்படுத்தினர்.

தொல்காப்பியனார் கூறிய குற்றங்களாவன கூறியது கூறல், மாறுகொளக் கூறல், குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல், பொருளில் மொழிதல், மயங்கக் கூறல், கேட்போர்க்கின்னா யாப்பிற்றாதல், பழித்த மொழியான் இழுக்கங் கூறல், தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல், என்ன வகையினும் மனங்கோளின்மை என்பனவாம். உரையில் பேராசிரியர், 'வெற்றெனத் தொடுத்தல், மற்றொன்று விரித்தல், சென்று தேய்ந்திறுதல், நின்று பயனின்மை' என நான்கை உடன் கூட்டியமைப்பர். பிற்காலத்து நூலாசிரியர் இப்பதினான்கிற் சிலவற்றை விடுத்துப் பத்துக் குற்றங்களைக் கொண்டனர். குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல், கூறியது கூறல், மாறு

---

1. யா. வி. ப. 389.
2. தொல். மரபு. 108, உரை.

கொளக் கூறல், வழூஉச் சொற் புணர்த்தல், மயங்க வைத்தல், வெற்றெனத் தொடுத்தல், மற்றொன்று விரித்தல், சென்று தேய்ந்திறுதல், நின்று பயனின்மை யென்னும் இப்பத்துமே பிற்காலத்தில் பெருவரவின வாகப் பயில்கின்றன.[1]

வடமொழியலங்கார நூல்களுள் காப்பியக் குற்றங்கள் இவை யென்று கூறுதல் வழக்கு. அலங்கார இலக்கணம் கூறுவனவற்றுட் பழையதாகிய பரதருடைய நாட்டிய சாஸ்திரத்திலும் பத்து வகைக் குற்றங்கள் சொல்லப்படும்.[2] தண்டியலங்காரத்திலும் மாறனலங்காரத்திலும் ஒன்பது வழுக்களைப்பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. அவை பிரிபொருட் சொற்றொடர், மாறுபடு பொருண்மொழி, மொழிந்தது மொழிவு, கவர்படு பொருண்மொழி, நிரனிறைவழு, சொல் வழு, யதிவழு, செய்யுள் வழு, சந்தி வழு என்னும் வழுக்களாகும். இவற்றில் பல தொல்காப்பியத்திலும் பிற நூல்களிலும் சொல்லப்பட்ட குற்றங்களாதலைக் காண்க. இவ் வழுக்களை வழுவணி யென்று மாறனலங்கார உரையாசிரியர் உணர்த்துவர்.[3]

இவற்றையன்றி இட மலைவு, கால மலைவு, கலை மலைவு, உலக மலைவு, நியாய மலைவு, ஆகம மலைவு என்னும் ஆறும் காப்பியங்களில் களைவதற்குரியன வென்று தண்டியாசிரியர் கூறுவர். இவையனைத்தும் தொல்காப்பியர் கூறும் மரபுவழுவின் பாற்படும்.

மேற்கூறிய வழுக்கள் சில இடங்களில் அமைதி பெற்று வழுவமைதி யென்னும் பெயர் பெறும். இது தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களிலும் அணியிலக்கணங்களிலும் உண்டு.

---

1. பா. வி. ப. 13. 2. அத்தியாயம். 16. 3. மாறன். 300 உரை.

தொல்காப்பியர் குற்றங்களைச் சிதைவென்று குறிப்பர். அக்குற்றங்களை எதிர் மறுத்து உணருந் திறத்தன குணமெனப்படும். அவை பத்து.

"எதிர்மறுத் துணரின் திறத்தவு மவையே"[1]

என்னும் சூத்திரத்தையும், 'இது, மேற் குற்றம் பத்தும் கூறி இனிக் குணமும் பத்துளவென்கின்றது' என்ற பேராசிரியர் உரையையும் காண்க.

இப் பத்துக் குணங்களின் பெயரையும் தனியே எடுத்துத் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. ஆயினும் பிற்காலத்து நூல் செய்த ஆசிரியர் அக் குணங்களின் பெயர்களையும் தொகுத்துக் கூறினர். அவை சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவின்றோர்க்கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை, ஆழமுடைத்தாதல், உலகம் மலையாமை, முறையின் வைப்பு, விழுமியது பயத்தல், விளங்கு உதாரணத்ததாதல் என்பன. இவற்றிற் பல, காப்பியங்களில் உள்ள குணவணிகளோடு ஒப்புடையனவாதலைக் காணலாம். இலக்கண நூல்களுக்கு உரியனவான இக்குணம் பத்தும் காப்பியங்களுக்கும் உரியனவே யாகும். இதனை மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்,

"சொல்லும் பொருளும் தனிசிறப்பச்
சுருங்கச் சொல்லல் முதலாய
தோட்டி[3] அமைய அமங்கலமாம்
சொற்கள் புணரா தறக்களைந்து...
கல்லுங் கரையக் கவிபாடுங்
கனிவாய்"[2]

என்பதிற் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

---

1. தொல். மரபு. 109.
2. சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ், முத்தம் 3. தோட்டி-அழகு.

உவமை அளவையும் அணியும்

இனி, தொல்காப்பியத்தால் அறிந்த காப்பியப் பொருளணிகளைப்பற்றி ஆராய்வோம்.

உவம இயல் உவமைகளைப்பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றது.

உவமை யென்பது பொருள் புலப்படுதற்குப் பயன் படுவது.

> 'உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடே கூறுகின்ருைதலின். எங்ஙனமோவெனின், ஆ போலும் ஆமா என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்ற வழி அதனைக் கண்டால் ஆ போலும் என்னும் உவமையேபற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலா னென்பது'[1]

என்று பேராசிரியர் உரைப்பர்.

இலக்கியச் சுவை கருதி அமைக்கப்படும் உவமை அணிக்கு இவ்வாறு பயன் கூறுதல் பொருத்தமாகத் தோற்றவில்லை.

உவமையென்பது உபமானம், உபமா என்பவற்றின் திரிபாகும். வடமொழியில் உவமை அளவையாகவும்அணியாகவும் வகுக்கப்படுகின்றது. உவமை அளவையாகும்போது அது பொருளின் இயல்பை மிக அணித்தாக எடுத்துக் கூறுவதென்பர்.[2] யாஸ்கர் தம்முடைய நிருத்தத்திலும், பதஞ்சலி தம்முடைய மகா பாஷ்யத்திலும் உவமையைப்பற்றிய செய்திகளை அமைத்துள்ளாரென்பர். தருக்க நூலார் உவமையளவையைப் பலபடியாக விரித்துரைப்பர். அவர்கள், தெரிந்த பொருளை உவமை யாக்கித் தெரியாத பொருளைப் புலப்படுத்த

1. தொல். உவம. 1. உரை. 2. 'சாமீப்ய மானம் உபமானம்'

அது பயன்படுமென்று கூறுவர். மகா பாஷ்யத்திலும் தருக்க நூல்களிலும் 'ஆ போலும் ஆமா' என்ற உதாரணமே காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.[1] இது கருதியே பேராசிரியர் முற்கூறியவாறு எழுதினர் போலும். அவர் கூற்று உவமையளவைக்கே பெரும்பாலும் இயை புடைத்தாகும்.

உவமையணி கவிதையின் அழகுக்குக் காரண மாகும். தொல்காப்பியனர் உவமையை அணியென் னும் பெயரால் குறிக்கவில்லை. அகத்திணையியலில்,

"உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமமெனத்
தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே"[2]

எனக் கூறிப் பின்னும் சில சூத்திரங்களை அமைத்தார். அங்கே கூறிய உள்ளுறை யுவமம் ஏனை உவமம் இரண்டனையும் உவம இயலில் விரித்தார். அகமென்றும் புறமென்றும் வகுத்த செய்யுட் பொருளை அழகுறுத்த வந்தவை அவ்வுவமங்கள் என்பதை உணரும்படி இலக்கணம் அமைக்கிறார்.

அவர் கூறிச் செல்லும் முறையை நோக்க, அவர் உவமையை அணியாகவே கொண்டனரெனத் தோற்று கின்றது. பிற்காலத்தில் பலவகையாகப் பிரிந்த அணி களிற் பலவற்றை அவர் கூறும் இலக்கணங்களில் அடக்கிக் காட்டலாம்.

காப்பியங்களுக்கு அழகைக் கொடுக்கும் அலங்காரங் களுள் தலை சிறந்தது உவமை. அப்பைய தீக்ஷிதர் தம்

1. *மணிமேகலையில் சமயக் கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காதையில் உவமையளவையைப்பற்றிய, "உவமம் ஆவது ஒப்புமை அளவை, கவய மாஆப் போலும் எனக் கருதல்" என்ற அடிகள் இங்கே அறிதற்குரியன.*

2. சூ. 46.

சித்திர மீமாம்ஸையில் எல்லா அலங்காரங்களும் உவமையின் அடியாகவே தோன்றின வென்பர்.

"உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய அரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவர் இதயம்
நீப்பறி மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே"[1]

என்பது காண்க.

தொல்காப்பியனார் உவமையின் இரண்டு வகைகளில் ஒவ்வொன்றன் பிரிவுகளையும் எடுத்தோதி உவம உருபு களையும் கூறி உவமத்தோடு தொடர்புடைய மரபுகளை உணர்த்துகின்றார்.

ஏனை யுவமம்

முதலில் ஏனையுவமத்தைப்பற்றிக் கூறத் தொடங்கி, அது வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கு கூறு பட்டு வருமென்றார். அவற்றை முறையே வினையுவமம், பயனுவமம், மெய்யுவமம். உருவுவமம் என்பர். இதனைப் பின்பற்றியே வீரசோழியக்காரரும் மாறன் அலங்காரத் தாரும் நான்கு கூறுபடுத்துவர். தண்டியலங்கார ஆசிரியரோ மெய்யையும் உருவையும் பண்பில் அடக்கி மூன்றாக்கினர். இந் நான்கில் ஒன்றும் பலவும் விரவி வரும்.[2] உவமை பொருளைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும்.[3] இக் கருத்தே கார்க்கிய சூத்திர மென்னும் பழைய வட நூலொன்றிற் காணப்படு கின்ற தென்பர்.[4] உவமை பிறக்கும் நிலைக்களன்கள்

1. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ., : *தமிழ் மொழியின் வரலாறு*, ப. 49.

2. தொல். உவம. 2. 3. ஷை. ஷை.

4. *Studies in History of Sanskrit Poetics*, p. 6.

நிலைக்களன்கள் பின்னர்க் கூறப்படுகின்றன. அவை சிறப்பு, நலன், காதல், வலி என்னும் நான்கோடு, புகழ்தற் பொருளும் இழிபும் ஆகிய ஒன்றும் சேர்ந்து ஐந்து ஆகும். பிறிதொரு சூத்திரத்தால் பட்டாங்கு உவமம் கூறுதலும் உரித்தென்று அமைப்பர்.[1] வீர சோழியக்காரர் இம்மூன்றையும் கூட்டி,

"பட்டாங் குரைத்தல் புகழ்தல் பழித்தலின்"[2]

என்று உரைப்பர். தொல்காப்பியர் பிறகு உவமைகளில் முதலொடு முதலும் சினையொடு சினையும் முதலொடு சினையும் சினையொடு முதலும் வேண்டியவாற்றான் உவமம் செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ஙனம் செய்யுங்கால் மரபு பிறழாமற் செய்யப்படுமெனவும் கூறுவர்.[3]

'உவமானமும் உவமேயமும் தம்மின் ஒத்தன வென்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும். இறப்ப உயர்வும் இறப்ப இழிவும் உவமிக்குங்கால் இன்னாவாகச் செய்யாது சிறப்புடைமையில் தீராவாகிக் கேட்டார் மனங்கொள்ளுமாற்றால் அமைக்கவேண்டும். உவமை அடையும் பொருளடையும் முறையே பொருளுக்கும் உவமைக்கும் உபகாரப்படுவன உள; அவை ஏலாதனவும் உள. அவற்றை ஏற்புழி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உவமைக்கு உவமை கூறுவதாகிய அடுக்கிய தோற்றம் நீக்கப்படவேண்டும்' என்பனவும் பிறவும் உவமையைப்பற்றி அவர் கூறுவனவாகும்.

உவமைகளின் வகை

உவமைகளின் வகையாக வினை, பயன், மெய், உரு என்னும் நான்கும் உவமத்தொகை உவம விரி என

1. தொல். உவம. 34, 2. அலங்காரப். 16.
3. தொல். உவம. 6.

எட்டாவனவும், மெய்ப்பாடு எட்டனோடு சேர்ந்து எட்டாவனவும் தொல்காப்பியத்தில் வகுக்கப்பட்டன.

இவற்றையன்றி, அவர் குறித்த சுட்டிக் கூறு வுவமம் என்பது தொகையுவமையில் அடங்கும். பொருளையே உவமம் செய்தல் ஒன்று; இது தண்டியார் கூறும் விபரீத வுவமையாகும்.[1]

"ஒரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே"[2]

என்பது ஒரு சூத்திரம். ஒக்குமெனக் கூறுது ஒவ்வா தெனக் கூறுதலும் உவமையாகும். மாறனலங்கார உரை காரர் இதனைக் குறைவுவமையென்பதில் அடக்குவர்.[3] தடு மாறுவமம் என்பது ஒன்று. இது உவமையைப் பொரு ளாக்கியும் பொருளை உவமமாக்கியும் தடுமாறச் சொல்லு தல். இதனை ஐயவுவமை, இதர விதரம் என்பவற்றின் பாற்படுத்துவர்.[4] நிரனிறையோடு வரும் நிரனிறை யுவமை என்பது ஒன்று. இவற்றையன்றி ஏனைய உவமை வகைகளைக் கொள்ளும் வழிக்கொள்க வென்று,

"வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்"[5]

என்னும் சூத்திரத்தில் அமைக்கின்றார். அச் சூத்திர உரையில் பேராசிரியர் வேறுபட வருதலை விரித்து, உவமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமையா மாறுபடக் கூறுதல் முதலிய பதினோருவமைகளை எடுத்துக்காட்டுவர். அவை தண்டியலங்காரம் முதலிய நூல்களிலுள்ள விரியுவமை முதலியனவற்றினுள் அடங்கும்.

---

1. மு. இராகவையங்கார், *தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி*, ப. 137.
2. தொல். உவம. 33. 3. *மாறன்*. 95.
4. *தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி*, ப. 137.
5. தொல். உவம. 32.

"பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியினும்"[1]

என்னும் சூத்திரத்தில், 'இவை உவமத்தொகையாங்கால் முலைக்கோங்கம், முகத்தாமரை எனப்படும். இவற்றை உருவகமென்று பிறர் மயங்குப' என்பர் பேராசிரியர். அவர் பிறர் கூற்றோடு உடம்படாவிடினும் அவர் கூறும் 'பொருளை யுவமஞ் செய்த உவமத் தொகை'யே உருவகத்துள் அடங்கும் என்ற ஒரு சாரார் கொள்கையை அறிகிறோம்.

"உவமத் தன்மையும் உரித்தென மொழிப"[2]

என்னும் சூத்திர உரையில், உவமத் தன்மையும் என்ற உம்மையான் உவமத்தன்மையே யன்றி வாளாது தன்மை கூறுதலும் எடுத்துரைக்கின்றார். அது தன்மையணியாகும்.

உவம உருபுகளின் வரையறை

உவம உருபுகளைத் தொல்காப்பியர் ஒரு சூத்திரத்தில் தொகுத்துக் கூறினர். அப்பால், வினையுவமம் முதலிய நான்கனுள் ஒவ்வொன்றனுக்கும் தனித்தனியே வரும் வரையறையுடையன இன்ன இன்ன வென்று அவற்றை வகுத்துரைப்பர். இவ்வரையறை தொல்காப்பியத்துக்குப் பிற்காலத்தில் நீங்கியது. கடைச்சங்க காலத்து நூல்களிலேயே இவ்வரையறைக்குப் புறம்பாக உவம உருபுகள் வந்திருப்பதைக் காணலாம். 'இவையெல்லாம் மரபுபற்றி அறிதல் வேண்டும். எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினார் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தாமன்றே' என்று பேராசிரியர் கூறுதலால், இவ்வரையறை மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்ததென்றும் கடைச்சங்க நூல்களில் இவ்வரையறை

1. தொல். உவம. 9. 2. ஷை. ஷை. 34.

இன்மையை உணர்ந்தே அவர் அதனைக் கூறினுரென்றும் கொள்ள வேண்டும். யாஸ்கர் தாம் இயற்றிய நிருத்தத்தில் உவம உருபுகளுக்குரிய இத்தகைய வரையறைகள் சிலவற்றைச் சொல்கின்றுர்.[1] இவ்வுவமவுருபு வரையறை யிலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியத்தின் பழமையை உணர்த்தும் ஆதாரங்களுள் ஒன்ருகச் சிலர் கொள்வர்.[2]

உள்ளுறையுவமம்

ஏனையுவமங்களைப்பற்றி இத்துணை வரையறைகளை உணர்த்திய ஆசிரியர் தொல்காப்பியஞர், உள்ளுறையுவமங்களைப்பற்றியும் சில சூத்திரங்களை அமைக்கின்ருர். உவமப்போலி யென்றும் அவை வழங்கும். 'உவமையோடு உவமிக்கப்படும் பொருள் பிறிதொன்று தாராது, உவம நிலங்களுட் பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி நோக்கிக் கருத்திஞன் இதற்கு இஃது உவமை என்று சொன்ன மரபிஞற் கூறுங்காலை, இன்ன பொருட்கு இஃது உவமமாயிற் றென்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும்' என்று அதற்கு இலக்கணம் கூறுவர். அது எல்லார்க்கும் புலஞகாமல் நல்லுணர் வுடையோர்க்கே புலஞகும்.

இவ்வுவமப் போலி வினை, பயன், உறுப்பு, உரு, பிறப்பு என ஐந்திஞலும் வரும் என்பர். ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

"கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர

1. *History of Sanskrit Poetics, p. 5.*

2. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் : பரணர், ப : 171—173.

புதல்வன் ஈன்றவெம் முயங்கல்
அதுவே தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே.''

(ஐங்குறுநூறு,65.)

இது வினைபற்றி வந்த உள்ளுறையுவமம். 'தாமரை வினை விளைப்பதற்காக அல்லாமல் கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியில் அத் தாமரை தானே விளைந்து சுரும்பி னுடைய பசியைத் தீர்க்கும் ஊரன்' என்றது, 'அது போலக் காதற் பரத்தையர்க்கும் இற்பரத்தையர்க்கும் என்று அமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமும் உளமாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்து ஓம்புகின்றனம்' என்னும் பொருளைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்கின்றது. இங்கே உவமவுருபேனும் உவமேயமேனும் கூறப்படவில்லை. ஆயினும் குறிப்பினுல் இப்பொருள் கொள்ளும்படி இது அமைந்துள்ளது. தாமரையானது சுரும்பின் பசியைக் களையும் தொழில், தலைவி விருந்தினரை ஓம்பும் தொழி லாகிய குறிப்பை உள்ளுறை பொருளாகப் பெற்ற உவம மாதலின் இது வினையுவமப் போலியாயிற்று. இப்படியே மற்றவைகளும் வரும்.

இங்ஙனம் குறிப்பாற் பொருள் கொள்ளும் முறை வடமொழியில் தொனியென்னும் அணியைப்பற்றிய இலக்கணத்திற் காணப்படும். ஒரு காப்பியத்துக்குத் தொனியே உயிர் என்பதும், தொனியைத் தலைமையாகக் கொண்டதே உத்தம காப்பியமென்பதும் சில வட நூலார் கொள்கை. அகத்திணை இயலிற் சொல்லப்படும் இறைச்சியும் குறிப்பால் பொருளுணர்த்துவதே யாகும். இவ்விரண்டையும் தனியே இரண்டு அலங்காரமாக்கி அமைத்தார் மாறனலங்கார ஆசிரியர்.

உள்ளுறை யுவமம் அகத்திணையில் பெரும்பாலும் வரும். இன்னுர் இன்னுர் கூற்றில் இன்ன முறையில் வர

வேண்டுமென்பதைத் தொல்காப்பியனுர் சொல்கிருர்.[1] உள்ளுறையுவமம் இனிதுறு கிளவிபற்றியும் துனியுறு கிளவிபற்றியும் வரும். தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருள் அடியாகப் பிறக்கும்.

அகப்பொருள் நூல் உரைகளில் உரையாசிரியர்கள் பல இடங்களில் உள்ளுறையுவமப் பொருளை விரித்துரைக்கின்றனர். 'மற்று இவையெல்லாம் அகப் பொருட்கே உரியவாக விதந்தோதியது என்னை, புறப் பொருட்கு வாராதன போல, எனின், ஆண்டு வருதல் அரிதாதலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினுன் என்பது'[2] என்ற பேராசிரியர் கூற்றினல் இது புறப்பொருட்கண் வருதல் அருமை யென்று அறிகின்ரேம். ஆயினும் புறநானூற்று உரையாசிரியர், உள்ளுறையுவமத்தின் உள்ளுறையை அகப்பொருள் நூலில் உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டுதல் போலச் சில செய்யுட்களில் கண்ட சில பகுதிகளுக்கு உள்ளுறை இதுவென்று காட்டு கின்ருர். அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:—

"அறுமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்
ஆளில் அத்த மாகிய காடே"[3]

என்பதன் உள்ளுறையை உரைக்குமிடத்து உரையாசிரியர், 'கலை புலிப்பாற் பட்டெனச் சிறு மறி தழீஇய மடப் பிணை பறந்தலை வேளை வெண்பூக் கறிக்குமென்பது, அவன் பகைவரைக் கொன்றவழி அவர் பெண்டிர் தம் இளம் புதல்வரை ஓம்புதற் பொருட்டு இறந்துபடாது

1. தொல் உவம. 26—31. 2. தொல். உவம. 31.
3. புறநானூறு, 23.

அடகு தின்று உயிர் வாழ்கின்றுரென்பதோர் பொருள் தோன்ற நின்றது' என்று குறித்தார்.[1]

இது, அகப்பொருள் நூலிற் கூறப்படும் உள்ளுறையோடு ஒப்புமை பெறுதல் காண்க. இதைப்பற்றி மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் குறித்துள்ள, 'அகப்பொருட் செய்யுட்களுக்கு உரை வகுக்கும் உரையாசிரியர்கள் உள்ளுறையுவமமாகவும், இறைச்சிப் பொருளாகவும் அறிந்து கூறும் பொருளைப் போன்று பாட்டிற் காணப்படும் இன்ன சொற்களின் குறிப்பினுல் இன்ன பொருள் தோற்றுகின்றதென்றும், இன்ன நயம் புலப்படுகின்றதென்றும் இவர் எழுதிச் செல்லும் இடங்கள் மிக்க இன்பத்தை உண்டாக்கும்'[2] என்ற கருத்தும் இங்கே அறிதற் குரியது.

புறநானூற்று உரையாசிரியர் இங்ஙனம் அமைக்கும் குறிப்பும், அகப்பொருட் செய்யுளில் வரும் உள்ளுறையுவமமும் இறைச்சியும், பிற்கால அணியிலக்கணத்தில் வரும் கருத்துடையணி கருத்துடையடைகொளியணி யென்பனவும், வடமொழியில் த்வன்யாலோகம் முதலிய நூல்களில் விரித்துக் கூறப்படும் தொனியும் ஓரினப்படுவனவென்று கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும்.[3]

---

1. புறநா. 143, 145, 200, 202 என்னும் செய்யுட்களின் உரையையும் பார்க்க.

2. புறநா. 3-ஆம் பதிப்பு, உரையின் இயல்பு, ப. 85.

3. 'இங்ஙனம் பலவாறுகத் தோன்றும் தொனி வகைகளை எண்ணித் தனிமையில் பேதமும், சேர்க்கையில் பேதமும், சேர்க்கைக் கலவியில் பேதமும் உண்டென்று தொனி நூலுடையார் கூறுகின்றனர். இத்தொனி வகைகளெல்லாம் அகப்பாட்டும் புறப்பாட்டுமாகிய சங்கமருவிய நூல்களிலும் சான்றோர் செய்யுட்களிலும் இடையிடையே விரவி வரப்பெறுவன. இவை பெரும்பாலும் இறைச்சிப் பொருள்பற்றியும், திருப்பாவை, திருவிருத்தம், திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப் பிரபந்தங்களில் ஸ்வாபதேசப் பொருள் பற்றியும் வருவன.'—திருநாராயணையங்கார்: காவியம்: செந்தமிழ், தொகுதி, 10, ப. 266.

மெய்ப்பாட்டியல்

இனி மெய்ப்பாட்டியலில் அமைந்த செய்திகளை ஆராய்வோம். தொல்காப்பியர் காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் மெய்ப்பாடுபற்றிய செய்திகள் நூல் வழக்கில் இருந்தனவென்று தெரிகின்றது. மெய்ப்பாடு என்பதற்குப் பொருட்பாடு என்று பொருள் கூறுவர். அதாவது, மக்களின் உள்ளத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோராற்ருன் வெளிப்படுதல்.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள் வடநூலுள் கூறப்படும் ரஸம், பாவம் என்னும் இருவகையுள் அடங்கும். இவற்றைத் தமிழில் முறையே சுவை, குறிப்பு எனக் கூறுவர். ரஸமாவது பாவங்களினுல் கண்டோரும் கேட்டோரும் நுகரும் இன்பம். இது நாடகத்திலும் காப்பியத்திலும் வெளிப்படுவது நாடகத்தைக் கண்டோர் அதில் நடிப்பவர்களுடைய பேச்சு, செய்கை, மெய்ப்பாடு என்பவற்றை உணர்ந்து இன்பத்தை அடைகின்றனர். அவ்வாறே காப்பியத்தைப் படிப்போரும் அடைகின்றனர். இந்த இன்ப உணர்ச்சியையே சுவையென்பர். மெய்ப்பாடுகளைச் சில இடங்களிற் சுவையெனவும் சில இடங்களிற் குறிப்பெனவும் கொள்ளவேண்டும். 'இவற்றைச் சுவையெனவும் குறிப்பெனவும் வழங்கினும் அமையும்'[1] என்று பேராசிரியர் கூறுவது காண்க.

வடமொழியிற் சுவையைப்பற்றியும் பாவங்களைப் பற்றியும் இலக்கணம் அமைக்கும் நூல்கள்மிகப் பல. அலங்கார நூல்களில் சுவையை முதலில் ஏனைய அணிகளோடு வைத்துக்கூறிப் போந்தவர் பலர். நாளடைவில் சுவையே

1. தொல். மெய்ப்பாடு. 3, உரை.

காப்பியத்தின் உயிரென்ற கொள்கை உண்டாகி வேரூன்றியது. இதற்கு முதலில் அடிகோலியவர் த்வன்யாலோக ஆசிரியர். அவருக்குப் பின்னே அலங்கார நூல்களில் தனியே ரஸத்தைப்பற்றி விரிவாக உரைக்கத் தொடங்கினர். ரஸ சம்பந்தமான இலக்கணத்தைக் கூறுவதற்காகவே ரஸ கங்காதரம், ரஸ தரங்கிணி, ரஸ மஞ்சரி முதலிய நூல்கள் எழுந்தன. இவை பிற்காலத்தில் எழுந்த நூல்களாகும்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே சுவையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி தமிழ் நாட்டில் இருந்ததென்பதற்குத் தொல்காப்பியத்து மெய்ப்பாட்டியலே போதிய சான்றாகும்.

நாடகச் சுவை

தொல்காப்பியர் முதலில் நாடகச் சுவைகளைப் பற்றிச் சொல்கின்றார். அவை எட்டென்றும், ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காகப் பிரிந்து முப்பத்திரண்டு பாவங்களாகும் என்றும், அவை பதினாறனுள் அடங்கும் என்றும் உணர்த்துகின்றார்.

> **"பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்**
> **கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப"[1]**

என்பது சூத்திரம். இம் முப்பத்திரண்டும் பதினாறுள் அடங்குவதற்கு வகை உரையாசிரியர் விரித்துரைக்கிறார்.

நாடகத்துக்குரிய சுவை எட்டென்பதனைத் தொல்காப்பியர் குறிக்கின்றார். பேராசிரியர் உருத்திரம் ஒழிந்த எட்டை நாடகச் சுவை யென்பர்.

> **"உருத்திரந் தன்னோ டொன்ப தாகும்"**

என ஒரு சூத்திரத்தையும் அவர் காட்டுகின்றார். வடமொழியில் உள்ள பரதர் நாடக இலக்கணத்தில்

1. தொல். மெய்ப்பாடு. 3.

சாந்தம் ஒழிந்த எட்டுச் சுவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. சாந்தம் புறத்தார்க்குப் புலனுவ தன்ருதலின் அதனை அவர் விலக்கினுர்.

பேராசிரியர் உருத்திரத்தை யொழித்து ஏனைய எட்டைச் சொல்வதற்கு அவர் காட்டும் சூத்திரம் எந் நூலில் உள்ளதோ தெரியவில்லை. உருத்திரம் ஒழிந்த எட்டும் நாடகத்துக்குரியன என்றதொரு கொள்கை முற்காலத்தில் நிலவியது போலும்.

நாடகத் தமிழ் நூல் செய்த செயிற்றியனுரது சூத்திரமாகிய,

"அறமுதல் நான்கும் ஒன்பான் சுவையும்
உறைமுன் ருடக முன்னே ருகும்"

என்பதனுல், அவர் ஒன்பது சுவையையும் கொண்டாரென்று தெரிய வருகின்றது.

மேலே கூறிய எட்டுச் சுவையுள் ஒவ்வொன்றும் சுவைக்கப்படும் பொருள், அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வு, அது மனத்துப்பட்ட வழி உள்ளத்து நிகழும் குறிப்பு, குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தால் உடம்பின் கண் வரும் சத்துவம் என நான்கு வகைப்பட்டு முப்பத்திரண்டாதலும், இவை முறையே முன்னிரண்டும் ஒன்ருகவும், பின்னிரண்டும் ஒன்ருகவும் தொக்கு இரண்டு இரண்டாகிப் பதினுருதலும் காண்க. இவ்விரண்டென்னும் பகுப்பிற்கு,

"இழிவகை நிலத்தின் இயல்வது சுவையே"

என்னும் ஒரு சூத்திரம் ஆதாரமாகக் காட்டப்படுகிறது. இது பிற்காலத்து நாடக நூல் செய்த ஆசிரியர் இயற்றியதென்பர் பேராசிரியர். செயிற்றியனுர் சுவைப் பொருளையும் சுவையுணர்வையும் ஒன்ருக்கி, சுவைக் குறிப்பு, சத்துவம் என்பவற்றையும் கூட்டி மும்மூன்ருக்குவர்.

"எண்ணிய மூன்றும் ஒருங்கு பெறுமென
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் நுவன்றன ரென்ப"

என்பது அவர் உரைக்கும் சூத்திரம்.

சுவை வாசிகம், அங்கிகம், சத்துவம் என்னும் மூன்று வகையால் உணர்த்தப்படுவதென்பது நாடக நூலாசிரியர் கொள்கை. வாசிகமாவது உரை; அவ்வவிநயத்தின் சார்பாக அலங்கார இலக்கணங்களைப் பரதர் கூறுவர். அங்கிகமென்பது உடம்பாற் செய்யும் செய்கை. சத்துவமாவது வேம்பு தின்றூர்க்குத் தலைநடுக்கம் முதலியன உண்டாவது போல்வது. இதனைத் தமிழில் விறல் என்று கூறுவர்; சாத்விக பாவ மென்பர் வடமொழியாளர்.

விறல் பத்து வகைப்படும். அவை மெய்ம் மயிர் சிலிர்த்தல், கண்ணீர் வரர்தல், நடுக்க மெடுத்தல், வியர்த்தல், தேற்றம், களித்தல், விழித்தல், வெதும்பல், சாக்காடு, குரற்சிதைவு என்பன. சுவைகளிலே மனக் குறிப்பு உளதாய வழி அவ் விறல் உடம்பிலே தோற்றும்; உடம்பினும் முகத்து மிகத் தோற்றும்; முகத்தினும் மிகத் தோற்றும் கண்ணில்; கண்ணினும் மிகத் தோற்றும் கண்ணின் கடையகத்து. இவை எட்டென்பது வடநூலார் மதம்.

நாடகச் சுவை ஒன்பதுக்கும் அமைந்த அவிநயங்களுக்குரிய சூத்திரங்கள் அடியார்க்கு நல்லாரால் காட்டப்படுகின்றன.

வட நூல்களுள் நாடக ரஸம் எட்டென்பர். ஒவ்வொரு சுவையும் ஸ்தாயீ பாவம், விபாவம், அநுபாவம், சஞ்சாரி பாவமென நான்கு வகையான பாவங்களால் உண்டாகி வளர்வது.

---

1. சிலப். ப. 84.

இவற்றுள் ஸ்தாயீ பாவம் என்பது சுவை பிறக்குமளவும் நிலையாய் நிற்பது. சிருங்காரத்திற்குக் காதலும் ரௌத்திரத்திற்குக் கோபமும் போல அமைவன ஸ்தாயீ பாவங்களாகும். இவற்றையே தொல்காப்பியர் நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பர். தலைவன் தலைவியரது வடிவம், இளமை முதலியன விபாவம் ஆகும். இவை சுவை தோன்றற்குக் காரணங்கள். அவற்றின் காரியம் அநுபவம், அவற்றிற்குத் துணை செய்வன சஞ்சாரி பாவ மென்பன. இவற்றையே வியபிசாரி பாவ மெனலும் ஆம். அவை அரசனைப் பின் தொடரும் ஏவலர் போலவும் கடலிற் பிறக்கும் அலைகள் போலவும் ஸ்தாயீ பாவங்களைப் புலப்படுத்தி நிற்கும்.[1] அவை முப்பத்து மூன்றென்பர். தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்ட உடைமை முதலியன வியபிசாரி பாவங்களே யாகும்.

இவற்றைத் தொகுத்துத் தண்டியலங்கார ஸாரம் இயற்றியவர் பின்வருமாறு கூறுவர் :

> 'விபாவங்களால் தோன்றி அநுபாவங்களால் வெளிப்பட்டுச் சஞ்சாரி பாவங்களால் புஷ்டியடைந்து நிற்கும் ஸ்தாயீ பாவம் சுவை யென்னப்படும். இதனை வடநூலார் ரஸம் என்ப. இவை சிங்காரம், ஆசியம், கருணை, ரவுத்திரம், வீரம், பயானகம், குச்சை, அற்புதம், சாந்தம் என ஒன்பதாம். இவற்றிற்கு முற்கூறிய உவகை முதலிய ஒன்பதுமே முறையாய் அடியென அறிக. இவை நாட்டியத்திலும் காப்பியத்திலும் செய்திறத்தினும் சொற்றிறத்தினும் தூண்டப்பட்ட வாசனையின் திண்மையால் தம்மவையே போல அநுபவ நிலையில் வந்து ஆனந்த

1. *History of Sanskrit Poetics*, p. 345.

மயமாகவே நிற்பன. இவற்றின் விசாரணை வட நூலுள் விரிந்து கிடக்கின்றது.'[1]

தொல்காப்பியத்தில் உள்ள மெய்ப்பாடுகள்

தொல்காப்பியத்தில் பண்ணைத் தோன்றுவனவாகிய நாடகச் சுவை எட்டைப்பற்றியும், காப்பியச் சுவை எட்டைப்பற்றியும், அவை தோன்றும் நிலைக்களனைப் பற்றியும் சூத்திரங்கள் உள்ளன.[2] உடைமை முதலிய வியபிசாரி பாவங்கள் ஒரு சூத்திரத்திற் கூறப்படும். அவை முப்பத்திரண்டு.[3] வட நூலார் முப்பத்துமூன்று என்றுரைப்பர். 'தொல்காப்பியர் கூறிய இம் முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளுள் சில் மெய்ப்பாடுகளுக்கு ஈடானவை வட நூல்களில் இல்லை; அவற்றிற்கு ஈடாக வேறு பாவங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.'[4]

இவற்றைக் கூறியபின் அகத்திணைக்கே பெரும் பான்மை உரிய மெய்ப்பாடுகள் சொல்லப்படுகின்றன. புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழ்வனவென்றும் பின்னர் நிகழ்வனவென்றும் அவை பிரித்து உரைக்கப்பட்டன.[5] அவற்றைச் சிருங்கார ரஸத்திற்கு நிமித்தமான பாவங்களாகக் கொள்க. பரணர் என்னும் நூல் எழுதிய ஸ்ரீமான் வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் தொல்காப்பியத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியலைக் குறித்துக் கூறும் பின்வரும் கருத்து இங்கே பயன்படுவது ஆகும்:

'ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாடுகளைக் கூறுமிடத்து, ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடும் நந்நான்கு பொரு

---

1. ப. 12. 2. தொல். மெய்ப்பாடு. 1—11.
3. தொல். மெய்ப்பாடு. 12. 4. வித்துவான் வே. வேங்கடராஜுலு
5. தொல். மெய்ப்பாடு. 13—19. [ரெட்டியார்: பரணர், ப. 157, 158.

ளிற் பிறக்கும் என்றும், அவை இன்னவை இன்னவை என்றும் கூறினராயினும், அவர் மெய்ப் பாட்டின் (ரஸத்தின்) இயல்பினை விரித்துக் கூறினர் அல்லர்; பின்னும் உடைமை முதலாக முப்பத் திரண்டு மெய்ப்பாடுகளும் உள்ளன எனக் கூறின வர், அவ் வெட்டனோடு இவற்றிற்குள்ள வேறுபாடும் விளங்க உரைத்திலர். இவற்றால், மெய்ப்பாட்டியலை ஆசிரியர் சுருக்கமாகவே கூறியுள்ளாரென்பது புலனாகும். வடமொழியில் இவற்றை விரித்துக் கூறும் நூல்கள் பல. அவற்றைப் பின்பற்றிக் கன்னடம் முதலிய திராவிட மொழிகளிலும் சிற்சில நூல்கள் தோன்றியுள்ளன; தமிழிலோ தொல்காப்பி யத்தோடே நின்றது. ஆதலின், மெய்ப்பாட்டியல் பினை நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் அரிதாகும்.'[1]

சுவைகளின் தொகை

நாடகச் சுவைகள் எட்டென்பது தமிழ் வட நூலா ருக்கு ஒப்ப முடிந்ததேயாயினும், தமிழிலே உருத்திரத்தை நீக்கி எட்டாக எண்ணும் ஒரு சாரார் இருந்தனரென்பது பேராசிரியர் உரையால் தெரிய வருதலை முன்னர்க் கண் டோம். காப்பிய ரஸங்களில் சமநிலையை விலக்கினர்.

> 'மற்று இவ் வெட்டனோடும் சமநிலை கூட்டி ஒன்ப தென்னமோ நாடக நூலுட் போலவெனின், அதற்கு ஓர் விகாரம் இன்மையின் ஈண்டுக் கூறியதில னென் பது; அதற்கு விகாரம் உண்டெனின் முன்னை எட்ட னுள்ளும் சார்த்திக் கொள்ளப்படும்'[2]

என்று அதற்குக் காரணம் கூறப்படும். வட நூல்களுள்

---

1. பரணர், ப. 157. 2. தொல். மெய்ப்பாடு. 3, பேர்.

சாந்தரஸத்தைக் காப்பியத்திற்குக் கொண்டாலும் நாடகத் திற் கொள்வதில்லை. அதற்கு ஒரு ஸ்தாயீ பாவம் இல்லை யென்பர். சிலர் நிர்வேத மென்பதே அதன் ஸ்தாயீபாவ மென்பர். அது தத்துவ ஞானத்தால் வருவது. "செஞ்சாந் தெரியினும் செத்தினும் போழினும், செஞ்சோர்ந் தோடா நிலைமை"யில் அச் சாந்தரஸம் வெளிப்படும். அந்நிலையே நடுவு நிலையாகும். அது தனியே எண் வகை மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றாகக் கூறப்படாமல் தொல் காப்பியரால் முப்பத்திரண்டு வகையுள் ஒன்றாக அமைக் கப்படுகின்றது. அங்கே பேராசிரியர், 'நடுவுநிலை யென்பது ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றென நாடக நிலையுள் வேண்டப்படும் சமநிலை;...........அது காம வெகுளி மயக்கம் நீங்கினோர் கண்ணே நிகழ்வது; இது சிறு வரவிற்றாக லான் இவற்றொடு கூறினான்"[1] என்றார். இம் முப்பத் திரண்டோடு ஒத்த வியபிசாரி பாவங்களுள் ஒன்றாகவே பரத முனிவரும் வடமொழி நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் இதனோடு தொடர்புடைய நிர்வேத மென்பதைக் கூறினார். பேராசிரியர் பன்முறையும் நாடகத்துக்குச் சம நிலை உரியதென்று கூறுவர்; ஆயினும், பரதர் முதலியோர் அதனை அங்ஙனம் வேண்டார். தசரூபக நூலாசிரியர் நாடகத்தில் சாந்த ரஸம் புலப்படுத்தப்படாதென்றே உரைப்பர். காவ்யப்பிரகாச நூலாசிரியாகிய மம்மடரோ, சாந்தரஸம் நாடகத்தில் வாராதென்றும் காப்பியத்தில் வருமென்றும் கூறி, நாடக ரஸம் எட்டென்றும் காப்பிய ரஸம் ஒன்பதென்றும் அமைப்பர். 'பிரபோத சந்திரோ தயம்' முதலிய நாடகங்களுள் பெரும்பாலும் ஆத்மஞான உணர்ச்சியின் விளைவாகிய செய்திகளை கூறப்படுதலின் சாந்த ரஸமும் நாடகத்தில் வருமென்று கூறுவாரும் உளர்.

---

1. தொல். மெய்ப்பாடு. 12, பேர்.

"நற்று ரகமா நவரசமாம் பிள்ளைகளைப்
பெற்றாய் பெருவாழ்வு பெற்றாயே",

"பாலரொடு நாடகமாம், பெண் கொலுவில் வீற்றிருக்க"

"ஊன்ரஸம் ஆறல்லால் உண்டோ செவிகளுண
வான நவரசமுண் டாயினாய்"

என்ற தமிழ்விடு தூதுடையார் கூற்றில் நாடக ரஸமும், காப்பிய ரஸமும் ஒன்பதென்னும் கொள்கை வெளிப்படுகின்றது.

காப்பிய ரஸங்கள் எட்டென்பதே வடமொழிக் காவியாதர்ச நூலாசிரியர் கொள்கை. அதனைப் பின்பற்றிய தண்டியலங்கார நூலாசிரியரும், தொல்காப்பிய நூலைப் பின்பற்றிச் சுவை வகுத்த மாறனலங்கார நூலாசிரியரும் சுவை எட்டே கூறினர். வீரசோழிய உரைகாரர் ஒன்பது கூறி,

"நவைதீர் ஒன்பஃ தாகும் உட்பொருள்
சுவையாய்க் கிளப்பது சுவையென மொழிப"

என ஒரு சூத்திரம் காட்டுவர்.

நாடகச் சுவை ஒன்பது கூறிய அடியார்க்கு நல்லார், 'காப்பியத்திற்கு அங்கமான நவச்சுவை'யெனக் காப்பியத்திற்கும் ஒன்பது கூறுவர்.

சுவை ஒன்பதென்பது பெரும்பான்மை வழக்காயினும் வடமொழியில் இவ்வொன்ப தொழிந்த வேறு சில சுவைகளையும் கூறும் ஆசிரியர் உளர். ப்ரேயஸ், வாத்ஸல்யம், பக்தி, ஸ்நேஹம், ச்ரத்தை, லௌள்யம், ம்ருகயா, அக்ஷா முதலிய ரஸங்களைப்பற்றி அவர் கூறுவர்.[1]

1. Dr. V. Raghavan: *Number of Rasas*; Journal of Oriental Research, Madras.

பக்தி ரஸம்

அவற்றுள் பக்தி ரஸத்தைப்பற்றித் தமிழ் நூல்களும் கூறுகின்றன. கடவுளிடத்தும் பெரியோரிடத்தும் பூணும் அன்பைப் பக்தி யென்பர். அந்தப் பக்தி உணர்ச்சியினால் பிற்காலத்தில் தமிழில் எழுந்த நூல்கள் மிக அதிகம். அவற்றைப் பக்தி ரஸம் உடையனவாகக் கொள்ளவேண்டும். சேக்கிழாரை மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்,

> "என்றும் பத்தி ரசங்கனி கனியே"[1]
> "பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப்
> பாடிய கவிவலவ"[2]

என்று பாராட்டுகையில் அவர் இயற்றிய பெரிய புராணத்தில் பக்தி ரஸம் மலிந்திருப்பதைக் குறித்துள்ளார். இங்கே பக்தியைச் சுவையாகக் கூறுதல் காண்க.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்யருடைய அடியார்களாகிய வங்காள வைணவர்கள் இந்தப் பக்தி ரஸத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து நூல்கள் எழுதியுள்ளனர். ரூப கோஸ்வாமி யென்பவர் எழுதியுள்ள பக்தி ரஸாம்ருத ஸிந்து, உஜ்வல நீலமணி யென்ற இரண்டு நூல்களும் இந்த ரஸத்தைப் பற்றி விரித்துக் கூறுகின்றன. பக்திச் சுவையை மதுரம் அல்லது சிருங்காரம், ஸக்யம், வாத்ஸல்யம், தாஸ்யம் என நான்கு வகை ஆக்குகின்றனர்.[3] அவற்றிற்கு ஏற்ற இலக்கணங்களைத் தமிழிலும் காணலாகும்.

உவகைச் சுவை

தொல்காப்பியர் எட்டுச் சுவைக்கும் உரிய மெய்ப்பாடுகளை முதலிற் கூறினும், காமச் சுவையின் பரவங்

1. சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ், செங்கீரைப். 7.
2. ஷை தாலப். 8.
3. J. O. R. M. Vol. XI, p. 96.

களையே பலபடியாக விரித்துக் கூறுகின்றனர். அகத்திணையியலில் அச்சுவைக்குரிய பல பாவங்களும், மெய்ப்பாட்டியலில் புணர்ச்சிக்கு முன்னும் அதன் பின்னும் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளும் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றால் ஏனைச் சுவைகளுள்ளும் சிருங்காரச் சுவையே தலைமையுடையதென்பது புலனாகின்றது. உவகையை ஈற்றுக்கண் வைத்ததற்குக் காரணம் கூறவந்த பேராசிரியர், 'எல்லாவற்றினும் ஈண்டு ஓதுதற்குச் சிறந்ததாகலானும்'[1] என்பர். எல்லா ரஸங்களும் சிருங்கார ரஸத்திலிருந்தே பிறப்பனவென்று போஜராஜன் இயற்றிய சிருங்காரப் பிரகாசம் முதலிய நூல்கள் கூறும். பரிமேலழகர்,

> 'இச் சிறப்புப்பற்றி வடநூலுட் போசராசனும் சுவை பலவென்று கூறுவார் கூறுக; யாம் கூறுவது இன்பச் சுவை ஒன்றனையுமே யென இதனையே மிகுத்துக் கூறினான்'[2]

என்று கூறுதலும் காண்க. வீரசோழிய உரையாசிரியர் சுவையைக் குறிக்கும் மெய்ப்பாடுகளைப் புற மெய்ப்பாடுகள் எனக் குறித்து, அவை எட்டென்றும் அவ்வெட்டும் சிருங்காரத்தினின்று பிறப்பன வென்றும் தெரிவிக்கும் சூத்திரம் இரண்டை எடுத்துக் காட்டினர்.

> "புறமெய்ப் பாடே திறனுளிப் புகலின்
> ஆரணங் காயவக் காமந் தானே
> காரணம் பற்றிக் கருத்து வேறுபட்டு
> மற்றுமோ ரேழாய் மெய்க்கண் டதனொடும்
> எட்டா மென்பர் இயல்புணர்ந் தோரே";

> "அவைதாம், நற்சிருங் காரம் நகையே வியப்பே
> அச்சம் வீரம் உட்கோள் இரக்கம்

1. தொல். மெய்ப்பாடு. 3, பேர்
2. திருக்குறள், காமத்துப்பால். அவதாரிகை.

இழிப்பெனத் தோன்றின இவைஅவை தாமே
முப்பத் திரண்டென மொழிந்தனர் கண்டே."

இவை எந்த நூலில் உள்ளனவோ தெரியவில்லை. வட மொழியில் அக்கினி புராணக்காரர், ருத்திரபட்டர் (சிருங்கார திலகம்) ஆதியோர் சிருங்காரமே தலைமைச் சுவையென்பர்.[1] சீவகசிந்தாமணி யாசிரியர், "காப்பியக் கவிகள் காம வெரியெழ விகற்பித்திட்டார்" என்று குறை கூறும் வாயிலாக, காப்பிய இலக்கியங்களில் இச்சுவை தலைமை பெற்றுப் பல விகற்பங்களோடு நிலவுவதைத் தெரிந்து புலப்படுத்தினர்.

சிருங்கார வகை

இந்தச் சிருங்காரம் இரண்டு பகுதிப்படும்; சம்போக சிருங்காரம், விப்ரலம்ப சிருங்காரம் என்பன அவை. இவ்விரண்டு வகைகளோடும் தொடர்புடைய விஷயங்களே தொல்காப்பியத்தில் களவியல், கற்பியல் என்ற பகுதிகளில் கூறப்படுகின்றன. அவை இச்சுவையின் தொடர்புடையன வென்பது தொல்காப்பியரால் கூறப்படவில்லையெனினும், அவர் அமைத்த முறையும் செய்திகளும் இதனுள் அடங்குவனவே ஆகும்.

பரிமேலழகர் திருக்குறட் காமத்துப் பாலில்,

"இது புணர்ச்சி பிரிவென இருவகைப்படும். ஏனை இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவோ வெனின், இவர் பொருட்பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பம் என வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஓதுதலான், அவ்வாறே அவற்றைப் பிரிவின்கண் அடக்கினர் என்க. இனி அவை தம்மையே தமிழ் நூல்களோடும்

---

1. 'சிருங்காரோ நாயகோ ரஸ:'—சிருங்கார திலகம், 1 : 20.

பொருந்தப் புணர்ச்சியைக் களவென்றும் பிரிவைக் கற்பென்றும் பெரும்பான்மைபற்றி வகுத்து, அவற்றைச் சுவை மிகுதி பயப்ப உலக நடையோடும் ஒப்பும் ஒவ்வாமையும் உடையவாக்கிக் கூறுகின்றார்'

என்று எழுதும் அவதாரிகையினால் இக்கருத்து வலியுறும்.

மெய்ப்பாடு, உவமை முதலியவற்றைப்பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறினும், அணியிலக்கணம் என்ப தொன்று பழங்காலத்தில் தமிழில் இல்லை. வடமொழியிலுங்கூட உவமை முதலியன வேதம் முதலிய பழைய நூல்களிலே இலக்கிய உருவிற் பயின்று வரினும் அலங்காரத்தை வரையறுக்கும் இலக்கணம் பிற்காலத்தேதான் தோற்றியதென்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.[1] கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் எழுந்த நூல்களிலே தான் அலங்காரத்தைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் காணக் கிடைக்கின்றன வென்றும், முறையாக அலங்கார இலக்கணத்தை ஆராயும் ஆராய்ச்சி கி. பி 4, 5-ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே விரிவடைந்ததென்றும் வடநூலறிஞர் வகுக்கின்றனர்.

அக்கால முதல் குண அலங்காரங்களைப்பற்றியும், சொற்பொருள் அணிகளைப்பற்றியும், சுவையைப்பற்றியும், தொனியைப்பற்றியும் பலபடியாகக் கூறும் அணியிலக்கணங்கள் வடமொழியிற் பல்கின. செய்யுள் நெறியே தலைமையுடையதென்பாரும், அணிகளே காப்பியத்துக்கு அழகு பயப்பனவென்பாரும், சுவையே காப்பியத்தின் உயிர் என்பாரும், தொனியே காப்பியத்துக்கு ஒளி தருவதென்பாருமாக நாளடைவில் வடநூல் அணியிலக்கண ஆசிரியர்கள் பலதிறப்பட்டனர். இவர்களுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே எழுந்த தொல்காப்பியம், உவமையைப்பற்றியும், மெய்ப்

1. *History of Sanskrit Poetics*, Vol. I. p. 17.

பாட்டைப்பற்றியும், இறைச்சி உள்ளுறைகளைப் பற்றியும் வரையறுத்துக் கூறுதலை நோக்கின், அப் பழங்காலத்திலேயே நம் தமிழ் நாட்டில் கவியழகை அறிந்து சுவைக்கும் தன்மை வளம் பெற்றிருந்த தென்று நினைக்க இடம் உண்டாகின்றது.

வடமொழியில் அணி, சுவை ஆகியவற்றைப்பற்றி மிக விரிவாக இலக்கணங்கள் அமைந்திருக்க, தொல் காப்பியத்தில் அவை சுருக்கமாகவே உள்ளன என்று தோற்றலாம். அந்தப் பழங்காலத்திலேயே இத்துணை வரையறையோடு தொல்காப்பியர் கூறுவதைப்பார்த்தால் அவர் இங்கு வேண்டியவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத் துரைத்தாரென்றும், அவற்றைப்பற்றி விரிவான நூல்கள் தனியே தமிழில் இருந்திருத்தல் கூடுமென்றும் சொல்லலாம்.

4

காப்பிய இலக்கணங்கள் (2)

இதுகாறும் தொல்காப்பியனார் கூறிய காப்பிய இலக்கணங்களையும் அவற்றோடு தொடர்புடைய செய்திகளையும் ஆராய்ந்தோம். இனி மற்ற நூல்களிற் கூறப்படும் காப்பிய இலக்கணங்களைப் பார்ப்போம்.

நாடக இலக்கணங்கள்

நாடகம் என்பது கதை தழுவி வரும் கூத்து. இதன் இலக்கணங்கள் அகத்தியம் முதலிய பல நூல்களிற் கூறப்பட்டன. ஆயினும் இப்பொழுது கிடைப்பன மிகச் சில செய்திகளே ஆகும். சிலப்பதிகார உரைகளிலிருந்தும் வீரசோழிய உரைகளிலிருந்தும் நாடகக் காப்பிய இலக்கணங்கள் தெரிய வருகின்றன.

நாடகக் கவிஞன்

நாடகக் காப்பியம் இயற்றும் கவிஞனது இலக்கணத்தை இளங்கோவடிகள்,

"இமிழ்கடல் வரைப்பில் தமிழகம் அறியத்
தமிழ்முழு தறிந்த தன்மைய னாகி
வேத்தியல் பொதுவியல் என்றிரு திறத்தின்
நாட்டிய நன்னூல் நன்கு கடைப்பிடித்

திசையோன் வக்கிரித் திட்டதை உணர்ந்தாங்
கசையா மரபின் அதுபட வைத்து
மாற்ருேர் செய்த வசைமொழி அறிந்து
நாத்தொலே வில்லா நன்னூற் புலவன்''[1]

என்பதில் உணர்த்தினர்.

அக் கவிஞன் மூன்று தமிழும் முற்றக் கற்றவனுக இருக்கவேண்டும். இசையோடு சேர்த்தற்குரிய செய்கைகளில் நல்லறிவுடையனுதல் வேண்டும். தலைவனைப் பழித்துப் பகைவர் அமைத்த வசைகளிற் காணப்பட்டவற்றை யெல்லாம் மறைத்து, வசையில்லாத மொழிகளால் நாடகத்தை இயற்ற வேண்டும்.

''இன்ருே னல்லன் செய்குவன் ஆயின்
தேற்ரு மாந்தர் ஆரியம் போலக்
கேட்டார்க் கெல்லாம் பெருநகை தருமே''

என்னும் சூத்திரம், இவ்விலக்கணம் அமையாத கவிஞன் நாடகம் இயற்றுதல் நகைக்கு ஏதுவாகும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

கூத்து வகை

கூத்துக்கள் பலவகைப்படும். அவற்றுள் இரண்டு இரண்டாகப் பகுக்கப்படுவன உள. அவை வசைக் கூத்து, புகழ்க் கூத்து; வேத்தியல், பொதுவியல்; வரிக் கூத்து, வரிச் சாந்திக் கூத்து; சாந்திக் கூத்து, விநோதக் கூத்து; ஆரியம், தமிழ்; இயல்புக் கூத்து, தேசிக் கூத்து என்பன வாகும்.

இவற்றுள், சாந்திக் கூத்து என்பது சொக்க நிருத்தம், மெய்க்கூத்து, அவிநயக் கூத்து, நாடகம் என்று

1. *சிலப்பதிகாரம்*, 3. 37—44.

நான்கு வகைப்படும். இவற்றுள்ளே கூறப்படுவதாகிய நாடகமே கதை தழுவி வரும் கூத்தாகும்.

வென்றிக் கூத்தென்பது பகைவனது ஒடுக்கத்தையும் தலைவனது உயர்ச்சியையும் மேம்படுத்துக் கூறுவது. இதற்குரிய இலக்கியம் நாடகக் காப்பியங்களில் ஒரு வகையாகும்;

"அவற்றுள், மாற்முன் ஒடுக்கமும் மன்னன் உயர்ச்சியும்
மேற்படக் கூறும் வென்றிக் கூத்தே."

வசைக் கூத்து, பல்வகை உருவமும் பழித்துக் காட்டும்.

நாடக உறுப்புக்கள்

இனி, நாடகத்திற்கு உறுப்பாக விலக்கு என்னும் தலைப்பில் பதினுன்கு பிரிவுகளைக் கூறுவர். அவை பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவிநயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதம் என்பன.

பொருளென்பது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்குமாகும். இவற்றைச் சதுர்வர்க்கமென்பர் வடநூலார். இவற்றில் ஒன்றும் பலவும் பிரிந்தும் கூடியும் வருவன வுள. அவை நாடகம், பிரகரணப் பிரகரணம், பிரகரணம், அங்கம் எனப் பெயர்படும்.

நாற்பொருள் அமைதி

இவற்றுள் நாடக மென்பது அறம் முதலிய நாற்பொருளையும் பயப்பக் கூறுவது. காப்பியங்களிலும் இவ்வறம் முதலிய நான்கும் கூறப்படுதல் வேண்டும். தொல்காப்பியனுர் கூறிய தொன்மை, விழுமிய பொருளாகிய இந்

1. சிலப். ப. 81.

நான்கையும் கூறுவதென்பதை முன்னர்க் கண்டோம். தண்டியாசிரியர் முதலியோர் காப்பியங்களைப் பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என வகுக்கின்றனர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையும் கூறுவது பெருங்காப்பியமென்றும், அவற்றில் ஒன்றும் சிலவும் குறைந்து வருவது காப்பியமென்றும் அவர் கூறுவர். இங்ஙனம் நாற்பொருளையும் கருதிப் பகுக்கப்படும் பகுப்பு நாடகக் காப்பியங்களுக்கும் உண்டு என்று தெரிய வருகின்றது.

கதை அமைப்பு

விலக்குறுப்பில் இரண்டாவதாகிய யோனி என்பது நாடகத்தில் உள்ள கதையை நோக்கிப் பகுக்கப்படுவது. அவை நான்கு வகைப்படும். அவை, உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருள்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருள்மேற் செய்தலும், உள்ளோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருள்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருள்மேற் செய்தலும் என்பன. சிலப்பதிகாரம் உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதொரு பொருள்மேல், சித்திரிக்கப்படாது பட்டாங்குக் கிளந்து பலவினப் பாட்டால் வந்ததென்று கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்.

கதையின் வகை இங்கே நான்காகக் கூறப்பட்டது. வீரசோழிய உரையாசிரியர் ஐந்தாகக் கூறுவர்.[1]

நாடக இலக்கியங்களுக்கு அமைக்கும் இவ்வகையையே காப்பியங்களுக்கும் கோடல் பொருந்தும். உள்ளோன் தலைவனாகச் செய்தல் சரித்திரக் காப்பியங்க

1. *வீரசோழியம், பவானந்தர் கழகப் பதிப்பு,* 118, 119. *யோனி யென்பதை ஒளி யென்று தவறாகப் பதிப்பித்துள்ளனர்.*

ளாகும். இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருள் மேற் செய்யும் நாடகக் காப்பியம் தொல்காப்பியர் கூறும் விருந்தென்னும் வகையுள் அடங்கும்.

விருத்தி

விருத்தி யென்னும் விலக்குறுப்பு நான்கு வகைப் படும். இதுவும் கதைப் பொருள் குறித்த பகுப்பாகும். அறம் பொருளாகத் தெய்வ மானிடர் தலைவராக வருவது சாத்துவதி யெனவும், பொருள் பொருளாக வீரராகிய மானிடர் தலைவராக வருவது ஆரபடி யெனவும், காமம் பொருளாகக் காமுகராகிய மக்கள் தலைவராக வருவது கைசிகி யெனவும், கூத்தன் தலைவனாக நடன் நடி பொரு ளாகக் காட்டியும் உரைத்தும் வருவது பாரதி எனவும் கூறப்படும்.

கதைத் தொடர்ச்சி

ஐந்தாவது விலக்குறுப்பாகிய சந்தி யென்பது கதைப் பொருளின் தொடர்ச்சியைப்பற்றிய வகை. அவை முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என இவை. இவற்றை வித்து, முளை, தழைத்தல், விளைவு, துய்த்தல்[1] எனவும் கூறுவர்.

முகமாவது உழவினாற் சமைக்கப்பட்ட பூமியுள் இட்ட வித்தானது பருவஞ்செய்து முளைத்து முடிவது போல்வது. பிரதிமுகமாவது, அங்ஙனம் முளைத்தல் முதலாய் இலை தோன்றி நாற்றாய் முடிவதுபோல்வது; கருப்பமாவது, அந்நாற்று முதலாய்க் கருவிருந்து

1. தண்டி. 8, உரை.

பெருகித் தன்னுட் பொருள் பொதிந்து கருப்பம் முற்றி நிற்பது போல்வது; விளைவாவது கருப்ப முதலாய் விரிந்து கதிர் திரண்டு காய் தாழ்ந்து முற்றி விளைந்து முடிவது போல்வது; துய்த்தலாவது, விளைந்த பொருளை அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலி செய்து கொண்டு போய் உண்டு மகிழ்வது போல்வது.

நாடகக் காப்பியங்களுக்குரிய இவ்விலக்கணம் இயற்றமிழ்க் காப்பியங்களுக்கும் உரியனவே ஆகும். தண்டியாசிரியர் பெருங்காப்பியத்தில் உள்ள செய்திகள் சந்தி போலத் தொடர்ந்து வரவேண்டுமென்று இலக்கணம் வகுக்கின்றார். நாடகத்துக்குரிய சந்தியின் இயல்பு இயற்றமிழ்க் காப்பியத்திலும் அமைதல் வேண்டுமென்பதே அவர் கருத்து.

பன்னிரு பாட்டியலில் தொடர்நிலைச் செய்யுளின் இலக்கணம் சில சூத்திரங்களால்[1] கூறப்படுகின்றன. அங்கே மூன்று வகையான பிரிவுகள் காணப்படும்.

"வித்தெண் துளிகொடி தலைவனொடு மேவி

... ...

நடைபெற வருவது தொடர்நிலை யென்ப"

என ஒரு சூத்திரத்திலும்,

"வித்தே எண்துளி விருந்தியல் கொடியென

... ...

நடைபெற வருவது தொடர்நிலை வகையே"

என மற்றொரு சூத்திரத்திலும் வித்து, துளி, கொடி என மூன்று கூறப்படுகின்றன. எண் என்பது துளிக்கு அடையாகக் கொள்ளலாம். மூவகைத் தலைவனோடு பொருந்திய காப்பியங்களை முறையே இப் பெயரால்

1. பன்னிரு பாட்டியல், 347, 348, 349, 350.

குறித்தனரென்று கொள்ள இடமுண்டெனினும், அம்மூன்றும் ஒருங்கே வருதல் வேண்டுமென்னும் பொருள்பட அச்சூத்திரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அதனுல் சந்தியைப்போலக் கதைப் பொருளின் தொடர்பை வகுக்கும் வகையுள் இம்மூன்றையும் கொள்ளுதல் பொருந்துமோ என்பது ஆராய்தற்குரியது. வித்து என்பது ஐவகைச் சந்தியுள் ஒன்ருகிய முகம் போல்வது என்றும், துளி யென்றது அவ் வித்து முளைத்துத் தழைக்கும் அளவும் உதவுகின்ற மழையைக் குறித்து நிற்கின்றதாதலின் அது பிரதிமுகம் கருப்பம் என்பவற்றைப் போல்வதென்றும், கொடி யென்றது நன்ருக வளர்ந்து மலரும் கனியும் செறிந்த கொடியைக் குறித்து நின்று விளைவு துய்த்தல் என்னும் இரண்டனையும் போல்வதென்றும் கொள்ளலாகும். முன்னே நாடக நூல்களுக்குக் கூறிய ஐந்து சந்திகளும் காப்பியங்களுக்குக் கூறப்படுங்கால் சுருங்கி மூன்ருதல் இயல்பேயாகும். பன்னிரு பாட்டியலில் தொடர்நிலைச் செய்யுள் இலக்கணம் வகுக்கும் மற்ருெரு சூத்திரம்,

"வென்றிகொள் இருக்கை என்றிவை அனைத்தும்
சந்தி யாகத் தந்துநிலை பெறுமே"

என்று குறிக்கின்றது.

காப்பியங்களுக்குரிய பொருளை இங்ஙனம் உழவோடு உவமித்துக் கூறும் மரபு இலக்கணங்களிலும் காணப்படுகின்றது. திருக்குறளாசிரியர் புலவர்களை, "சொல்லேருழவர்" என்று குறித்தனர். அவ்வுருவகத்தை விரித்துத் தமிழ்விடு தூதுடையார்,

"... ... ... சொல்லேர் உழவரகம்
தீயாது சொல்விளையும் செய்யுளே,"
"திகழ்பா ஒருநான்கும் செய்யுள்வரம் பாகப்
புகழ்பா வினங்கள்மடைப் போக்கா—நிகழவே

நல்லேரி னாற்செய்யுள் நாற்கரணத் தேர்பூட்டிச்
சொல்லே ருழவர் தொகுத்தீண்டி—நல்லநெறி
நாலே விதையா நனிவிதைத்து நாற்பொருளும்
மேலே பலன்பெறச்செய் விக்கும்நாள்"[1]

என்று அழகுபட அமைத்தார்.

சுவை

நாடகக் காப்பிய உறுப்புக்களில் சந்தியை அடுத்து வருவது சுவை. அது அடியார்க்கு நல்லாரால் ஒன்ப தெனக் கூறப்பட்டது. இது குறித்த செய்திகள் முன்னர் ஆராயப்பட்டன. சுவை ஒன்பதுக்கும் உரிய அவிநயங் களைச் சில சூத்திரங்களால் அடியார்க்குநல்லார் விளக்கு கின்றார். வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம், மாறனலங் காரம் முதலிய இலக்கணங்களில் காட்டிய உதாரணச் செய்யுட்களிலும் காப்பிய இலக்கணங்களிலும் இவ் வவிநயக் குறிப்புக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவற்றிலிருந்து இங்கே ஒரு சுவைக்குரிய சில உதாரணங்களைக் காணலாம்.

அச்சச் சுவை (பயானக ரஸம்)

1. **அச்சச் சுவை அவிநயம்:**

"அச்ச அவிநயம் ஆயும் காலை
ஒடுங்கிய உடம்பும் நடுங்கிய நிலையும்
மலங்கிய கண்ணும் கலங்கிய உளனும்
கரந்துவர லுடைமையும் கையெதிர் மறுத்தலும்
பரந்த நோக்கமும் இசைபண் பினவே."

(சிலப்பதிகாரம், அடியார். மேற். ப. 83)

---

1. கண்ணி, 18, 63—65.

2. சுவையணி : அச்சம் :

"கையில் விரல்நெரித்துக் கால்தளர்ந்து வாய்புலர்ந்து
மெய்பனிப்பத் தாளில் விழுமினோ—உய்யக்
களிவேக மாருக் கரிபுரளச் செங்கை
ஒளிவேல் உகைப்பான் இனி"

(வீரசோழியம், அலங்காரப். 28, மேற்.)

3. "கைநெரித்து வெய்துயிர்ப்பக் கால்தளர்ந்து மெய்
பனிப்ப
மையரிக்கண் நீர்ததும்ப வாய்புலர்ந்தாள்—தையல்
சினவேல் விடலையால் கையிழந்த செங்கட்
புனவேழம் மேல்வந்த போது."

(தண்டியலங்காரம், மேற்.)

நாடகச் சாதி

சுவையின் பின்வரும் விலக்குறுப்பு, சாதி யெனப் படும். இது நாடகக் காப்பிய வகையாகும். இவை பத்து. வீரசோழிய உரையாசிரியர் கூறும் பெயர்களுக்கும் தண்டி யலங்கார உரையாசிரியர் கூறும் பெயர்களுக்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. வீரசோழிய உரையாசிரியர் கூறும் வகை, பதிப்பில் உள்ளபடியே காட்டப்படுகின்றன.

(1) வீரம், (2) கூச்சம், (3) அர்ப்பாயம், (4) பேய்க்காரம், (5) வியோகம், (6) பாணம், (7) சல்லாபம், (8) வீழினி, (9) உத்தாரமடங்கம்,[2] (10) பிராசனம்.[3] இவற்றின் இலக்கணங்களையும் அவ்வுரையாசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றனர். தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் கூறுவன நாடகம், பிரகரணம், பாணம்,

1. *வீரசோழியம்*, பொருட்படலம், 21, உரை.
2. உத்தரட்டாங்க மென்பது போலும்.
3. இது பிரகசனம் போலும்.

பிரகசனம், வியாயோகம், சமவாகாரம், வீதி, அங்கம், ஈகா மிருகம் என்பன.[1] இவையே வட நூலுள்ளும் கூறப் படும். இவற்றை "நயநிலை மருங்கிற் சாதி" என்பர் அணியியலுடையார்.[2]

குறிப்பு முதலியன

இவற்றின் பின்வரும் குறிப்பு, சத்துவம் என்னும் இரண்டும் சுவைக்கு அங்கமாவன. சத்துவம் என்பது சாத்விகபாவ மென்னும் தலைப்பின்கீழ் முன்னர் விளக்கப் பட்டது. அவிநயமென்னும் விலக்குறுப்பு வெகுண் டோன் அவிநயம் முதல் இருபத்துநான்கு.

அதன் பின்வரும் சொல் என்பது, உட்சொல், புறச் சொல், ஆகாயச் சொல் என்பன. அவை நெஞ்சொடு கூறல், கேட்போர்க் குரைத்தல், தானே கூறலென்றும் சொல்லப்படும். சொல்வகை யென்பது அடிவரையறை பற்றியது. வண்ணம், வரி யென்பன நாடகத்துள் வரும் இசைப்பாட்டுக்களின் அமைப்புக்களைப் பற்றியது.

சேதம்

இறுதியுறுப்பாகிய சேதம் என்பது காப்பியத்திற் கண்ட கதையையேனும், வழங்கும் வரலாற்றையேனும் நாடகத்திற்கேற்பக் கூட்டியும் குறைத்தும் அமைத்துக் கொள்வது. அது ஆரியம், தமிழ் என இருவகையை உடையது.

---

1. *ரிப்பன் பிரஸ் பதிப்பாகிய தண்டியலங்காரத்தில், சில ஏட்டுப் பிரதிகளில் இப்பத்தும், வாரம், ஈயாமிருகம், அரட்டு, சமவகாரம், பாணம், விதி, சல்லாபம், உத்திரட்டாங்கம், வீரசனம், வியாயோகம் எனக் காணப்படுகின்றனவென்று ஒரு குறிப்புள்ளது; ப. 5.*

2. யா. வி. ப. 526.

"ஆரியம் தமிழெனும் சீர்நடம் இரண்டினும்
ஆதிக் கதையை அவற்றிற் கொப்பச்
சோதித் திடுவது சேதமென் ருகும்"

என்பது சூத்திரம்.

இதனுல் பழங்கதையை நாடகமாக்குவதற்குச் சில வரையறைகள் உண்டென்பது பெறப்படும். காப்பியங்களின் கதையை நாடகமாக்கி அமைப்பது உண்டென்னும் மரபும் தெரிய வருகின்றது. ஆங்கிலத்திலும் வடமொழியிலும் இத்தகைய அமைதியைக் காணலாம். தமிழில் முற்காலத்தில் இருந்த நூல்கள் காணப்படில. இப்பொழுது உரைநடையில் எழுதப்படுகின்ற நாடகங்களில் சேதமென்னும் இவ்வுறுப்பைக் காணலாம்.

இவ்வளவும் சிலப்பதிகாரத்தின் உரையினுல் அறியக் கிடக்கும் செய்திகளாகும்.

வீரசோழிய உரையில் கண்ட செய்திகள்

வீரசோழிய உரையாசிரியர் அகப்புறப் பொருள் இன்னவென்று விளக்குவதற்கு,

"அறனும் வாழ்க்கை ஒருதலைக் காமமும்
பொதுவியல் பாடாண் நயநிலைப் படலமென்
றிவைகள் அனைத்தும் அகப்புற மாகும்."

என ஒரு சூத்திரம் காட்டுகின்ருர்.[1] அதனுட் கூறப்படும் நயநிலைப் படலமென்பது நாடகம் அல்லது கூத்த மார்க்கம் எனவுரைத்து நாடக சம்பந்தமான பல செய்திகளை எடுத்து இயம்பினர். யோனி, விருத்தி, சாதி, சந்தி, சுவை யென்பன அவரால் விரிக்கப்படுகின்றன.

1. பொருட் படலம், 21, உரை.

யோனியைப்பற்றிச் சொல்கையில், ஐவகைக் கதையமைப்பை எடுத்துரைக்கிறார். சந்தி நிருதை, அநிருதை, சந்தியா நிருதை என்ற மூன்று பெரும் பிரிவில் அந்த ஐந்தும் அடங்கும். (1) உள்ளோன் தலைமகனாக உள்பொருளும் இகப்பொருளும் கூறுவது, (2) உள்ளோன் தலைமகனாக இகப்பொருளும் இரவுப்பொருளும்[1] கூறுவது. (3) இல்லோன் தலைமகனாக உள்பொருளும் இகப்பொருளும் கூறுவது, (4) இல்லோன் தலைமகனாக இல்பொருளும் இகப்பொருளும் கூறுவது, (5) இல்லோன் தலைமகனாக இல்பொருள் கூறுவது என்பன அவ்வைந்து பிரிவுகள். விருத்தி நால்வகை என்பதையும், நாடகம் பத்துச் சாதியென்பதையும் விளக்கியபின், சந்தியையும் அதன் வகைகளையும் விரித்துரைக்கிறார்.

சந்தி யென்பன முகம், பயிர் முகம், கர்ப்ப முகம், வைரி முகம், நிருவாணம் என்பவை. அவ் வைந்துக்கும் அங்கங்கள் அறுபத்து நான்கு. உவகேபம் முதல் கரண பேதம் ஈறாகப் பன்னிரண்டும் முகமென்னும் சந்திக்கு அங்கங்கள். விலாசம் முதல் வருண சங்காரம் ஈறாக உள்ள பதின்மூன்றும் பயிர்முகத்தின் அங்கங்கள்; அபூதாரணம் முதல் ஆகேவம் வரையிலுள்ள பன்னிரண்டும் கர்ப்ப முகத்தின் அங்கங்கள். அபவாதம் முதல் ஆதானம் ஈறாகப் பதின்மூன்றும் வைரிமுகத்தின் அங்கங்கள். சந்தி முதல் சங்காரம் ஈறாக உள்ள பதினான்கும் நிருவாணத்தின் அங்கங்கள்.

முகம் என்பது முளை தோன்றுதலைப்போல நாடகத்தில் பொருள் தோன்றுவது என்றும், பயிர்முகம் என்பது முளை வளர்ந்து முற்றியதுபோலத் தலைமக்கள்

1. இல் பொருளும் என்று இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

சொன்ன பொருள் விளங்கும்படி விரித்துச் சொல்வது என்றும், கருப்பம் என்பது கருத் திரண்டதுபோல நலந் தரும் பொருளைத் திரளச் சொல்வது என்றும், வைரிமுக மாகிய விமரிசம் என்பது தோடு விரித்துக் கதிர் தோன் றினாற்போல நாடகப் பொருள் நன்ருக விரிந்து பயன் படுவது என்றும், நிருவாணம் என்பது விளைந்த போகத்தை அறுத்துத் துகள் களைந்துகொண்டு பெற்று மகிழ்வதுபோலத் துய்ப்பது என்றும் கூறுவர்.

நாடகச் சிறப்பு

நாடகக் காப்பியங்கள் இலக்கியங்களில் சிறந்தவை என்பதைப் பல மொழியாசிரியர்களும் தெரிவிக்கின் றனர். நாடகம் ரசமயமாக இருந்து இன்பம் பயப்பதா தலின் இன்பம் பயப்ப வருவதை நாடகம் என்று கூறும் மரபு தமிழில் உண்டாயிற்று. இது,

> "நன்பணைத் தண்ணற வுண்ணளி போன்றுளிர்
> நாடகமே"[1]

என்னும் திருக்கோவையாரின் அடிக்குப் பேராசிரியர், 'கண்டார்க்கு இன்பம் செய்தலின் நாடகமென்றார்' என்று கூறும் உரையாற் புலனாகும்.

இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்திறத் தமிழின் அமைதியும் ஒருங்கே காணப்படுதலின், நாடகம் சிறந்த தாயிற்று. தமிழை அரசாக உருவகம் செய்த தமிழ்விடு தூதுடையார் அது எல்லா நலங்களும் நிரம்பக் கொலு வீற்றிருக்கும் காட்சியை,

---

1. செய்யுள், 219.

"பண்கள்முதற் பெண்களொடும் பாலரொடும் நாடகமாம்
பெண்கொலுவில் வீற்றிருக்கப் பெற்றுயே"[1]

என்று வருணிக்கின்றார். தமிழரசிருக்கை நாடகத்தால் நிறைவேறுகின்றது என்ற அவர் கருத்து இதில் அமைந்திருக்கின்றது.

வடமொழியிலும் வாமனுசாரியர் நாடகமே காப்பியங்களிற் சிறந்ததென்பர்:[2] ஆங்கில அறிஞர்களும் இங்ஙனமே உரைப்பர்.

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்"[3]

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் புலவர் இயற்றும் பனுவல்களில் உள்ள மரபை இரண்டு வழக்கினுள் அடக்கிக் கூறுகிறது. செய்யுள் வழக்கு, உலக வழக்கு என்பன வேறு வகை. இச்சூத்திர உரையில் இளம் பூரணர், 'நாடக வழக்காவது சுவைபட வருவன வெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறல்' என்று உரைத்தார். நாடகம் சுவை மயமாக அமைவது என்பதும், ஏனைய செய்யுட்களிலும் அந் நாடக வழக்குக் காணப்படும் என்பதும் இச் சூத்திரத்தாலும், உரையாலும் தெளிவாகின்றன. 'நாடக வழக்கு, கவிஞர்களுடைய உள்ளத்தால் கற்பனை செய்யப்பட்டுப் படிப்போருக்கு இனிமை பயப்பது"[4] என்பர் ஸ்ரீ மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள்.

தமிழ் நூல்களில் பழையனவாகிய அகப்பொருட் டொகை நூற் செய்யுட்கள் யாவும் கூற்று வகையாக அமைந்து, இந்நாடக இலக்கிய மரபைப் பின்பற்றுதல் இங்கே நினைத்தற்குரியது.

---

1. கண்ணி. 33. 2. I. iii : 30.
3. தொல். அகத். 56. 4. குறுந்தொகை, நூலாராய்ச்சி, ப. 19.

இயற்றமிழ்க் காப்பிய இலக்கணங்கள்

காப்பியக் கவிஞன்

காப்பியங்களைப் பாடும் கவிஞனைப் பிறவகைக் கவிஞர்களிலும் சிறந்தவனாகக் கொள்ளுதல் வழக்கம். பெருங்காப்பியம் பாடியவனை மகாகவி என்று வழங்குதல் மரபு. காப்பியங்களைப் பாடும் கவிஞர்களை அகலக்கவி, வித்தாரகவி, பெருங்கவி என்று பாராட்டுவர்.

பருணர் பாட்டியல் என்பதில் வரும் சூத்திரம் ஒன்று அகலக் கவியின் இலக்கணத்தைப் பின்வருமாறு கூறும்:

"அகலக் கவியே மங்கல மாலை
கலிவெண் பாட்டொடு களிறே குதிரை
மற்றவை பொருளாப் பிறவும் காட்டுக
மருங்கின்
நல்லோர் ஆய்ந்த யோனியும் பொருளும்
ஒன்பது சுவையும் நால்வகை விருத்தியும்
கூட நோக்கிக் குறித்தொரு வன்மேல்
பாடும் செய்யுட் பாடு வோனே."[1]

மங்கல மாலை முதலியவை தொடர்நிலைச் செய்யுளாகிய பிரபந்தங்கள். அவற்றைப் பாடுகிறவனை அகலக் கவி என்றார். அதனோடு யோனி, பொருள், சுவை, விருத்தி ஆகியவற்றை அமைத்துப் பாடுபவனையும் அகலக் கவி என்றார். இவை நாடகக் காப்பியங்களில் வருவன என்பதை முன்பு ஆராய்ந்தோம். காப்பியக் கவிஞனாகிய

1. நவநீதப் பாட்டியல், 87. உரை, மேற்கோள்.

அகலக்கவி இயற்றும் காப்பியமும் நாடகக் கவிஞன் இயற்றும் காப்பியமும் பல வகையில் ஒப்புமை யுடையன என்பதை இதனால் உணரலாகும்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர்,

> ' வித்தார கவியாவான் மும்மணிக்கோவையும், பன்மணி மாலையும், மறமும், கலிவெண்பாவும், மடலூர்ச்சியும் முதலாகிய நெடும்பாட்டும், கோவையும், பாசண்டமும், கூத்தும், விருத்தமும், கதை முதலாகிய செய்யுளும், இயலிசை நாடகங்களோடும் கலை நூல்களோடும் பொருந்தப் பாடும் பெருங்கவி எனக் கொள்க'[1]

என்றார்.

காப்பியத்தின் பகுப்பு

காப்பியங்களைத் தண்டியலங்கார ஆசிரியர் பெருங் காப்பியம், காப்பியம் என்று இரு வகையாகப் பகுப்பர். பிற்காலத்தில், அவரைப் பின்பற்றிய மாறனலங்கார ஆசிரியரும் அங்ஙனமே அமைத்தனர்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற் பொருளையும் கூறுவது பெருங் காப்பியம்; அந் நான்கனுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் கூறப்படாவிடின் அது காப்பியம் ஆகும்.

> "அறமுதல் நான்கினும் குறைபா டுடையது
> காப்பியம் என்று கருதப் படுமே."[2]
> "பெருங்காப் பியங்காப் பியமெனும் பெற்றித்தால்
> சுருங்காப் பொருட்டொடரும் சொல்விற் —பொருந்தவற்
> ஒன்றும் பலவும் பொருளிற் குறைவுறுமேல் [றுன்
> என்று மதுகாப் பியம்"[3]

---

1. யா. வி. ப. 513. 2. தண்டியலங்காரம், 10.
3. மாறனலங்காரம், 71.

'எனவே நாற்பொருளும் குறைவின்றி வருவதே பெருங்காப்பியம் என்பதாம்'[1].

சிறு காப்பியங்களில், தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் கோவையையும் அமைப்பர். தூது, உலா முதலியனவும் அத் தகையனவே. வடமொழியில் உள்ள மேக ஸந்தேசம் முதலியவற்றைக் காப்பியங்களாகவே வட நூலறிஞர் வகுப்பது இங்கே ஒப்பு நோக்குவதற்குரியது.

'உலகத்துக் காப்பியம் செய்வோன் அறனும் பொருளும் இன்பமும் வீடும் கூறல் வேண்டு மன்றே' என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். சிலப்பதிகாரம் வீடு கூறிற்றில தென்றும், மணிமேகலை அதனைக் கூறிற்றென்றும் இவ்விரண்டும் ஒன்றாகி ஒரு காப்பியமாகி நடப்பன வென்றும் அவர் கூறுவர்.[2] இதனால் நாற்பொருளும் பெருங்காப்பியத்தில் அமைதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும்.

தமிழில் புராணத்தையும் காப்பிய வகைகளிலே சேர்ப்பர், அதுவும் தொடர்நிலைச் செய்யுளே யாதலின், வடமொழியில் புராணம் என்பதற்குத் தனியே இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் காப்பியங்களோடு சேர்க்காமல் தனியே எண்ணுவது வடநூலார் மரபு. இந்திய இலக்கியங்களைப்பற்றி ஒரு பெருநூல் எழுதிய ஆசிரியர் ஒருவர், செய்யுள் இலக்கியங்களை இதிஹாஸம், புராணம், தந்திரம், காப்பியம் என நான்கு வகையாக்குகின்றார்.[3] அங்கே இதிஹாஸ புராணங்களைக் காப்பியத்தினின்றும் வேருகப் பிரித்தது, வடநூல்களை

---

1. *மாறனலங்காரம், உரை* 2. *சிலப். ப.* 10—11.

3. Herbert H. Gowen, D. D.: *A History of Indian Literature* p. 197.

நோக்கியதாகும். தமிழில் அவையும் காப்பியங்களாகவே கூறத்தகும்.[1]

புராணம் என்பது பழமையென்னும் பொருளுடையது. சிவபுராணம் என்பதற்குச் 'சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை' எனத் திருவாசகத்தில் விளக்கம் எழுதியிருத்தல் காண்க. தொன்மை, தோலென்னும் வனப்புக்கள் பழமையென்னும் பொருளையுடைய சொற்களாதல் இங்கே ஒப்பு நோக்கற்குரியது. புராணம் ஐவகை இலக்கணம் உடையதென்பர் வடநூலார். அதனைப் பின்பற்றித் தமிழ்க் கூர்ம புராண முடையாரும் கூறினர்.

விளம்பனம் என்பது ஒன்று யாப்பருங்கல உரையில் சொல்லப்படும். ''விளம்பனத் தியற்கையும்'' என்னும் சூத்திரப் பகுதிக்கு உரை எழுத வந்த உரையாசிரியர்,

> ''விளம்பனத் தியற்கை விரிக்கும் காலை
> ஆரியந் தமிழொடு நேரிதின் அடக்கி
> உலகின் தோற்றமும் ஊழி இறுதியும்
> வகைசால் தொண்ணூற் றறுவர தியற்கையும்
> வேத நாவின் வேதியர் ஒழுக்கமும்
> ஆதி காலத் தரசர் செய்கையும்

---

1. 'ஸ்தல புராணங்கள் வடமொழியில் சரித்திரத்தைமட்டும் புலப்படுத்திக் கொண்டிருக்குமேயன்றி அவற்றிற் கற்பனைகள் அமைந்திரா. அவற்றை வடமொழியில் உள்ளவாறே பண்டைக் காலத்தில் பலர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வந்தார்கள். பின்பு சிலர் சில வேறுபாடுகளை அமைத்தார்கள். சிலர் சொல்லணி பொருளணி முதலியவற்றைமட்டும் அமைத்துப் பாடி வந்தார்கள். பின்பு சில தமிழ்க் கவிஞர் ஸ்தல புராணங்களை, 'பெருங்காப்பிய நிலை' என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின்படி காவிய இலக்கணங்களை அமைத்துப் பாடினார்கள். பெரிய புராணம், கந்த புராணம் முதலியவற்றைப் பின்பற்றி நாடு நகரச் சிறப்புகளுடன் விரிவாகப் பழைய நூற் கருத்துக்களையும் சாஸ்திரக் கருத்துக்களையும் அமைத்துப் பலர் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.' —ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம், முதற் பாகம், ப. 102.

அவ்வந் நாட்டார் அறியும் வகையால்
ஆடியும் பாடியும் அறிவரக் கிளத்தல்''

என்ற சூத்திரத்தை மேற்கோள் காட்டினர்.[1] இச் சூத்திரத்தையே வீரசோழிய உரையாசிரியரும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.[2] ஆடலும் பாடலும் சம்பந்தப்பட்ட இது புராணத்தைப் போன்றதொன்றைத் தன் உள்ளுறை பொருளாகக் கொண்டதுபோலத் தோற்றுகின்றது. உலகின் தோற்றம் முதலிய செய்திகள் புராணத்தின்கண்ணும் வருவன.

''குலவரவு காரிகை, யாப்பிற் புராணமே யாம்''

என்னும் வச்சணந்தி மாலைச் சூத்திரம் புராண இலக்கணம் கூறுகின்றது. குல வரலாறு அமைதல் புராணத்தின் இலக்கணம் என்று அதனாற் புலப்படும்.

புராணத்தில் நாற்பொருளும் ஒருங்கே கூறப்படுதல் அருமையாகும். பெரும்பாலும் பக்தி ரஸமும், வீட்டு நெறிக்குரிய செய்திகளுமே புராணங்களில் அமையும். ஆதலின், அவற்றைப் பெருங் காப்பியங்களிற் சேர்க்காமல் காப்பிய வகையாகவே கொள்ளல் வேண்டும். இக் கருத்தை,

''அறம்பொருளின் பம்வீட்டிற் குறைபா டாகப்
பெறுவதுகாப் பியமாகும், புராண மாகும்''[3]

என்று சிதம்பரப் பாட்டியலாரும் தெரிவித்துள்ளார்.

பெருங்காப்பிய இலக்கண ஆராய்ச்சி

காப்பிய வகைகளில் சிறந்ததாகிய பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணம் முதல் முதலில் தமிழில் விளக்கமாகத்

---

1. யா. வி. ப. 526. 2. வீரசோழியம், அலங்காரப். 39, உரை.
3. சிதம்பரப் பாட்டியல், 42.

தண்டியலங்கார நூலில்தான் காணப்படுகின்றது. அவ்விலக்கணத்தைப் புலப்படுத்தும் சூத்திரம் வருமாறு:

பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை,
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றின்ஒன்று
ஏற்புடைத் தாகி முன்வர இயன்று,
நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித்
தன்னிகர் இல்லாத் தலைவனை உடைத்தாய்,
மலைகடல் நாடு வளநகர் பருவம்
இருசுடர்த் தோற்றம்என் றினையன புனைந்து,
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழில் நுகர்தல் புனல்விளை யாடல்
தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் கலத்தல்என்று
இன்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி,
மந்திரம் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் றொடர்ந்து, சுருக்கம் இலம்பகம்
பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி,
நெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.

இச் சூத்திரத்தால் பெறப்படும் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களை ஒரு வகைப்படுத்தி அமைத்துக்கொண்டால் ஆராய்தற்குத் துணையாகும். இச் சூத்திரம் பெருங்காப்பியங்களின் உறுப்புக்களைப்பற்றியும், பொருளின் கூறுகளைப்பற்றியும், அணியமைதியைப்பற்றியும் கூறுகின்றது.

உறுப்புக்கள் : முன் உறுப்பு :—வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் உரைத்தல் என்பவற்றுள் ஒன்று, முதல் உறுப்பாக வரும்.

கடவுள் வாழ்த்து

இதனை ஆசி யென்பர் வடநூலார். இப் பெயருடன் ஓர் அலங்காரத்தைப் பின்னர் விரித்துக் கூறுவர் தண்டியாசிரியர்.[1] தமிழ் நூல்களில் கடவுள் வாழ்த்தென்பது வாழ்த்து, வணக்கம், வருபொருள் உரைத்தல் என்னும் மூன்றுக்கும் பொதுவாக வழங்குகின்றது. தண்டியலங்காரம் கூறுவது வடமொழியைப் பின்பற்றியது. தமிழில் தேவ பாணி, தேவர்ப் பரவுதல் என்னும் தொடர்கள் கடவுள் வாழ்த்தின் வகைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் சொற்பொருளைக் கொண்டு ஆராயின், தேவ பாணி யென்றது தாளத்தொடு பொருந்திய கடவுள் வணக்கச் செய்யுள் என்றும், தேவர்ப் பரவுதல் கடவுளை முன்னிலைப்படுத்தி வணங்குதல் என்றும், கடவுள் வாழ்த்து என்பது கடவுளை வாழ்த்தும் வாழ்த்தென்றும் தோற்றுகின்றது.

கடவுள் வாழ்த்தைப்பற்றிக் கூறும் தொல்காப்பியச் சூத்திர உரையில் இளம்பூரணர் அது கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி, புலவராற்றுப்படை, புகழ்தல், பரவல் என ஆறு வகைப்படும் என்பர். அவர் கருத்துப்படிக் கொடிநிலையென்பது கடவுளின் கொடியைப் புகழ்வதாம். கந்தழி யென்பது கடவுள் அரண் எறிந்து பகை வென்ற திறத்தைப் பாடுதல். வள்ளி யென்பது வெறியாட்டைக் கூறுவது. புலவராற்றுப்படையென்பது அறிவினால் அமைந்தான் ஒரு புலவனைக் கடவுளிடத்தே ஆற்றுப் படுத்துவது. புகழ்த லென்றது கடவுளைப் படர்க்கையிற் புகழ்தல். பரவுதல் முன்னிலையில் வைத்துப் போற்றுதல். இவை இளம்பூரணர் கருத்தாயினும் இலக்கியங்களில் கடவுள் வாழ்த்தாகப் பயின்று வருவன பெரும்பாலும் புகழ்தலும் பரவுதலுமே யாம்.

1. சூ. 88.

முன்னிலைக்கண் வரும் கடவுள் வாழ்த்துக்களில் ஒரு வகை, தேவபாணியாகும்; அதனைப்பற்றி அடியார்க்கு நல்லார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :—

> "அது முத்தமிழ்க்கும் பொது. அஃது இயற்றமிழில் வருங்கால் கொச்சக ஒரு போகாய் வரும். வரும் வழியும் பெருந்தேவபவாணி, சிறு தேவபாணி என இரு வகைத்தாய் வரும்."[1]

பின்னும் அது முன்னிலையில் வருமென்றும், இசைத் தமிழில் வருமாறு இன்னதென்றும், நாடகத் தமிழில் இன்ன இன்ன தெய்வத்தைக் குறித்து வருமென்றும் விரித்துக் கூறுகின்றார். இவற்றால், கடவுளை முன்னிலைப் படுத்தித் துதிக்கும் மரபு உண்டென்பதை அறிகின்றோம்.

'அத் தொடர்நிலையின் முதற்கண் நின்ற தேவ பாணி'[2] எனப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க.

கடவுள் வணக்கத்தை நமஸ்க்ரியை யென்பர் வட நூலார். இப்பொழுதுள்ள காப்பியங்களில் காணப்படும் துதிகள் இவ் வகையைச் சேர்ந்தனவாக உள்ளன.

வருபொருள் உரைத்தல் என்பதனை வஸ்து நிர்த் தேசம் என்பர் வடநூலார். கடவுளின் இயல்புகளைப் புகழ்ந்துரைத்தவளவில் நிறுத்தி, 'இத்தகையோனை வணங்குவோமாக' என்னும் பொருளைக் குறிப்பாற்பெற வைத்தல் இதன்பாற்படும். தொகை நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்துக்கள் இந்த வகையிலேயே அமைந்துள்ளன.

கடவுள் வாழ்த்து, தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்துவ தென்றும், உலகுக்குப் பயன்பட வாழ்த்துவதென்றும்

---

1. சிலப். ப. 190-191. 2. தொல். செய்யுள். 149, பேர்.

இரண்டு வகைப்படும்.[1] நற்றிணையில் உள்ள வாழ்த்தும், கலித்தொகையில் உள்ள வாழ்த்தும் தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியவை என்பர். குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு என்பவற்றில் உள்ளவை பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்த்தியவை.

இவ் வாழ்த்து இயற்கை வாழ்த்தென்றும் சார்த்து வகை வாழ்த்தென்றும் இரு வகைப்படும். முன்னதே காப்பியங்களிலும் பிற நூல்களிலும் முதற்கண் வருவது. பின்னது புற நிலை வாழ்த்து முதலியன.[2]

தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் இம் மூன்றனுள் ஒன்றும் பலவும் காப்பியத்தில் வருமென்று கூறுகின்றனர். பிற்காலத்து நூலாகிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் கடவுள் வணக்கமும், வாழ்த்தும் வந்துள்ளன.

தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் இம் மூன்றையும் முறையே வாழ்த்துதல், தெய்வம் வணங்குதல், உரைக்கும் பொருள் உணர்த்தல் என்று கொண்டார். அவ்வுரையை மேற்கொண்டும், அவையடக்க மென்னும் ஒன்றை உடன் கூட்டியும் வாழ்த்தியல், அவையடக்கம், தெய்வ வணக்கம், செய்பொருள் என்பவை முன் வரவேண்டுமென்று இலக்கணம் உரைத்தார், மாறனலங்கார முடையார்.

"வைத்த பெருங்காப் பியநிலையும் வாழ்த்தியல்பார்
மெய்த்த அவையடக்கம் வீறுசால் - முத்திதரும்
தெய்வ வணக்கமுடன் செய்பொருளும் முன்வரவாங்
கெய்த வுரைப்பதுதான் ஏய்ந்து."[3]

தண்டியலங்காரச் சூத்திரம்,

"வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றினென்று
ஏற்புடைத் தாகி முன்வர"

1. தொல், செய்யுள். 109. பேர். 2. தொல். செய்யுள். 110, பேர்.
3. மாறன். 72.

என்று கூறுகின்றது. இம் மூன்றும் ஒருங்கே முன்வர வென்று கூறவில்லை. இம் மூன்றும் ஓரினப்பட்டனவே யாதலின் ஏதேனும் ஒன்று வரவேண்டும் என்றார். வெவ்வேறாயின் எல்லாம் வரவேண்டுமென்றே இலக்கணம் செய்வார். ஆதலின், உரைகாரர் கொண்ட பொருள் மாறுபாடுடையதாகும். கடவுள் வாழ்த்து வகையாகிய இம்மூன்றனுள் ஒன்று வருகவென்பதே ஆசிரியர் கருத்தென்று தோன்றுகிறது. வடமொழி மரபும் அதுவே. வருபொருளென்ற தொடருக்குக் கடவுளான் வருபொருளென்றும், அவர்பால் வருபொருளென்றும் உரை கூறி வஸ்து நிர்த்தேசம் என்பதனோடு பொருத்திக்கொள்க. நூற்கண் வருபொருளைப் பதிகமென்னும் பகுதியாற் கூறுதல் தமிழ் மரபு[1]. அதை நினைந்து இங்ஙனம் வருபொருள் என்பதற்குப் பொருளுரைத்தார் போலும்.

உறுப்புக்களின் பெயர்கள்

மேலே காட்டிய தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தில் காப்பிய உறுப்புக்களைப்பற்றி வேறு ஒன்றும் கூறப்படவில்லை; ஆயினும் அவ்வுறுப்புக்களின் பொதுப் பெயர்கள் உள்ளன. சருக்கம், இலம்பகம், பரிச்சேதம் என்னும் பகுதிகளோடு விளங்கும் என்பது காண்க. இவை காப்பியப் பிரிவுகள்; வடமொழியைத் தழுவி அமைந்தன. மாறனலங்காரம் காண்டம் என்பதையும் சேர்த்து உரைக்கும்.

இவற்றுள் காண்டம் என்பது பேருறுப்பு; சிலப்பதிகாரம், பெருங் கதை, கந்த புராணம், கம்ப ராமாயணம் முதலியவற்றில் அவ்வுறுப்பைக் காணலாம். காண்டம்-

1. *சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, திருவிளையாடற் புராணம் என்பவற்றில் இவ் வுறுப்பைக் காணலாம்.*

தொகுதி; பல சிற்றுறுப்புக்களின் தொகுதி. சருக்கம் முதலியன சிற்றுறுப்புக்களின் பெயர்கள். சருக்கமென்பது சூளாமணியிலும், பாரதத்திலும், பிற்காலத்துப் புராணங்கள் சிலவற்றிலும் காணப்படும். இலம்பகம் என்பது சிந்தாமணியில் உண்டு. பரிச்சேதம் என்பது தமிழ் நூல்களில் வழங்கவில்லை.

இவற்றையன்றிக் காதை, அத்தியாயம், கதி, படலம்[1] முதலிய பெயர்கள் காப்பிய உறுப்புக்களுக்கு வழங்குகின்றன.

இவற்றுள் காதை யென்பதைச் சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் காணலாம். காதை என்பது கதைபொதி பாட்டென்பர் அடியார்க்கு நல்லார். வடமொழியில் ஒருவகை இசைப்பாட்டைக் 'காதா' என வழங்குவர். பௌத்த நூல்களில் இப்பெயர் வழக்கு மிகுதியாக உள்ளது. ஆதலின் காதை யென்பதற்குப் பாட்டென்றே பொருள் கோடல் பொருந்தும். நீலகேசி உரையாசிரியர் பாட்டைக் காதையென்றே குறிப்பர். ஒரு பாட்டினுள் மற்றொரு பாட்டு மறைந்திருக்கும் சித்திரகவிக்குக் காதை கரப்பு என்னும் பெயர் யாப்பருங்கல விருத்தியிலும், தண்டியலங்காரத்திலும் காணப்படும். அதன் இலக்கணத்தைக் கொண்டு காதை என்பது செய்யுள் என்னும் பொருள் உடையதென்பதை ஊகிக்கலாம்.

"காதை கரப்பது காதை கரப்பே"[2]

என்ற மாறனலங்காரச் சூத்திரத்திற்குரிய உரையாகிய,

---

1. இராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தான மகாவித்வான் பாஷா கவிசேகர ரா. இராகவையங்கார் தாம் இயற்றிய பாரி காதையென்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுளில் உள்ள பிரிவுகளுக்குத் திறம் என்ற பெயரை அமைத்துள்ளார்.

2. சூ. 289.

"புலவரால் குறிக்கப்பட்ட செய்யுளும் பிறிது ஒரு செய்யுட்குக் கூடுவதான எழுத்துக்கள் புகுதாதே தாம் குறித்த பழைய செய்யுள் கரந்து எழுத்துப் பிறக்கிக் கொள்ளலாம்படி பாடுவது காதை கரப்பாம் என்றவாறு'

என்பதனுலும் இது வலியுறுகின்றது.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை என்னும் காப்பியங்களில் உள்ள உறுப்புக்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பாட்டாக அமைந்திருத்தலின் அவை காதை யெனவே வழங்கப்பட்டன.

அத்தியாயம் என்பது பாகவதத்திலும், குசேலோபாக்கியானத்திலும் காணப்படும். கதியென்பது பிரபுலிங்க லீலையில் உள்ளது. கந்த புராணம், கம்ப ராமாயணம் முதலியவற்றில் படலமென்பதைக் காணலாம். இப் பெயர் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் உறுப்புக்களுக்கே பண்டைக்காலத்தில் வழங்கி வந்தது. இலக்கண நூலைப்பற்றிய இயல்பை வகுக்கும் தொல்காப்பியனார்,

"ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த ஓத்தி னுனும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்என்று
ஆங்கனை மரபின் இயலு மென்ப"

என்று கூறுவர். இதில் படலத்தைப் பல ஓத்துக்கள் அடங்கிய பகுதியாகக் கூறுதல் காண்க. பின்னும் படலத்தின் இலக்கணத்தை,

"ஒருமொழி யின்றி விரவிய பொருளால்
பொதுமொழி தொடரின் அதுபடலம் ஆகும்"

என்று அமைக்கின்றனர். அப் படலங்களை உரையாசிரி

யர்கள் அதிகாரம் என்று கூறுவர். 'எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென்பன படலம் எனப்படும்'[1] என்பது காண்க.

படலமென்றே இலக்கண நூற் பிரிவுகள் வழங்குதலைப் பன்னிரு படலம் என்னும் புறப்பொருள் இலக்கண நூற்பெயரும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் என்னும் இலக்கணங்களிலுள்ள உறுப்புக்களின் பெயர்களும் புலப்படுத்தும். இங்ஙனம் இலக்கணங்களின் உறுப்புக்களுக்கு உரியனவாக இருந்த பெயர் காப்பியங்களின் உறுப்புகளுக்கும் கொள்ளப்பட்டது. இதனை நினைந்தே சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூல் உரையில்,

> 'படல உறுப்பினை யுடைய காப்பியங்களுள் பாட்டுடைத் தலைவனது சரிதையே அன்றி மலை கடல் நாடு முதலிய பல பொருட்டிறங்களும் விரவி வருதலும் பல பொருளை உணர்த்தும் பொதுச் சொற்கள் ஒரோ வழி யன்றித் தொடர்ந்து வருதலும் காண்க'[2]

என்று உரைத்தார். இப்பொழுது உள்ள தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் படல உறுப்புக்களையுடையனவே பெரும் பெரும்பாலனவாம்.

காண்டத்தையன்றி, வடமொழி முதல் நூல்களைப் பின்பற்றிப் பாகவதத்தில் அமைந்துள்ள கந்தங்களும், பாரதத்தில் உள்ள பருவங்களும் பேருறுப்புக்களாம்.

இனி, காப்பியம் நுதலும் பொருளைப்பற்றிக் கவனிக்கலாம். அவற்றை நான்கு பகுதிகளாக வகுக்கலாம்.

---

1. தொல். செய்யுள். 172, பேர்.

2. நன்னூல், சங்கர நமச்சிவாயர் உரை, 3-ஆம் பதிப்பு, ப. 17.

1. காப்பியத்தின் திரண்ட பொருள் : அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பவை.

2. வருணனைகள்.

3. இன்பச் செய்திகள்.

4. அரசியற் செய்திகள்.

நாற்பொருள்

இவற்றுள் முதல் வகையாகிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கையும் பெருங்காப்பியத்தின் திரண்ட பொருள் என்று பலரும் வற்புறுத்திக் கூறுதலை முன்னர்க் கண்டோம். பெருங்காப்பியத்தை ஏனைய நூல்களினின்றும் பிரித்து அறிவதற்கு இச்சிறப்பிலக்கணமே அடையாளமாகும். எல்லாப் பெருங்காப்பியங்களிலும் இந் நான்கு பொருள்களும் அமைந்திருப்பினும், கவியினுடைய பாவிகத்துக்கு ஏற்றவண்ணம் இவற்றுள் ஒன்றும் பலவும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

வருணனைகள்

வருணனைகள் மலை வருணனை, கடல் வருணனை, நாட்டு வருணனை, நகர வருணனை, பருவ வருணனை, சூரியோதய வருணனை, சந்திரோதய வருணனை என்பவை. இவற்றின் தொகை பதினெட்டு என்று தமிழ்விடுதூ தென்னும் பிரபந்தம் தெரிவிக்கின்றது.

"தாழ்விலா அட்டா தசவண் ணனைகளெனும்
வாழ்வெலாம் கண்டு மகிழ்ந்தாயே"[1]
"...... கொற்றவருக்கு

1. தமிழ்விடுதூது, 34.

எண்ணிய வன்னனைகள் ஈரொன் பதுமறியக்
கண்ணிய மிக்கபெருங் காப்பியமும்."[1]

மாறனலங்கார உரையாசிரியர் ஓரிடத்தில் இங்ஙனமே உணர்த்துகின்றார்;' அறம் முதலிய நாற்பொருளும், மலை கடல் நாடு முதலிய பதினெட்டு வருணனையும் ஒழிந்தனவும் குறைவின்றி உணர்த்தப்படுவன வாகும் பெருங் காப்பியம்'' என்பது காண்க. இப்பதினெட்டுக்கும் வகை வருமாறு :

(1) மலை, (2) கடல், (3) நாடு, (4) நகர், (5-10) சிறுபொழுது ஆறு, (11-16) பெரும்பொழுது ஆறு, (17) சந்திரோதயம், (18) சூரியோதயம்.

இவற்றோடு மாறனலங்கார ஆசிரியர், மேக வருணனை என்பவற்றையும் சேர்த்துக் கூறுவர்.

பெருங் காப்பியத்துக்குரிய இவ் வருணனைகள் ஏனைத் தொடர்நிலைச் செய்யுட்களுக்கும் உரியனவேயாம். ஆதலின் இவ்வருணனைகளைப் புராணக் காப்பியங்களிலும் காணலாம். இவற்றை யன்றி வேறுபல வருணனைகளையும் கூறுவது உண்டு. அவற்றை 'இனையன' என்பதனால் கொள்ளவேண்டும். ஆற்று வருணனை, தீர்த்த வருணனை, சந்திரன் அஸ்தமனம், சூரியன் அஸ்தமனம் முதலியன அந்தப் பதினெட்டில் அடங்காதவை ஆகும்.

இவ் வருணனைகள் அனைத்தும் காப்பியங்களில் வர வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. இவற்றுள் சில குறைந்து வருதலும் உண்டு; இதனை,

1. தமிழ்விடு தூது, 52-53.

2. மாறனலங்காரம், உதாரணம். 191, உரை.

"கூறிய உறுப்பிற் சிலகுறைந் தியலினும்
வேறுபா டின்றென விளம்பினர் புலவர்"[1]

என்னும் சூத்திரம் உணர்த்துகின்றது. இவ்வருணனைகளிலும் சில சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்.

பிற்காலத்துப் புராணங்கள் சிலவற்றில் திருமலைச் சருக்கம் என்று தனியே மலையைப்பற்றி வருணிக்கும் பகுதி உள்ளது. கடல் வருணனை கம்பராமாயணத்தினுள்ள கடல் தாவு படலம், கடல் காண் படலம் என்பவற்றில் உள்ளது. நாடு, நகரம் என்னும் இரண்டையும் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை பெருங்கதையென்னும் நூல்கள் தனியாக வரையறுத்துப் புனையாவிடினும், இடையிடையே அமைந்த செய்திகளோடு சார்த்தி நாடு நகரச் சிறப்புக்கள் காட்டப்படுகின்றன. சீவக சிந்தாமணியில் முதல் இலம்பகத்தின் தொடக்கத்தில் நாட்டையும் பின்பு நகரத்தையும் வருணித்துப் பின்பு கதையைத் தொடங்குகின்றார், திருத்தக்கதேவர். சூளாமணியில் தனியாகவே நாட்டுச் சருக்கமும் நகரச் சருக்கமும் உள்ளன. அதன் பின்பு இயற்றப்பட்ட காப்பியங்கள் பெரும்பாலனவற்றில் இவ் விரண்டு வருணனைகளும் தனித்தனி உறுப்பாக அமைந்து விட்டன.

நாட்டுச் சிறப்பு நகரச் சிறப்பு

காப்பியத்தில் முதலில் நாட்டுச் சிறப்பு நகரச் சிறப்புக் கூறுவது இன்றியமையாததென்ற கொள்கை கவிகள் உள்ளத்தில் தோன்றி வளரலாயிற்று. நீலகேசியில் முதலாவது தருமவுரைச் சருக்கத்தில் முதலில் நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும் கூறப்படுகின்றன. நாட்டுச் சிறப்பைக் கூறத் தொடங்கு முன் அந்நூலாசிரியர்,

1. தண்டி. சூ. 9.

"வாடா வளத்தான் மலர்ஞாலம் மதிப்பின் மிக்க
நாடாவ திஃதாம் அதன்நன்னலம் சொன்ன லத்தாற்
கூடா தெனினும் சிலகூறலும் வேண்டு மன்றே
பாடா விருந்தார் பரிவஞ்சும் படிய தன்றே"[1]

என்று கூறுகின்றார். 'என்னல் சொல்லுதற்கு இயலா தென்றாலும் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறதே' என்னும் பொருள்பட அவர் கூறுவதில், நாட்டுச் சிறப்புக்கூறுதல் அவசியமென்னும் அவர் கருத்துப் புலப்படுகின்றது.

ஒருவருடைய வரலாறாக இல்லாமல் பலருடைய வரலாறாக உள்ள பெரிய புராணத்தை இயற்றிய சேக்கிழார் தம் நூலுக்கு எந்த நாட்டின் சிறப்பைக் கூறுவது? காப்பியத்துக்கு முதலில் நாட்டுச் சிறப்பு நகரச் சிறப்பு அமைக்கவேண்டும் என்பது அவர் காலத்தில் மரபாகி விட்டது. பெரிய புராணத்துக்கு முதல் நூலாகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகை திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் உள்ள தேவாசிரயன் என்னும் மண்டபத்தில் உள்ள நாயன்மார்களைப் பாடியது. அத் திருவாரூர் சோழ நாட்டில் உள்ளது. ஆதலின், 'சோழ நாட்டிலுள்ள திருவாரூரில் இருக்கும் தேவாசிரய மண்டபத்தில் அமர்ந்த அடியார்களைத் திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடிய முறைப்படி நான் உரைக்கப் புகுகின்றேன்' என்று தோற்றுவாய் செய்வதற்கு ஏற்ற நிலைக்களனை முன்பு அமைக்கின்றார். அதன்பின் முறையாகத் திருத்தொண்டர் வரலாற்றை உரைக்கத் தொடங்குகின்றார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய வரலாற்றினிடையே உபாக்கியானங்களாக (கிளைக் கதைகளாக) நாயன்மார் வரலாறுகளை அமைத்திருக்கிறார் சேக்கிழார்.

1. நீலகேசி, 11.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனரது பழைய வரலாற்றைத் திருமலைச் சருக்கம் முதலிற் கூறுகின்றது. அச் சருக்கத்தின் இறுதிப் பாட்டில்,

"உலகம் உய்யவும் சைவம்நின் றேங்கவும்
அலகில் சீர்நம்பி ஆரூரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர்தம் கூட்டம் நிறைந்துறை
குலவு தண்புனல் நாட்டணி கூறுவாம்"[1]

என்று நாட்டுச் சிறப்புக்குத் தோற்றுவாய் செய்கின்றார்.

இப்படியே நாட்டுச் சிறப்பைக் கூறிய பின்,

"சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையின் மிக்கது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வன்னி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச்
சென்னி யார்திரு வாரூர்த் திருநகர்"[2]

என்று தொடங்கித் திருவாரூர் நகரச் சிறப்பைப் புனைகின்றார்; அதற்குச் சிறப்புக் கூறும் நோக்கத்தால் மனுச் சோழன் சரிதையை விளக்குகிறார். இங்ஙனம் காப்பியத்துக்குரிய உறுப்புக்கள் இரண்டு அமைகின்றன. திருவாரூர் நகரத்தை வருணிக்கும் பகுதி, 'திருநகரச் சிறப்பு' என்று சில பதிப்புக்களிலும், 'திருவாரூர்ச் சிறப்பு' என்று சிலவற்றிலும், 'மனுநீதி கண்ட புராணம்' என்று சிலவற்றிலும் உள்ளன. மனுநீதி கண்ட வரலாறு திருவாரூர்ச் சிறப்புக்கு உபகாரப் படுவதேயன்றித் தனித்தலைமை உடையதன்று; ஆதலின், காப்பிய உறுப்பாகிய வருணனையாக உள்ள அது திருநகரச் சிறப்பு அல்லது திருவாரூர்ச் சிறப்பென்ற பெயரோடு இருத்தலே பொருந்தும்.

இங்ஙனம் ஒன்றோடு ஒன்று இசையுற நகரச் சிறப்பு வரையிற் கூறிய சேக்கிழார்.

1. பெரிய புராணம், திருமலைச். 40.
2. ஷ திருநகரச் சிறப்பு, 1.

"இனையவகை அறநெறியில் எண்ணிறந்தோர்க் கருள்புரிந்து
முனிவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடைய மூதூர்மேற்
புனையுமுரை நம்மளவிற் புகலலாந் தகைமையதோ
அனையதனுக் ககமலராம் அறவனார் பூங்கோயில்"[1]

என்று அதனோடு திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலையும், திருக்கூட்டச் சிறப்பில் அக்கோயிலில் உள்ள தேவாசிரயனையும் இணைத்துப் பாராட்டி, அங்குள்ள திருக்கூட்டத்தைச் சிறப்பித்து,

"இந்த மாதவர் கூட்டத்தை எம்பிரான்
அந்த மில்புகழ் ஆலால சுந்தரன்
சுந்த ரத்திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ணம் உரைசெய்வோம்"[2]

என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றுக்குத் தோற்றுவாய் செய்கின்றார். பின்பு சுந்தரர் வரலாற்றைத் தொடங்கித் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய வரையில் கூறி,

"தம்பிரான் தோழரவர் தாம்மொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் தமர்கள் திருத் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன்"[3]

என்று திருத்தொண்டர் புராணத்தோடு இயைக்கின்றார்.

இவ்வளவும் திருமலைச் சருக்கம் என்னும் பெயரோடு நூலுக்குப் புறவுறுப்பாக உதவுகின்றன இங்ஙனம் அமைத்தது காப்பியத்துக்குரிய மலை, நாடு, நகர் வருணனைகள் முன்பு அமையவேண்டுமென்னும் கருத்தினாலேயே என்று தோற்றுகின்றது. இல்லையெனின் கைலைமலையின் சிறப்பையும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையும் கூறுதற்கு வேறு பொருத்தமான

1. பெரிய. திருநகரச். 50.
2. ஷை திருக்கூட்டச். 11.
3. ஷை தடுத்தாட்கொண்ட. 203

இடங்கள் இருப்ப, அங்ஙனம் செய்யாது இவ்வாறு தொடர்புற வைத்ததற்குத் தக்க காரணம் வேறு யாது?

சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் தலைவராகக் கொண்ட காப்பியமென்று தோற்றும்படி முதற் சருக்கத்தை அமைத்துக்கொண்ட சேக்கிழார், இடையே ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணத்திலும், கழறிற்றறிவார் புராணத்திலும் சுந்தரருடைய வரலாற்றை விரவ வைத்து, கடைசிச் சருக்கமாகிய வெள்ளானைச் சருக்கத்தில் சுந்தரர் கைலைக்கு எழுந்தருளிய வரலாற்றைப் பாடிப் பெரிய புராணத்தை நிறைவேற்றுகிறார். சுந்தரர் வரலாறு முதலிலும் இடையிலும் இறுதியிலும் நின்று ஒரு தலைவனுடைய கதையின்மேற் படர்ந்த காப்பியமாகப் பெரிய புராணத்தைத் தோற்றச் செய்கிறது. அதனோடு சுந்தரரோடு தொடர்புடைய நாடு நகரச் சிறப்புக்களும் பிறவும் காப்பிய இலக்கணத்துக்குரிய இலக்கியங்களாகப் பொருந்துகின்றன.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இயற்றிய கந்த புராணத்தில் பாட்டுடைத் தலைவர் முருகக் கடவுள். அவருடைய திருவிளையாடல்கள் அக் காப்பியத்திலே கூறப்படுகின்றன. அவர் எல்லாத் தலங்கட்கும் பொதுவான கடவுளாயினும் காப்பியத்துக்குரிய நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும் கூறுவதற்கு ஒரு காரணம் வேண்டுமே. அதற்காகக் காஞ்சிக் குமரகோட்டத்தில் உறையும் முருகக் கடவுளைக் கூறி அவரே யாண்டும் உறைவரென்று புகுகின்றார். தோற்றுவாயாகத் தொண்டை நாட்டையும் பின் காஞ்சி நகரத்தையும் புகழ்கின்றார். இங்ஙனமே, விநாயக புராணம் பாடிய கச்சியப்ப முனிவரும் தாம் அரங்கேற்றிய இடமாகிய சென்னையில் உள்ள பிரசன்ன விநாயகரைப் புராணத்தோடு தொடர்புபடுத்தித் தொண்டை நாட்டையும் சென்னை

நகரத்தையும் பாடிக் காப்பிய உறுப்புக்களை நிறைவுறுத்தினர்.[1]

வில்லிபுத்தூரார் இயற்றிய பாரதத்தில் நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும் தனியாக முன்னர்க் கூறப்படவில்லை; அந்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறவந்த வரந்தருவார் பத்துப் பாட்டுக்களில் நடுநாட்டை வருணிக்கின்றார். அந்த வருணனையைப் படிக்கும்போது ஏதோ காப்பியத்துக்குரிய நாட்டுச் சிறப்பைப் படிப்பது போன்ற எண்ணம் உண்டாகின்றது. 14-ஆம் பாடலில் தான், "ஓ, இது சிறப்புப்பாயிரம்" என்ற நினைவு உண்டாகின்றது. பாரதத்தின் முதலில் நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும் அமையாததைக் குறைவாகக் கருதி, "நம்மால் இயன்றதை நாம் செய்வோம்" என்று எண்ணி நடுநாட்டை வருணித்தார் போலும்! அவ்வளவு பெரிய பாரதக் கதைக்கு நாட்டுச் சிறப்பு இல்லாதிருக்க, பாரதம் இயற்றிய வரலாற்றைக் கூறும் கதைக்குப் பத்துச் செய்யுட்களால் நாட்டுச் சிறப்பு அமைந்திருக்கின்றமைக்குத் தக்க காரணம் வேறு ஏதும் தோற்றவில்லை.

நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு என்னும் உறுப்புக்களுக்கு நாளடைவிற் பெருமை மிகுதியாயிற்று. தலபுராண காப்பியங்களுக்குள்ளே பழையனவற்றில் நாடு நகரச் சிறப்புக்கள் இரா. பிற்காலத்தில் புராணங்களை இயற்றவந்த புலவர் பெருமக்கள் அவ் விரண்டையும் மிக விரிவாக அமைத்தனர். இந்த வகையில் சிறந்தவர்

---

1. எல்லாத் தலத்துக்கும் பொதுவாகிய கடவுளின் திருவிளையாடல் [illegible] புகும்கால் தமக்கு விருப்பமான தலத்தோடு சார்த்திச் [illegible] புலவர் வழக்கு; இதனை, சிவபிரான் திருவிளையாடலைப் [illegible] விளக்க வந்த "சங்கர விலாஸம்" என்னும் நூல் [illegible] கோயில் இறைவன் திருநாமத்தோடு சார்த்தப்படு [illegible].

கள் கவி வீரராகவ முதலியார், சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை முதலிய பலர். மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் செய்த புராண முடைய பல தலங்களுக்குப் பழைய புராணங்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் நாடு நகரச் சிறப்பு முதலிய உறுப்புக்களோடு இல்லாததைக் குறைவாகக் கருதிய அன்பர்கள் பலர் வேண்டுகோளால் அவை மிக விரிவாக அமையும்படி அப் புராணங்கள் இயற்றப்பட்டன.[1]

ஐந்திணை வளம்

நாட்டை வருணிக்கையில் அதனைத் தமிழ் முறைப்படி ஐவகை நிலங்களாகப் பகுத்து அவற்றிற்குரிய கருப்பொருளின் வருணனைகளும் அமையக் கூறுதல் பிற்காலத்துக் காப்பிய ஆசிரியர் மரபு. பெருங்கதையில் நருமதை கடந்தது என்னும் உறுப்பில் இவ் வைந்திணை வருணனையும் வந்தன. ஐந்திணைக்குரிய முதல் கரு உரிப் பொருள்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் அங்கங்கே அமைந்திருப்பதை அடியார்க்கு நல்லார் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கோதாவரியின் இலக்கணங் கூறவந்த கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் சிலேடை வகையால் சான்றோர் கவிக்கும் இலக்கணம் கூறுவாராகி,

1. 'இவருடைய நூல்களிற் பெரும்பான்மையானவை புராணங்களே. இவருடைய வாக்கால் தங்கள் தங்கள் ஊருக்கு ஒரு புராணமேனும் ஒரு பிரபந்தமேனும் பெற வேண்டுமென்று அக்காலத்தில் சிவஸ்தலங்களில் இருந்தவர்கள் விரும்பினார்கள். பழைய புராணம் இருந்தாலும், நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு முதலிய காப்பிய இலக்கண அமைதியுடன் செய்ய வேண்டுமென்றும் கருத்தால் பலர் இவரை மீண்டும் ஒரு புராணம் இயற்றித் தரும்படி வற்புறுத்தி வேண்டுவதுண்டு. இவர் புராணங்கள் இயற்றிய தலங்களில் பெரும்பான்மையானவற்றிற்குப் பழைய புராணங்கள் உண்டு.'—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள், ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம். முதல் பாகம், ப. 279.

"புவியினுக் கணியா யான்ற
பொருள்தந்து புலத்திற் ருகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி
ஐந்திணை நெறிய ளாவிச்
சவியெனத் தெளிந்து தண்ணென்
ருெழுக்கமுந் தழுவிச் சான்ருேர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா
வரியினை வீரர் கண்டார்"

என்ருர். இதன்கண் பொதுவாகச் சான்ருேர்க் குரியதாகக் கூறிய ஐந்திணை நெறியளாவுதல் காப்பியத்திற்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ளலாம். சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தை விமரிசனம் செய்யும் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்,

"படியிடை யொருபை திரவரு ணணைபுரி
பாவலர் ஐந்திணையும்
பகுத்தொரு முப்பொரு ளோடும் விரித்துப்
பயனு கத்தெய்வம்
கடிதலில் சினகரம் உள்ளன ஓதக்
கற்பித்தவ"

என்று பாடுகின்ருர். அகத்திணையின்கண் உள்ள முதல், கரு, உரி யென்ற மூவகைப் பொருளையும் வருணித்தல் காப்பியக் கவிஞர் கடன்.

"மேய முதற்பொரு ளாதிய மூன்றும்
வேண்டு மிடத்தெய்த
……………தொண்டர் புராணம் நவின்றவ"

என்றும்,

"செய்யமல ராதனம் இருந்துபல சாதியும்
சேரப் படைத்த தேவும்
செப்பரிய வாயஅவ் வச்சாதி குறிகுணம்
செய்கைகுடி கொளுமி யல்பு
வெய்யமொழி உணவுமுன் விரித்து"

என்றும் கூறுவனவற்ருல் பெரிய புராணத்தில் அவ்விலக்கணம் அமைந்துள்ளதென்று அவ்வாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிருர்.

பொழுது வருணனை

காப்பியங்களில் கூறப்படும் பருவ வருணனைகள் கவிஞருடைய சிறந்த கவித்துவத்தை வெளிப்படுத்துவன. பழந்தமிழ் நூல்களாகிய தொகைநிலைச் செய்யுட்களில் பருவ வருணனை மிகுதியாக உள்ளன. அகத்திணைக்குரிய பொருள்களுள் ஒன்ருகிய முதற்பொருள் நிலம், பொழுது என்னும் இருவகைப்படும். பொழுது பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என்பன. அகப்பொருட் செய்யுட்கள் பலவற்றில் இப் பொழுதுகளைப் பற்றிய செய்திகளைக் காணலாம். ஆகவே, பொழுதை வருணித்தல் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு அடிப்பட்ட வழக்கமாகிவிட்டது. காப்பியக் கவிகள் அவற்றைத் தம்முடைய கதைப்போக்கிலே இடைப்பெய்து கூறுதலால் பின்னும் சுவை மிக்குத் தோன்றும்.

பெரும்பொழுது ஆறு என்றும், சிறுபொழுது ஆறு என்றும் சொல்வர். சிறுபொழுது ஐந்து என்று கூறுவாரும் உளர். ஆறு என்பார் நச்சினர்க்கினியர் முதலியோர்; ஐந்து என்பார் நாற்கவிராச நம்பி முதலியோர். பெரும்பொழுதை ருது வென்று வடமொழியிற் கூறுவர். பருவம் என்பதும் அதுவே. இந்த இருது வருணனையைப் பற்றிய செய்திகள் அணியியல் என்னும் அலங்கார நூலில் உள்ளனவென்று தெரிகின்றது; 'இந்த இருது வருணனை அணியியலுட் காண்க'[1] என்பதனல் இதனை

1. *யா. வி. ப.* 532.

அறிகிறோம். சிந்தாமணியில் ஆறு பருவங்களையும் முத்தி யிலம்பகத்தில் இருது நுகர்வு என்னும் பகுதியில் திருத் தக்கதேவர் வருணிக்கின்றார். இப் பருவங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைச் செவ்வி நேர்ந்துழி வருணித்தலும் புலவர் இயல்பு. கம்ப ராமாயணத்திலுள்ள கார்காலப் படலம், வில்லி பாரதத்திலுள்ள வசந்த காலச் சருக்கம் என்பன இதற்கு உதாரணங்களாகும். நெடுநல் வாடை, கார் நாற்பது, கார் எட்டு முதலிய நூல்கள் பருவத்தைச் சிறப்பித்தலாற் பெயர் பெற்றமை இங்கே அறிதற் குரியது. இவ்வாறே சிறுபொழுதைச் சிறப்பித்தல் பற்றிக் காப்பிய உறுப்புக்கள் பெயர் பெறுதலைச் சிலப் பதிகாரத்திலுள்ள அந்திமாலைச் சிறப்புச் செய் காதை யாலும், பெருங்கதையில் உள்ள மாலைப் புலம்பலாலும், இவை போன்றவற்றாலும் உணரலாம்.

முன்னர்க் கூறிய ஐந்து நில வருணனையும், இப்போது கூறிய பொழுது வருணனையும் வார்த்தை யென்னும் ஒருவகை அணியின்பாற்படும். இது வீர சோழிய உரையில் உள்ள பின்வரும் பகுதியால் உணர லாகும்.[1]

> ' "காலமும் இடனும் வாலிதிற் புகழ்வார், ஆகிய தடுப்பினது வார்த்தையாகும்" என்று வார்த் தைக்கு இலக்கணம் கூறுப. காலமாவது பொழுதும் பருவமும் எனக் கொள்க. இடமாவது பாலை குறிஞ்சி நெய்தல் முல்லை மருதம் என்னும் ஐந்து நிலமுமாம்.'

காலம் பற்றிய வருணனை கால வார்த்தை யென்றும், இடம் பற்றியது இட வார்த்தையென்றும் வழங்கும்.

---

1. வீர. 157, உரை.

இரு சுடர்த் தோற்றமும் மறைவும்

இரு சுடர்த் தோற்றம் என்பது சூரிய சந்திரர்களின் உதயமாகும். பெரும்பான்மையான காப்பியங்களில் இவ்விரண்டோடு இரு சுடரின் மறைவும் புனைந்து உரைக்கப்படும். சூரியனது அத்தமனமும் சந்திரனது உதயமும் அடுத்தடுத்தே வருணிக்கப் பெறும். மாலைக் கால வருணனையில் இவ்விரண்டும் அமையும். இடத்திற்குத் தக்க குறிப்பை ஏற்றி வருணித்தல் புலவர் இயல்பு.

இதுகாறும் கூறிவந்தவை இயற்கையாக அமைந்த பொருள்களின் வருணனைகளாம். இனி, காப்பியத்துள் வரும் செய்திகளுள் இவ் வருணனை அல்லாத பிற வற்றை இன்பச் செய்திகள் என்றும் அரசியல் என்றும் பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

(1) நன்மணம் புணர்தல், பூம் பொழில் நுகர்தல், புனல் விளையாடல், தேம்பிழி மதுக்களி, சிறுவரைப் பெறுதல், புலவியிற் புலத்தல், கலவியிற் களித்தல் என்பன இன்பச் செய்திகளாம். இவற்றையன்றி மலை விளையாட்டு, உலாப் போதல் முதலிய வேறு செய்திகளும் காப்பியங்களில் வருகின்றன.

(2) முடி கவித்தல், மந்திரம், தூது, செலவு, இகல், வென்றி என்பன அரசியற் செய்திகளாம். இவற்றோடு தொடர்புடைய முறை செய்தல், நாடு காத்தல் முதலியனவும் காப்பியங்களுக்கு இன்றியமையாத செய்திகள் என்று தெரிய வருகின்றது.

இவற்றைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

இன்பச் செய்திகள்

1. **நன்மணம் புணர்தல்:** காப்பியத் தலைவனும் தலைவியும் அன்பு வயப்பட்டு இணைந்து மணம் புரிதல். இது காப்பியத்தின் திரண்ட பொருள்களுள் ஒன்றாகிய இன்பத்தின் பகுதி. எனவே காப்பியத்தின் வரலாற்றில் இந் நிகழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் பகுதி சுவை மிக்கதாக இருத்தல் வேண்டும். புலவர்கள் தம்முடைய கவித் திறத்தைக் காட்டுவதற்குரிய பகுதிகளுள் இதுவும் ஒன்று. கம்பராமாயணத்தில் கடிமணப் படலம் என்று ஒரு படலமே உண்டு.

2. **பூம்பொழில் நுகர்தல்:** மகளிரும் ஆடவரும் ஒன்றுபட்டு இன்புறும் பொழில் விளையாட்டைப் புலவர்கள் பலபடியாகப் பாராட்டுவார்கள். கம்பராமாயணத்திலுள்ள பூக் கொய் படலம் என்பது இச் செய்தியைக் கூறுவதே யாகும்.

3. **புனல் விளையாடல்:** இது மேற்கூறிய விளையாடல்களுள் ஒன்று. பரிபாடல் என்னும் சங்ககாலச் செய்யுளில் இவ்விளையாட்டு அழகாக வருணிக்கப்படுகின்றது. கம்பர் நீர் விளையாட்டுப் படலம் என்று தனியே ஒரு படலம் அமைப்பர்.

4. **களியாட்டு:** மதுவை நுகர்ந்த மகளிரும் ஆடவரும் இன்புறும் செய்தி கூறுதல். இதைக் காம பானம் என்பர்.[1] நன்மணம் புணர்ந்த மகளிரும் ஆடவரும் பொழில் நுகர்ந்தும் புனல் விளையாடியும் களியாட்டு

---

1. காம பானம், வீரபானம் என்னும் இரண்டும் காப்பியங்களில் சொல்லப் பெறுவன; **மாறன்**, ப. 77, பார்க்க.

அயர்ந்தும் இன்புறுதல் முறையாக வைக்கப்பட்டிருத்தல் அறிதற்குரியது.

கம்பர் தாம் இயற்றிய இராமாயணத்தில் பூம்பொழில் நுகர்தல் முதலிய செய்திகளைக் கூறும் வரைக் காட்சிப் படலம், பூக் கொய்படலம், நீர் விளையாட்டுப் படலம், உண்டாட்டுப் படலம் என்பவற்றைப் பால காண்டத்தில் வைத்தார். காப்பிய நாயகனாகிய இராமனது திருமணத் தைக் கூறும் வரலாறு பின்னே வருகிறது. இராமனும் சீதையும் மேலே சொன்ன வகையான விளையாடல்களில் ஈடுபட்டதாகக் கூறக் கம்பருக்கு மனம் இல்லை. கதை யின் ஓட்டமும் அதற்கு இடம் கொடுக்காது. ஆயினும் காப்பியங்களில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லும் சம்பிரதாயம் வந்துவிட்ட காலம் அது. அதனால் அயோத்தியிலிருந்து மிதிலைக்குச் செல்லும் மக்களின் விளையாடல்களாக அவற்றை அமைத்தார். கதைப் போக்குக்கும் அவற்றிற்கும் நேர் முகமான தொடர்பு ஏதும் இல்லை. தன் திருமகனுடைய திருமணத்துக்குத் தசரதன் ஆர்வத்தோடு செல்லுமிடையில் வரும் இந்த நிகழ்ச்சிகள் காப்பியகதிக்கு ஒரு வகையான மந்தத்தை உண்டாக்குகின்றன. ஆயினும் சம்பிரதாயத்தை ஒட்டிக் கம்பர் இவற்றை அமைக்கவேண்டியது இன்றியமையாத தாகிவிட்டது. இச் செய்திகளை வேறு எந்த இடத்தில் அமைத்தாலும் பொருத்தமின்றி யிருக்குமாதலின், கம்பர் இவ்விடத்தில் வைத்தார். காப்பியத்தில் இன்ன வகைச் செய்திகள் வரவேண்டும் என்ற மரபை எவ்வாறேனும் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற விருப்பத்தால் அவர் இவ்வாறு செய்தாரென்றே தோன்றுகிறது.

5. புதல்வரைப் பெறுதல் : இன்பம் துய்த்த காதலர் அதன் பயனாக நன்மக்களைப் பெறுதலைக் கூறுதல்;

இது காப்பியத்தின் கதைக்கும் தொடர்புடையது. மனை வாழ்க்கைக்கு நன்கலமாகிய மக்கட் பேற்றை இன்பத்தின் பயனாகவும், அறத்தின் கருவியாகவும் கொள்ளலாம்.

6. **கலவியிற் புலத்தல் :** அகப்பொருள் நூல்களிற் கற்புக் காலத்தில் சொல்லப்படும் ஊடல், காப்பியங்களிலும் சொல்லப்படுகின்றது. புலவி கலவியின் இன்பத்தை மிகுதிப்படுத்தலின் இதனை அகப் பொருளில் கற்பிற்குச் சிறந்த நிகழ்ச்சியாக வைத்தனர். அதனையே காப்பியக் கவிகளும் பின்பற்றி அமைப்பர்.

7. **புலவியிற் களித்தல் :** ஊடிய மகளிரைத் தலைவர் தெளித்த பின் அவ்வூடல் நீங்க இருவரும் களித்தல். ஊடலின் பின் நிகழும் கூடல் மிகச் சிறந்ததென்பர்.

அரசியற் செய்திகள்

நாட்டு வருணனையில் பொதுவாக அரசன் கோல் கோடாது அரசு புரிதலைக் கூறுதல் புலவர் வழக்கம். அங்கே கூறுவதை யன்றிக் கதைப்போக்கிலே போர் நிகழ்ச்சியைச் சொல்லும் காலத்திலும் அரசியற் செய்திகளை அமைப்பர். அவற்றுள் பின்னே வருவன அடங்கும்.

1. **முடி கவித்தல் :** தமிழ்க் காப்பியங்களில் பெரும்பான்மையான நூல்களில் அரசர்களே தலைவராக உள்ளனர். அவர்கள் முடி புனைதலைக் கதைக்கு ஏற்றபடி புலவர் அமைப்பர்.

2. **மந்திரம் :** அரசன் மந்திரிகளோடு ஆராய்தல். தசரதர் மந்திரிகளோடு ஆராய்வதை ஒரு படலத்தாலும் இராவணன் ஆராய்வதனை ஒரு படலத்தாலும் கம்பர் விரிக்கின்றார்.

3. தூது: போர் நிகழ்ச்சிக்கு முன் நடப்பது இது. அங்கதன் தூது, வீரவாகு தூது, சஞ்சயன் தூது, கண்ணன் தூது முதலியன இதன்பாற் படும்.

4. செலவு: போருக்காகப் படைகள் செல்வதை வருணித்தல்; தகடூர் யாத்திரையில் பெரும் பகுதி இவ் வகைச் செய்தியையே சொல்லுவது போலும்.

5. இகல்: போர் நிகழ்ச்சியைக் கூறுதல்; கம்ப ராமாயணம், பாரதம், கந்த புராணம் முதலியவற்றில் பல படலங்கள் இந் நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றன. யுத்த காண்டம் என்ற தனிப் பிரிவே சிலவற்றில் இருக்கிறது.

6. வென்றி: போரில் வெற்றி பெறுதலைக் கூறுதல். காப்பியத் தலைவனது வெற்றியை விரித்துக் கூறிப் பாராட்டும் பகுதி இது.

இவற்றில் தமிழ்ப் பொருளிலக்கணப் பகுதியாகிய புறத்திற் கண்ட பல செய்திகள் அமையப் பாடுவது புலவர் வழக்கம். அங்கங்கே புறப்பொருட் டுறைக்கு இலக்கியமாக உள்ள பல செய்யுட்களைக் காப்பியங்களில் காணலாம். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் உரையில் உரையாசிரியர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்த இராமாயண பாரதச் செய்யுட்களையும் தகடூர் யாத்திரைச் செய்யுட் களையும் புறத்துறைகளுக்கு உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுவதனாலும் இது வெளியாகும். நச்சினார்க்கினியர் புறத்திணையியல், 17-ஆம் சூத்திர உரையில், 'இவை தனித்து வாராது தொடர்நிலைச் செய்யுட்கண் வரும்' என்று சில புறத்துறைகளை உரைத்தனர்.

மாறனலங்கார ஆசிரியர் காப்பியத்துட் கூறப்படும் பொருளுக்கு இலக்கணம் வகுக்கையில்,

"மந்திரந்தூ தொற்றுடல் வாய்ந்த நிரைகோடல்
புந்தியுறச் சேறல் புறத்திறுத்தல்—வெந்திறல்கூர்
மிக்கவிகல் வென்றி நிலையாமை யைமிகுத்தல்
கைக்கிளைகள் கூறுங் கடன்"[1]

என்று புறத்திணைக்குரிய செய்திகள் அனைத்தையும் தனியே ஒரு பாட்டிற் குறித்தார். இதனை உரையாசிரியர் விளங்க வைக்கின்றார்;

'வாய்ந்த நிரைகோடல் என்பது முதலாகக் கைக் கிளைகள் கூறும் கடன் என்பதனால் வெட்சி முதற் பாடாண்டினை யீருகப் புறம், புறப் புறம், அகப் புறம் என்னும் மூன்று கூறுய எழுதிணையும் முறையே கூறியவாறும் காண்க'

என்பது அவர் உரை.

சுவையும் பாவமும்

"தெருங்கிய சுவையும் பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப"

என்பது மேற்காட்டிய தண்டியலங்கார சூத்திரத்தின் இறுதிப் பகுதி. 'எட்டு வகைப்பட்ட சுவையும் மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பும் இடைவிடாமல் கேட்போர் மதிக்க இவ்வகைத் தாகப் புலவரால் புனையப்படும் தன்மையை உடைத் தென்பர் ஆசிரியர்' என்பது அதன் உரை. இச் சுவை இவ் வலங்கார நூலில் தனியே சுவையணி யென்னும் தலைப்பின்கீழ் விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றது:

"உண்ணிகழ் தன்மை புறம்பொழிந் தோங்க
எண்மெய்ப் பாட்டின் இயல்வது சுவையே"

"அவைதாம்,

---

1. மாறன். 75.

வீரம் அச்சம் இழிப்பொடு வியப்பே
காமம் அவலம் உருத்திரம் நகையே''[1]

என்பன சுவையின் இலக்கணம் உணர்த்தும் சூத்திரங்கள். சுவைபற்றிய செய்திகள் முன்னரே ஆராயப்பட்டன.

இதுகாறும் ஆராய்ந்த தண்டியலங்கார இலக்கணத்திஞல் காப்பியங்களைப்பற்றி அறிந்துகொண்ட செய்திகளாவன :

1. ஒரு கதையைக் கூறவேண்டும்.
2 அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளை இலக்காகக் கொள்ளவேண்டும்.
3. பதினெட்டு வருணனைகள் அமையவேண்டும்.
4. இன்பச் செய்திகளும், புறப்பொருட் செய்திகளும் விரவி வரவேண்டும்.
5. மெய்ப்பாடுகள் வெளிப்பட வேண்டும்.

இவையே முக்கியமான இலக்கணங்களாம்.

காப்பியத்தின் யாப்பு

காப்பியங்களின் யாப்பைப்பற்றிய இலக்கணம் ஒரு சூத்திரத்தில் வருகின்றது:

''அவைதாம்,
ஒருதிறப் பாட்டினும் பலதிறப் பாட்டினும்
உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே''[2]

என்பது அது.

'மேற்கூறிய பெருங்காப்பியமும், காப்பியமும் ஒரு வகைச் செய்யுளானும், பலவகைச் செய்யுளானும், உரை விரவியும், பாடை விரவியும் வருத லுடைய' என்பதும், 'ஈண்டுச் செய்யுள் என்பது பாவும் இனமும் நோக்கியது.

1. தண்டி. சூ. 68, 69. 2. ஷை சூ. 10.

விரவியும் வரும் என்ற உம்மையான், விரவாது செய்யுளான் வருவதே சிறப்புடையதெனக் கொள்க' என்பதும் அச் சூத்திரத்தின் உரையிற் காணப்படுவன.

ஒருதிறப் பாட்டான் வந்த காப்பியங்களாவன : மணிமேகலை, பெருங்கதை என்பனவாம். பலதிறப் பாட்டான் வந்தவை சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி, கம்ப ராமாயணம் முதலியனவாம்.

உரையும் பாடையும் விரவி வந்தது சிலப்பதிகாரம். 'உரை—உரை நடை; பாடை—திசைச் சொல்'[1] என்பர் மாறனலங்கார உரையாசிரியர். வடமொழியினின்றும் வழுவிய பிராகிருத மொழிகளையும் பாஷை யென்னும் பெயரால் வழங்குதல் வடநூல் மரபு. அதனை ஒப்பத் தமிழிலே உள்ள சேரி மொழியையும் பாடையென்னும் பிரிவில் அமைத்துக்கொள்வதில் இழுக்கொன்றும் இல்லை. பிற்காலத்துப் பாரத வெண்பாவில் இடையிடையே உரை விரவி வந்துள்ளது. இவற்றை வடமொழியிற் சம்பு என்பர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் உரைபெறு கட்டுரைக்கு உரையிட்ட அடியார்க்கு நல்லார், 'காப்பியங்கட்குச் சிறுபான்மை இவ் வுறுப்புக்களும் சில வருமெனக் கொள்க'[2] என்றார். இவ் வுறுப்பென்று சுட்டியது, கட்டுரைச் செய்யுளை.

தொடர்நிலைச் செய்யுட்களைச் சேர்ந்த புராணங்கள் பெரும்பாலும் விருத்த யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளன; இதனை நினைவுகொண்ட யாப்பருங்கல விருத்தியாசிரியர் விருத்தமென்னும் பாவினப் பெயர்க் காரணம் கூறும் பொழுது, 'புராணம் முதலாகிய விருத்தம் உரைத்தலானும் விருத்தமென்பதூஉம் காரணக் குறி'[3] என்றார்.

1. மாறன். ப. 78. 79. 2. சிலப். ப. 32. 3. யா. வி. சூ. 56. உரை.

விருத்தம்-வரலாறு.[1] "கம்பர் விருத்தக் கவித்திறம்" என்று இராமாயணத்தை ஒருவர் பாராட்டுதலைக் கருதுக.

வீரசோழிய உரையாசிரியர் ஓரிடத்தில், 'இனிக் கோவைக் கலித்துறையென்றும் காப்பியக் கலித்துறை யென்றும் இரண்டாக்குவாரெனக் கொள்க'[2] என்றார். கோவைக் கலித்துறையென்றது கோவை நூல்களில் உள்ள கட்டளைக் கலித்துறையை; காப்பியக் கலித்துறை என்றது சீவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களில் பயின்று வரும் கலித்துறைச் செய்யுட்களை. காப்பியக் கலித்துறை என்னும் பிரிவு ஒன்று தனியே உண்டாதற்கு ஏதேனும் தக்க காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய கலித் துறை ஏதேனும் காப்பியத்துள் முதல்முதலாக ஆளப் பட்டிருத்தல் கூடும். அப்படியாயின் அதற்கு வேறு பெயர் அமைத்தல் இயலாதாகக் காப்பியக் கலித்துறை என்றே வழங்கினர் என்று கொள்ளுதல் தகும். இல்லை எனின், பல காப்பியங்கள் இக் கலித்துறையில் அமைந் திருந்தமையின் பெரும்பான்மைபற்றி இப் பெயர் வந்தது என்று ஊகித்தலும் இயல்புடையதே.

காப்பியக் கலித்துறையை விருத்தக் கலித்துறை என்றும் சொல்வதுண்டு. விருத்தமென்பதும் வரலாற் றைத் தழுவிய காப்பியத்தைக் குறிப்பதென்றே கொள்ளலாம். எனவே, காப்பியக் கலித்துறை விருத்தக் கலித்துறை என்ற இரண்டும் ஒரு பொருள் தொடர்கள்.

பன்னிரு பாட்டியல் கூறுவன

தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்னும் தலைப்பில் பன்னிரு பாட்டியலில் நான்கு சூத்திரங்கள் உள்ளன.

---

1. திருவிளை. மாபப்பகவை. 29. 2. வீர. ப. 165.

அதில் உள்ள வித்து, துளி, கொடி என்னும் மூன்றும் கதைத்தொடர்ச்சியாகலாம் என்பது முன்னர் ஆராயப் பட்டது. தொடர்நிலைச் செய்யுள் வெண்பா, விருத்தம், அகவல், கொச்சகக்கலி, உரையிடை யிட்ட செய்யுள் என்னும் யாப்பால் நடைபெறும். அவற்றுள் கூறப் பட்ட தலைவன் மூவகைப்படுவான். வடமொழியில் போஜராஜன் இயற்றிய சரஸ்வதீ கண்டாபரணம் என்ற நூலிலும் பிறவற்றிலும் தலைவர்களைத் தீரோ தாத்தன், தீரோத்ததன், தீரசாந்தன், தீர லலிதன் என நால்வகை ஆக்குவர்[1].

பின்னும் பன்னிரு பாட்டியல், தொடர்நிலைச் செய்யுள் தலை இடை கடை என மூவகைப்படும் என்று கூறும். அவற்றுள் தலையாய காப்பியத்திற்கு உரிய தொரு சூத்திரம்மட்டும் காணப்படுகிறது. ஏனையவை கிடைக்கவில்லை. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கனையும் கூறி, வென்றி முதலியவற்றைச் சந்தி போல அமைத்து விளக்குவன தலையாய தொடர்நிலைச் செய்யுள் ஆகும். இது தண்டியாசிரியர் கூறும் பெருங் காப்பியமேயாம். இவ் விலக்கணங்களை வரையறுக்கும் பன்னிரு பாட்டியல் சூத்திரங்கள் வருமாறு :

"வித்தெண் துளிகொடி தலைவனொடு மேவி
ஒத்த வெள்ளை விருத்தம் அகவல்
வைத்த ஒருதொடை கொச்சக உறுப்பு
நடைபெற வருவது தொடர்நிலை என்ப."[2]

"வித்தே எண்துளி விருத்தியல் கொடிஎன
ஒத்த மூவகை இறைவனொடு பொருந்தி
ஒழுகிய வெள்ளை விருத்தம் அகவல்
உரையொடு மிடைந்த பாட்டுடைக் கொச்சகம்
நடைபெற வருவது தொடர்நிலை வகையே."[3]

---

1. *History of Sanskrit Poetics*, Vol. II. p. 339, J. O. R. M. Vol. XI p. 90. 2. சூ. 347. 3 சூ. 348.

"தொடர்நிலைச் செய்யுள் பாட்டுப் பலதொடுத்துத்
தலைஇடை கடையென நுவலவும் படுமே."[1]

"அவற்றுள்,
தலையெனப் படுபவை மலைவின் றாகி
அறம்பொருள் இன்பம் வீடென இவற்றின்
திறந்தெரி மரபின் நீங்கா தாகி
வென்றிகோள் இருக்கை என்றிவை அனைத்தும்
சந்தி யாகத் தந்துநிலை பெறுமே."[2]

இவற்றில் உள்ள இலக்கணங்களிலும் தண்டியலங்காரத்தில் கூறப்பட்டவற்றிலும் இரண்டு செய்திகள் ஒத்திருக்கின்றன. அவை அறம் முதலிய நான்கும் கூறுதல் தலை என்பதும், சந்தியாகத் தொடரும் என்பதும் ஆகும். பிற புதிய செய்திகளாம்.

மாறனலங்காரம் கூறுவன

மாறனலங்காரத்திற் காணப்படும் காப்பிய இலக்கணங்கள் பெரும்பாலும் தண்டியலங்காரத்தைப் பின்பற்றியனவாகவே உள்ளன.[3]

---

1. சூ. 349. 2. சூ 351.

3. " வைத்த பெருங்காப் பியநிலையும் வாழ்த்தியல்பார்
மெய்த்த அவையடக்கம் விறுசால்—முத்திதரும்
தெய்வ வணக்கமுடன் செய்பொருளும் முன்வரவாங்கு
எய்த உரைப்பதுதான் ஏய்ந்து."

" தப்பிலா நாற்பொருளும் சாற்றுவதாய்த் தாரணிமேல்
ஒப்பிலா தான்சரிதை உட்கொண்ட—செப்பமுற
நன்மணம்இல் வாழ்க்கை நலம்புதல்வர்ப் பேறுபசும்
பொன்மகுடம் வைத்தின் புறல்."

" அலையாழி மேன்மை அருட்புயலின் செய்கை
மலையாறு நாடூரின் வண்மை—தொலையா
இருசுடரின் தோற்றம் இருதுவளம் பானம்
பொருபுனல்புக் காடல் பொழில்.

" மந்திரம்தூ தொற்றுடல் வாய்ந்த நிரைகோடல்
புந்தியுறச் சேறல் புறத்திறுத்தல்—வெந்திறல்கூர்
மிக்கஇகல் வென்றி நிலையாமை மைமிகுத்தல்
கைக்கிளைகள் கூறும் கடன்."

" படலம் இலம்பம் பரிச்சேதம் காண்டம்
தொடர்தொடர்பிற் பாடையுரை தோய்ந்தும் திடமுறச்சொல்
மூன்றுட் கொளலாம் முறையிற் சுவைவிறல்கூர்ந்
தான்றவர்மெய்ப் பான்புகல்வ தாம்."

—மாறன் அலங்காரம், 72—76.

அதில் மேற்கோளாக வரும் செய்யுள் ஒன்றால் காப்பியம் இயற்றுவதன் அருமையை உணரலாம். அது வருமாறு :

"முற்ற உணர்த்து முதுகாப் பியம்புணர்ப்பான்
உற்றவர்தங் கண்போன் றுறங்காவாம்—இற்பிரிந்தால்
நல்லியலார் வந்தனைசெய் நாவீறன் மால்வரைமேல்
மெல்லியலார் இன்ப விழி."[1]

'இ - ள். நெஞ்சமே, நன்புலவர் அஞ்சலி செய்யும் நாவீறுடைய பிரான் வண் குருகூரினிடத்து மெல்லிய சாயலையுடையார் இன்ப விழியானது, இனி நாம் இவரை இல்லின்கண் வைத்துப் பிரிவோமாகில், அறம் முதலிய நாற்பொருளும் மலைகடல் நாடு முதலிய பதினெட்டு வருணனையும் ஒழிந்தனவும் குறைவின்றி உணர்த்தப்படுவனவாகும் பெருங்காப்பியம் பாடுதற்கு உட்கொண்ட புலவர் கண்போலத் துயிலொழிந்ததோடும் துன்ப விழியாம் என்றவாறு.'

இதனால் காப்பியம் செய்யும் கவிஞர் பல கால் சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தம் நூலை அமைப்பரென்பது புலனாகின்றது.

வச்சணந்தி மாலையில் கண்டவை

வச்சணந்தி மாலையிற் கண்ட காப்பிய இலக்கணங்களும் தண்டியலங்காரத்தை அடியொற்றியனவாகவே உள்ளன. புராணத்தைப்பற்றிய செய்தி ஒன்றையும்

---

1. மாறன். உதாரணம் 191.

உடன் கூறுவர் அதன் ஆசிரியர். புராணத்தில் குலவரவு கூறப்படல் வேண்டுமென்பதே அது.[1]

நவநீதப் பாட்டியல் வகுப்பன

நவநீதப் பாட்டியல் நான்கு கலித்துறைகளில்[2] பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது:

---

1. "புகரில் வணக்கம் பொருப்பறமே ஆதி
பகர்தல் கடல்கோள் பருவம்—நிகரில்
தலைவனைக் கூறல் தபனன் இந்து தோற்றம்
சிலைமணந்தோர் போரின் செயல்."

"செயலார் முடிசூடல் சிர்ப்புதல்வர்ப் பேறு
டயலார் பொழில்புனல்புக் காடல்—இயலுமூண்
மந்திரந்தூ தாடல் வருமிகல் விக்கிரமம்
சந்துசெல வும்பிறவும் சார்ந்து."

"சார்சுவையே பாவம் விளக்கி இனத்தொடுபாக்
கூருரையே பாடையே கொண்டிலம்பம்—நேர்சருக்கம்
நீப்பில் பரிச்சேதம் நேர்ந்துவரு மேற்பெருங்
காப்பியமாம் என்று கருது."

"கருதுசில குன்றினும்அக் காப்பியமாம் என்பர்
பொரிதறமே ஆதி பிழைத்து—வருவதுதான்
காப்பியம் ஆகும் குலவரவு காரிகை
யாப்பிற் புராணமே யாம்."

—சூ. 40—43.

2. "முன்னம் வணக்கம் அறமுதல் நான்கின் திறமுரைத்தல்
தன்னிக ரில்லாத் தலைவனைக் கூறல் தசாங்கங்களை
வன்னித்தல் வாய்ந்த பருவம் இருசுடர்த் தோற்றங்கடாம்
இன்னன் கூறல் பெருங்காப் பியத்துக் கிலக்கணமே."

"பொன்முடி சூடல் பொழில்விளை யாடல் புனலாடுதல்
நன்மணம் செய்தல் நறவூண் களிப்புக் கலவிதுனி
மன்னும் புதல்வர்ப் பெறுதல்நன் மந்திரம் தூதுசெல்லல்
இன்னிகல் வென்றி வகைசந்தி கூறல்இக் காப்பியமே."

"விருப்பக் தருஞ்சுவை பாவ விகற்பம் மிகுபாக்களால்
உரைத்த இனத்தால் உரையோ டுடன்பட மெல்லவந்து
சருக்கம் இலம்பக மாம்பரிச் சேதம்என் னும்பெயரே
தெரித்து வருவது செப்பிய காவியம் தேமொழியே."

"நெறியறிந் தவ்வா றியற்றிய வாறு நிலைநிற்றலும்
பெறும்பெயர் என்பது பேசும் அறமுதல் நான்கினுந்தாம்
குறைய வரினும்முன் கூறிய காவியம் கோகனகச்
செறிமலர் அல்லிப் பொகுட்டினில் வாழும் திருந்திழையே."

—நவநீதப் பாட்டியல். 62—65.

அவை தண்டியலங்காரத்தில் கூறியவற்றையே பின்பற்றியவை. வருணனைகளைப்பற்றிச் சொல்கையில் தசாங்கங்களை வருணிக்க வேண்டும் என்று அந் நூலாசிரியர் கூறுவர்.

அதன் உரையில் ஓரிடத்தில், 'அற முதல் நான்கும் குறைவுபட்டு வரினும் அது சிறு காப்பியம் என்று பேசப் படும்' என்று வருகிறது. அதனால் பெருங் காப்பியமல்லாத காப்பியத்துக்குச் சிறு காப்பியம் என்ற பெயர் வழங்குவதுண்டென்று தெரிய வருகிறது. மற்றோரிடத்தில் பாட்டுடைத் தலைவன், 'ஒரு நகருக்கு ஒரு தலைவன் சோம சூரியர் மரபில் க்ஷத்திரியனாகவும் நீதி தவறாதவனாகவும் இருப்பானாக' அமைவதைச் சொல்கிறார் அவ்வுரைகாரர்.

சிதம்பரப் பாட்டியலில் உள்ளவை

சிதம்பரப் பாட்டியலில் காப்பியத்தின் இலக்கணம் சுருக்கமாகவே சொல்லப் பெறுகிறது. அதுவும் தண்டியாசிரியரைத் தழுவியே அமைந்துள்ளது. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களில் ஒன்றும் சிலவும் குறைந்து வருபவை காப்பியமென்றும், புராணமும் அத்தகைய .தென்றும் அந் நூலாசிரியர் வகுப்பர்.[1]

---

1. "பாடுநெறி வணக்கம்வாழ்த் தொன்று நாலாய்ப்
பகர்பொருண்முன் வர இறைவன் வெற்பு வேலை
நாடுநகர் பொருள்பருவம் இருசுடர்பெண் வேட்டல்
மண்ணன்முடி பொழில்புனலா டல்கள் ளுண்டல்
கூடுமகிழ் வூடல்துனி புதல்வர்ப் பேறு
கூறிடுமந் திரந்தூது செலல்போர் வென்றி
நீடுசந்தித் தொடர்ச்சிசுவை பாவம் தோன்ற
நிகழ்த்தியம்பன் முதற்பெருங்காப் பியத்துக் கம்மா."
"அறையுமிதிற் சிலகுறைபா டெனினுங் குன்று
தறம்பொருளின் பம்வீட்டிற் குறைபா டாகப்
பெறுவதுகாப் பியமாகும், புராண மாகும்."
—சூ. 41—42.

காப்பியமும் இலக்கண வரம்பும்

காப்பியமாகிய அகலக் கவி செய்வார் தமிழ் மரபை நினைந்து கவி இயற்றினும், பொருள் போன வழியே சொல் போக வேண்டுமாதலின் அவர் சில இடத்துப் பழைய இலக்கணங்களையும் கடந்து செல்ல நேரும். அப்பொழுது அவர் வழங்கிய வழக்கே இலக்கிய மாதலின் அதில் காணப்பட்ட அமைப்பே இலக்கண மாகிவிடும். இலக்கண நூல்களில் எல்லா இலக்கணங் களையும் வரையறுத்தல் சாத்தியம் அன்று. காலந் தோறும் கவிஞருடைய கருத்துக்கள் வேறுபடுவதால் இலக்கியமும் வேறுபடும். அதற்கேற்ப இலக்கணமும் வேறுபடும்; விரிவும் அடையும்.

கவிஞர் இலக்கிய வாயிலாகப் புலப்படுத்துவன வற்றைச் செய்யுள் வழக்கு, சான்றோர் மரபு, கவிஸமய மெனப் பலவாறாக வழங்குவர்.

பெருங் கவிஞர் காப்பியத்தில் ஒரு சொல்லைச் சிதைத்து வழங்கினும், ஒரு சொல்லுக்கு நிகண்டிலே காணப்படாத பொருளை அமைத்துக் கவி இயற்றினும், ஒரு வழக்கத்தை மாற்றி உரைப்பினும் அவை யாவரும் உடம்படுவதற் குரியன ஆகிவிடும். 'வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்' அல்லவா? யாப்பருங்கல விருத்தி யாசிரியர்,

> "மிக்கும் குறைந்தும் வரினும் ஒருபுடை
> ஒப்புமை நோக்கி ஒழிந்தவும் கொளலே"[1]

என்னும் சூத்திர உரையில், 'இக்கவியுள் ஐஞ்சீரடியும் வந் தனவெனக் கொள்க. "கலியொடு வெண்பா அகவல் கூறிய, அளவடி தன்னால் நடக்குமன் அவையே"[2] என்ற சூத்திரத்தில் அவையென்ற விதப்பினாலும், இச் சூத்திரத்தாலும் இவற்றையும் குற்றம் இல்லை என்று

1. யா. வி. ப. 93. 2. யா. வி. ப. 27.

கொண்டு வழங்குப, புராண கவிஞரால் சொல்லப்பட்டன வாகலின்"[1] என்றும், 'பிறவும் புராண கவிஞரால் பாடப் பட்டு மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவற்றை இவ் விலக்கணத்தான் ஒரு புடை ஒப்புமை நோக்கிப் பெயரிட்டு வழங்கப்படும்'[2] என்றும் கூறும் பகுதிகள் அகலக் கவியாகிய புராணங்களை இயற்றும் ஆசிரியர்கள் இலக்கண வரம்பு கடந்தும் செல்வரென்பதை உணர்த்து கின்றன. 'கம்பர் போன வழி' என்று கம்பரைப்பற்றிக் கூறும் பழமொழியும் இங்கே கருதற்குரியது.

வீரசோழியம் அலங்காரப் படலத்தின் 4-ஆம் கலித் துறை உரையில் உரையாசிரியர், 'குண்டலகேசியும் உதயணன் கதையும் முதலாக உடையவற்றில் தெரியாத சொல்லும் பொருளும் வந்தன வெனின், அகலக்கவி செய்வானுக்கு அப்படி யல்லது ஆகாதென்பது' என்று எழுதுகிறார்; அதனால் காப்பியக் கவிஞர் பிறர் அறியாத சொல்லும் பொருளும் அமைத்தற்கு உரிமை பூண்டவர் என்ற உண்மை புலப்படுகின்றது. அச் சொல்லும் பொருளும் கவிஞனுற் புதியனவாக மேற்கொள்ளப் படுவன ஆதலும் கூடும். வட நூலார் காப்பியத்தைப் பண்டை இதிஹாஸங்களின் வழியே வந்தன வென்றும், உத்பாத்தியம் என்றும் இரண்டு வகையாக்குவர். அவற்றுள் உத்பாத்தியம் என்பது கவிஞனுற் படைத்துக் கொண்ட கதையை உடையதாகும்.

காப்பியம் இயற்றுவார் சொல்லையும் படைத்து வழங்குவது உண்டு. ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய தக்க யாகப் பரணிக்கு உரை வகுத்த பெரியார் ஓரிடத்தில்,

---

1. யா. வி. ப. 347. 2. ஷெ ப. 349.

> 'உலகக் கவிப்பு என்னும் பெயர் சக்கரவர்த்திகள் தாம் படைத்த திரி சொல்லென உணர்க. பண்டு நம்பிகாளியார் கடற்குப் பெயர் மழுவென்று இட்டு, எறிதலும் கூர்த்தலும் திரைத்தலும் உடைய தென்றார்; அதுபோலும் இதுவென்க'[1]

என்று கூறினர். இங்கே ஒரு கவிஞர் ஒரு புதுச் சொற் படைத்தமைக்கு மற்றொரு கவிஞர் படைத்த படைப்பை அவர் உதாரணம் காட்டுகிறார். இவை இரண்டும் நமக்கு உதாரணங்கள் ஆகின்றன. இப் புதிய படைப்புச் சொற் களைப்பற்றி வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் கூறும் பின்வரும் கருத்து இங்கே அறிதற்குரியது :

> 'ஆகவே, நிகண்டேறி இலக்கியங்களிலும் பயின்று வருஞ் சொற்கள் தவறுடையனவென்பது, பின்னர் நிகழும் ஆராய்ச்சிகளிற் புலப்பட்டாலும் அவற் றைத் திருத்தப் புகுதல் ஒருநாளும் ஓராற்றானும் சாலாது. பிழை பிழையாகவேதான் இருத்தல் வேண்டும். மாற்றுதல் பாஷையின் வரலாற்றிற்குத் தீங்கு பயக்கும். இப்படிப் பிழை போன இடங்கள் ஆங்கிலம் முதலிய பிற பாஷைகளில் எத்துணையோ உள.'[2]

சொற் பொருளை மாற்றி வழங்கும் அதிகாரமும் காப் பியக் கவிஞருக்கு உண்டு. தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரி யர், 'புண்டரீகம் என்பது செந்தாமரைக்குப் பெயர்; புண்டரீகாட்ச னென்ப; இது செந்தாமரைக்குப் பெயரன்றாயின் தந்திரவுத்தியாலும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாலும் உணர்க' என்று ஓரிடத்தில் உரைத்தனர்.[3] வடமொழி நிகண்டு புண்டரீகம் என்பது வெண்டாமரைக்

---

1. *தாழிசை*, 213, உரை. 2. *தமிழ் மொழியின் வரலாறு*, ப. 83.
3. *தக்க*. 22, உரை.

குப் பெயரென்று கூறுகிறது. ஆயினும் செந்தாமரைக்கும் அது வருகின்றது. எனவே ஒரு செய்யுளின் பொருளைத் துணிதற்கு நிகண்டைக் காட்டிலும் தொடர்நிலைச் செய்யுளே தக்க கருவி யென்பது அவ் வுரையாசிரியர் கொள்கையென்று அறியலாகும்.

சொல்லின் உருவ அமைப்பில் மாறுபாடு காப்பியங் களில் உளவேல் அவற்றைப் பழைய முறையில் அமைந்ததன்று என்று விலக்குதல் பிழை. அத்தகையன கோடற்கு உரியனவே. காப்பியங்களில் மானுடன் என்பது மானிடன் என்றும், குரிசில் என்பது குருசில் என்றும், பரிதி என்பது பருதி என்றும் வருதலை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.[1] கவியுலகாட்சியை நடத்தும் கவியரசர் சென்ற நெறியே நம் நெறி. அவர் கண்டதே வழக்கு.

"தானே உலகாள்வான் தான்கண்ட தேவழக்காம்
ஆனல்மற் றுரதனை அன்றென்பார்"[2]

என்று காரைக்காலம்மையார் கூறுவதை நாமும் கூறி அமைதல் வேண்டும்.

---

1. 'மானுஷன் என்பது தமிழில் மானிடன் என்று உபயோகப்பட்டு வந்திருக்கிறது. திருவாசகத்தில் நீத்தல் விண்ணப்பத்தில், "மழைதரு கண்டன் குணமிலி மானிடன் தேய்மதியன்" என்ற அடியில் மானிடன் என்றே சிலேடையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல நூற்றுண்டுகட்கு முன்னர் யமகத்தில் சில புலவர்கள் மானிடன் என்ற வார்த்தையை உப யோகித்திருக்கிறுர்கள். அதனை எப்படித் திருத்த முடியும்? தமிழிலும் வடிவம் மாறிச் சொற்கள் வந்திருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் திருமகள் கூத்துக்குப் பாவைக்கூத்து என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. பின்னர், பாவை என்பதைப் பரவை என்று நிச்சயித்து அதனை எதுகையில் அமைத்துப் பிற்காலத்தார் பாடிவிட்டார்கள். அவ்வாறு பாடியவர்கள் பெரியோராகையால் அதை நாம் திருத்த முற்படாமல் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான் முறை. கொடை—குடை என்றும், எடை - இடை என்றும் செய்யுட்களிற் சிலேடையில் அமைக்கப் பட்டு வழங்கி வந்திருக்கின்றன.—டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர்: **சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்**, ப. 177, 178.
2. கைலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி.

'டாகினிகள் எனத் தமிழில் மொழி முதலாகா, அவ்வெழுத்திடுதற்குக் காரணம், சந்தியிசை வஞ்சி என்பாரும், சருவஞ்ஞ கவி என்பாரும்...உளர்'[1] என்ற தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் கூற்றும், அந்நூற் பதிப்பாசிரியராகிய ஸ்ரீமத் ஐயரவர்கள், 'சருவஞ்ஞ கவி: இது குறிப்புச் சொல்; எம்முறையினும் பாடும் வன்மை உடையரென்றபடி; பெரிய கவிகள் விதிகளையும் கடந்து இலக்கியம் அமைப்பார்கள்; "இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின்" என்பதனால் அத்தகைய கவிகளுடைய இலக்கிய அமைதியே இலக்கணமாம் என்பது பெறப்படும். கம்பர் முதலிய மகாகவிகளிடத்து இத் தகைய இயல்பைக் காணலாம். "நாராயணனை நாராயணனென் றேகம்பன் ஓராமற் சொன்ன உறுதியால்" என்ற காளமேகத்தின் பாட்டும் இதனை வலியுறுத்தும்'[2] என்று எழுதியுள்ளனவும் இங்கே பயன் படுவனவாகும்.

1. *தாழிசை*. 433, உரை.
2. *தக்கயாகப் பரணி*, ப. 317.

5

காப்பிய அலங்காரங்கள்

அலங்கார வகை

காப்பியங்களில் அமையும் அலங்காரங்கள் குண அலங்காரங்கள், பொருள் அலங்காரங்கள், சொல் அலங்காரங்கள் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள் குண அலங்காரங்களைப் பொது அணிகளென்றும் கூறுவர். வடமொழி நூல்களில் இப் பகுப்பு அமைந்துள்ள முறையைப் பின்பற்றி வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம், குவலயானந்தம் என்னும் நூல்கள் இலக்கணங்கள் வகுக்கின்றன.

நெறி

குண அலங்காரங்களின் தொகுதியை நெறி அல்லது மார்க்கம் என்பர். தண்டியாசிரியர் செய்யுள் நெறி இரண்டென்பர். அவை வைதருப்பம், கவுடம் என்பன. இந் நெறியை ரீதி என்று வாமனகாரிகை முதலிய வட நூல்கள் கூறும். ரீதியைக் காப்பியங்களுக்கு உயிராகக் கொண்டு[1] அதற்குத் தலைமை கூறுவர் வாமனாசாரியர்.

---

1. வாமனர் : *காவ்யாலங்கார சூத்திரம்*, 3. I. 12.

நெறி என்பது, சொல்லும் பொருளும் நோக்கிய தொரு வரையறை. அது செய்யுள் நடையென்று இக் காலத்தார் குறிப்பது போன்றது. வீரசோழியமும் தண்டி யலங்காரமும் வைதருப்பம், கவுடம் என்னும் இரண்டை உரைத்து, வைதருப்பத்தையே சிறந்ததாகக் கருதின. அதற்குரிய குணங்கள் பத்து.

"மெய்பெறு மரபின் விரித்தசெய் யுட்கு
வைதருப் பம்மே கௌடம் என்றாங்கு
எய்திய நெறிதாம் இருவகைப் படுமே"[1]

என்பது தண்டியலங்கார சூத்திரம்.

மாறனலங்காரத்தார் மூன்று நெறி கொண்டனர். அவை வைதருப்பம், கவுடம், பாஞ்சாலம் என்பன. ரீதிக்குத் தலைமை கூறும் வாமனரும் இம் மூன்றைக் கூறினர். வாமனருடைய காலம் எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற் பகுதியாகும்.[2] மாறனலங்கார ஆசிரியர் 16-ஆம் நூற் றாண்டினர். ஆதலின், வாமனர் நூலைப் பின்பற்றியே மாறனலங்கார நூலாசிரியர் நெறி மூன்று வகுத்தனர் என்று கொள்ளலாம்.

தமிழ்விடு தூது என்னும் பிரபந்தத்தின் ஆசிரியர் நெறி நான்கு என்றனர்;

"நல்ல நெறி, நாலே விதையா"[3]

என்று அவர் கூறுவர். 9-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந் திருந்த ருத்திரடர் என்ற ஆசிரியர்[4] இயற்றிய வடமொழி அணியிலக்கணத்தில் வைதர்ப்பி, கௌடி, பாஞ்சாலி,

1. சூ. 18.
2. *Some aspects of Literary Criticism in Sanskrit*, P. 29.
3. *கண்ணிகள்*, 64–65.
4. *Some aspects of Literary Criticism in Sanskrit*, P. 32.

லாடீயம் என்னும் நான்கு நெறிகள் கூறப்படும். அக்கினி புராணத்திலும் இந் நான்கு நெறிகளும் காணப்படும். போஜன் இயற்றிய ஸரஸ்வதீ கண்டாபரணத்தில் மேற் கூறிய நான்கோடு மாகதி, அவந்திகா என்ற இரண்டும் சேர்த்து ஆறாகக் கூறப்படுகின்றன.

வாமனர், இந் நெறிகளுக்கு அங்கமாக இருப்பவை குண அணிகள் என்றும், அவைகளில் ஒவ்வொன்றும் சொல்லின் குணம், பொருளின் குணம் என இரு வகை ஆகும் என்றும் கூறுவர்.

நெறிகளைப்பற்றிக் கூறவந்த மாறனலங்கார நூலாசிரியர், அவை ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வழங்கும் முறைபற்றிப் பெயர் பூண்டன என்பர்.

"மன்னியபேர் யாப்பிற்கு வைதருப்பம் வான்கவுடம்
பன்னியபாஞ் சாலம் எனப்பகுத்து—மின்னிடையாய்
நன்னூன் முழுதுணர்ந்தோர் நாட்டகத்து நாட்டலுறீஇ
முன்னூலுட் கண்டநெறி மூன்று."[1]

நெறியைப் பாகம் என்ற சொல்லாலும் உரையாசிரியர் குறிப்பர். மெல்லென்ற விழுமிய இனிய மொழியும் மெல்லென்ற விழுமிய இனிய அறம் முதலிய நாற்பொருளும் பொருந்துவன வைதருப்ப பாகம் என்றும், விழுமிய சொற் கடினமும் பொருட் கடினமும் தோய்ந்து அரிய நடைத்தாய்ப் புலவனுற் கூறப்படுவது கவுட பாகம் என்றும், மென்மையும் கடினமுமாகிய வைதருப்ப கவுடங்களோடு கூடாதே இடைநிலைப்பட்டனவாம் இனிய சொல்லானும் பொருளானும் தடையின்றி நடைபெற்று ஒழுகுவது பாஞ்சாலம் என்றும் கூறுவர்.

1. மாறன். 77.

அவ்வந் நெறியாலே பாடும் கவிகளுக்கு அந் நெறியினாலே பெயர் வழங்கும்.[1] ஒட்டக்கூத்தர் கவுடப் புலவர் என்று கூறப்படுதல் இங்கே நினைத்தற்குரியது.

நெறிகள் தொகைநிலைத் தொடரை (சமாஸபதங்கள்) அநுசரித்து அமைவன என்றும், கவுட நெறியில் அதிகமான தொகைநிலைத் தொடர்கள் பயின்று வரும் என்றும் வடமொழியில் ருத்திரடர் கூறினர்.

வைதருப்ப நெறியே யாவராலும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளுதற்குரியது. தண்டியாசிரியரும் அதற்குரிய பத்துக் குணங்களையே விரித்துரைத்தார்.

பாகங்கள்[2]

மாறனலங்கார உரையாசிரியர் நெறியைப் பாகம் என்றும் குறித்தனர். பொருளின்பத்தைச் சொற்களின் அமைப்பினால் வெளியிடும் நெறியையே பாகம் என்பர். வட நூலாசிரியர்களிற் சிலர் சொற்பாகம், பொருட் பாகம் என இரண்டாக்குவர். சொற்களை மாற்றி வேறு அமைக்க முடியாத நிலையிலே அமையும் நடையைப் பாகமென்பர் சிலர். நெறி, சொற்பொருளணி, சுவை, யுக்தி முதலியன யாவும் அமைந்து உண்டாகும் அமைப்பே பாகம் என்பர் வேறு சிலர். ரஸத்தை உண்டாக்குவதற்கு உபகாரப்படுவது என்பர் ஒரு சாரார்.

பாகம் என்பதற்குக் கனிவு, பழுத்தல என்னும் பொருள் கூறலாம். கவி, தான் கருதிய பொருள் பழுத்துப் படிப்போர் உணர்ந்து இனிது நுகரும்படி அமைய

---

1. மாறன். 78, 79.
2. *History of Sanskrit Poetics*, Vol. II. 500.

வேண்டும். அவ்வமைப்பே பாகமாகும். இதனைப் பொருள் கொள்ளும் முறையின் இனமாகக் கூறலாம்.

பழச்சுவை முதிருங்கால் அம் முதிர்ச்சியைப் பாகம் என்பர் வடநூலார். ஆதலால் செய்யுட் பாகத்திற்கும் பழங்களின் பெயர்களை அமைத்தனர். பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் திராக்ஷாபாகத்தையும் நாளிகேர பாகத்தை தையும் எடுத்துரைக்கின்றனர். திராக்ஷா பாகம், எளிதிற் பொருள் புலப்பட்டு இன்பம் பயப்பது. நாளிகேர பாகம், சிறிது கூர்ந்து உணரின் இன்பம் பயப்பது. வித்தியா நாதர், போஜன் என்பார் இவ் விரண்டையும் உரைத்த னர். ரத்தினேசுவரர் என்னும் உரையாசிரியர் ஸஹகார பாகம், வார்த்தாக பாகம், நீலகபித்த பாகம் என்ப வற்றை உணர்த்துகின்றார். இவை முறையே மாங்கனி, கத்தரிக்காய், கருவிளங்கனி என்பவற்றை உணர்த்தும். மாங்கனிப் பாகம் தலையாயது; கருவிளங்கனி இடையா யது; கத்தரிக்காய்ப் பாகம் கடையாயது. ராஜசேகர மகா கவி தம்முடைய காவ்யமீமாம்ஸையில்[1] ஒன்பது பாகங் களைச் சொல்லுகின்றார். அவை (1) ம்ருத்வீகா பாகம் (முந்திரிக்கனி), (2) ஸஹகாரபாகம் (மாங்கனி), (3) நாளி கேரபாகம் (தேங்காய்), (4) பதர பாகம் (இலந்தைக்கனி), (5) திந்திருணீ பாகம் (புளியம் பழம்), (6) த்ரபுஸ பாகம் (வெள்ளரி), (7) பிசுமந்த பாகம் (வேம்பு), (8) வார்த்தாக பாகம் (கத்தரி), (9) க்ரமுகபாகம் (கமுகு) என்பனவாம்.

கவிச் சுவையைப் பழச் சுவைக்கு ஒப்பிடுதல் தமிழ் மொழிக்குப் புதிதன்று. கடைச்சங்க காலத்துக் கவிஞர் ஒருவர் இனிய பாக்களை இயற்றினமையின் அவரை,

---

1. *Kavya Mimamsa:* Gaekwar Oriental Series No. I, 3rd edn. P. 181.

"அக்காரக் கனி நச்சுமனர்" என்னும் பெயரால் வழங்கலாயினர். நச்சுமனர் என்பது அவர் இயற்பெயர். அவர் பெயர் அங்ஙனம் அமையினும், அவர் இயற்றிய கவிகள் இனியனவாக இருந்தன. ஒட்டு மாங்கனியைப் போல அவற்றை நுகர்ந்தவர்கள், 'அக்காரக் கனி நச்சுமனர்' என்று அவரை வழங்கலாயினர். அக்காரம் என்றது ஸஹகாரமென்பதன் திரிபாகும். வடநூலார் ஸஹ்காரம் செய்யுட் பாகத்திற் சிறந்ததென்று கூறுவர்.

கம்பரும்,

"காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்"[1]

என்று கவிதைகளைக் கனிகளாக உருவகம் செய்தார்.

"முறுக்கும் பாகம் பாக முறுந்தமிழ்
பாடுங் கடன்பணியே"[2]

என்று சிவஞான முனிவரும்,

"பாகத்தி னுற்கவிதை"

என்று தாயுமானுரும் பாகம் என்ற சொல்லையே வழங்கினர்.

செய்யுட் குணமாகிய செறிவுகுறித்துக் கூறும் தண்டியலங்கார உரையாசிரியர், 'மாங்கனியும் தீம்பாலும் வருக்கைச் சுளையும் சருக்கரையும் தம்முள் வேறுபட்ட சுவையவெனினும் கூறுவது மதுரம் ஒன்றன்றே? அது போல எழுத்துச் செறிவும், சொற்செறிவும், பொருட்செறிவும் செறிவு என்றே சொல்வதல்லது, பிறிதொரு வகை பேசிற் பெருகிய அகல முடைத்தாமெனக் கொள்க"[3]

---

1. கம்பராமாயணம், நாட்டுப் படலம், 51.
2. கம்பரந்தாதி, 93.
3. தண்டி. 26, உரை.

என்றார். இங்கே செய்யுள் முதலியவற்றின் செறிவைப் பழச்சுவையோடு உவமித்தல் காண்க.

மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தேவாரம் பாடிய மூவர் செய்யுட்களையும் முக்கனியோடு உவமிப்பர்.

> "வருக்கை ஒண்கனி வாழையந் தீங்கனி
> தருக்கை உற்றுத் தழைசுவை மாங்கனி
> பெருக்கு கானகம் எங்கும் பிறங்குவ
> உருக்கு மூவர் உரைத்தமிழ் மானவே."[1]
> "அவையகம் வியக்கமுப் புலவருள் முக்கனி
> அருந்தமிழ்ச் சுவை."[2]

இவ்வாறு பழச்சுவைகளாற் பாகத்தின் பெயர் அமையினும் இனிமை தரும் பிறவற்றையும் இவற்றோடு கூட்டி உரைப்பதும் உண்டு. அவ் வகையில் தமிழ்விடு தூதுடையார்பால் (க்ஷீர பாகம்), முந்திரிகை (திராக்ஷா பாகம்), வாழைக் கனி (கதலீ பாகம்), கரும்பு (இக்ஷு பாகம்), நாளிகேரம் (நாளிகேர பாகம்) என ஐந்தையும் அவற்றின் பின் அமுதத்தையும் கூறுவர்.

> "வளர்ந்தனைபால் முந்திரிகை வாழைக் கனியாய்க்
> கிளர்ந்தகரும் பாய்நாளி கேரத்—திளங்கனியாய்த்
> தித்திக்குந் தெள்ளமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான
> முத்திக் கனியேஎன் முத்தமிழே."[3]

இதிற் கூறப்பட்டவை ஒன்றனைக் காட்டிலும் ஒன்று கடினமாக அமைந்தது காண்க.

> "... ... ... சரித்திரமாம்
> கருப்பஞ் சாறு பொழிமதுரக் கனிவாய்"[4]

---

1. தணிகைப் புராணம், நைமிசப் படலம், 4.
2. சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ், சிறுதேர், 9.
3. கண்ணிகள், 68—69.
4. சேக்கிழார் பிள்ளைத். முத்தப். 1.

என்பதில் இக்ஷுபாகம் குறிக்கப்படுகின்றது. மதுர முடைய பொருள் யாவும் ஒருங்கு வைத்துச் செய்யுட் சுவைக்கு உவமை கூறும் பின்வரும் செய்யுள் இங்கே கருதற்குரியது.

"பிதிருந் தரமற இன்பால் அளவிப் பிழிசுவை மதுவிரவிப்
பிறங்கிய புல்ல கண்டநி றீஇச்சுவை பெறுங்கண் டுங்கூட்டி
எதிரும் பொருளியல் பலாக்கனி மாங்கனி இவைவா ழைக்
கனிமுன்
இயையும் முழுக்கனி முந்திரி கைக்கனி இவ்விர தமும்நாட்டி
அதிருங் கடலமிர் தமுமு ளுறுத்தி அவாங்குழல் வீணையிசை
அத்தனை யும்புக வைத்துச் சிவமணம் அகலா தேகமழ
முதிரும் அருட்கவி பாடிய புலவன்"

என்று மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சேக்கிழார் கவியைப் பாராட்டுகின்றார். இதன்கண் வடநூலார் கூறும் மாங்கனி, முந்திரிகைக் கனி என்பவையும், தமிழ் விடு தூதிற் குறிக்கப்படும் பால், வாழை, அமுது என்பவையும், அவையல்லாத வேறு பிறவும் சொல்லப் பட்டன. இனிய பொருள் யாவும் கவிச் சுவைக்கு உவமையாக்கும் மரபுபற்றி இங்ஙனம் அமைத்தனர்.

வீரசோழியத்துள் அகப்பொருளுக்கு உறுப்பாக வரும் சட்டகம் முதலாகிய இருபத்தேழனுள்[1] ஒன்றாகிய பொருள்கோள் என்பதை விரித்துக் கூறும் உரை யாசிரியர் அது ஏழு வகைப்படும் என்பர்.[2] அவை முறையே வள்ளி, வாழை, கரும்பு, பலா, அசோகு, விற்பூட்டு, புனலாறு என்பன. இப் பெயர்களுள் செய்யுட் பாகங்களுக்குரிய பெயர்கள் சில வந்துள்ளன. இப் பொருள்கோள்கள் நூலுட் பொருள் சிறக்கும்

1. **வீரசோழியம்,** பொருட்படலம், 4. 5, 6.
2. ஷ ப. 99.

ஆற்றை வகுப்பன. முற்பகுதியில் பொருள் சிறப்பது வள்ளி எனவும், ஈற்றில் பொருள் சிறப்பது வாழை யெனவும், இடையில் பொருள் சிறப்பது கரும்பெனவும் முதலும் இடையும் பொருள் சிறப்பது பலாவெனவும், இடையும் ஈறும் பொருள் சிறப்பது அசோகெனவும், முதலும் ஈறும் பொருள் சிறப்பது விற்பூட்டெனவும், முழுவதும் பொருள் சிறப்பது புனல் யாறெனவும் கூறுவர். இவற்றிற்குரிய இலக்கணச் சூத்திரங்கள் அவ் வுரையாசிரியரால் காட்டப்படுகின்றன. இவை செய்யுட் பாகத்துக்கு இனமென்றே கொள்ளற்கு உரியனவாம்.

குண அணிகள்

செறிவு, தெளிவு, சமநிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில் பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாதி ஆகிய பத்துக் குணமும் உயிராக வைதருப்ப நெறி நடைபெறும்.[1] வீரசோழிய நூலார் சிலீட்டம், உதாரதை, காந்தி, புலன், சமதை, சமாதி, பொருட் டெளிவு, ஓகம், சுகுமாரதை, இன்பம் எனப் பத்து உரைப்பர்.[2] இவ்விரண்டு வகைப் பெயர்களும் ஒரு வகையைக் குறிப்பனவேயாகும். இவற்றுள் காந்தி யென்பது விதர்ப்பருக்கும் கவுடருக்கும் உடம்பாடு. அதனை யாப்பு வனப்பென்று கூறுவர். சுகுமாரதை, இழையெனவும் கூறப்படும்.

இவற்றிற் சிறந்தது இன்பமென்பது. அது மாதுர்ய மென்று சொல்லப்படும். சொல்லின்பம், பொருளின்பம் என அது இருவகையாகும். இக் குணவலங்காரம், 'முன்னைப் பிறப்பினும் கவிப் பொருத்தம் உடையானுக்

1. *தண்டியலங்காரம்*, சூ. 14.
2. *வீரசோழியம், அலங்காரம்*, 6.

கல்லாது தெளியாது' என்பது வீரசோழிய உரையாசிரியர் கொள்கை.[1]

சொல்லின்பமாவது, அடை சினை முதலென மூன்றும் தத்தம் முறையிலே மயங்காமல் வரும் வண்ணச் சினைச் சொற்களும், முதலொடு குணம் இரண்டு அடுக்கி வரும் அடைசொற்களும், சினையொடு குணம் இரண்டு அடுக்கி வரும் அடைசொற்களும், வழக்கிடமும் செய்யுளிடமுமாக இரண்டு இறந்தனவாய் அடை பல வேண்டின வழியே புணர்ந்த சொற்களுடன், வழி மோனை முதலியன வரத் தொடுப்பத் தோன்றுவது. பொருளின்பமாவது, மலரிலுள்ள மதுக் காரணமாக மதுகரங்களுக்கு வரும் இன்பம் போலக் கவிப் பொருளை உட்கொண்டோர்க்கு வரும் இன்பமாம். சொற்சுவை, பொருட் சுவை என்று கூறுவனவும் இவையேயாம்.

"நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்"[2]

என்பதன் உரையில் பரிமேலழகர், 'நூற்பொருள் கற்குந் தோன்றும் கற்றார்க்கு இன்பஞ் செய்தலை ஒக்கும்' என்று கூறிய இன்பம், பொருள் இன்பமே ஆகும்.

குண அலங்காரங்கள் பத்தினுள்ளும் சமாதி என்பதே சிறந்ததென்றும், ' அது மூன்று நெறியாருக்கும் ஒக்கும் என்றும் மாறனலங்கார உரையாசிரியர் கூறுவர்.[3] 'உவமேயத்தின் வினையை உவமைக் கேற்றுவதா'கிய அதனைத் தலைமை உடையதாக்குதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்விடு தூதுடையார்,

"முற்றுணர்ந்த தேவர்களும் முக்கணமே பெற்றார்நீ
குற்றமிலாப் பத்துக் குணம்பெற்றாய்"

என்று இப் பத்துக் குண அலங்காரங்களையும் குறிப்பர்.

---

1. வீரசோழியம், ப. 205, 2. திருக்குறள், 783. 3. மாறன். ப. 84.

பொருள் அணிகள்

செய்யுட்கு அணி செய்வனவற்றுள் அர்த்தாலங் காரமே சிறப்புடையன ஆகும். அவற்றைக் காப்பியங் களுக்குப் பிராணனாகக் கூறுவர் வீரசோழியக்காரர்.[1] உயி ரோடு அமைந்த உடலுக்கு அணியணிதல் போலப் பொருட்சுவையையுடைய செய்யுளில் அணிகள் அமைந் துள்ளன.

இலக்கியத்தில் அமைந்த அழகுகளைத் தனியே எடுத்து ஆராய்ந்து இலக்கணம் வகுக்கப் புகுந்த ஆசிரி யர்கள் நாளடைவில் இலக்கணத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே வந்தனர். அந்த முறையில் முதலில் சில வாகச் சொல்லப்பட்ட அணிகள் வரவரத் தொகையிற் பெருகின.

தொல்காப்பியம் உவமை அணி ஒன்றனையே கூறியது. பேராசிரியர் எடுத்துக் காட்டும் ஓர் இலக்கணச் சூத்திரத்தில் தன்மை, உவமை, உருவகம், தீவகம், பின் வருநிலை, முன்னவிலக்கு, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, வேற்றுமை என எட்டு அணிகள் சொல்லப்பட்டன. யாப்பருங்கல விருத்தியில் உள்ள, "உருவக மாதி விரவிய லீறு, வருமலங் காரமும்" என்பதன் உரையில் அதன் உரை யாசிரியர் உருவகம், உவமை, வழிமொழி, மடக்கு, தீபகம், வேற்றுமை நிலை, வெளிப்படை நிலை, நோக்கு, உட்கோள், தொகை மொழி, மிகை மொழி, வார்த்தை, தன்மை, பிறபொருள் வைப்பு, சிறப்பு மொழி, சிலேடை, மறு மொழி, உடனிலைக்கூட்டம், நுவலா நுவற்சி, உயர் மொழி, நிதரிசனம், மாறுட்டு, ஒருங்கியன் மொழி, ஐயம், உயர்வு, விரவியல், வாழ்த்து என இருபத்தேழு அணி களைக் கூறி 'அவை அணியியலுட் கண்டு கொள்க' என்பர். இதனால்,

---

1. **வீரசோழியம்**. அலங்காரம். 6.

அணி யியலில் இவ் விருபத்தேழும் கூறப்பட்டன வென்று ஊகிக்க இடமுண்டு. திவாகரத்தில் இருப்த் தெட்டு அணிகள் சொல்லப்பெறுகின்றன.

வீரசோழியக் காவ்யாதரிசத்தைப் பின்பற்றி முப்பத் தைந்து அணிகளைக் கூறினர். அவ்விரண்டு நூலும் ஒரு நூலைப் பின்பற்றியே எழுந்தனவாயினும், ஒரே அலங் காரத்திற்கு வெவ்வேறு பெயர்களைக் கூறுகின்றன. சில பெயர்கள் மாத்திரம் ஒன்றியிருக்கின்றன. வீரசோழி யத்திற் கூறப்பட்ட பெயர்கள் வருமாறு :—

1. தன்மை.
2. உவமை.
3. உருவகம்.
4. விளக்கு.
5. மீட்சி.
6. பிற பொருள் வைப்பு.
7. தடை மொழி.
8. விதிரேகம்.
9. விபாவனை.
10. சுருக்கு.
11. பெருக்கு.
12. ஈறு.
13. நோக்கம்.
14. ஏது.
15. நுணுக்கம்.
16. இலேசு.
17. அடைவு.

18. மகிழ்ச்சி.
19. சுவை.
20. ஊக்கம்.
21. பரியாய மொழி.
22. துணைப் பேறு.
23. உதாத்தம்.
24. அவநுதி.
25. சிலேடை.
26. சிறப்பு.
27. உடனிலைச் சொல்.
28. முரண்.
29. நுவலாச் சொல்.
30. தெரிவில் புகழ்ச்சி.
31. சுட்டு.
32. ஒருங்கியல்.
33. பரிமாற்றம்.
34. ஆசி.
35. பாவிகம்.

என்பன. இவற்றின் பெயர்களிற் பல வெவ்வேருகத் தண்டியலங்காரத்தில் வந்தன. தண்டியலங்காரத்தின் படி அணிகளின் பெயர்களும் அவற்றிற்கு வழங்கும் பிற பெயர்களும் வருமாறு :—

1. தன்மை, ஸ்வபாவோக்தி, சொன்னடை.
2. உவமை, உவமானம், உபமா.
3. உருவகம், ரூபகம்.
4. தீவகம், விளக்கு.
5. பின் வரு நிலை, வழி மொழி, மீட்சி.

6. முன்ன விலக்கு, தடை மொழி, உட்கோள், ஆக்கேபம்.

7. வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, பிற பொருள் வைப்பு, அருத்தாந்தர நியாசம்.

8. வேற்றுமை, வேற்றுமை நிலை, விதிரேகம்.

9. விபாவனை, வெளிப்பாட்டு நிலை, வெளிப்படை நிலை.

10. ஒட்டு, சுருக்கு, தொகைமொழி, சமாசம்.

11. அதிசயம், பெருக்கம், மிகைமொழி.

12. தற்குறிப்பேற்றம், நோக்கு, உத்பிரேக்ஷை.

13. ஏது.

14. நுட்பம், நுணுக்கம்.

15. இலேசம், இலேசு.

16. நிரனிறை, அடைவு.

17. ஆர்வ மொழி, மகிழ்ச்சி.

18. சுவை, ரஸம்.

19. தன்மேம்பாட்டுரை, ஊக்கம்.

20. பரியாயம்.

21. சமாயிதம், துணைப்பேறு.

22. உதாத்தம்.

23. அவநுதி.

24. சிலேடை.

25. விசேடம், சிறப்பு.

26. ஒப்புமைக் கூட்டம், உடனிலை, உடனிலைக் கூட்டம்.

27. விரோதம், முரண்.

28. மாறுபடு புகழ் நிலை, நுவலாச் சொல், நுவலா நுவற்சி.

29. புகழாப் புகழ்ச்சி, தெளிவில் புகழ்ச்சி.

30. நிதரிசனம், சுட்டு.

31. புணர் நிலை, ஒருங்கியல், ஒருங்கியன் மொழி.

32. பரிவருத்தனை, பரிமாற்றம், மாருட்டு.
33. வாழ்த்து, ஆசி.
34. சங்கீரணம், விரா, விரவியல்.
35. பாவிகம்.

வீரசோழிய உரையாசிரியர் கூறும் வேறு பெயர்கள் அணியிய லென்னும் இலக்கண நூலிற் காணப்படுவன வென்று தெரிய வருகிறது.

"அலங்கார மேழைந்து"[1]

என்பது தமிழ்விடு தூதுடையார் கூற்று.

மாறனலங்காரத்தில் அறுபத்துநான்கு அணிகள் கூறப்பட்டன. தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் இலக்கணங்கள் சிலவற்றை அலங்காரங்களாக்கியும், புதிய அணிகளைப் பெய்தும் அந்நூலாசிரியர் இலக்கணம் வகுத்தார். தண்டியலங்கார நூலாசிரியர் கூறியவற்றிற் கும் மாறன் அலங்காரத்தில் உள்ளவற்றிற்கும் வேறு பாடு மிகச் சிலவே ஆகும். மாறனலங்கார உரையாசிரியர் அவ் வேறுபாடுகளை அங்கங்கே புலப்படுத்திச் செல்கின்ருர். குவலயானந்தம் நூறு அணிகளைக் கூறியது.

மேலே சொல்லப்பட்ட அணிகளுள் தன்மை என்பதை முதற்கண் வைத்தார், அது இயற்கையாதலின். வட நூலார் ஸ்வபாவோக்தி, வக்ரோக்தி யென அலங்காரங்களை இரு வகையாக்கித் தன்மையை முதல் வகையிலும், ஏனையவற்றை இரண்டாவது வகையிலும் அடக்கிக் கூறுவர். இவற்றை இயல்பு, விகாரம் என்று கூறுவது தமிழ் வழக்கு. தீவகத்தில் இடைநிலைத் தீவகம்,

1. கண்ணி, 28.

தாப்பிசைப் பொருள்கோளாகும். நிரல்நிறை யென்பதும் ஒரு பொருள்கோளே. தன் மேம்பாட்டுரையென்னும் அலங்காரம் நெடுமொழி வஞ்சியென்னும் புறத்துறையில் பயின்று வரும். விரோதம் என்பது முரண்தொடையாம். இவ்வாறு பொருள்கோள், தொடை என்பனவும் அலங்காரமாதலைநோக்கி மாறனலங்காரத்தார் பூட்டுவில், இணையெதுகை என்பவற்றையும் அலங்காரமாக அமைத்தனர்.

தற்குறிப்பேற்றவணி கவிஞனது கற்பனைத் திறனைக் காட்டவல்லது. தொடர்நிலைச் செய்யுட்கண் இக் கற்பனை கதைத் தொடர்போடு வருங்கால் மிக்க இன்பம் பயக்கும். கற்பனை யென்று அறிஞர் கூறுவது பெரும்பாலும் தற்குறிப்பேற்ற அணியையே ஆகும்.

பாவிகம்

தின்மை முதலிய பொருள் அணிகளும், மடக்கு முதலிய சொல்லணிகளும் காப்பியங்கள் அல்லாத பிற செய்யுட்களிலும் காணப்படும். பொது வகையினுல் செய்யுட்களில் அமையும் அணிகளையன்றிச் சிறப்பு வகையால் காப்பியங்களுக்கே உரியதாக ஓர் அணி சொல்லப்படுகின்றது. அது பாவிகம் என்பது.

> "பாவிகமது நற்கவியின்
> ஒண்பொருளின்றொடர் காப்பியம்
> முற்றின் உரைபெறுமால்"
>
> (வீர. அலங்காரம். 35)

'பாவிகம் என்பது முழுக் காப்பியமும் ஒருங்கு பொருந்திய குணமாம்...பாவிகம் காப்பியத் தன்மையாதலின் தனிச் செய்யுளால் எடுத்துக் காட்டு அமைவதன்று.' (ஷை. உரை.)

"பாவிகம் என்பது காப்பியப் பண்பே."

(தண்டி. 99)

'பாவிகம் என்று சொல்லப்படுவது பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுட் டிறத்துக் கவியாற் கருதிச் சொல் லப்படுவதொரு குணம். அஃது அத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் முழுவதும் நோக்கிக் கொள்ளப்படுவ தல்லது தனித்து ஒரு பாட்டால் நோக்கிக் கொள் ளப் புலப்படாதது. (டை. உரை.)

"விளம்பிய காப்பியக் குணங்கள்பா விகமே."

(மாறன். 251.)

'விளம்பிய காப்பியக் குணங்க ளென்பன முன்னர்ப் பொதுவியலுட் கூறிய காப்பியக் குணங்கள்...குண மாவன அப்பொருட்டொடர்நிலை முழுவதூஉம் நோக்கிக் கொள்ளப்படுவதல்லது தனித்து ஒரு பாட்டாற் கொள்ளப்படாதெனக் கொள்க.'

(டை. உரை.)

இவை பாவிகத்தைப்பற்றி இலக்கண நூல்களால் அறியப்படும் இலக்கணங்கள். வீரசோழிய உரையாசிரி யரும் தண்டியலங்கார உரையாசிரியரும்,

"பிறனில் விழைவோர் கிளையொடும் கெடுக
பெர்றையிற் சிறந்த கவசம் இல்லை
வாய்மையிற் கடியதோர் வாளி இல்லை"

என்பதை உதாரணமாகக் காட்டுகின்றனர். மாறனலங் கார உரையாசிரியர் பல குறட்பாக்களை எடுத்துக்காட்டி, 'இவை போல்வனவாகிய பொருட்பால் காமத்துப் பால் களுள் வரும் குணங்களும் பிற காப்பியங்களுள் வரும் குணங்களும் காப்பியக் குணங்களா மென்று கொள்க' என்று உரைத்தார்.

இவற்ருல், கவிஞன் தான் மேற்கொண்ட காப்பியத்தில் பலபடியாக வற்புறுத்தி அமைக்கும் அறிவுரைகளே காப்பியக் குணங்களென்று தோன்றுகின்றது. கவிஞன் தன் உள்ளக் குறிப்பில் எந்தச் சிறந்த கருத்தைக் கதை வாயிலாக உருப்படுத்திக் காட்ட விரும்புகிருனே அந்தக் கருத்தையே பாவிகமென்று சொல்லலாம். கவிஞனுடைய மனேபாவம் பாவிகம்; அதை அமைத்த பாவ சித்திரம் காப்பியம். சிலப்பதிகாரத்தின் பதிகத்தில்,

"அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் ருவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்
சூழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்"

என்ற அடிகளிலே கூறப்பட்ட அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்ருவது முதலிய மூன்றும் கவிஞன் கருதிய கருத்தெனத் தெரிதலின், அவற்றைச் சிலப்பதிகாரமாகிய காப்பியத்தில் அமைந்துள்ள பாவிகமென்று கொள்ளவேண்டும். அடியார்க்குநல்லார் அம்மூன்றையும் 'உள்ளுறை' என்று குறிக்கின்ருர்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பெரும் பொருளுக்குள் இப் பாவிகம் அடங்குமாயினும், அந்நான்கும் பல பகுதியாக விரிந்துள்ளன. அவற்றுள் சிறப்பாகச் சிலவற்றையே கவிஞன் தன் காப்பியத்துக்கு உள்ளுறையாக வைத்துப் பாடுவாஞதலின் அச் சிலவே பாவிகமாகக் கருதப்பெறும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் பாவிகம் வெளிப்படையாகப் பதிகத்திற் சொல்லப்பட்டது போலப் பிற நூல்களிற் சொல்லப்படாவிடினும், அந் நூல்களின் போக்கிலே

அங்கங்கே புலனாகும் கருத்துக்களால் அதனை அறிந்து கொள்ளலாம். அரிச்சந்திரனுடைய வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் பாடும் புலவனது பாவிகம், 'சத்தியம் வெல்லும்' என்பதாகும்; இதனை அவ் வரலாறே தெரிவிக்கின்றது. இராமாயணம், பாரதம் முதலியவற்றில், 'அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும்' என்பது போன்ற பல செய்திகள் பாவிகமாக அமைந்துள்ளன.

பாவிகத்தைக் குறித்துத் தண்டியும் பிறரும் கூறிய இலக்கணத்தை ஆராய்ந்தோம். வட நூலாசிரியர் சிலர் பாவிகத்திற்கு வேறோர் இலக்கணம் அமைக்கின்றனர். மம்மடர் தம் காவ்யப் பிரகாசிகையில், நிகழ்ந்ததையேனும் எதிர்வதையேனும் கண்முன் நிகழ்வதாகத் தோற்றச் செய்யும் அமைதியே பாவிகம் என்று கூறுவர்.[1]

கவியிற் கூறப்படும் பொருளை உண்மைப் பொருளாகத் தோற்றச் செய்தல், மெய்ப்பாடு என்னும் பெயராலும் வழங்கும். பேராசிரியர் மெய்ப்பாடு என்பதன் பொருளை விளக்கும் இடங்களில் இத்தகைய கருத்தையே கூறுவர்; 'மெய்ப்பாடென்பது சொற் கேட்டார்க்குப் பொருள் கண் கூடாதல்'[2], 'கவிப்பொருள் உணர்ந்தால் அதனானே சொல்லப்படும் பொருள், உய்த்து வேறு கண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான்...உணர்ந்த பொருள் பிழம்பினைக் காட்டுவது மெய்ப்பாடு என்பது இதன் கருத்து; இக்கருத்தினால் கவி கண் காட்டும் எனவும் சொல்லுப.'[3]

எனவே, கவிஞர் தம்முடைய சொற் சித்திரத்தால் பொருளை அகக்கண்முன் தோற்றச் செய்யும் ஆற்றல் உடையவர் என்பது புலப்படும்.

---

1. அத்தியாயம், 10 : 29.
2. தொல். செய்யுள் 1, உரை.
3. ௸ ௸ 204, உரை.

'காட்சிப் பொருளாவன ஐம்பொறி யுணர்வுக்கு உட்பட்டவை. கருத்துப் பொருளாவன மனனுணர்வால் அறியப்படுவன. தம் செய்யுளைப் படிப்பவர்களுடைய அகக் கண்ணின் முன் இவ் விருவகைப் பொருள்களையும் தோற்றச் செய்யும் ஆற்றல் சங்க காலத்துப் பெருங் கவிஞர்கள்பாற் குறைவற நிரம்பியிருந்தது''[1]

என்பதும் காண்க.

சொல் அணிகள்

அலங்கார நூல்களிற் சொல்லணிகள் சொல்லப்படுகின்றன. காப்பியங்களில் இவை சிறுபான்மை வந்துள்ளன.

சித்திர கவிகளின் இலக்கணத்தையும் இச் சொல்லணி இலக்கணத்தோடு சேர்த்து உரைப்பர். காஞ்சிப்புராணத்திலும் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய திருநாகைக் காரோண புராணம், அம்பர்ப் புராணம் என்பவற்றிலும் சித்திர கவிகளைக் காணலாம்.

வீரசோழிய நூலாசிரியர் மாலை மாற்று, சக்கரம், ஓரினப் பாட்டு, ஓரெழுத்துப் பாட்டு, வினவுத்தரம், ஏகபாதம், காதை கரப்பு, சுழிகுளம், சித்திரப் பா, கோமூத்திரி என்னும் பத்தைக் கூறினர்.[2] யாப்பருங்கல நூலார் மாலைமாற்று, சக்கரம், சுழிகுளம், ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, காதை கரப்பு, கரந்துறை பாட்டு, தூசங் கொளல், வாவல்நாற்றி, கூட சதுக்கம், கோமூத்திரி, ஓரெழுத்துப் பாட்டு, ஓரினப்பாட்டு, பாதமயக்கு, பாவின் புணர்ப்பு, ஒற்றுப்பெயர்த்தல், ஒரு பொருட் பாட்டு,

1. *குறுந்தொகை*, முதற்பதிப்பு. நூலாராய்ச்சி, ப. 18.
2. *வீரசோழியம்*, சூ. 179.

சித்திரக்கா, விசித்திரக்கா, வினாவுத்தரம், சருப்பதோபத்திரம், எழுத்து வருத்தனம் என்னும் இருபத்திரண்டைக் கூறுவர்.[1] அந் நூலின் உரையாசிரியர் அவற்றின் மேலும் அக்கரச் சுதகம், மாத்திரைச் சுதகம், பிந்துமதி, பிரேளிகை, நிரோட்டி, அலகிருக்கை வெண்பா, முண்டப் பாட்டு, தேர்க்கை, திரிபாகி, கண்ட கட்டு, கல்லவல் என்பவற்றையும் கூறுவர்.

இந்தச் சித்திர கவிகளை மிறைக் கவி என்றும் அருங்கவி என்றும் சொல்வது உண்டு. இவை வடமொழியில் மிகுதியாகப் பரந்து கிடப்பன என்பதை,

"...மற்றும் வடநூற் கடலுள்
ஒழுங்குடன் வைத்த உதாரணம் நோக்கி
விரித்து முடித்த மிறைக்கவிப் பாட்டே"[2]

என்ற யாப்பருங்கலச் சூத்திரம் புலப்படுத்துகிறது. அந் நூலில் பெயரளவில் சொல்லப்பெற்ற சித்திர கவிகளுக்கு உரையாசிரியர் இலக்கணம் கூறுகிறார். அவ்வுரையினால் இங்கே காட்டப்பெற்ற மிறைக் கவிகளில் சிலவற்றில் பல வகை உள்ளனவென்று தெரிய வருகிறது. சக்கரம் என்பது ஒரு சித்திர கவி. அது பல வகைப்படும். பூமிச் சக்கரம், ஆகாயச் சக்காம், பூமியாகாயச் சக்கரம், வட்டச் சக்கரம், புருடச் சக்கரம், சதுரச் சக்கரம், கூர்மச் சக்கரம், மந்தரச் சக்கரம், நாடகச் சக்கரம், சனி புருடச் சக்கரம், சலாபச் சக்கரம், சக்கரச் சக்கரம், அரவுச் சக்கரம் முதலியன அதன் வகைகள். 'புணர்ப்பாவையுள்ளும் போக்கியத்துள்ளும் கிரணியத்துள்ளும் வதுவிச்சையுள்ளும் கண்டுகொள்க' என்று உரையாசிரியர் கூறுவர்.[3] அவர் கூறும்

1. யா. வி. ப. 492.
2. ஷை சூ. 96.
3. ஷை ப. 497.

புணர்ப்பாவை முதலியன சித்திரகவி இலக்கணத்தை உரைக்கும் நூல்கள் போலும்.

தண்டியலங்கார ஆசிரியர் மடக்கையும் அதன் விகற்பங்களையும் கூறியபின், கோமூத்திரி, கூட சதுக்கம், மாலை மாற்று, எழுத்து வருத்தனம், நாகபந்தம், வினாவுத்தரம், காதை கரப்பு, கரந்துறை செய்யுள், சக்கரம், சுழிகுளம், சருப்பதோபத்திரம், அக்கரச்சுதகம் என்பவற்றைக் கூறுவர். அவை மடக்கலங்காரத்தின் பாலவாய் வரும் என்பர்.[1] அந்நூலின் உரையாசிரியர், நிரோட்டம், ஒற்றுப் பெயர்த்தல், மாத்திரைச் சுருக்கம், மாத்திரை வருத்தனை, முரசபந்தம், திரிபாகி, திரிபங்கி, பிறிதுபடு பாட்டு என்பவற்றையும் உடன் எடுத்துக் காட்டுவர்.

மாறனலங்கார நூலார் சித்திர கவிகள் இருபத்தாறை எடுத்துரைத்தார். அவை: வல்லினப் பாட்டு, மெல்லினப் பாட்டு, இடையினப் பாட்டு, நிரோட்டியம், ஓட்டியம், ஓட்டிய நிரோட்டியம், அக்கரச் சுதகம், அக்கர வருத்தனை, வக்கிரவுத்தி, வினாவுத்தரம், சக்கர பந்தம், பதும பந்தம், முரச பந்தம், நாக பந்தம், இரத பந்தம், மாலை மாற்று, கரந்துறை செய்யுள், காதை கரப்பு, பிரிந்தெதிர் செய்யுள், பிறிதுபடு பாட்டு, சருப்பதோ பத்திரம், கூட சதுர்த்தம், கோமூத்திரி, சுழிகுளம், திரிபங்கி, எழுகூற்றிருக்கை என்பன. இவை சொல்லணியுள் மடக்கின் பாற்படும் என்று இவரும் கூறுவர்.[2]

இங்கே அந்நூலின் உரைகாரர் வேறு சில மிறைக் கவிகளைக் கூட்டி உரைப்பர். மாத்திரைச் சுருக்கம், மாத்திரை வருத்தனை, ஒற்றுப்பெயர்த்தல், திரிபதாதி, சதுரங்க

1. தண்டி. சூ. 95.
2. மாறன். சூ. 270.

பந்தம், கடக பந்தம் என்பன அவை. மாறன் அலங்கார மூலத்தாலும் உரையாலும் தெரிந்த சித்திர கவிகளுள் முந்திய நூல்களில் காணப் பெருத பல இருப்பதை உணரலாம்.

நவநீதப் பாட்டியல் உரையில், 'இவ் வகைப்பட்ட செய்யுளெல்லாம் பாடுமிடத்துத் தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் முடிபுனைந்த மன்னர்க்கும் பாடலாம். அல்லாதவர்களுக்குப் பாடலாகாது. பாடில் பாடுவித்துக் கொண்ட தலைமகனுக்கு அர்த்த நாசமும் புத்திர நாசமும் பிராண நாசமும் வரும். பாடிய புலவனுக்குச் சொல்லா னந்தத்தினலே அடாத வியாதி அடுத்து அவன் குட்ட நோய் கொண்டு காலும் கையும் குறைந்து மரிப்பான்; மறுமைக்கு நகரத்து அழுந்துவன். அதனல் சாதிக்குத் தக்க செய்யுளறிந்து பாடுக' என்று உரையாசிரியர் எழுதினர்.[1]

தமிழ்விடு தூதில்,

"அக்கர வர்த்தியென லாமென்பார் பூலோக
சக்கர வர்த்தியும்நீ தானன்றோ—சக்கரமுன்
பேந்தி நெடுந்தேர்மேல் ஏறிச் சுழிகுளம்
நீந்தியோர் கூட நிறைசதுக்கம்—போந்து
மதுரங் கமழ்மாலை மாற்றணிந்து சூழும்
சதுரங்க சேனை தயங்கச்—சதுராய்
முரசங் கறங்க முடிவேந்தர் சூழ
வரசங்க மீதிருந்த வாழ்வே"[2]

என வந்துள்ள பகுதியில் எட்டுச் சித்திர கவிகளின் பெயர்கள் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.[3]

1. சூ. 67, உரை.
2. கண்ணி, 46-9.
3. வி. கோ சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், 'சித்திரகவி விளக்கம்' என்ற நூல் ஒன்று எழுதியிருக்கிருர். அதில் தண்டியலங்காரத்தில் கண்ட சித்திர கவிகளோடு, விருச்சிக பந்தம், சதுரங்க துரக கதி பந்தம் என்பன வற்றையும் விளக்கினர்; வில்வதள பந்தம் என்ற கவியின் பெயரை உரைத்தார்.

தமிழில் சொல்லணிகள் நாளடைவில் விருத்தி யாயின. அதனால் உண்மைக் கவித்துவம் இழுக்குற்றது. அக்கவிகளை "இயற்றுவது மிகக் கடினமான காரியம்; இயற்றினாலும் அவற்றை உணர்ந்துகொள்வது அதை விடக் கடினமான காரியமேயாகும். அத்தகைய கவிகளை இயற்றும் ஆற்றல் பெற்றவர்களைச் சித்திரகவி என்று கூறுவது மரபு.[1]

இதுகாறும் விரிவாக ஆராய்ந்த இலக்கணங்களை, வட மொழியினின்றும் அறிந்த பல செய்திகளோடு தொடர்புபடுத்தி உரைத்தது எங்ஙனம் ஏற்புடைய தாகும் என்னும் ஐயம் இங்கே எழலாம். காப்பிய வகைகள் பிற்காலத்தில் பெரும்பாலும் வடநூற்படி அமைத்த காப்பிய இலக்கணத்தையே பின்பற்றுவன வாகும். அன்றியும், பெரும்பாலும் பொருளோடு தொடர்புடைய காப்பிய இலக்கணங்கள் எந்த மொழியில் இருப்பினும் கொள்ளுவதற்கு உரியனவே ஆகும். கவிச் சுவையையும், கவி அழகையும்பற்றி அறிஞர் களால் உணர்த்தப்படும் கருத்துக்களை எம்மொழியினரும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். கிரேக்க மொழியில் உள்ள காப்பிய இலக்கண நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து அமைத்துப் பொருள் அறிந்தனர். இங்ஙனமே வடமொழிக் காப்பிய இலக்கணங்களை இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் மொழிபெயர்த்து அமைத்துக் கொண்டனர். தமிழிலும் தண்டியலங்காரம் முதலியன வடநூல் வழி எழுந்த நூல்கள். அவையெல்லாம் பயன்படுவனவே யாதலின், இங்கே கூறிய கருத்துக் களும் தமிழுக்குப் பயன்படுவன என்பதில் தடை யொன்றும் இல்லை. இதுகுறித்துத் தமிழ்த் தண்டி யலங்கார உரையாசிரியர் எழுதியுள்ள கருத்து இங்கே அறிதற்குரியது:—

1. யா. வி. ப. 513.

'அஃதேல் இன்ன இலக்கணம் எல்லாம் முன்னையோர் மொழிந்தது, நடை பல பயின்ற வடமொழிக் கன்றே, செந்தமிழ் மொழியின் வந்தவாறு என்னை? எனின்,— இதன் முதல்நூல் செய்த ஆசிரியர் உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் சம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், அவப்பிரஞ்சம் என மூன்று வகைப்படுத்தினர். அவற்றுள் சம்ஸ்கிருதம் புத்தேளிர் மொழியெனவும், அவுப்பிரஞ்சம் இதர சாதிகளாகிய இழிசனர் மொழியெனவும் கூறினர். அதனால் பிராகிருதம் எல்லா நாட்டு மொழி யெனவும் படும். அல்லதூஉம், பிரகிருதி யென்பது இயல்பாகலான், பிராகிருதம் இயல்பு மொழி. அந்தப் பிராகிருதத்தைத் தற்பவம், தற்சமம், தேசியம் என மூன்று ஆக்கினர்... இவற்றையே செய்யுட்சொல் எனத் தமிழ்நூலாரும் வேண்டினராகலின். இவ்வாற்றான் தமிழ்ச் சொல்லெல்லாம் பிராகிருதம் எனப்படும். அச்சொற்களால் இயற்றப்படும் எல்லாக் கவிக்கும் அவ்வலங்காரம் அனைத்தும் உரிய வாகலின், ஈண்டு மொழி பெயர்த்து உரைக்கப்பட்டன.'[1]

தமிழ்விடு தூதுடையார் வடமொழிக் காப்பியங்களும், அலங்காரங்களும் தமிழுக்கு உபகாரப்படுவன வாதலின் அவற்றைத் தமிழோடு தோழமைப் படுத்துகின்றார் :

"நல்லபெருங் காப்பியங்கள் நாடகா லங்காரம்
சொல்லரசே உன்னுடைய தோழரோ."[2]

இலக்கியங்களில் கண்ட இலக்கணங்கள்

காப்பியங்களைப்பற்றிய இயல்புகளைச் சொல்லும் இலக்கண நூல்களையன்றி இலக்கியங்களிலும் அங்கங்கே

1. தண்டி. 25, உரை. 2. கண்ணி, 43.

புலவர்களால் கவிதை, காப்பியம் என்பவை சம்பந்தமான செய்திகள் சொல்லப் பெறும் என்பது முன்பு கூறப் பட்டது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் தம்முடைய இராமாயணத்திலே காப்பியங்களின் இயல்பாகப் பலவற் றைச் சொல்கிருர் :

"புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற
பொருள்தந்து புலத்திற் ருகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி
ஐந்திணை நெறிஅ ளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்
ருெழுக்கமும் தழுவிச் சான்ருேர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா
வரியினை வீரர் கண்டார்."

'காப்பியம் உலகுக்கே அழகு செய்வது; உறுதிப் பொருளைப் பயப்பது; அறிவுக்கு இன்பம் ஊட்டுவது; அகப் பொருள் துறைகளையும் ஐந்திணை நெறியையும் புலப்படுத்துவது; தெளிவும் இனிய நடையும் அமைந் தது' என்ற கருத்துகள் இச் செய்யுளாற் பெறப்படு கின்றன. புவியினுக்கணியாய் என்பதனுல் காப்பியம் ஏனை இலக்கியங்களினும் சிறந்து உலகத்தில் கலைஞர்கள் உண்டாக்கும் அழகுப் பொருள்களோடு ஒன்ருக விளங்கு மென்பது தெரியவரும். ஆன்ற பொரு ளென்றது அறம் முதலிய நாற்பொருளையும் குறித்தபடி.

ஒரு பொய்கையின் இயல்பைக் குறிக்கையில் அது மிகவும் ஆழமான தென்ருலும்,

"கற்பகம் அனையஅக் கவிஞர் நாட்டிய
சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்றல் சான்றது"

என்ருர் கம்பர். கவியின் பொருள் நவில்தொறும் நயம் படுவதாக இருப்பினும், படிப்போருக்குக் கலக்கமின்றித் தெளிவுறப் பொருட் சுவையை உண்டாக்கும் தன்மை காப்பியத்துக்கு அழகாகும். சொற்பொருள் தெளிவுபட

இல்லையேல் காப்பியம் கலங்கிய தன்மையை உடையதே. இதனையே முன்பு, 'சவியுறத் தெளிந்து' என்பதிலும் குறித்தார். இக் கருத்தையே திருவிளையாடற்புராண ஆசிரியர்,

"கல்லார் கவிபோற் கலங்கிக்
  கலைமாண்ட கேள்வி
வல்லார் கவிபோற் பலவான்றுறை
  தோன்ற வாய்த்துச்
செல்லாறு தோறும் பொருளாழ்ந்து
  தெளிந்து தேயத்
தெல்லாரும் வீழ்ந்து பயன்கொள்ள
  இறுத்த தன்றே"

என்பதில் அமைத்தனர். 'தேயத்து எல்லாரும் வீழ்ந்து பயன் கொள்ள' என்பது மிகவும் அரிய கருத்து. பண்டித பாமர ரஞ்சிதமாகக் காப்பியம் அமைய வேண்டும். பண்டிதர் தம் அறிவின் திறத்தால் படிக்குந் தோறும் புதுப் புதுச் சுவையை அநுபவிக்க வேண்டும். ஆராய ஆராய அச் சொற்களின் பொருளமைப்பும் பாவமும் விரிந்து விளங்க வேண்டும். இதனைக் கம்பர் வேறோரிடத்தில்,

"நல்லியற் கவிஞர் நாவில்
  பொருள்குறித் தமர்ந்த நாமச்
சொல்லெனச் செய்யுள் கொண்ட
  தொடையெனத் தொடையை நீக்கி
எல்லையில் செல்வந் தீரா
  இசையெனப் பழுதி லாத
பல்லலங் காரப் பண்பே
  காகுத்தன் பகழி யம்மா"

என்பதில் ஒருவாறு குறிப்பிக்கின்றார்.

கவிஞருடைய சொல்வளமும் பொருள்வளமும் காகுத்தன் பகழியைப் போலக் குறித்த பொருளைப் பயந்து பலவாக விரிந்து செல்வன வென்பது அவர் கருத்து.

கவிச் சுவையிலே ஈடுபட்ட நாவுக்கரசர், சொல்லிலே பரவிய பொருளை ஆராய்ந்து மனம் ஒன்றுபட வேண்டும் என்பர். அத்தகைய மனவொருமையிலே இறைவன் அருள் உண்டாகும். இன்றேல் அவன் அருளான். இதனைக் கீழ்வேளூர்த் திருத்தாண்டகத்தில் அப் பெரியார்,

"சொற்பாவும் பொருள்தெரிந்து தூய்மை நோக்கித்
தூங்காதார் மனத்திருளை வாங்கா தானை"

என்று அமைக்கின்றார். "புத்திக்குள் உண்ணப்படும் தேன்" என்றும், "முத்திப் பழம்" என்றும் தண்டமிழைத் தமிழ்விடு தூதுடையார் பாராட்டுகின்றார். காப்பியத் தேன் புத்தியினால் உண்ணப்படின் மனம் ஒருமித்து முத்தி வழியைக் காட்டும் என்பது அவர் கருத்துப் போலும்.

காப்பியங்களின் பயன் கவிச் சுவையை அறிந்து அதன் வாயிலாகக் கடவுள்பால் அன்பு பூண்டு ஒழுகுதலே என்பது நம் நாட்டார் கொள்கை. ஆதலின் காப்பியங்களிற் பெரும்பாலன சமயநூற் கருத்துக்களை அங்கங்கே வற்புறுத்திச் செல்கின்றன.

6

காப்பிய இலக்கியங்கள்

பண்டைக்காலந் தொடங்கி வளம் மலிந்து விளங்கும் செந்தமிழ் மொழியில் பல பல காப்பியங்கள் உண்டாயின. ஒரு மொழியின் வளத்தைக் காப்பியங் களே புலப்படுத்தும். மிகப் பழங் காலத்தில் தமிழில் இயற்றப் பெற்ற காப்பியங்களில் ஒன்றும் இப்பொழுது கிடைத்திலது. அங்ஙனம் கிடைக்காமை காரணமாகக் காப்பியமே முன்பு இருந்ததில்லை என்று கூறுதல் ஏற்புடையதன்று.[1]

பழங் காப்பியங்கள்

முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என்னும் மூன்று சங்கத்தினர்களும் இயற்றிய நூல்களில் முதல் இரண்டு சங்கத்துக்கு உரியவற்றில் தொல்காப்பியம் ஒழிந்த ஏனைய நூல்கள் மறைந்தன. அவ் விரண்டு சங்கங்களிலும் மருவிய நூல்களின் பெயர்கள் சில, இறையனாரகப் பொருள் உரை முதலியவற்றால் அறியப் படுகின்றன. 'அவர்களால் பாடப்பட்டன எத்துணையோ. பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரி யாவிரையும் என இத் தொடக்கத்தன' என்று

1. 'The fact, however, that during long periods no Kavya is known to us, does not allow us to conclude that during these periods there was no cultivation of Kavya at all'—*The Foundations of Indian Poetry and their Historical Development* by J. Nobel, Ph. D. p. 6.

முதற் சங்க நூல்களையும், 'அவர்களால் பாடப்பட்டன கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் வியாழ மாலை அகவலு மென இத்தொடக்கத்தன என்ப' என்று இடைச் சங்க நூல்களையும் இறையனாரகப் பொருள் உரை கூறுகின்றது. முதல் இரண்டு சங்கத்தாரால் இயற்றப் பட்ட இலக்கியங்கள் இவை. இந்த இலக்கியங்களில் மூன்று தமிழுக்கும் உரியவை உள. இவற்றுள்ளே எவை காப்பியங்களாகிய பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யு ளென்பதை அறுதியிட முடியவில்லை. மூவகைத் தமிழும் பல பெரும் புலவர்களால் ஆராயப்பட்ட அவ் விரண்டு சங்கங்களிலும் மூவகையான தமிழ் இலக்கியங்களும் இயற்றப்பட்டன. நாடகத் தமிழ்க் காப்பியங்களும் இயற்றமிழ்ப் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுட்களும் அக் காலத்தே பல இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். கடைச் சங்க காலத்தில் இயற்றப்பெற்ற நூல்களிற் சிலவே இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் இசை நாடகத் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் கிடைத்தில. முற்கூறிய இரண்டு வகைக் காப்பியங்களும் கடைச்சங்க காலத் திலும் பல இயற்றப்பட்டன என்று சொல்லலாம்.

சங்க காலத்துக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்ட காப்பி யங்களுக்குள் இணையற்றதாக விளங்கும் பெருங்கதை யைப்பற்றிக் கூறும் அடியார்க்குநல்லார், அது இடைச் சங்க காலத்துச் செய்யுட்களாகிய கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் முதலிய செய்யுள் இலக்கியம் ஆராய்ந்து செய்யப்பட்டதென்று சிறப்பிக்கின்றார். பெருங்கதை ஆசிரியர் அவ்விடைச் சங்க நூல்களைப் பின்பற்றினரென்பது கொண்டு, அக் காப்பியத்திற்கு மூலமாகிய பல முறைகள் முந்தை நூல்களில் இருந்தன என்பதும், அப் பண்டை நூல்களிலிருந்து பல சொல்லை யும் பொருளையும் அவர் எடுத்தமைத்தனர் என்பதும்,

காப்பியத்துக்குரிய அமைப்பினை அப் பழைய நூல்கள் உடையன என்பதும் ஊகிக்கற்பாலன.

தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னர் உண்டானவை

தொல்காப்பியத்தில் தோல் முதலிய வனப்புக்களைப் பற்றிக் கூறப்பட்ட இலக்கணங்கள் சிலவகையான பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுட்களின் இலக்கணங் களாக இருக்கின்றன. ஒரு மொழியில் இலக்கியங்கள் உண்டான பிறகே இலக்கணம் உண்டாகும். பொருள் இருந்தாலன்றிப் பொருளின் தன்மையை வரையறுக்க இயலாது. "இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம் பலின்" என்பது இக் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றது.

"எள்ளினின் றெண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கி யத்தினின் றெடுபடும் இலக்கணம்"

என்ற போலி அகத்தியங்கூட இவ் வுண்மையைக் கூறுகின்றது.[1] ஆதலின், தொல்காப்பியத்தில் உள்ள இலக்கண விதிகளுக்குரிய இலக்கியங்கள் தொல்காப் பியர் காலத்திற்கு முன்பும் அவர் காலத்திலும் வழங்கி யிருக்கவேண்டுமென்று கொள்ளலாம்.

வனப்பின் இலக்கணங்கள் முன்பு ஆராயப்பட்டன. அவ் வனப்புக்களுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் உரையாசிரி

---

1 'Criticism ordinarily follows creation, Histrionics and Dramatic techniques develop only after the Drama attains a definite and complete form.'-Dr A. Sankaran, M. A., Ph. D: *Some aspects of Literary Criticism in Sanskrit*, p. 10; ' It is not necessary to prove that poetics are possible only under the supposition that poetry xisted already, and that poetry is older than poetics ' - *The Foundations of Indian Poetry and their Historical Development*, p. 2.

யர்கள் உதாரணம் காட்டிப் போந்தனர். அவ்வுதாரணங் கள் தொல்காப்பியனார் காலத்துக்குப் பிற்காலத்தில் எழுந்த நூல்களாகும். தொன்மைக்கு உதாரணமாகப் பாரதம், தகடூர் யாத்திரை, சிலப்பதிகாரம் என்பனவும், தோலுக்கு உதாரணமாகச் சிந்தாமணியும், இயைபுக்கு உதாரணமாக மணிமேகலை, பெருங்கதை ஆகியனவும் அவர்களாற் காட்டப்படுகின்றன. அவை தொல்காப் பியனார் காலத்திற்குப் பின் உண்டான காப்பியங்கள். பழைய நூல்கள் உரையாசிரியர்கள் காலத்தே வழக்கு ஒழிந்தமையின் அவற்றைக் கூறவில்லை; ஆயினும் இலக்கணத்தைப் புலப்படுத்த வேண்டித் தம் காலத்து வழங்கிய நூல்களை உதாரணம் காட்டினர். அவர்கள் காட்டிய உதாரணங்கள் தொல்காப்பியத்தைப் படித்தறி வாருக்குப் பொருள் விளங்கும் பொருட்டு உதவுவனவே யன்றி, தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்தற்குக் காரண மாக இருந்த இலக்கியங்கள் அல்ல.

தம் காலத்து வழங்காத இலக்கணங்களுக்கு உதாரணம் காட்ட இயலாதபோது உரையாசிரியர்கள், 'இவ்விலக்கணம் அமைந்தவை அக் காலத்து வழங்கின போலும்!' என்று கூறிச் செல்வர். இயைபு என்னும் வனப்பின் இலக்கணத்தைக் கூறும் சூத்திர உரையில் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும், ஞகரம் முதலிய பதினொரு புள்ளிகளை இறுதியாக உடைய செய்யுட்கள் அமைந்த காப்பியங்களுக்கு உதாரணம் காட்ட இயலாமல், னகரவீற்றான் முடிந்ததற்குமட்டும் உதயணன் கதையையும் மணிமேகலையையும் காட்டினர்; ஏனை ஈற்றுக்கு உதாரணம் காட்டிலராயினும், 'மற்றை யீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டு இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்ற வழிக் கொள்க; இப் பொழுது அவை வீழ்ந்தன போலும்' என்று பேராசிரி

யரும், 'ஒழிந்த ஒற்றுக்களுக்கும் இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் இக் காலத்து வீழ்ந்தனபோலும்' என்று நச்சினார்க்கினியரும் மொழிந்தனர். அவர்கள் கூற்றால் தம் காலத்துக்கு முன்பு இருந்த இலக்கியங்களை நோக்கியே தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்தா ரென்பது தெரியவரும். இக் கொள்கையையே ஏனைய வனப்பிலக்கணங்களுக்கும் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு, இலக்கணம் உண்மையால், முன்பு வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதத் தக்க காப்பியங்கள் வருமாறு :—

1. தொன்மை என்னும் வனப்பு அமைந்த உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுட்களாகிய காப்பியங்கள்.

2. தோல் என்னும் வனப்பு அமைந்த காப்பியங்கள்.

3. புதிய கதையை அமைத்து இயற்றிய புதுக் காப்பியங்கள்.

4. ஞணநமன யரலவழள என்ற மெய்களால் இற்ற செய்யுட்களை உடைய காப்பியங்கள்.

5. சேரி மொழியால் புலன் என்னும் வனப்பு அமைந்த நாடகக் காப்பியங்கள்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்னும் வழக்கு

தொல்காப்பியத்தின் பின்பு உண்டான காப்பியங்கள் பல. கடைச்சங்க காலத்தே வழங்கிய இராமாயணம், பாரதம், தகடூர் யாத்திரை முதலியன அவற்றுட் சில. அவற்றிற்குப் பின் எழுந்த காப்பிய வரிசையில் சிறப்புற்று வழங்குவன ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்னும்

தொகுதியாகும். பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் இலக்கிய வரிசைகளைப் போல ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்னும் வரிசையும் வழங்கி வருகின்றது. அவ் வைம்பெருங் காப்பியங்களாவன: சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி என்பன. இவற்றுள் முன்னைய இரண்டும் கடைச்சங்க காலத்தில் இயற்றப் பட்டவை; ஆயினும் சங்கமருவாதன. பின் மூன்று காப்பியங்களும் பிற்காலத்தில் இயற்றப்பட்டன.

இவ் வைந்தையும் ஒரு சேர வைத்து ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்று வழங்கும் வழக்கம் எப்பொழுது தொடங்கியது என்று தெரியவில்லை. நன்னூல் உரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர்,

> 'இனி, இவ்வாறே ஆண்பாற் பொருட் பெயரும் பெண்பாற் பொருட் பெயரும் ஏனைப்பாற் பொருட் பெயரும், இடப் பெயரும், காலப் பெயரும், சினைப் பெயரும், பண்புப் பெயரும், தொழிற் பெயரும், மரபுப் பெயரும் வழுவாமல், ஐம்பெருங் காப்பியம், எண்பெருந் தொகை, பத்துப் பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் இவ் விலக்கியங்களுள்ளும், விரிந்த உரிச்சொற் பனுவல்களுள்ளும் உரைத்த வாறு அறிந்து வழங்குக'[1]

என்பதில் இவ்வைம்பெருங் காப்பியங்களைச் சுட்டு கின்றார். இதனால் அவர் காலத்துக்கு முன்னரே இவ் வழக்காறு இருத்தல் வேண்டுமென்பது தெரிகின்றது. தமிழ்விடுதூது என்னும் பிரபந்தத்தில்,

---

1. நன்னூல், 387, உரை.

"பற்றும் இலக்கண நூற் பாவும் நூற் பாவறிந்து
கற்றுர் வழங்குபஞ்ச காப்பியமும்"[1]

என்னும் பகுதியில் பஞ்ச காப்பியம் என்னும் தொடர் வருகின்றது. இவ்விரண்டு இடங்களிலும் அப் பஞ்ச காவியங்கள் இன்னவை யென்று கூறப்படவில்லை. சென்ற நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்டதாகிய 'பொருட் டொகை நிகண்டு' என்னும் நூலில்,

"சிந்தா மணிதிகழ் சிலப்பதி காரம்
மணிமே கலைவளை யாபதி குண்டல
கேசி பஞ்சகா வியமெனக் கிளத்துவர்"

என்ற ஒரு சூத்திரம் காணப்படுகிறது. இதில் ஐம் பெருங் காப்பியங்களின் பெயர்களும் உள்ளன.

"சிந்தா மணியாஞ் சிலப்பதிகா ரம்படைத்தான்
கந்தா மணிமே கலைபுனைந்தான்—தந்தா
வளையா பதிதருவான் வாசவனுக் கீந்தான்
திளையாத குண்டலகே சிக்கும்"[2]

என்னும் திருத்தணிகை யுலாப் பகுதியில் இவ்வைம் பெருங் காப்பியங்களின் பெயர்களும் தொனியில் அமைந்து காணப்படுகின்றன. சூடாமணிப் புலவர் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட வைசிய புராணம் என்னும் நூலில் 31, 32, 33, 34, 35 என்னும் ஐந்து அத்தியா யங்கள் இவ்வைந்து காப்பியங்களினுல் வைசியர் சிறப்புப் பெற்றதை உரைக்கும். பொருட்டொகை நிகண் டிலும் திருத்தணிகை யுலாவிலும் வைசிய புராணத்திலும் இவற்றின் முறை வைப்பு ஒன்றுக இருக்கின்றது. இம் முறை வைப்பு, கால அடைவை நோக்கி வைக்கப் பட்டது அன்று; ஏனெனின் சிலப்பதிகாரமும் மணி மேகலையும் ஏனைய மூன்று நூல்களுக்கும் முற்பட்டன.

1. கண்ணி, 59. 2. கண்ணி, 526—7.

எனவே, சுவையை நோக்கியோ வேறு எக் காரணத்தி ஞலோ இம்முறை வழங்கியதென்று தெரியவில்லை.

முன்பு கூறியவற்ருல் ஐம்பெருங் காப்பியம் என்னும் வழக்குப் பிற்காலத்த தென்பது விளங்கும். காவியங் களின் வைப்பு முறைக்கும் போதிய காரணங்கள் இல்லை என்பதும் தேற்றம். அன்றியும் இவ் வைந்தும் பெருங் காப்பியங்கள்தாமா என்று ஆராய்ந்தால் அல்ல வென் னும் முடிபுதான் பெறப்படும்.

சீவக சிந்தாமணி பெருங் காப்பியம் என்பதற்கு ஐயம் இல்லை. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சேர்ந்து ஒரு காப்பியமாக நடத்தல் வேண்டும் என்பது இளங்கோவடி களின் கருத்தென்று அடியார்க்கு ல்லார் கூறினும், தனித்தனியே எடுத்து ஆய்ந்தால் சிலப்பதிகாரத்தைப் பெருங் காப்பியமென்றே சொல்ல வேண்டும். மணி மேகலையோவெனின் அறனும் வீடுமே பொருளாகக் கொண்டது; பௌத்த சமயச் சார்பு உடையது; தனியே பௌத்த சமயக் கொள்கைகளையும், பிற மதக் கொள்கை கள் பயனற்றவை என்பதையும் இரண்டு காதை களாற் கூறுவது. நாற்பெரும் பொருள் அமைதியும் அதில் காணப்படவில்லை. ஆதலின் அதனைப் பெருங் காப்பிய மென்று கூறுதல் பொருந்தாதென்று தோற்றுகின்றது. வளையாபதியைப்பற்றிய செய்திகள் போதிய அளவு கிடைக்கவில்லை; ஆதலின், அது பெருங்காப்பியமா அன்ரு வென்று வரையறுத்தல் இயலாது. குண்டல கேசியை யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் வாதநூல் வரிசையில் சேர்த்து வழங்குவர். நீலகேசி அவ் வாதங் களை மறுத்துக் கூறுவதும், அந்நூல் பெரும்பாலும் சம யக் கருத்துக்களை வெளியிடற்கு எழுந்தது என்பதை உணர்த்தும். எனவே, அந்த நூலில் பெருங்காப்பியத்

துக்குரிய இலக்கணங்கள் குறைவின்றி நிரம்பியிருக்கும் எனக் கொள்ளுதற்கு இல்லை. யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர் குண்டலகேசியோடு இனமாக வைத்த ஏனைய கேசிகளுள் இப்பொழுது கிடைப்பது நீலகேசி ஒன்றே. அந் நீலகேசியோ பெருங் காப்பியமாகச் சொல்லும் தகுதி இல்லாதது. எனவே, அதனோடு வைத்து எண்ணப்படும் குண்டலகேசியும் அத்தகையதே என்று கொள்வதில் இழுக்கொன்றும் இல்லை.

எனினும், வீரசோழிய உரையாசிரியர் குண்டலகேசியைக் காப்பியம் என்று கூறுவதோடு பல வகையாற் சிறப்பிக்கின்றார்.

'குண்டலகேசி முதலான காப்பியமெல்லாம் விருத்தமாம்.'[1]

'குண்டலகேசியும் உதயணன் கதையும் முதலாக உடையவற்றில் தெரியாத சொல்லும் பொருளும் வந்தனவெனின், அகலக் கவி செய்வானுக்கு அப்படியல்லது ஆகா தென்பது.'[2]

'இனிப் பாவிகமாவது அகலக்கவிப் புலவன் கருத்து. அது குண்டலகேசி உதயணன் கதை முதலாயினவற்றுள் உண்டெனக் கொள்க.'[3]

இவற்றால் குண்டலகேசி விருத்தயாப்பால் செய்யப்பட்டதென்றும், தெரியாத சொல்லும் பொருளும் அதன்கண் வந்தனவென்றும், அகலக்கவி யென்றும் நாம் அறிகின்றோம். இவ் வுரையாசிரியர், சிந்தாமணி முதலியன

1. யாப்புப் படலம், 23, உரை. 2. ப. 140.
3. ப. 152.

இருப்பவும், குண்டலகேசியையும் உதயணன் கதையையுமே எடுத்துக் கூறுவானேன்? அவற்றுள்ளும் குண்டலகேசியை முன் வைத்துச் சொல்வதற்குக் காரணம் என்ன? குண்டலகேசியில் உள்ள சமயச் சொற்களும் பொருளும் தெரியாமல் இருப்பதனோடு பெருங் கதையில் உள்ள பலவகைச் சிறப்புடைய சொற்களும் பொருள்களும் தெரியாமல் இருப்பதை ஒருங்கே வைத்ததன் நோக்கம் யாது? இவ்வினாக்களுக்கு, குண்டலகேசியினிடத்தில் உரையாசிரியருக்கு உள்ள பற்றொன்றுபதே தக்க விடையாகும். அவ் வுரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் என்பவர். அவர் பௌத்த சமயத்தினராதலின் அச் சமய நூலாகிய குண்டலகேசிக்குச் சிறப்புத் தருவது இயல்பே யன்றோ? எனவே, அவர் கருத்தையே ஆணையாகக் கொண்டு குண்டலகேசியைப் பெருங் காப்பியத்துள் ஒன்றாக எண்ணுதல் வன்மை பெறாது.

இங்ஙனம், மணிமேகலையும் குண்டலகேசியும் பெருங் காப்பியத்திற்குரிய இலக்கண அமைதியை நன்கு பெறாதிருப்பவும், அவற்றையும் பெருங்காப்பியங்களோடு சேர்த்து எண்ணியதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. பெருங் காப்பியங்கள் வேறு இல்லை யென்று கூறுவதற்கும் இயலாது. காப்பிய இலக்கணம் குறைவறப் பெற்ற பெருங்கதையும் சூளாமணியும் நல்ல காப்பியங்கள் அல்லவோ? அவற்றைச் சேர்த்துக் கூறாததற்குக் காரணம் என்ன? மணிமேகலை, குண்டலகேசி என்னும் இரண்டினையும் நீக்கிப் பெருங் கதையையும் சூளாமணியையும் சேர்த்து வழங்கியிருப்பின், ஒருவாறு அமைவுடையதாக இருக்கும்.

ஆயின், இவ் வைம்பெருங் காப்பியம் என்னும் வழக்கு எழுந்ததற்குக் காரணம் யாது? பிற்காலத்தில் வட நூல் மரபைப் பின்பற்றிய சொற்களும் பொருளும்

தமிழில் ஏறின; யாப்பும் அமைந்தது. அணியிலக்கணம் வடமொழியைத் தழுவியே அமைக்கப்பட்டது. அப்படி வந்த வழக்காறுகளுள் இந்தக் காவியத் தொகையும் ஒன்று. வட நூல்களில் பஞ்சகாவியம் என்ற ஒரு தொகுதி உண்டு. அவை மிகச் சிறப்புடைய காவியங்களாக வடநூற் புலவர்களால் மதிக்கப் பெறுவன. அவை ஸ்ரீ ஹர்ஷ கவியால் இயற்றப்பெற்ற நைஷதமும், பாரவி இயற்றிய கிராதார்ஜுனீயமும், காளிதாச மகாகவி இயற்றிய ரகுவம்சமும் குமார சம்பவமும், மாககவி இயற்றிய சிசுபாலவதமும் ஆம்.

இந்த வழக்காற்றை உட்கொண்ட தமிழ் நாட்டாரிற் சிலர் தமிழிலும் ஐம்பெருங் காப்பியங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணினர் போலும். அங்ஙனம் எண்ணிய அவர்களுக்குச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சிந்தாமணியும் குண்டலகேசியும் வளையாபதியுமே முதல்முதல் நினைவில் தோன்றின போலும்! எங்ஙனம் ஆயினும் ஐம்பெருங் காப்பியம் என்று வரையறுத்துக் கூறும் வழக்கு வடமொழியைப் பின்பற்றியதே என்று தோற்றுகின்றது.

ஐம்பெருங் காப்பியம் என்னும் வழக்கை நினைந்த சிலர் சமீப காலத்தில் ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்ற ஒரு புது வரிசையைச் சிருஷ்டி பண்ணியிருக்கின்றனர். அவை: (1) உதயண குமார காவியம், (2) நாக குமார காவியம், (3) யசோதர காவியம், (4) சூளாமணி, (5) நீலகேசி என்பனவாம். சூளாமணிக்கும் ஏனைய நான்கினுக்கும் உள்ள வேறுபாடு அஜகஜாந்தரமென்பது அவற்றை ஆராய்பவர்களுக்குப் புலனாகும். உதயண குமார காவியத்தைப் பதிப்பித்த ஸ்ரீமகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள் அதன் முகவுரையில், 'இது காவியம் என்னும் பெயரை உடையதாயினும், காப்பிய இலக்

கணங்களை உடையதன்று' என்றும், 'இந் நூலில் இலக்கண வழுக்கள் உள்ளன; சந்த நயமும் பொருட் பொலிவும் இல்லை' என்றும், 'நிரம்பிய புலமை இல்லாத ஒருவரால் இது செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்று அவர் (வீடூர் அப்பாசாமி சாஸ்திரியாரவர்கள்) கூறினார். எனக்கும் அஃது உடம்பாடே' என்றும் எழுதியிருக் கின்றார்கள். இவற்றால் அப் புத்தகம் இலக்கியம் என்று சொல்லுதற்கும் தகுதி அற்றதென்பது தெளியப்படும். நாக குமார காவியம், யசோதர காவியம் என்பனவும் அத்தகையனவே. நீலகேசி வெறும் வாத நூல். சூளாமணியோ சிறந்த காப்பியம். இவற்றை ஒருங்கு வைத்து எண்ணுதல் எங்ஙனம் அமைவுடைய தாகும்? இவை ஐந்தும் ஜைன சமய நூல்கள் என்ற ஒன்றுதான் இவற்றினிடையே உள்ள ஒப்புமை.

இப்பொழுது புதிதாக எழுந்த ஐஞ்சிறு காப்பிய வழக்காறு போலவே முன்பு ஐம்பெருங்காப்பிய வழக் காறும் எழுந்ததென்றே தோன்றுகின்றது. இல்லை யெனின் பேராசிரியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் ஏனைய தொகை நூல் வரிசைகளைக் குறிக்கும்போது இவற்றைக் குறிப்பிடாமல் இருத்தற்குக் காரணம் இல்லை.

இப்பொழுது கிடைக்கும் நூலுரைகளால் (1) பெயரளவிலே அறியப்படும் சில பழங் காப்பியங்கள், (2) உரைகளில் அங்கங்கே மேற்கோளாகச் சில செய்யுட்கள் மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற காப்பியங்கள், (3) வழங்கி வரும் காப்பியங்கள் எனப் பழைய காப்பியங்களை மூன்று வகையாக்கலாம்.

பருப்பதம்

பெயர் மாத்திரம் தெரியும் பழைய நூல்கள் பருப் பதம், கலியாணன் கதை, புராண சாகரம் என்பன. இவை

சங்க காலத்துக்கு முந்தியனவோ பிந்தியனவோ தெரிய வில்லை. பருப்பதம் என்பது உரையுள்ள நூலோ என்று ஐயுறுதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. பேராசிரியர், பாட்டிற்கு உரையெழுதுவதும் உரைநடை வகையிற் சேர்ந்தது என்று கூறும்பொழுது, 'ஒழிந்த பாட்டிற்கு இவ்வாறே பொருளெழுதின் அஃது ஒக்கும்; அவை பாரதம், பருப் பதம் முதலியன'[1] என்று உணர்த்துகின்றார். இங்கே பாட்டு என்றது இலக்கியச் செய்யுளை, அதற்கு உரை எழுதும் முறையை உதாரண வாயிலாகப் புலப்படுத்த வந்தவர் பாரதம், பருப்பதம் என்னும் இரண்டையும் ஒருங்கே காட்டுகின்றார். அவர் கூறும் செய்திகளோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும்போது பாரதமும் பருப்பதமும் தனித் தனியே செய்யுள் இலக்கியங்கள் என்றும் அவற் றிற்குப் பழைய உரை உண்டென்றும் தோற்றுகின்றது.

ஜைன சமய நூலாகிய ஸ்ரீபுராணத்தில் நாரதன், பர்வதன் என்ற இருவருடைய வரலாறு கூறப்படு கின்றது. நாரத சரிதை என்ற காப்பியம் ஒன்று புறத் திரட்டினால் தெரிய வருகிறது.[2] அது நாரதன் வரலாறு என்பதை அப்பெயராலே உய்த்துணரலாம். அப்படியே பர்வதனுடைய வரலாற்றை உரைக்கும் காப்பியத்துக்குப் பருப்பதம் என்னும் பெயர் வழங்கியிருத்தலும் கூடும். பர்வதம் என்ற வடசொல் தமிழில் பருப்பதம் என்று வருவது இயல்பே.

கலியாணன் கதை

கலியாணன் கதை என்பது உதயணன் கதையைப் போன்றது. அவ் விரண்டையும் யாப்பருங்கல விருத்தி

---

1. தொல். செய்யுள் 173. பேர்.
2. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை : புறத்திரட்டு, முகவுரை. ப. xiv.

யுரையாசிரியர் இனப்படுத்தி எடுத்துக் காட்டுவர். கலியாணன் என்பவனது வரலாற்றைக் கூறும் காப்பியமாக இது இருக்கலாம். இது சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டதாகவே தோற்றுகின்றது. இந் நூலில் ஒவ்வோர் உறுப்பும் 'என்' என்ற இறுதியை உடையது. ஓர் உறுப்பின் ஈறும் அடுத்த உறுப்பின் முதலும் ஒன்றி வரும் சொற்றொடர்நிலைத் தன்மையும் இக் காப்பியத்தில் காணலாம். நிலை மண்டில ஆசிரியப் பாக்களால் ஆன நூல் இது.[1]

புராண சாகரம்

'இன்னும் பலவடியால் வந்த பஃறொடை வெண்பா இராமாயணமும் புராண சாகரமும் முதலாகவுடைய செய்யுட்களிற் கண்டு கொள்க'[2] என்பதில் புராண சாகரம் என்னும் நூற் பெயர் சொல்லப்படுகிறது. புராணம் என்பது பழைய வரலாறு., பல பழைய வரலாறுகளைக் கூறும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக இந் நூலைக் கருதலாம். 'கதாஸரித் ஸாகரம்' என்ற வடமொழி நூற் பெயரோடு இதன் பெயரையும் ஒப்பிடுக. இராமாயணத்தோடு சேர்த்துக் கூறப்பட்டமையின் அதனைப் போலவே இதனையும் ஒரு காப்பியம் என்று கொள்ளலாகும். இதன்கண் பல பஃறொடை வெண்பாக்கள் அமைந்திருந்தன வென்பது மேலே காட்டிய உரைப்பகுதியால் புலனாகின்றது.

இராமாயணம்

சங்க காலத்தில் இராமாயணம் ஒன்று வழங்கிவந்த தென்று தெரிகின்றது. இது வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் அமைந்த யாப்புடையது. இதன் செய்யுட்கள் பல

1. *யா. வி. ப.* 262. *யா. வி. ப.* 238.

உரையாசிரியர்களால் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இத் தமிழ் இராமாயணம் ஒரு காப்பியமே யாகும். இது உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாம்.

பாரதம்

பாரதமும் சங்க காலத்தே இருந்து வந்தது. அதைப் பாடிய புலவர்பிரான் பெருந்தேவனுர் என்பவர். இந்நூல் யாவராலும் போற்றப்பட்டு வந்ததென்பதற்கு இதனை இயற்றிய ஆசிரியருக்குப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுர் என்ற பெயர் அமைந்தமையே ஓர் அறிகுறியாகும். இதனைப் பாடியதே அவருக்கு ஒரு பெருமையாயின், இதன் பெருமை எங்ஙனம் இருத்தல் வேண்டுமென்பது சிந்தித்து அறிதற்குரியது. தொல் காப்பிய உரைகளில் இந் நூற் செய்யுட்கள் சில வந்துள்ளன. இதன்கண் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் விரவி அமைந்திருந்தன. இடையிடையே 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாகிய' உரைப்பகுதிகளும் இருந்தன. அதனுல் இதனைத் தொன்மையென்னும் வனப்புக்கு உதாரணமாகக் கூறுவர். இதற்கு ஒரு பழைய உரை உண்டென்று நினைத்தற்குரிய குறிப்பொன்று தொல் காப்பியம், பேராசிரியர் உரையிற் கிடைத்தல் முன்னர்ப் 'பருப்பதம்' என்ற தலைப்பிற் கூறப்பட்டது.

பத்தாம் நூற்றுண்டில் அரசாண்டு வந்த ராஜசிம்மன் என்ற பாண்டியன் காலத்தில் எழுந்த சின்னமனூர்ச் சாஸனத்தில் அப் பாண்டியனது மெய்க்கீர்த்தி சொல்லப்படுகின்றது. அதில் அவன் முன்னோர்கள் செய்த பல செயல்கள் அவன்மேல் ஏற்றிக்கூறப்படுகின்றன அம் மெய்க்கீர்த்தியில் உள்ள,

"மாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்தும்
மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்"[1]

என்னும் பகுதி பழங்காலப் பாண்டியர் மாபாரதத்தை வட நூலிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கச் செய்தா ரென்று தெரிவிக்கின்றது. அங்ஙனம் செய்தோர் இன்னாரென்று இப்பொழுது தெரியவில்லை. மேலே காட்டிய அடியில் குறிக்கப்பட்ட பாரதம் பெருந்தேவனார் இயற்றியதோ, வேறோ தெரியவில்லை. மெய்க்கீர்த்தியில் சொல்லத்தக்க சிறப்புடைமையினால் அதுவே பெருந் தேவனாருக்குச் சிறப்புத் தந்த பாரதம் என்று கொள்ளலாம்.

தகடூர் யாத்திரை

கடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த நூல்களுள் இதுவும் ஒன்று. இதனை ஒரு பெருங்காப்பியமாகக் கொள்வதற்கு இல்லையெனினும் சிறுகாப்பியமாகக் கொள்ளலாகும். தகடூர் என்னும் இடத்திற்குப் படைகள் சென்றமையும், போர் புரிந்ததும் பிறவும் இதில் சொல்லப்பட்டன.

தகடூ ரென்பது சேலம் ஜில்லாவில் உள்ள தர்மபுரி யாகும். தகடூரில் வாழ்ந்து வந்த அதிகமான் என்பவன் மேல் சேர அரசனான பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பான் படையெடுத்துச் சென்று தகடூரை எறிந்து வென்றான். இந்தப் போர் நிகழ்ச்சியையே இந்நூல் கூறுவதென்று தோற்றுகின்றது. இத் தொடர்நிலைச் செய்யுளில் இடையிடையே உரை விரவி யிருக்கும். அதனால் இது தொன்மை யென்னும் வனப்புடைய தாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

---

1. *South Indian Inscriptions*, Vol. III, p. 454.

இந்நூற் செய்யுட்களிற் பல புறத்திரட்டிலும், தொல்காப்பிய உரைகளிலும் வந்துள்ளன. தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் ஒரு செய்யுளை மேற்கோளாகக் காட்டினர்.[1] இந்நூலும் இராமாயணம், பாரதம் என்பவற்றைப் போல வெண்பாவிகற்பங்களும் ஆசிரியப் பாக்களும் அமைந்த நூலென்று தெரியவருகின்றது. 'பிற பாடை தழுவி வந்த' பகுதிகளும் இதில் உண்டு.[2] போர் நிகழ்ச்சியையும் அதற்கு நிமித்தமாகும் செய்திகளையும் கூறும் இந்நூலில் புறப்பொருளமைதி சிறந்து விளங்கும். அரிசில்கிழார், பொன்முடியார் என்னும் இரண்டு புலவர்களுடைய பாட்டுக்கள் இந்நூலில் வந்துள்ளன. அங்ஙனமே பலர் பாடிய செய்யுட்கள் இதில் உள்ளன போலும். தொகை நிலையைப் போலத் தொடர்நிலைச் செய்யுளும் பல்லோரால் உரைக்கப் படுதலும் உண்டு என்பது இந்நூலின் அமைப்பினுல் அறியக் கிடக்கின்றது.

சிலப்பதிகாரம்

கடைச்சங்க காலத்தைச் சார்ந்து எழுந்த காப்பியங்களுள் இது ஒன்று. நமக்குக் கிடைக்கும் காப்பியங்களுள் இதுவே பழமை உடையதாகும். ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்னும் வரிசையில் இதனையும் ஒன்ருக்கி வழங்குகின்றனர்.

இதனை இயற்றியவர் சேரர் குலத்துப் பிறந்த இளங்கோவடிகள். அவர் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குப் பின்னவர். அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்ருதல் முதலிய மூன்று உண்மைகளையும் புலப்படுத்தி முத்தமிழ்ச்

1. தாழிசை, 641, உரை.
2. புறத்திரட்டு நான்முகம், xiv.

செய்திகளும் மூவேந்தர் பெருமைகளும் விளங்கும்படி இக் காப்பியம் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றது. கடைச் சங்க காலத்துப் புலவராகிய சீத்தலைச் சாத்தனுருடைய நண்பர் இளங்கோவடிகளாற் செய்யப்பட்ட இச் செய்யுள் கடைச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்தைச் சார்ந்தது. கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்ருவது நூற்ருண்டில் இருந்த கயவாகு என்னும் அரசனுடைய செய்தி இக் காப்பியத்துள் வருதலின் இந்நூல் அக் காலத்தில் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. ஐம்பெருங் காப்பியங்களாகச் சொல்லப்படும் நூல்களில் இதுவே காலத்தால் முந்தியதாகும். இந் நூலுக்கு அரும்பத உரை ஒன்றும் அடியார்க்குநல்லார் உரை ஒன்றும் உண்டு.

இது அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பரக்கக் கூறுவது; நாடகக் காப்பியம் எனவும் வழங்குவது. இதன்கண் இக்காலத்தில் வழங்காத பல வகை இசைப் பாட்டுக்கள் இருக்கின்றன.

கதாநாயகனை கோவலன் மாதவியின்பால் மயங்கி இளமைக் காலத்தில் ஒரு பகுதியைக் கழித்துவிட்டு மனம் திரும்பித் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியோடு மதுரை சென்று அங்கே திருட்டுக் குற்றம் சாட்டப் பெற்று உயிர் இழக்கிருன். மேல்நாட்டார் கூறும் 'டிராஜடி' என்ற வகைக்கு இது சிறந்த உதாரணமாகும். கதாநாயகன் தன்நிகரில்லாத் தலைவனுக வேண்டும் என்ற பிற்கால வரையறை, இக் காப்பியத்துக்கு ஒவ்வாது.

கோவிலன் கதை

சிலப்பதிகாரக் கதை பிற்காலத்தில் பல படியாக வேறுபட்டு வழங்குவதாயிற்று. கோவலன் கோவில

னுகவும் கண்ணகி கர்ணகையாகவும் மாதவி மாதகியாகவும் மாசாத்துவான் மாச்சோட்டானுகவும் ஆயினர். கதையும் அங்கங்கே பல மாறுபாடுகளை அடைந்தது. கண்ணகி துர்க்கையின் அவதாரமென்று கதைக்கத் தொடங்கினர். 'கோவிலன் கதை' என்று அம்மானைப் பாட்டில் இயற்றப்பட்ட நூலால் இவை தெரிகின்றன. அல்லியரசாணி மாலை முதலியவற்ருேடு ஒருங்கு எண்ணுதற்குரிய அதுவும் புகழேந்திப் புலவரால் இயற்றப் பெற்றதாக வழங்குகின்றது !

வைசிய புராணம் என்னும் புத்தகத்தில் 32-ஆம் சருக்கமாகிய 'பஞ்ச காவியத் தலைவரில் மாசாத்து வாணிபன் சிலப்பதிகாரம் பெற்ற சருக்கம்' என்பதிற் கூறப்பட்ட கதைச் சுருக்கம் வருமாறு :—

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மாசாத்து வாணிபன் குலத்தில் மணியரசன் என்ருெருவன் பிறந்தான். அவனுக்கு இரு மனைவியர். மூத்தாளிடம் ஒரு குமாரனும் இளையவள்பால் இரு குமாரரும் பிறந்தனர். அம்மூவருக்கும் தன் பொருளைப் பங்கிட்டு அளித்து விட்டு மணியரசன் இறந்தான். அம்மூவருள் மூத்தவன் தன் செல்வத்தை நல்லற நெறியிற் செலவழித்து விட்டு எண்ணெய் வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினுன்.

அவன் தினந்தோறும் அயலூர்களுக்குச் சென்று எண்ணெய் விற்றுவிட்டு மீளுகையில் வழியில் இருந்த துர்க்கையின்கோயிலில் விளக்குப்போட்டுவிட்டு வருவது வழக்கம். அக்கோயில் பாண்டி நாட்டில் இருந்தது. துர்க்கை ஆண்டுதோறும் நரபலி விரும்புகிறவளாதலின், யாரும் அக் கோயிலுக்கு விளக்கேற்றல் கூடாதென்று பாண்டியன் கட்டளையிட்டிருந்தான். அது தெரியாத

வாணிகன் விளக்கிட்டான். சேவகர்கள் அவனை இழுத்துச் சென்று பாண்டியன் ஆணையால் அவன் தலையை அரிந்தனர். அப்பொழுது அத்தலை துர்க்கை மடியிற் சென்று விழுந்து முறையிட்டது. துர்க்கை, "நீ உன் தம்பி மகனாகப் பிறப்பாய். நான் பாண்டியன் மகளாகப் பிறந்து அவனுக்கு நாசம் உண்டாக்குவேன்" என்று அருளிச் செய்தாள்.

அவ் வாணிகன் தன் தம்பியாகிய வாணிகனுக்கு மகனாகப் பிறந்து கோவிலன் என்ற பெயரோடு வளர்ந்து வந்தான். அவ் வாணிகன் மனைவி உடனே உயிர் துறந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சித்திராவதி என்னும் தாசிக்கு மாதகியென்னும் மகளாகப் பிறந்தாள்.

துர்க்கை காலிற் சிலம்புடன் பாண்டியனுக்கு மகளாகப் பிறந்தாள். அவளுடைய ஜாதகத்தைக் கணித்த சோதிடர்கள், "இப் பெண்ணால் உன் குலத்திற்கே நாசம் உண்டாகும்" என்று சொன்னமையால் பாண்டியன் அக் குழந்தையைப் பெட்டியில் வைத்து ஆற்றிலே விட்டுவிட்டான். அதனை எடுத்த கோவிலனுடைய மாமன் அப் பெண்ணை எடுத்துக் கண்ணகியென்ற பெயரிட்டு வளர்த்துக் கோவிலனுக்கு மணம் புரிவித்தான். அந்த மணத்தில் நடம் புரிய வந்த மாதவிக்கும் கோவிலனுக்கும் நட்பு உண்டாகவே, இருவரும் ஒன்றுபட்டு வாழலாயினர். பதினன்கு வருஷங்களில் கோவிலன் தன் செல்வம் முழுவதையும் இழந்தான். பின்னர் மாதவியை விட்டுப் பிரிந்து கண்ணகியோடு போய், மதுரையில் அவள் காற்சிலம்பை விற்கச் சென்று கொலைக் குற்றம் சாற்றப்பெற்று இறந்தான். கண்ணகி பாண்டியன்பாற் சென்று முறையிட்டுத் தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்பதைப் புலப்படுத்

தினள். அரசன் தன் பிழையை உணர்ந்து இறந்தான். கண்ணகி மதுரையைத் தீயால் அழியச் செய்து தன் கணவனுடன் விமானத்தில் ஏறி வான் சென்றுள். இதைப் பார்த்த குறவர் அரசனுக்கு உரைப்ப, அதுகேட்ட இளவரசன், சாத்த னென்னும் புலவனல் இக் கதையை விரிவாக அறிந்தார்.

இங்ஙனம் அமைந்த கதையில் சிலப்பதிகாரக் கதையோடு மாறுபட்ட இடங்கள் பல உண்டு. துர்க்கையைக் கோவிலனுக்கு மனைவியாக்குதல் விரும்பத்தக்க செய்தி யன்று. இவ் வத்தியாயத்தின் இறுதியில் சிலப் பதிகாரக் கதையைக் காவியமாக ஒருவர் இயற்றினர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் அங்கே கூறப் பட்ட செய்திகள் மயங்குதற்குரிய முறையில் உள்ளன. இளவரசன், சாத்தர், கூல வாணிபனர் என்னும் மூவரும் இருந்தபோது சாத்தர் இக் கதையைச் சொன்னராம்.

"கொற்றவன் தமிழ்க்கு வேந்தே கோவலன் வரலா
றெல்லாம்
சற்றுநீ ருரைக்க வென்னச் சங்கமோ டிருந்த சாத்தன்
குற்றமொன் றற்ற செஞ்சொற் கூலவா ணிபனர் முன்பு
இற்றைநாள் முதல தாக இயம்பின னுளவா றெல்லாம்"[1]

என்பது இச் செய்தியைக் கூறும். இதில் சாத்த ரென்பவரே இதனைக் கூறியதாகத் தெரிகிறது.

இவற்றை ஆராயும்போது வைசிய புராணம் இயற்றியவர் சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்தவ ரல்லர் என்றும், கர்ண பரம்பரையாக வழங்கிய செய்திகளையே பாடி வைத்தார் என்றும் கொள்ள நேர்கிறது.

---

1. செய்யுள், 49.

மணிமேகலை

பௌத்த சமயக் கொள்கையை விரித்துரைக்கும் இக் காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தோடு கதைத் தொடர்புடையது. சிலப்பதிகாரத்தையும் இதனையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு காப்பியமாக வழங்குதலே முறை. "இவ் விரண்டினையும் ஒரு காப்பியமாக்கி உலகின்கண் நடாத்துவான் வேண்டவும், இருவர் செய்தலின் இரண்டாகி நடந்த தென்க' என்று அடியார்க்குநல்லார் கூறுதல் காண்க. மணிமேகலை மட்டும் தனியே ஒரு பெருங் காப்பிய மாதற்குரிய இலக்கணங்கள் நிரம்பியதன்று;[1] அறனும் வீடும் பயப்பச் செய்தது இக் காப்பியமாதலின் இதனைத் தனியே பெருங்காப்பியம் என்று கூறுதல் பொருந்தாது.

கோவலனுக்கு மாதவியினிடம் பிறந்த மணிமேகலை துறந்த பின் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவ தாதலின் இது, மணிமேகலை துறவு' எனவும் கூறப்படும்.

> "மணிமேகலை துறவு
> ஆறைம் பாட்டினுள் அறிய வைத்தனன்"[2]

என்பதைக் காண்க.

இது பதிகத்தை யன்றி முப்பது பிரிவை உடையது. இந் நூலில் உள்ள அடிகளின் தொகை 4826. பௌத்த சமய சம்பந்தமான பல செய்திகளை இந் நூல் அறிவிக்கின்றது. மணிமேகலை பிக்குணியாகித் தவம் புரிந்த செய்திக்கு நிமித்தமாகிய வரலாறுகளைக் கூறுவதாதலின், பௌத்த சமயக் கொள்கைகளை அங்கங்கே அறிவுறுத்திச் செல்கின்றது.

---

1. S. K. Aiyangar, *Manimekhalai in its Historical setting*, p. 1.
2. பதிகம், 97—98; மணிமேகலை, முகவுரை, ப. xiii.

இது, மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால் குறிப்புரையோடு செவ்வனே பதிப்பிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இந் நூலை இயற்றியவர் கடைச் சங்கப் புலவராதலாலும், சிலப்பதிகாரம் இயற்றப் பட்ட காலத்திலேயே இந் நூல் இயற்றப்பட்டதாத லாலும் இதுவும் அச் சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்றே இரண்டு அல்லது மூன்றாவது நூற்றாண்டுக்கு உரிய தாகும்.

சங்க காலத்தைச் சார்ந்த நூல்களில் இறுதியானது மணிமேகலைதான். அதன் நடையும் போக்கும் சங்க காலத்து இனிமையையும் பொருட்சிறப்பையும் உடை யனவாகிச் செல்வதோடு, பிற்காலத்தில் மிக விரிந்து பட்ட சொல்லணிகள்[1] சிலவற்றையும் அது கொண்டிருக் கின்றது. மடக்கு, தொனி, சிலேடை முதலியவற்றைப் பிற்காலக் காப்பியங்களில் சர்வ சாதாரணமாகப் பார்க் கலாம். பழங் காப்பியங்களுக்குள்ளே முதல் முதலில் அத்தகைய அணிகளைப் புகுத்தியவர் சீத்தலைச் சாத்தனாரே ஆவர்.

சங்க காலத்துக்குப் பின் எழுந்த நூல்களில் சமய உணர்ச்சி அதிகமாக வெளியிடப்படுகின்றது. இதற்குத் தோற்றுவாய் மணிமேகலை யென்றே சொல்லலாம் பௌத்தர்களைச் சிறப்பிப்பதும் ஏனையோர்களை இழி வாகத் தோற்றச் செய்வதுமாகிய அமைப்புக்களை மணி மேகலையிற் காணலாம். அந்த மனநிலை பிற்காலத்தில் அளவுக்குமேற் போயினமையால் கவியழகும் காவிய

1. சில உதாரணங்கள்:—சொற்பின் வருநிலையணி. "வலம்புரிச் சங்கம் வறிதெழுந் தார்ப்பப், புலம்புரிச் சங்கம் பொருளொடு முழங்க" (மணிமேகலை 7 : 113—14.) சிலேடையணி : "சாலிக் குண்டோ தவறு" (13 : 98). "குருகுகரு வுயிர்ப்ப, ஒருதனி ஓங்கிய திருமணிக் காஞ்சி" (18 : 55—6). வெளிப்படை நிலையணி : "பருஅக் குருகின் உயிர்த்து" (19 : 28); "பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்" (26 : 78).

ரசனையும் போய்ச் சமயப் பிணக்கும் ஒருவரை ஒருவர் வைது பாடுவதும் அதிகமாகிவிட்டன. இவ்விதமான அழுக்குக்களிலே படாமல் தூய்மையோடு விளங்கும் காப்பியங்கள் இல்லாமற் போகவில்லை.

பௌத்த சமயக் காப்பியங்கள்

பௌத்த சமயக் காப்பியங்களில் பழமையானது மணிமேகலை. சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பௌத்த சமயத்தினரும் வாழ்ந்து வந்தனர். போதியார் என்பது ஒரு சங்கப் புலவர் பெயர். அவர் பெயரிலிருந்து பௌத்த ராகவே தோற்றுகிறார். பௌத்தர்கள் அரச மரத்தைக் குறிக்கும் பெயர் போதியென்பது. பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த புலவர்கள் இருக்கும்போது பௌத்த சமய நூல்கள் உண்டாவதற்குத் தடையென்ன? விம்பசார கதை, குண்டலகேசி என்னும் இரண்டு நூல்கள் பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த காப்பியங்க ளென்று இப்பொழுது தெரிய வருகின்றது.

விம்பசார கதை

உதயணன் கதை, கலியாணன் கதை என்பவை போல விம்பசாரன் என்பவனுடைய வரலாற்றைக் கூறும் காப்பியமாக இதைக் கருதல் ஆகும். விம்பாசரன் என்பவன் மகத தேசத்து மன்னவனாக இருந்தவன். புத்தருடைய உபதேசம் பெற்றுப் பௌத்தன் ஆனவன். இக் காப்பியத்திலிருந்து ஒரு பகுதி நீலகேசி உரையில் மேற்கோளாக வருகின்றது :

> "உலும்பினி வனத்துள் ஒண்குழைத் தேவி
> வலம்படு மருங்குல் வடுநோய் அருமல்

ஆன்றோன் அவ்வழித் தோன்றினன் ஆதலின்
ஈன்றோள் ஏழாம்நாள் இன்னுயிர் வைத்தாள்"[1]

என்பது அப் பகுதி. அதன்கீழ் உரையாசிரியர். என்பது பிம்பஸார கதை யென்னும் காவ்யம். பௌத்தருடையது' என்று குறித்துள்ளார்.

இங்கே காட்டப்பட்டுள்ள பகுதியில் புத்தர் பிறந்த ஏழாம் நாள் அவருடைய தாய் இறந்தாள் என்ற செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதைக்கொண்டு புத்தருடைய வரலாறும் இக் காப்பியத்தில் விரவி அமைந்திருந்த தென்று கொள்ள இடம் உண்டு. மேற்காட்டிய பகுதி ஆசிரிய அடிகளால் அமைந்தது. அது கொண்டு ஏனைய பகுதிகளும் ஆசிரியப் பாக்களால் ஆனவை யென்று கொள்ளலாம். உதயணன் கதை, நரவாணன் கதை யென்னும் கதைகள் இரண்டும் அத்தகையனவே யாதல் அறிதற்குரியது.

குண்டலகேசி

பௌத்த சமயக் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய குண்டலகேசி, விருத்த யாப்பால் ஆனது. இதற்குக் குண்டலகேசி விருத்தம் என்றே ஒரு பெயர் உண்டென்று தெரியவருகின்றது. இதன் யாப்பு முறையால் இது சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்டதென்பது போதரும். இது தருக்க நூல்களில் ஒன்றாக யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியரால் எண்ணப்படுகின்றது.

'தருக்கமாவன - ஏகாந்தமும் அநேகாந்தமும் என் பன; அவை குண்டல நீல பிங்கல அஞ்சன கால தரி

---

1 நீலகேசி : பேராசிரியர் சக்கரவர்த்தி பதிப்பு, ப. 71.

சன தத்துவ கேசிகளினும் சாங்கியம் முதலிய ஆறு தரிசனங்களினும் கண்டு கொள்க."[1]

அன்றியும் நீலகேசியில் குண்டலகேசிச் செய்யுட்களில் உள்ள கருத்துக்கள் பல மறுக்கப்படுகின்றன. இன்ன செய்யுளை அநுவதித்தவாறு என்று நீலகேசியுரையில் பல செய்யுட்களின் முதற் குறிப்புக்களை உரையாசிரியர் காட்டுகிறார். அவை குண்டலகேசிச் செய்யுட்களைக் குறிக்கின்றன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

நீலகேசியுரையில் குண்டலகேசியின் வரலாறு பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது:

"குண்டலகேசி யென்பாள் ஓர் வைசிய கன்னிகை; இவள் ஒரு நாள் பிராஸாத ஸ்தலத்து விளையாடுகின்றாளாக, ஒரு கிதவ வைசிய புத்ரன் காளன் என்பான்; இவன் புத்த தரிசனங் கொண்டு பல் வழியுஞ் சோர விருத்தி பண்ணிச் செல்வானை அரசன் வதிக்க வென்று ஏவச் சிறைப்பட்டுப் போகின்றானை, முன் சொன்ன குண்டலகேசி கண்டு காம பரவசையாக, அதனை அறிந்து அவளுடைய பிதா ராஜாவைக் கண்டு யாதானும் ஓர் உபாயத்தால் மீட்டு இவனுக்குக் குண்டலகேசி யென்னும் கன்னிகையினை விவாக விதியாற் கொடுத்து இனிது செல்கின்ற காலத்து, ஓர்நாள் பிரணய கலகத்து நர்மோக்தி முகத்தால், 'நீ கள்வன் அன்றே' என்று குண்டலகேசி சொல்லக் காளனும் தன் உள்ளத்தே சினங் கொண்டு, பின்பு ஒருநாள் வித்தியாஸாதன வியாஜத்தால் இவளைத் தனிக்கொண்டு ஒரு பர்வதத்தேறி, 'நீ என்னை இவ்வாறு சொல்லுதலில் யான் உன்னைக் கொல்லத் துணிந்தேன்' என்ன,

[1] யா. வி. ப. 540.

குண்டலகேசியும், 'தற்கொல்லியை முற்கொல்லியை என்பவன்றே! இவனை யான் கொல்வேன்' என நினைந்து, 'யான் சாகிறேனாகில் உம்மை வலங் கொண்டு சாவல்' என, அதற்கு இயைந்த காளனை வலங் கொள்கின்றாள் வரையினின்றும் வீழ நூக்கினாள். நூக்கக் காளனும் புத்த ஸ்மரணத்தினால் மோக்ஷித்தனன். குண்டலகேசியும் பர்த்ருவிரஹ துக்கிதையாகித் துறப்பனென நினைந்து பரஸமயங் களெல்லாம் நாவல் நட்டு ஜயித்துப் பௌத்த தரிசனங் கொண்டு முத்தி பெற்றனள்.''[1]

இதனால் குண்டலகேசி என்பது பௌத்த சமய நூலென்றும் அதனை மறுக்கவே நீலகேசி எழுந்த தென்றும் விளங்குகின்றது.

நீலகேசியிற் கண்ட செய்திகளால் குண்டலகேசி நாதகுத்தனா ரென்னும் ஒருவரோடு வாதம் புரிந்தாள் என்பது தெரிய வருகின்றது.

புறத்திரட்டில் குண்டலகேசியிலிருந்து பத்தொன் பது செய்யுட்கள் வந்துள்ளன.

> ''முன்றான் பெருமைக்கண் நின்றான்முடி
>   வெய்து காறும்
> நன்றே நினைந்தான் குணமொழிந்
>   தான்ற னக்கென்
> றொன்றானும் உள்ளான் பிறர்க்கே
>   உறுதிக் குழந்தான்
> அன்றே இறைவன் அவன்றாள்சர
>   ணங்க ளன்றே''[2]

என்பது இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளென்று தெரி கின்றது.

---

1. நீலகேசி, மொக்கலவாதச். 20, உரை. 2. யா. வி. ப. 488.

குண்டலகேசி யென்னும் காப்பியம் பெருங்காப்பியம் அன்று, வாத நூலைத் தனியே சொல்வதினும் அதற்கு ஒரு கதைத் தொடர்ச்சியை அமைத்தால் படிப் போருக்குச் சிரமமின்றி இருக்கும் என்ற கொள்கையின் மேல், குண்டலகேசி முதலிய கேசிகள் எழுந்தன வென்றே தோற்றுகின்றது. இந் நூற் செய்யுள் ஒவ் வொன்றும் காதை என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்ட தென்று நீலகேசி உரையினால் அறியலாம்.[1]

இக் காப்பியத்தின் உள்ளுறை ஒருவாறு நீலகேசி யுரையில் சொல்லப்பட்டது. குண்டலகேசி யென்னும் ஒருத்தி புத்த சங்கத்தில் பிக்ஷுணியாக இருந்தா ளென்று தேரிகாதை யென்னும் நூலால் தெரிய வருகின்றது. அங்கே அவளுடைய வரலாறு சொல்லப் படுகின்றது.[2] அவ் வரலாறும் நீலகேசியிற் கண்ட வரலாறும் பெரும்பாலும் ஒன்றியிருக்கின்றன. ஆயினும் அதனால் வேறு சில புதிய செய்திகளும் அறியப்படு கின்றன. குண்டலகேசி தன் கணவனைக் கொன்ற பின்பு பல மதவாதிகளையும் வென்று புத்த சமயத்துட் புக்கா ளென்பது நீலகேசியில் கூறப்பட்டது. தேரிகாதையில் உள்ள வரலாறு சிறிது விரிவாக அமைந்தது.

'கணவனைக் கொன்ற பத்திரை தன் வீடு சென்று ளிலள்; நிக்கந்தவாதிகள் கூட்டத்துப் புக்காள். அவர்கள் அவள் மயிரைக் களையச்செய்து தம் குழுவினுட் சேர்த்துக் கொண்டனர். அவளுக்கு மீண்டும் கூந்தல் வளர்ந்தபோது அது சுருள் சுருளாக அமைந்தது. அதனால் அவளை யாவரும் குண்டலகேசி யென்று அழைக்கத் தொடங்கினர். நிக்கந்தவாதிகளின் கொள்கை முற்றும் அறிந்த பின்னர் அதனால்

1. புறத்திரட்டு, முன்முகம், xix.
2. *Neelakesi* edited by Prof. A. Chakravarthi, M.A., I.E.S. p. 75.

மனைவன்மதி பெருது பல சமயவாதிகளிடத்தும் சென்று வினவி வாதம் புரிந்து இறுதியாகச் சிராவஸ்தி நகரத்துக்கு வந்தாள். அந் நகரத்துக்கு அருகில் இருந்த ஜேதவன விகாரத்தில் புத்தர் இருந்தார். அவருடைய சிஷ்யனாகிய சாரீபுத்தன் என்பவன் குண்டலகேசியோடு வாதம் புரிந்து வென்று அவளுக்குப் புத்த தர்மம் உபதேசித்தான்.'

புத்தர்களுடைய நூல்களுள் ஒன்ருகிய தம்மபதத்திலும் குண்டலகேசியின் வரலாறு சொல்லப்பட்டது. அது கூறப்படும் பகுதிக்குக் குண்டலகேசி தேரிவத்து என்று பெயர்.[1] அங்கே குண்டலகேசி நிக்கந்தவாதியாக இருந்த செய்தி சொல்லப்படவில்லை.

தமிழ்க் குண்டலகேசி மேலே கூறிய தேரிகாதையில் கண்ட வரலாற்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டு இயற்றப் பெற்றதென்று உணரலாம். நாதகுத்தனரென்பவர் நிக்கந்தவாதியாக இருந்தாரென்பதும், அவரோடு வாதித்து அவரையும் புத்தவாதியாக்கினளென்பதும் நீலகேசியுரையிற் கண்ட குறிப்புக்களால் ஊகிக்க வேண்டியிருக்கின்றன.

குண்டலகேசியின் வரலாறு இங்ஙனமாகவும், இதனைச் சிறிதேனும் அறியாமல் வைசிய புராணம் பாடிய புலவர், அப் புராணத்தில் 34-ஆம் சருக்கமாகிய 'பஞ்ச காவியத் தலைவரில் காவேரி குண்டலகேசி பெற்ற சருக்கம்' என்பதில் குண்டலகேசியின் தொடர்பு இல்லாமலே ஒரு கதையை அமைத்திருக்கின்ருர்; அதன் சுருக்கம் வருமாறு: —

சோழ அரசனும் வககுவன் மரபில் உதித்த காவேரியென்னும் வைசியனும் நெருங்கிய நட்புப் பூண்டு

1. *The Commentary on the Dhammapada*, Vol. II, p. 217. (Pali Text Society.)

வாழ்ந்து வந்தனர். அவ்விருவரும் எல்லாக் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றனர். அக்காலத்தில் மதுரையை ஆண்டிருந்த பாண்டிய அரசனும் அங்ஙனமே கலைகள் யாவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினான். செண்டாடலில் அவன் இணையற்ற திறமை அடைந்து, அதற்குரிய அடையாளமாகக் கொடி ஒன்றையும் வைத்துக்கொண்டான். பிறகு சோழனுக்குத் தூதனுப்பிப் போர் புரிவதற்கு அறை கூவினான். சோழன் தன் நண்பனாகிய காவேரியைப் படைகளுடன் பாண்டியன்பால் அனுப்பினான். காவேரிக்கும் பாண்டியனுக்கும் செண்டாடற் போர் நடைபெற்றது. அதில் காவேரி வென்றான். அவன் பாண்டியன் தோற்ற பொருள்களைக் கைக்கொண்டு மீள்கையில் இடைவழியே பாண்டியனுடைய படைத் தலைவனாகிய கொல்லத்தாயன் என்பவன் மறித்துப் போர் புரிந்தான். காவேரி என்னும் வைசியன் அவனை எதிர்த்து அவன் தலையைத் துணித்து அதனைக் கைக்கொண்டு தன் ஊர் நோக்கிச் செல்லலானான். அப்பொழுது கொல்லத்தாயனுடைய மனைவி பெருந்துயருற்று அங்கே வந்து தன் கணவன் தலையை இரந்தாள். காவேரி என்பவன் சோழ அரசன்முன் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினான். பின் அரசனது ஏவலால் கொல்லத்தாயனது தலை அவன் மனைவிக்கு அளிக்கப்பட்டது.

இந்தக் கதைக்கும் குண்டலகேசிக்கும் எள்ளளவேனும் தொடர்பு இல்லையென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். குண்டலகேசியைப்பற்றிய செய்தியோ, அவள் பெயரோ இக் கதையில் எங்கும் காணப்படவில்லை. இவ்வாசிரியர்,

''சீராளும் மன்னர் பின்னர்
செய்யமூன் றுங்கு டிக்குப்

பேராளும் தலைவ ரானோர்
 பெருமைஐங் காவி யத்தின்
நேரார்குண் டலகே சிப்பேர்
 நெடுநூலின் சீரு ரைத்தாம்''

என்று கூறித் திருப்தி அடைகின்றார். குண்டலகேசிப் பேர் நெடுநூலின் சீருக்கும் இந்தச் சுவையற்ற வரலாற்றுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதை அவர் உணர்ந்திலர் போலும்!

ஜைன சமயக் காப்பியங்கள்

பௌத்த சமயக் காப்பியங்களிற் சிலவற்றின் பெயரே இப்பொழுது தெரிகின்றன. ஆனால் ஜைன சமயத்தார் இயற்றிய காப்பியங்கள் பலவற்றின் பெயர்கள் இப்பொழுது காணக் கிடைக்கின்றன. சங்க காலத்தில் இருந்த புலவர்களில் சில ஜைனர்களும் இருந்தனர். உலோச்சனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவரை ஜைனராகவே கொள்வர். சிலப்பதிகாரம் ஜைன சமயச் சார்பு உடையது. பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி, சாந்தி புராணம், நீலகேசி, மேருமந்தர புராணம், யசோதர காவியம், உதயண குமார காவியம், நாக குமார காவியம் முதலியன ஜைன சமயக் கொள்கைகளை அறிவுறுத்தும் காப்பியங்களே யாகும். இவற்றுள் முதல் இரண்டுமே பெருங் காப்பியமென்னும் வரிசையிற் சேர்க்கும் தகுதி வாய்ந்தவை.

பெருங்கதை

சங்ககாலத்திற்குப் பின் உண்டான பழைய காப்பியங்களுள் ஒன்று பெருங்கதை. அது நடையமைப்பினாலும் பொருட் சிறப்பினாலும் காப்பியங்களுள் தலைமை

யுடையதாகக் கருதத் தகுவது. சங்க காலத்தைச் சார்ந்து எழுந்த சிலப்பதிகாரத்திற்கும் மணிமேகலைக்கும் பிறகு இயற்றப்பட்டவற்றுட் சிந்தாமணிக்கும் முற்பட்டது இந் நூலென்று தோற்றுகின்றது. இந்நூலுக்கு முதல் நூலாகக் கருதப்படும் வடமொழி பிருகத்கதையை இயற்றிய கங்க அரசனாகிய துர்விநீதன் என்பவன் ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்தவன். சிந்தாமணி 9-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. தமிழ்ப் பெருங் கதை இம் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கும் இடைக் காலத்தில் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

தமிழ்நாட்டில் பெருங்கதைச் செய்திகள் முன்பே வழங்கி வந்தன; மணிமேகலையில்,

> "கொடிக்கோச சம்பிக் கோமகன் ஆகிய
> வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் றன்னை
> வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றளை விடீஇய
> உஞ்சையிற் றோன்றிய யூகி யந்தணன்
> உருவுக் கொவ்வா வுறுநோய் கண்டு
> பரிவுறு மக்களின்"

என்று வந்துள்ள செய்தியைக் காண்க.

வச்சத் தொள்ளாயிரம் என்ற தமிழ் நூலொன்று இருந்தது. அதற்கும் உதயணனைப்பற்றிய வரலாற்றுக்கும் இன்ன தொடர்பு உண்டென்று வரையறுத்தற்குரிய கருவிகள் இப்போது இல்லை.

பெருங்கதையை உதயணன் கதை என்றும், கதை என்றும், கொங்குவேள் மாக்கதை என்றும் வழங்குவர். சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் என்னும் பெருங் காப்பியங்களோடு ஒருசேர வைத்து இக் காப்பியத்தைப் பாராட்டினர்.

"திருத்தக்க மாமுனிசிந் தாமணி கம்பன்
விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டேம்;-உருத்தக்க
கொங்குவேள் மாக்கதையைக் கூறேம்; குறளணுகேம்;
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கு"

என்ற தனிப்பாட்டு இச் செய்தியைப் புலப்படுத்துகிறது.

இதில் காண்டம் என்ற பேருறுப்பும் காதை என்னும் சிற்றுறுப்பும் அமைந்திருக்கின்றன. இதனை இயற்றிய கொங்குவேளிர் ஜைனர் என்று தோன்றுகிறது. இத் தொடர்நிலைச் செய்யுளிடையே ஜைன சமயக் கருத்துக்கள் வந்திருக்கின்றன.

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள் இதனைக் குறிப்புரையுடன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

சிந்தாமணி

சிந்தாமணி, சீவக சிந்தாமணி என்று வழங்கும். இதனை இயற்றியவர் ஜைன சமயத் துறவியாகிய திருத்தக்க தேவர் என்பவர். இது, தன்னுடைய சிறப்பினால் சிந்தாமணி என்னும் பெயர் பெற்றதென்று நன்னூலுரையாசிரியராகிய சங்கர நமச்சிவாயர் புலப்படுத்துவர். அடியார்க்குநல்லார் இதனை முடிபொருட் டொடர்நிலையென்பர்; இதற்கு மிகச் சிறந்த உரையொன்று உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. நூலும் உரையும் அமைந்த உயர்வுக்கேற்ப இதன் பதிப்பும் மிகச் செவ்விய நிலையில் வெளிவந்து தமிழர்களுக்கு இன்பத்தை ஊட்டுகின்றது. அப் பதிப்பாசிரியர் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்களென்பது யாவருக்கும் தெரியும்.

ஐயரவர்கள்.

"இது பழைய இலக்கிய உரைகளிலும் இலக்கண உரைகளிலும் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள பிரமாண நூல்களுள் ஒன்று; முற்காலத்து முதல் இடை கடை என்னும் முச்சங்கத்தும் எழுந்தருளியிருந்து தமிழாராய்ந்த தெய்வப் புலவர்கள் அருளிச்செய்த இலக்கியங்கள் போன்று செந்தமிழ் நடையில் சிறந்துள்ளது; வட மொழியில் வான்மீகம்போல எல்லா வருணனைகளும் தன்பால் அமையப் பெற்றிருத்தலின், மகாகாவியம் என்று கூறப்பட்டிருத்தலன்றி, பிற்காலத்து அதி மதுரமான காப்பியங்கள் இயற்றிய மகா கவிகள் பலர்க்கும் இன்ன இன்னவற்றை இன்ன இன்ன வாறு வருணித்துப் பாடுகவென அவ் வான்மீகம் போல வழிகாட்டியதும் இந்நூலே என்பர்"

(முதற்பதிப்பின் முகவுரை)

என்று இந்நூலைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

கம்பர் தாம் பாடிய இராமாயணத்தில் இப்பேரிலக்கியத்திற் கண்ட சில முறைகளைப் பெய்துகொண்டனர் என்று ஒரு வரலாறு இருப்பதாக ஐயரவர்கள் குறித்திருக்கிறார்கள்.

இராமாயணம், பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களிலுள்ள வரலாறுகள் இந்நாட்டில் அடிப்பட்டு வழங்கி வருவதால் இலக்கியங்களில் அவை பல படியாக எடுத்து ஆளப்படுகின்றன. அப்படியே சீவகன் வரலாறுகளிற் பல தமிழ் நூல்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் சிந்தாமணியாகிய இக் காப்பியம் தமிழ்நாட்டில் நன்கு பயிலப்பட்டதே யாகும். சேக்கிழார் பெரிய புராணம் செய்தற்குக் காரணத்தை உரைக்கையில்,

அநபாய சோழன் சிந்தாமணியிலே ஈடுபட்டுப் பயின்று அதனைப் பல படப் பாராட்டினனென்றும், அது கண்ட சேக்கிழார், 'இது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உதவாது; சிவனடியார் வரலாறுகளே அறியத் தக்கன' என்று கூறினரென்றும், அதன் பின் அவ்வரசன் விரும்பத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழார் இயற்றினரென்றும் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் உரைத்தார். இவ்வரலாற்றினல் அநபாயன் சிந்தாமணியிற் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தானென்பதும் அக்காலத்தில் அவனைத் தன்பால் ஈடுபடுத்திய சிந்தாமணி தமிழ்நாட்டார் பலரை வயப்படுத்தியிருக்கும் என்பதும் புலப்படுகின்றன. அதனாலன்றே இந்நூலை,

> "வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய
> பொய்யில் வான்கதை பொதிந்த செந்தமிழ்ச்
> சிந்தா மணி" (நச். உரைச் சிறப்.)

என்றும்,

> "தரைமுற்றும் போற்றிய சிந்தாமணி"
> (பாண்டி மண்டல சதகம்)

என்றும் புலவர் பெருமக்கள் போற்றுகின்றனர்.

இந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலம் 9-ஆம் நூற்றாண்டு என்று கூறுவர்.

வளையாபதி

இதிலிருந்து பல செய்யுட்கள் புறத்திரட்டில் வந்துள்ளன. தொல்காப்பிய உரை, சிலப்பதிகார உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, தக்கயாகப் பரணியுரை யென்பவற்றிலும் வளையாபதி மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இது காலத்தாற் பிற்பட்டதென்ப தற்கு இதன் செய்யுட்கள் விருத்தம் முதலிய

பிற்காலத்துக்குரிய யாப்பாக இருத்தலே சான்று. இந்நூல் முற்றும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்குநல்லார் உரையில்[1] மேற்கோளாக வரும் வளையாபதிச் செய்யுள் ஒன்று உண்டு.

"துக்கம் துடைக்கும் துகளறு காட்சிய
நிக்கந்த வேடத் திருடி கணங்களை
ஒக்க அடிவீழ்ந் துலகியல் செய்தபின்
அக்கதை யாழ்கொண் டமைவரப் பண்ணி"

என்பது அது. இச்செய்யுளிலிருந்து இந்நூல் ஜைன மதச் சார்புடையதென்று தெரியவருகின்றது.[2]

வைசிய புராணத்தின் 35-ஆம் படலத்தின் பெயர், 'பஞ்சகாவியத் தலைவரில் வைரவாணிபன் வளையாபதி பெற்ற சருக்கம்' என்பது. அது 49 விருத்தங்களால் ஆகியது. அதில் உள்ள கதை வருமாறு:—

திசை முற்றும் புகழைக் கொண்ட ஈகையை உடையவனும், சிவபிரானது பஞ்சாட்சரத்தை உருவேற்றும் நாவை உடையவனும், பாண்டியனை வென்றவனும், வக்குவ மஹரிஷி கோத்திரத்தில் உதித்தவனும், வயிர வாணிகனும், தேவேந்திரனைக் காட்டிலும் மிக்க வாழ்வுள்ளவனும், விற்பிடி மாணிக்கத்தினாலே விளங்கிய மேன்மையை உடையவனும், நற்குணம் உடையவனும் ஆகிய நவகோடி நாராயணனென்றும் வைசியன் ஒருவன் சொற்புலவோர் மிகத் துதிக்க வாழ்ந்து வந்தான்.

இருமரபும் தூயவனாகிய அவ் வைசியன் தன் குலத்தில் ஒரு பெண்ணை மணந்து அன்னிய குலத்திலும்

---

1. சிலப். 9: 13, உரை.
2. புறத்திரட்டு, முன்னுரை, ப. xxi பார்க்க.

தான் விரும்பிய பெண் ஒருத்தியை மணந்து அவ்விருவரோடும் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தான். வேறு குலத்துப் பெண்ணை மணந்ததனால் வைசியர் அனைவரும் அவன்பால் சினங் கொண்டார்கள். "நம் குல மாதினோடு நயந்து வாழ்ந்திருப்பதன்றி வேறு குலப் பெண்ணையும் சார்ந்து இவன் இருப்பானாயின் இவன் எங்களோடு உறவு செய்யும் தகுதியில்லான்" என்று அவர் கூறினர். அதனால் வணிகன் அஞ்சி அழகிய அப்பெண்ணை விலக்கிவிட்டான். அவ்வாறு விலக்கிவிட்ட பிறகு, அந்த வணிகன் மேல்கடலிலே கப்பலேறி அன்னிய தேசம் சென்றான்.

அப்பொழுது அப்பெண் கருவுற்றிருந்தாள். அவள் மனம் கலங்கிக் காளி கோயில் ஒன்றைச் சார்ந்து அங்குள்ள காளியைத் துதிக்கத் தொடங்கினாள்.

"சயசய நின்மலை சயசய முக்கணி
சயசய சங்கரியே
சயசய சண்டிகை சயசய நிட்களை
சயசய சாம்பவியே
சயசய சுந்தரி சயசய வென்றிகொள்
சதுரி சவுந்தரியே
சயசய துங்க பரம்பரை யென்றிரு
சரணம் வணங்கினனே."

பின்னர், "என்னை என் கொழுநன் கைக்கொண்டு வாழும்படி கருணை புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

அப்பொழுது காளி எதிரே தோன்றி, "நீ மனம் கலங்காதே. எப்போதும் என்னுடைய கோயிலின் எல்லையிலே நீ வாழ்ந்து கொண்டிரு" என்று அருளி மறைந்தனள். அப்பெண் துயரந் தீர்ந்து அக்கோயிலுக்கருகில் வாழ்ந்து வருகையில் கருப்பம் முதிர்ந்து ஓர் அழகிய குமாரனைப் பெற்றாள். அம்மைந்தன் காளியின் அருள் பெற்றுச் சிறப்

புடன் வளர்ந்து வந்தான். அவனுடைய தாய் அவனைப் பாதுகாத்து ஐந்து பிராயம் புக்கவுடன் பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்தாள்.

> "வைத்திடப் பள்ளி தன்னில்
> வடமொழி கன்ன டஞ்சீர்ச்
> சித்திரத் தமிழி னோடு
> தெலுங்கிவை முதல வான
> ஒத்தபா டைகள னைத்தும்
> உணர்ந்து நூல் தவதா னங்கள்
> பத்தியாய்ச் செய்ய வல்ல
> பண்டிதத் தன்மை பூண்டான்."

அவன் இவ்வாறு வளரும் நாளில் புறநாட்டிற்கு வாணிக நிமித்தம் சென்றிருந்த வைர வாணிகன் பெருஞ் செல்வத்தோடு வந்து தன் முதல் மனைவியோடு இன்புற்று வாழ்வா னாயினன்.

ஒரு நாள் காளியருளால் வளர்ந்த பிள்ளை, தோழ ரோடு கூடிக்கொண்டு வணிகர் தெருவிற் போய்ப் பந்தாடல் முதலிய விளையாட்டைச் செய்து வரும்போது அங்கே ஒரு பையன் அவனைக் கண்டு, "உன் தந்தையை நீ அறியாய்" என்று உரைத்தான். அப்போது அக் குமரன் மிக வெகுண்டு பெருந்துயரம் கொண்டு தன் மனை புக்குத் தாயிடம் அப் பையன் கூறியதை மொழிந்து, "எனக்கு என் தந்தை யார் என்பதை விளங்கச் செய்யாவிடின் என் உயிரை விடுவேன்" என்றான். அது கேட்ட தாய் அவனுக்கு உண்மை கூறி, "என்னை நற்குலப் பெண் அல்லள் என்று உன் தந்தை தள்ளிவிடினும் காளி தேவி அருள் புரிந்தமையின் நன்மை உண்டாகும் என்று நம்பி வாழ் கிறேன்" என்றாள்.

இவற்றைக் கேட்ட அவ் விளங்குமரன் தன்னுடைய தாயினால் தன் தந்தை காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வாழும்

வணிகன் என்பதை அறிந்து அவள் கூறிய அடையாளங்களையும் தெரிந்துகொண்டு புகார் நகரம் புகுந்தான். புகுந்து தன் தந்தையின் கடைக்குமுன் சென்று அவனை நோக்கி, "நான் உம்முடைய முதற் குமரன்" என்று சொன்னான்.

வைர வாணிகன் அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு அதட்டிப் பார்த்து, "எங்ஙனம் இவ்வுறவு வந்தது? சொல்" என்றான். அம் மைந்தன் தாயினால் அறிந்த செய்திகளைக் கூறி,

"கிளைஞர்கள் உரைத்த சொல்லைக்
கேட்டுநீர் மதியி ழந்தீர்
இளைஞர்கள் விசாரம் போல
இருந்ததும் மதியே"

என்று இடித்துரைத்தான். அது கேட்ட வணிகன், "இழிகுலப் பெண்ணைக் கொண்டதுண்டேனும் அவள் பால் கருப்பம் உண்டாகியதை அறிந்தோம் இல்லை" என்று மனங் கலங்கிச் சேவகர்களை அழைத்து அச்சிறு குமரனைத் துரத்தத் தொடங்கினான். வணிக குலத்தினர் பலரிடம், "இவன் யாரோ, இங்கே வந்து அழி வழக்குப் பேசுகின்றான்" என்றான். இவற்றையெல்லாம் கண்ட குமரன், "யான் உம்முடைய பிள்ளை என்பதற்குக் காளி தேவியே சான்று கூறுவாள்" என்று சொல்ல, வைசியர்கள், "அங்ஙனம் தக்க சான்று இருக்குமேல் இவ் வழக்கு ஆராய்வதற்குரியது. நீ போய் உன் சாக்ஷியை அழைத்து வா" என்றனர்.

இளங் குமரன் தாயின்பால் வந்து நிகழ்ந்தவற்றைக் கூற, அவள் தன் தனயனை அழைத்துச் சென்று காளி கோயில் புகுந்து வணங்கினள். காளி, "நீங்கள் அங்கே சென்று என்னை நினைக்கும்பொழுது நான் அங்கே வந்து நிற்பேன். உங்களுடைய தூய்மையை நிலை நிறுத்தி உங்களுக்குரிய வாழ்வையும் பெறச் செய்வேன்" என்று அருள் செய்தாள்.

தாயும் தனயனுடனே வணிகர் சபையின்கண் வந்து, "என்பால் பிழை ஏற்றுதல் நியாயம் அன்று. இவ் வணிகர்பிரான் என்னை நீத்தபொழுதே என் வயிற்றில் இக் குமரன் கருவில் இருந்தான். இந்த உண்மையைக் காளி தேவி அறிவாள்" என்று சொன்னாள்.

"இதனைக் காளியே வந்து சொன்னால் நாங்கள் உடம்படுவோம்" என்று வணிகர் உரைத்தனர். அப்பொழுது காளி வானத்தில் எழுந்து வந்து, "இவ் விருவரும் வைர வாணிகனுகிய உனக்கு உரியவர்களே" என்று அருளிச் செய்தாள்.

வணிகர் அதுகேட்டு வியந்தனர். வைர வாணிகன் தன் குமரனையும் மனைவியையும் ஏற்றுக்கொண்டான்; குமரனுக்குரிய பொருட் பகுதியைக் கொடுத்து வியாபாரம் செய்யச் சொன்னான்.

இங்ஙனம், 'கார்வணிகன் தெளிசேர் புகழ் செய்த திறங்களினால் வளையாபதி ஒன்று' வகுத்தனர்.

வைசிய புராண வரலாறு இங்ஙனம் முடிகின்றது. குண்டலகேசி முதலிய கதைகளைப் போலவே இவ் வரலாறும் வளையாபதி என்னும் காப்பியத்தின் தொடர்பு எள்ளளவேனும் இல்லாமலே அமைந்தது என்று கொள்ளுதலே தகுதியாகும். ஒருகால் வளையாபதியின் வரலாற்றிற் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சம்பந்தம் இருத்தல் கூடும்.

சூளாமணி

ஜைன காப்பியங்களில் விருத்த யாப்பில் உள்ள நூல்களுள் நல்ல நடை அமைந்தது சூளாமணியாகும். இதனை இயற்றியவர் தோலாமொழித் தேவர் என்பவர்

அருங்கலான்வயம் என்னும் கொத்தைச் சேர்ந்த நூல் இதுவென்றும், 9-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப் பெற்ற தென்றும் சில அறிஞர் கூறுவர்.

இந்நூல் பாயிரத்தில், இதனை அரங்கேற்றிய அவை இன்னது என்று ஒரு செய்யுள் கூறுகின்றது

"நாமாண் புரைக்கும் குறையென்னினும்
நாம வென்வேல்
தேமாண் அலங்கல் திருமால்நெடுஞ்
சேந்தன் என்னும்
தூமாண் தமிழின் கிழவன்
சுடராரமார்பிற்
கோமான் அவையுள் தெருண்டார்கொளப்
பட்ட தன்றே"[1]

என்பது அச் செய்யுள். இதன்கண் சுட்டப்பெற்ற சேந்தன் என்பவன் அவனி சூளாமணி மாறவர்மன் என்னும் அரசனாக இருக்கக் கூடுமென்றும், இந் நூலின் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்று கூறலா மென்றும் ஸ்ரீ க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் தம் சோழர் வரலாற்றில் எழுதியுள்ளார்.[2]

இது சிந்தாமணிக்குப் பின்னர் இயற்றப்பெற்ற தாகல் வேண்டும். சிந்தாமணிச் செய்யுள் நடைக்கும் இந்நூற் செய்யுள் நடைக்கும் உள்ள வேறுபாடு இக் கருத்தை உண்டாக்குகின்றது. சிந்தாமணியின் விருத்த யாப்பு இடையிடையே தடைப்பட்டுச் செல்லுகின்றது. சூளாமணியோ செப்பமுற்ற நடையோடு விளங்குகிறது. இந் நூல் பெருங் காப்பியத்துக்குரிய இலக்கணங்கள் அமைந்தது.

1. சூளாமணி, பாயிரம், 4.
2. *Cholas*, Vol. II. pp. 510, 544.

இதனை 1889-ஆம் ஆண்டில் சி. வை தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்டார்கள். 1954-ஆம் ஆண்டில் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய வெளியீடாக ஒரு பதிப்பு வெளியாகியிருக்கிறது.

நீலகேசி

நீலகேசி யென்பது குண்டலகேசிக்கு எதிராக எழுந்த நூல். இதனை இயற்றியவர் பெயர் அறியப்படவில்லை. இதற்குச் சமய திவாகர வாமன முனிவர் என்பவரால் இயற்றப்பெற்ற உரை ஒன்று உண்டு. இதற்கு நீலகேசித் திரட்டு, நீலகேசித் தெருட்டு என்னும் வேறு பெயர்களும் வழங்கும்.

இது குண்டலகேசியிற் கண்ட வாதத்துக்குப் பிரதி வாதமாக இயற்றப் பெற்றது. ஆயினும் ஆசீவகர் முதலியவர் மதங்களை மறுக்கும் பகுதிகளும் இதில் உள்ளன. குண்டலகேசி வாதச் சருக்கம், அருக்கசந்திர வாதச் சருக்கம் என்பன போல அமைந்த சருக்கப் பெயர்களை இது வாத நூல் என்பதைத் தெரிவிக்கும். ஆயினும், இதனைக் காப்பியம் போலத் தோன்றும் வகையில் கதையாக்கியிருக்கிறார் ஆசிரியர். நீலகேசி என்பவள் உயிர்க் கொலை புரியும் இயல்பினளாக இருந்து, ஒரு முனிவருடைய உபதேசம் பெற்றுப் பின்பு ஜைன சமயத்திற் புக்கு, அச் சமய அறிவில் தேர்ச்சி பெற்று மற்றச் சமயவாதிகளோடு வாதம் புரிகிறாள்.

நூலின் தொடக்கத்தில் பாஞ்சால நாட்டின் சிறப்பும், புண்டவருத்தனம் என்னும் நகரத்தின் சிறப்பும் உள்ளன. நாட்டுச் சிறப்பில் ஐந்து திணைகளையும் வருணிக்கிறார் ஆசிரியர். இவை இந்நூலின் முகப்பை ஒரு காப்பிய முகப்பைப் போலத் தோன்றச்

செய்கின்றன. பத்துச் சருக்கங்களும் 894 செய்யுட்களும் அடங்கிய இந் நூலையும் சமய திவாகர வாமன முனிவருடைய உரையையும் பேராசிரியர் ஸ்ரீ அ. சக்கரவர்த்தி, எம்.ஏ. அவர்கள் 1936-ஆம் ஆண்டில் பதிப்பித்திருக்கிறார். இதன் காலம் கிட்டத்தட்ட ஐந்தாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்பது அவர் கருத்து.[1]

பிற காப்பியங்கள்

இந் நீலகேசியோடு ஒரு நிகரனவாக யாப்பருங்கல விருத்தியாசிரியரால் சொல்லப்படும் பிங்கலகேசி, அஞ்சனகேசி, காலகேசி என்பனவும் நீலகேசியைப் போலவே கதை வடிவில் தொடங்கிச் சமயக் கொள்கைகளை அறிவுறுத்துவன என்று கொள்ளலாம். பிங்கலகேசியின் தோற்றமும் தொழிலும் பிங்கலகேசி யென்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுளிற் சொல்லப்பட்டன என்று தெரிகிறது. இந்தக் கேசிகள் யாவும் சமய இலக்கண நூல்களின் மாறுவேடங்கள் என்று கூறுவதே தகும்.[2]

அமிர்தபதி என்பது ஒரு நூற் பெயர். இதன் முதற் பாட்டு, சிந்தாமணியைப்போல வண்ணத்தால் வந்ததென்று தெரிகின்றது. அச் செய்யுளின் முதலடி,

"குற்றங்கள் மூன்றும் இலனாய்க்
குணங்கட் கிடனாய்"

என்பது. இதன் பொருளால் இது ஜைன காவியமென்றே கருதற்குரியது.

---

1. Introduction to *Neelakesi*, p. 8.

2. *'உபசார வழக்கினால் குண்டல நீல பிங்கல கேசிகளது தோற்றமும் தொழிலும் சொன்ன இலக்கணச் செய்யுட்களும் பிரிந்து, வேறோர் உபசாரத்தினால் குண்டலகேசி, நீலகேசி, பிங்கலகேசி எனப் பெயர் பெற்றாற் போல'.* யா. வி. ப. 40.

சாந்தி புராணம் என்பது புறத்திரட்டினால் தெரிய வரும் நூல். அப் புராணத்திலிருந்து சில செய்யுட்கள் அத் தொகை நூலுட் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 16-ஆவது தீர்த்தங்கரராகிய சாந்தி தேவருடைய சரித்திரத்தை உணர்த்துவது இது என்று தெரிகிறது.[1]

மேருமந்தர புராணம் என்பது மேரு, மந்தரர் என்னும் இருவருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும் நூல். இதில் வருபவர்கள் ஜைன முனிவர்களிடம் உபதேசம் பெற்று முத்தி அடைகிறார்கள். இதனை இயற்றியவர் வாமன சாரியார் என்பவர். நீலகேசிக்கு உரை வகுத்தவரும் இவரும் ஒருவரே என்று கூறுவர். இவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்தவர்.[2]

இதில் பதின்மூன்று சருக்கங்களும் 1405 செய்யுட்களும் உள்ளன. முதலாவதாகிய வைசயந்தன் முத்திச் சருக்கத்தின் தொடக்கத்தில் கந்தமாலினி என்னும் நாட்டுச் சிறப்பும், வீதசோகம் என்னும் நகரச் சிறப்பும் சில செய்யுட்களால் கூறப் பெறுகின்றன.

இந்நூல் முழுவதும் பேராசிரியர் ஸ்ரீ அ. சக்கரவர்த்தி, எம். ஏ. அவர்களால் 1923-ஆம் ஆண்டில் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

யசோதர காவியம் என்பது யசோதரன் என்பவனுடைய கதையைக் கூறுவது. உயிர்க் கொலையால் நேரும் பாவங்களை விரித்துச் சொல்வது. இதை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. ஐந்து சருக்கமும் 320 செய்யுட்களும் அடங்கிய இந்நூல் முதல்

---

1. *புறத்திரட்டு*, முன்னுரை, ப. xii, xiii.

2. *அ. சக்கரவர்த்தி*, எம். ஏ: *மேருமந்தர புராணப் பதிப்பு*, *ஆசிரியர் வரலாறு*, ப. iii.

முதலாக 1908-ஆம் ஆண்டில் தில்லையம்பூர் வேங்கட ராமையங்காரால் வெளியிடப் பெற்றது.

உதயண குமார காவியம் என்பது நடைச் சிறப்பில்லாத நூல். ஐயரவர்கள் கலைமகள் வெளியீடாக இதை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். நாக குமார காவியம் என்பது இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை.

புறத்திரட்டால் மாத்திரம் தெரியவரும் தொடர் நிலைச் செய்யுள் நாரத சரிதை என்பது. ஸ்ரீ புராணத்தில் நாரதன் என்றவன் வரலாறு வருகிறது. அவனைப் பற்றிய சரிதையாக இச் செய்யுள் நூல் இருக்கலாம் என்பர்.[1]

இதிகாச புராணங்கள்

பௌத்த ஜைன சமயங்களில் உள்ள பழைய வரலாறுகள் தமிழ்க் காப்பியங்களாகப் புலவர் பெருமக்களால் அமைக்கப்பட்டது போலவே, நாளடைவில் இதிகாச புராணங்களும் சைவ வைணவ சமயப் பற்றுடைய கவிஞர்களால் தமிழில் செய்யுள் உருவத்தில் ஆக்கப்பட்டன. பெரிய இதிகாசங்களாகிய இராமாயணமும் பாரதமும் சங்க காலத்திலே வழங்கினவெனினும் நாளடைவில் அவை வழக்கொழிந்தன. அதனால் புதியவை எழுந்தன போலும்; அன்றித் தம் தம் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப அவற்றைப் பாடவேண்டும் என்னும் அவாவினால் கவிஞர்கள் புதிய இராமாயண பாரதங்களை இயற்றினரென்றும் கொள்ளலாம்.

மகா புராணங்கள் பதினெட்டு. அவற்றிற் சில தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. தல புராணங்

1. புறத்திரட்டு, நூன்முகம், ப. xiv.

கள் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அத் தல புராணங்களைக் கணக்கெடுப்பதெனின் அது மிக விரியும்.

பாரத வெண்பா

ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் பெருந்தேவனுர் என்னும் ஒருவரால் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகப் பாரத வெண்பா என்னும் நூல் இயற்றப்பட்டது. சங்க காலத்தில் இருந்த பாரதம் இயற்றிய புலவருடைய பெயரையே இந்நூலாசிரியர் உடையவராயினும், அந்நூற் செய்யுட்களுக்கும் இந்நூற் பாடல்களுக்கும் பல வகையில் வேற்றுமை உண்டு. வெண்பா, ஆசிரியம் என்னும் இருவகைப் பாவும் இதன்கண் உள்ளன. இடையிடையே உள்ள உரைப் பகுதிகள் வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியாக விரவப்பெற்று அமைந்துள்ளன. செய்யுட்களிற் பல இழுமென நடைபெறலின்றியும், பொருட்செறிவின்றியும் உள்ளன. இப் பாரத வெண்பா தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் காலத்துச் செய்யப் பெற்றது. அவன் கி. பி. 830 முதல் 854 வரையில் ஆண்டவன்.[1] எனவே, இந்நூலும் அக் காலத்தே இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அவ்வொன்பதாம் நூற்ருண்டிலேயே சங்க காலத்தில் இயற்றப்பெற்ற பாரதம் வழக்கு வீழ்ந்ததுபோலும்.

அருணிலை விசாகர் பாரதம்

பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் அருணிலை விசாகர் என்பவர் பாரதத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தினுர் என்ற செய்தி சாஸன வாயிலாகப் புலனுகின்றது. அருணிலை விசாகர் என்பவர் தொண்டை

---

1. சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம், ப. 24.

நாட்டில் சென்னைக்கு அருகில் உள்ள அரும்பாக்கம் என்னும் ஊரினர். அவரை 'அருணிலை விசாகன் திரைலோக்யமல்லன் வத்ஸராஜன்' என்று சாஸனம் கூறும்.[1]

வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

14-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த வில்லிபுத்தூரார் வடமொழியில் அகஸ்திய பட்டர் என்பவர் செய்த பாரதத்தை மொழிபெயர்த்தும் சில இடங்களிற் பெருக்கியும் ஒரு பாரதத்தை இயற்றினார். வில்லிபாரதம் என்று தமிழ் நாட்டில் பெருவழக்காக வழங்குவது இப் பாரதமே யாகும். இதன் செய்யுள் நடை வடமொழிக் கலப்புடையது. பிறர் யாராலும் ஆள்வதற்கரிய சந்தங்கள் பலவற்றை இவர் ஆள்வர். அருணகிரிநாதர் முதலியோர் சந்தங்கள் பலவற்றைப் பாடியுள்ளார்கள் எனினும் அவர்களுடைய செய்யுட்களில் பாட்டின் சந்தத்துக்கேற்பப் பொருள் அமைக்கப் படுகின்றது. அங்கே பொருள் சந்தத்தைப் பின்பற்றுகின்றது. பாரதத்திலோ ஒரு கதையைத் தொடர்பு படுத்திக் கூறவேண்டிய வரையறை அமைந்துவிட்டமையின் அப்பொருளைச் சந்தம் பின்பற்றவேண்டும். அங்ஙனம் பாடுவது அருமையாகும். வில்லிபாரதத்தில் பருவம் என்ற பேருறுப்பும், சருக்கம் என்ற சிற்றுறுப்பும் வந்தன.

பிற பாரதங்கள்

வில்லிபுத்தூரார் பாரதக் கதையைச் சுருக்கமாகப் பாடியிருக்கின்றார். பல கிளைக் கதைகளையும் பாரதத்தின் இறுதிக் கதையையும் அவர் பாடாமல் விட்டுவிட்டார்.

---

1. சாஸனத் தமிழ்க் கவி சரிதம், ப. 90.

ஆதலின் பிற்காலத்தில் நல்லாப்பிள்ளை யென்பவர் வில்லிபாரதத்தையே விரித்துப் பல செய்யுட்களைப் பாடிச் சேர்த்தார். அரங்கநாதக் கவிராயர் என்பவர் பின்னும் விரிவாகப் பாரதத்தை அமைத்தனர்.

மாவிந்தம் என்னும் பெயரால் தமிழில் பாரதக் கதையைச் சொல்லும் ஒரு நூல் இருக்கிறது. அது சிறந்த கவிச் சுவையை உடையதன்று என்று கூறுவர்.

பழைய காஞ்சிப் புராண ஆசிரியர் ஒரு பாரதத்தை இயற்றியுள்ளார் என்று அப்புராணச் சிறப்புப்பாயிரம் தெரிவிக்கின்றது. அந்நூல் இப்பொழுது கிடைக்க வில்லை. ஆதி பருவத்து ஆதி பருவம் என்பதொரு நூல் உண்டு. அது வியாச பாரதத்தின் முற்பகுதியைக் கூறுவது.[1]

இராமாயணங்கள்

ஜைனர்களுடைய இராமாயணம் ஒன்று தமிழில் இருந்தது. அதிலுள்ள சில செய்யுட்கள்மட்டும் இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. இராமாயண வெண்பா என்னும் ஒரு நூல் பிற்காலத்தில் உண்டாயிற்று.

சங்க காலத்து இராமாயணத்தின் பின் நெடு நாட்களாக இராமாயணம் இயற்றப் பெறவில்லை. பின்னர், கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கற்றோர் இதயம் களிக்க இராமாவதாரம் என்னும் பெயரை யுடைய இராமாயணத்தைப் பாடினர்.

---

1. அணிமையில் சென்னை அரசாங்கத் தொன்னூல் நிலையத்தினரால் வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது.

2. ராவ்பகதூர் மு. இராகவையங்கார்: **ஆராய்ச்சித் தொகுதி**, ப. 17—99.

முற்காலக் காப்பியங்கள் யாவற்றையும் தமிழுலகம் மறக்கச் செய்து தன்னிடத்திலே தமிழருள்ளத்தைத் தேக்கி வைத்த பெரும்புகழ் கம்பராமாயணத்துக்கு உரிய தாகும். இப்பொழுதுள்ள காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி என்னும் நூல்களுக்குப் பழமையினுல் ஒரு மதிப்பு உண்டு. ஆயினும் நாளடை வில் தமிழுலகத்திற் பெருகிவந்த காப்பிய நடையும் கவினும் ஒருங்கே திரண்டு கம்பராமாயணத்திற் குடி கொண்டிருக்கின்றன. கம்பராமாயண காலம் வரையில் உள்ள நூல்களை ஆராயின் காப்பியத்தின் அமைப்புச் சிறிது சிறிதாக வேறுபட்டுச் சுவை கெழுமி வளர்ந்தது என்பது தெரியவரும். பண்டைக் காலத்துப் பொருட் டொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் வெண்பாவாலும் ஆசிரியப்பா வாலும் இயன்றவை. விருத்த யாப்பிலே காப்பியம் இயற்றத் தொடங்கினவர் திருத்தக்கதேவர். அவ ருடைய காப்பியம் மிகச் சிறந்ததாயினும் சமயக் கருத்துக்களைப் புகுத்தும் இடங்கள் உண்டு. முத்தி யிலம்பகம் முழுவதும் அத்தகையதே. இலக்கியச் சுவையைத் தனித்து அநுபவித்து வருகையில் சமய நூற்கருத்துக்களை இடையிட்டு விளக்குதல், கடித் தமைந்த பாக்கினிற் கற்படுதலைப் போன்றது.' அவ்வச் சமயத்தினர்களுக்கு அவை இன்பம் பயப்பனவாயினும் காப்பியம் என்னும் பொதுப் பூங்காவனத்தில் உள்ள பொருள் யாவும் யாவராலும் விரும்பத் தக்கனவாக இருத்தல் வேண்டும். பெருங்கதை ஆசிரியரும் சிலப்பதிகார ஆசிரியரும் இங்ஙனம் தம்முடைய சமயப் பற்றுல் ஒரு பகுதியைச் சிறைப்படுத்தாமல் தம் நூல்களை மிக அழகாக அமைத்திருக்கின்றனர். மணிமேகலையோ அத்தகையது அன்று.

சீவகசிந்தாமணியின் யாப்பு ஆற்ரெழுக்கைப்போல அமையவில்லை. விருத்தயாப்பில் முதல்முதலில் காப்பியம்

செய்யப் புகுந்தவராதலின், அவருடைய முயற்சி ஒரு வழி காட்டியாக நிற்கின்றது. எனவே, சிந்தாமணியின் செய்யுள் அமைப்பை வர்ணந் தீற்றாத சித்திரமாகச் சொல்லலாம். அதன்பின் எழுந்த சூளாமணியோ இனிய செய்யுள் நடையை உடையது. அதன் நடை வண்ணந் தீற்றிய சித்திரமாகத் திகழ்கின்றது. பொருட் சிறப்பும் சிறந்ததே. சீவக சிந்தாமணியைப் போலவே சூளாமணியிலும் இறுதிப் பகுதியில் ஜைன மதக் கொள்கைகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் சிந்தாமணியைக் காட்டிலும் சிறிதளவு குறைவாகவே உள்ளது.

இத்தகைய சிறு குறைகளையும் கடந்து முற்காலத்துப் புலவர் வளர்த்து வந்த பொருள் நெறியும் சொல் நெறியும் கலந்து சிறந்த செய்யுள் நெறியோடு பிற்காலத்தாருக்குப் பெரிய உரையாணியாகத் திகழ்வது கம்ப ராமாயணம். அந்நூல் தமிழுக்குத் தனிச் சிறப்பைத் தந்தது. அதன் காலத்தைக் குறித்து இரு வேறு கொள்கைகள் தமிழ் நாட்டில் நிலவுகின்றன. 9-ஆம் நூற்றாண்டென்று ஒரு சாராரும், 12 அல்லது 13-ஆம் நூற்றாண்டென்று ஒரு சாராரும் கூறுவர்.

கம்ப ராமாயணத்துக்குப் பின்னர் எழுந்த காப்பியங்களில் அதனோடு ஒப்ப வைத்து எண்ணுதற்குரியது வேறு ஒன்றும் இல்லை.

சமீப காலத்தில் சிலர் சில இராமாயணங்களை இயற்றியிருக்கின்றனர்.

புராணங்கள்

புராணங்களுள் பாகவதம் இருவரால் தமிழில் இயற்றப்பட்டது. இருவரும் வேறு வேறு காலத்தவர். ஒன்றை இயற்றியவர் வேம்பத்தூர்ப் புலவராகிய செவ்வைச்

சூடுவார் என்பவர். மற்றொன்று வரதராஜ ஐயங்காரால் இயற்றப் பெற்றது. கூர்ம புராணம், மச்ச புராணம், விஷ்ணு புராணம், கந்த புராணம், விநாயக புராணம், பிரமோத்தர காண்டம், உபதேச காண்டம், சிவதரு மோத்தரம், சிவரகசியம் என்பன புராண வகைகளிற் சேர்ந்தனவே ஆகும். இவற்றில் கந்த புராணம் ஏனைய புராணங்களினும் மிகுதியாகப் படித்து இன்புறும் நிலையில் இருக்கிறது.

12-ஆம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பெற்ற பெரிய புராணம் தமிழில் புதிதாக உண்டான காப்பியமாகும். அதனைப் பெருங் காப்பியம் என்று கூறுவது பொருத்தம் அன்று. அதிலுள்ள வரலாறுகள் பலவாதலின் ஒரு தனித் தலைவனுடைய வரலாற்றை அமைத்துப் பாடும் காப்பியத்தைப் போன்ற விரிவு அதற்கு இல்லை. திருத்தொண்டர்களுடைய வரலாறுகளை விரித்துச் சொல்லும் அது பெரும்பாலும் இறைவன்பால் உள்ள அன்பின் வகைகளையே புலப்படுத்துகின்றது. அதனை அற மென்றேனும் விட்டுக்கு நெறியென்றேனும் கொள்ள லாம். பின்னதே சிறப்புடையது. பொருளும் இன்பமும் அந்நூல் உணர்த்தவில்லை. அரசர்களின் வரலாறு வரும் இடங்களிலும் வேறு சில இடங்களிலும் பொருளோடு தொடர்புடைய செய்திகளும், சுந்தரர் கதையில் இன்பச் செய்திகளும் வந்துள்ளன. எனினும், அவை கவியினுடைய பாவிகம் அல்ல; இடைப் பிற வரலாக வந்தனவேயன்றி நூலின் திரண்ட பொருளுக்கு உதவுவன அல்ல. காப்பியத்துக்குரிய வருணனைகளை அதன்கண் காணலாம். அது சிறு காப்பியமாகக் கொள்வதற்குரியது.

பெரிய புராணம் சைவத் திருமுறைகளில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் செய்யுள்நடை ஒரு தனிச் சிறப்புடையது.

வீர சைவர்களுக்குரிய பிரபுலிங்க லீலை, விரசிங்காதன புராணம் என்பன தொடர்நிலைச் செய்யுட்களே யாயினும் பெருங் காப்பியங்கள் ஆகா.

தமிழில் இதிகாச புராணங்களில் உள்ள கிளைக் கதைகள் சில காப்பியங்களாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நளவெண்பா, நைடதம், அரிச்சந்திர புராணம், குசேலோபாக்கியானம் முதலிய நூல்கள் இவ் வகையைச் சார்ந்தவையே. நளவெண்பாவின் பின் இரண்டடிகள் பல விடங்களில் நின்று பயனின்மைக் குற்றத்துக்கு உரியனவாகும். அவற்றில் எதுகை சிறக்கவேண்டி அடைகளை விரவ வைக்கிறார் ஆசிரியர். நைடதம் சிறந்த காப்பியம். அதன் நடை மிக அழகியது. சீவகசிந்தாமணி முதலிய பழங் காப்பியங்களில் கண்ட மரபை அந் நூலாசிரியர் நன்கு எடுத்தாண்டிருக்கின்றார். ஆயினும் முற்பகுதியில் உள்ள விரிவு பிற்பகுதியில் இல்லை. "வேட்டைநாய் பாய்வது போல இருக்கிறது" என்று அதன் கதியைப்பற்றி ஒருவர் சொன்னதாக ஒரு கதை வழங்குகிறது.

தல புராணங்கள்

இப்பொழுது தமிழில் உள்ள தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் பெரும் பகுதி தல புராணங்களாகவே உள்ளன. நாட்டில் சமய உணர்ச்சி அதிகப்படப்படத் தல வழிபாடும் அதிகமாயிற்று. தலச் சிறப்பைப் பல வழியினாலும் வெளிப்படுத்த எண்ணிய புலவர்கள் புராணங்களும் பிரபந்தங்களும் பாட ஆரம்பித்தனர். காப்பியங்களுக்குரிய வருணனைகளைப் பல புலவர்கள் புராணங்களில் அமைத்து அழகுபடுத்தினர். ஆயினும் அவற்றைப் பெருங் காப்பியங்கள் என்று சொல்வது ஏற்புடையதன்று.

தல புராணக் காதல் தமிழருக்கு மிக அதிகமாக இருந்தது. அதனால் ஒரு தலத்திற்கே பல புராணங்கள் உண்டாயின. சிதம்பர தலம்பற்றி மூன்றுக்கு மேற்பட்ட புராணம் இருக்கின்றன. இங்ஙனம் அமைந்த புராணங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன. தல புராணம் இயற்றுவதில் வைணவர்களுக்கு அத்துணை ஆர்வம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. சைவர்கள் அத்துறையில் பெருக்கம் கொண்டிருந்தார்கள். சிதம்பரம், மதுரை முதலிய சிவ தலங்களுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட புராணங்கள் இருக்கவும், கோயிலென்று சிறப்பித்துப் பாராட்டப் பெறும் திருவரங்கத்துக்குத் தமிழ்ச் செய்யுள் உருவத்தில் ஒரு புராணமேனும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தில் விலக்ஷண கவி இராமாநுச நாவலர் என்பவர் திருமாலின் பெருமையைக் கூறும் சில புராணங்களை இயற்றியுள்ளார்.

புராண காப்பியங்கள் பலவாயினும் அவற்றைப் பாடிய ஆசிரியர்களுடைய கவித்துவ சக்திக்கு ஏற்ப அவை சிறப்பை அடைகின்றன. பரஞ்சோதி முனிவருடைய திருவிளையாடற் புராணமும், கருணைப் பிரகாசரும் அவருடைய சகோதரர்களும் பாடிய சீகாளத்திப் புராணமும், இவற்றைப் போன்ற வேறு சில புராணங்களும் தமிழ் நயம் அறிவோரால் விரும்பிப் படிக்கப் படுகின்றன. திரிகூடராசப்பக் கவிராயர், கவி வீரராகவ முதலியார், எல்லப்ப நாவலர், சிவஞான சுவாமிகள், கச்சியப்ப முனிவர், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை என்னும் புலவர் பெருமக்கள் இயற்றிய புராண நூல்கள் உயர்தரமானவை.

சரித்திரக் காப்பியங்கள்

அரசர், அன்பர் முதலியோருடைய சரித்திரங்களை உரைக்கும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கள் சில தமிழிலே

உண்டு. அவற்றில் புனைத்துரையும் கற்பனையுமே அதிகமாக இருக்குமாதலின் முழுப் பகுதியும் சரித்திரத்தை அறிவதற்கு உதவும் என்று கொள்ளுவதற்கு இல்லை.

பெரிய புராணம் பல அன்பர்களுடைய சரித்திரத்தைத் தொகுத்துக் கூறும் காப்பியம் ஆகும். அதில் சேக்கிழார் சரித்திரச் செய்திகளைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறார். இராசராச விஜயம், வீரணுக்க விஜயம், குலோத்துங்க சோழ சரிதை, சீவலமாறன் சரிதை,[1] என்பன சரித்திரக் காப்பியங்கள். வைணவ ஆழ்வார்களது சரிதையைக் கூறும் குருபரம்பரையையும் அரபத்த நாவலர் சரிதையையும்[2] இவ் வகையிலே சேர்க்கலாம்.

மொழிபெயர்ப்புக்கள்

வடமொழியிலும், பிற மொழிகளிலும் உள்ள காப்பியங்களை மொழிபெயர்த்து அமைத்த நூல்கள் சில தமிழில் இருக்கின்றன. மனு சரிதை[3] வசு சரிதை, என்பன தெலுங்கிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. பிரபுலிங்க லீலை கன்னடத்திலிருந்து துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. வட மொழிக் காதம்பரியை மொழிபெயர்த்து ஒரு புலவர் தமிழ்ச்செய்யுளாக்கியிருக்கின்றார்; இது வெளியாகியிருக்கிறது.

---

1. இவற்றில் சீவலமாறன் சரிதை மாத்திரம் இப்போது கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கிடைக்கும். மற்றவை மறைந்தன.

2. இதுவும் கையெழுத்துப் பிரதியாக உள்ளது; அச்சிடப்படவில்லை.

3. அரசாங்கத் தொன்னூல் நிலைய வெளியீடு.

புதுக் காப்பியங்கள்

இக்காலத்தில் பலர் பல தொடர்நிலைச் செய்யுட்களை இயற்றி வருகின்றனர். தல புராணங்களையும் பிரபுக்கள் சரிதைகளையும் சிலர் இயற்றியிருக்கின்றனர்; ஆங்கிலத்திலுள்ள மில்டனுரது 'பாரடைஸ் லாஸ்ட்' (Paradise lost) என்பதைச் சுவர்க்க நீக்கம் என்னும் பெயரால் வெள்ளக்கால் ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். அவர் அகலிகையின் வரலாற்றை அகலிகை வெண்பா என்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக அமைத்தனர்.

திருவனந்தபுரம் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றிய மனேன்மணீயம் நாடகக் காப்பியமாகும். அது ஆங்கில முறையைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றது; கதையமைப்பும் பாத்திரங்களின் குணசித்திரங்களும் நன்கு அமைந்த நாடகச் செய்யுள்.

இராமநாதபுரம் மகாவித்துவான் பாஷா கவிசேகரர் ரா. ராகவையங்காரவர்கள் வடமொழிச் சாகுந்தலத்தை மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். பாரியின் வரலாற்றைப் பாரி காதை என்னும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக ஆக்கியிருக்கின்றனர். அது வெண்பாக்களால் ஆகியது. இவற்றில் பழைய காலத்து மரபும் நடையும் அமைப்பும் விரவியிருக்கின்றன

சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடிய பாஞ்சாலி சபதம் இசைப் பாட்டுக் கலந்த தொடர்நிலைச் செய்யுள். அவர் தமக்கென வாய்த்த இணையற்ற கவித்துவத்தினுல் புதிய புதிய கவியழகுகளையும் கருத்துக்களையும் அதில் காட்டி

யிருக்கின்றார். வியாச பாரதத்திலிருந்து பல பகுதிகளை அழகாக மொழிபெயர்த்து அதில் இணைத்திருக்கிறார்.

தமிழில் முற்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் உண்டான தொடர்நிலைச் செய்யுட்களை எடுத்துக் கூறப் புகுந்தால் அது கணக்கின்றி விரியும். தல புராணங்களின் வரிசையே மிக நீண்டதாக இருக்கும்; ஆனால் அவற்றுள் பெருங்காப்பியங்களாகக் கொள்ளக்கூடியவை இல்லையென்றே சொல்லிவிடலாம்.

7

பழமையும் புதுமையும்

பண்டைக் காலத்துக் காப்பியங்களின் வளர்ச்சிமுறை

இதுகாறும் ஆராய்ந்த செய்திகளால் தமிழில் தொன்று தொட்டே பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுட்களும் அவை சம்பந்தமான இலக்கண நூல்களும் விரிந்திருந்தன என்பது வெளியாகும். இன்சுவையும் நன்னடையும் வாய்ந்த செய்யுட்களையுடைய பழங்காப்பியங்கள் பல வழக்கு ஒழிந்தன. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பு இருந்த தொடர்நிலைச் செய்யுட்களின் பெயர்கூட நம்மால் அறியப்படவில்லை. ஆயினும் அப் பழம் பேரிலக்கண நூலில் அமைந்த விதிகளின் வாயிலாக காப்பிய இலக்கியங்கள் அந் நூலுக்கு முற்பட்டே வழங்கின வென்பதும் அவை பலவேறு வகைப்பட்டும் பல்கின வென்பதும் கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னரும் பல இலக்கியங்கள் உண்டாயின. அவையும் நமக்குக் கிடைத்தில. இப்பொழுதுபெயரளவில்உணரப்படும் பழங்காப்பியங்களில் முன் வரிசையைச்சேர்ந்தனவாக இராமாயணம், பாரதம், தகடூர் யாத்திரை என்பவற்றைக் கூறலாம் அவற்றில் சில செய்யுட்களையன்றி நூல்கள் முற்றும் கிடைக்கவில்லை அவற்றின் பின் எழுந்த காப்பியங்களுள்

முற்றும் கிடைப்பவை சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையு மாகும். படித்து அநுபவிப்பதற்கு உரியனவும் நமக்குக் கிடைப்பனவுமாகிய காப்பியங்களுள் இவையே தொன்மையானவை. எனவே, இப்பொழுது வழங்கும் காப்பியங்களின் வளர்ச்சி முறையை வகுப்பதற்கு முதலில் உதவுவன இவ்விரண்டுமே யாகும். இவை இரண்டும் சங்க காலத்தை அடுத்தே தோன்றினமையின் இவற்றின் சொற்பொருளமைப்பினால் அக் கால இலக்கியங்களின் சொற்பொருளமைப்பின் போக்கை ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இவ்விரண்டுக்கும் பின்னர் வருவன ஜைன சமயக் காப்பியங்களாகிய பெருங்கதை, சிந்தாமணி, சூளாமணி என்பன. அவற்றின் பின் எழுந்தவை பாரத வெண்பா, பெரியபுராணம், கம்ப ராமாயணம், பாகவதம் என்பவை. அவற்றின் பின் வந்தவை புராண வகைகளும் பிற காப்பியங்களும் ஆகும்.

இந்நாட்டிற்கு வந்த பிற சமயத்தினரும் அவர்களைச் சார்ந்தோரும் தங்கள் தங்கள் சமய சம்பந்தமான வரலாறுகளை அமைத்து நூல்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். உமறுப் புலவர் இயற்றிய சீறாப் புராணமும், வீரமா முனிவர் என்னும் பெஷிப் பாதிரியார் இயற்றிய தேம்பாவணியும், கிருஷ்ணபிள்ளை பாடிய இரட்சணிய யாத்திரையும் இவ்வகையைச் சார்ந்தவை. இரட்சணிய யாத்திரை ஆங்கிலக் காப்பியம் ஒன்றைத் தழுவிப் பாடப்பெற்றதாகும்.

சிலப்பதிகாரச் சிறப்பு

சிலப்பதிகாரத்தில் தமிழுக்கே உரிய சிறப்பியல்புகள் பல அமைந்துள்ளன. செவ்விய நடையும் பொருட்

செறிவும் உயர்ந்த பாவிகமும் அந்நூலின் தனிச் சிறப்புக்கள். ஒரு சார்பாக விஷயங்களைத் திரித்துக் கூறும் இயல்பு இளங்கோவடிகள்பால் இல்லை. மூன்று நாட்டையும் மூன்று மன்னர்களையும் அவர் கோடுதல் இன்றி ஒப்பப் புகழ்கின்றார். மூன்று காண்டங்களாகத் தம் நூலை வகுத்து ஒவ்வொரு நாட்டையும் ஒவ்வொரு காண்டத்துள் வருணிக்கும் செவ்வியை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். மூன்று தமிழைப்பற்றியும் கூறும் தகுதி அவர்பால் இலங்குகின்றது.

இளங்கோவடிகள் ஜைன சமயச் சார்புடையவர் என்பதற்குரிய குறிப்புகள் சிலப்பதிகாரத்தில் இலைமறை காய்போலக் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அவர் பிற சமயங்களில் விரோத உணர்ச்சி பூண்டவர் அல்லர். அவருடைய காப்பியக் கோயிலிலே முதலில் சந்திரன், சூரியன் என்னும் இருவர் வாழ்த்தப்பெறுகின்றனர். நுதல்விழி நாட்டத்து இறையவன் எல்லாக் கடவுளிலும் முன்னே நிற்கிறான், இந்திர விகாரம் ஏழையும் கோவலன் வலஞ்செய்து செல்லுகின்றான். ஆடகமாடத்து அறிதுயில் அமர்ந்த திருமாலும் மாலிருஞ்சோலை மலைப் பெருமாளும் கோவலனுடைய மதுரைப் பிரயாணத்துக்கிடையே காட்சி தருகின்றனர். இந்திரனது பெருமையும் பிற தேவர்களுடைய பெருமையும் அங்கங்கே கூறப்படுகின்றன. காய்தல் உவத்தல் இன்றி நடுநிலைமை வழிநின்று காப்பியம் இயற்றப் புகுந்த இளங்கோவடிகளுடைய பெருமையை வேறு எப் புலவர் பெருமையோடும் ஒப்பிடுதல் ஏற்புடையதன்று. தம் தம் சமயத்தால் சிறப்பிக்கப்பெறும் தெய்வத்தைப் பாடும் காப்பியத்தை அவ்வச் சமயத்தோர் பாராட்டுவர். சிலப்பதிகாரமோ சாதி சமய வேறுபாடு அற்ற பத்தினித் தெய்வத்தைப் பற்றியது. அத்தெய்வத்தை

ஜைனரும் பௌத்தரும் சைவரும் வைணவரும் கொண்டாடுகின்றனர்; கோயிலமைத்து வழிபடுகின்ற னர். வஞ்சிக் காண்டம் கண்ணகி பத்தினித் தெய்வ மாகிப் பாரோரால் வழிபடப் பெற்ற கதையைச் சொல்லுகிறது.

திருவள்ளுவரும், கம்பரும் நடுநிலையில் நின்று கவி பாடுபவர்களாதலின் அவர்களை இளங்கோவடிகளோடு ஒருங்கு எண்ணலாம். புதுமைக் கவியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார்,

> "யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
> வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
> பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை
> உண்மைவெறும் புகழ்ச்சி இல்லை"

என்று பாடுகிறார். இம் மூவரையும் ஒருசேர வைத்துப் பாராட்டுதற்குக் காரணம் இம் மூவரும் நடுநிலை வழி நின்று நூல் இயற்றிய பெருமையே போலும். பிற புலவர்களுடைய சமயத்தை வரையறுத்துக் கூறும் ஆராய்ச்சியாளர் இம் மூவர் சமயத்தையும் வரையறுக்க இயலாமல் இன்னும் வாதிட்டுக் கொண்டிருத்தலே இதற்கு ஓர் அடையாளமாகும்.

மணிமேகலையின் அமைப்பு

இளங்கோவடிகளோடு நண்புடையோரும் நல்லி சைப் புலமை வாய்ந்தவருமாகிய சீத்தலைச் சாத்தனார் தாம் இயற்றிய மணிமேகலையிலே சமய உணர்ச்சியை மிகுதியாகக் காட்டியிருக்கின்றார். அந்நூலின் பின் காதைகள் முற்றும் புத்த சமயக் கொள்கைகளுக்கு உயர்வு கற்பிக்கவே எழுந்தன. இளங்கோவடிகளும்

கவுந்தியடிகள் கூற்ருக ஜைன சமயக் கொள்கைகளை வெளியிடினும் இத்துணை வன்மையும் பகையுணர்ச்சியும் அவற்றிற் காணப்படவில்லை.

கூலவாணிகன் சாத்தனுர் தம் சாதியினராகிய வணிக மரபினர் யாவரையும் உயர்ந்த நிலையில் வைத்துக் கதை அமைக்கின்ருர். அவர் காப்பியத்தில் உள்ள வணிக மாதர் கற்புக்கரசியராகவும் சிறந்த குணம் உடையவராக வும் திகழ்கின்றனர். பிற சாதி மாதர்களிற் பலர் கற்பு நெறி வழுவியராகவும் கணவரால் கைவிடப்பட்டவராக வும் அமைகின்றனர்.

மணிமேகலையின் நடை சிலப்பதிகாரத்தினும் எளிமை வாய்ந்தது. சில பொழுது வருணனைகளும், கூற்று வகைகளும் மனத்தைக் கவரும் வகையில் அமைந்துள்ளன. காரண காரியங்களுடன் ஒரு விஷயத் தைக் கதாபாத்திரத்தின் கூற்ருக அமைத்துக் காட்டு வதில் அவர் வல்லவர். சில பகுதிகள் இக்காலத்து மாணுக்கர்களுக்கும் விளங்கும்வண்ணம் அத்துணை எளிய நடையில் அமைந்துள்ளன.

எனினும், சில இடங்களில் சிலேடை, தொனி முதலியவை காணப்படும். இவை பிற்காலத்துக் காப்பியங்களில் அளவிறந்தனவாக உள்ளன. சமயக் கொள்கைகளை மணிமேகலையாசிரியர் விரித்துக்கூறினும் பிற்காலத்து நூல்களைப்போல ஒவ்வொரு காதையிலும் அவற்றைப் புகுத்திப் புகுத்திப் பொது நிலையில் இருந்து சுவை நுகர விரும்புவாருக்குத் தடை விளைக்கவில்லை. அதன் முற்பகுதிகள் காப்பியச் சுவையை அநுபவிப் பார்க்குப் பெருவிருந்தாக அமைந்துள்ளன. அந்நூலைப் போன்றனவே சிந்தாமணியும் சூளாமணியும் என்று கூறவேண்டும்.

பெருங்கதைச் சோலை

பெருங்கதையோ விரிந்த கதையமைப்பை உடையதாதலின் பல வகையான செய்திகளையும் கூறுவதற்கு நிலைக்களமாக விளங்குகின்றது. அதன் நடை சிறிது கடினமாக இருப்பினும் அதன்கண் அமைந்த பல சிறந்த செய்திகளையும் முறைகளையும் வேறு எந்த நூலிலும் காண்டல் அரிது. அந் நூலின் முற்பகுதியையும் பிற்பகுதியையும் இழந்தது தமிழருக்குப் பெரிய நஷ்டம்.

பெருங்கதையில் அமைந்த நடையைச் சில முறை படித்துப் பழகிவிட்டால், மிகவும் கம்பீரமாக விஷயங்களை விரித்துக் காட்டும் அதன் ஆசிரியரின் பேராற்றலை நாம் வியவாமல் இருக்க முடியாது. மயிர் வினைஞன் மயிர் களைவதற்கு ஒரு காதையும், மகளிர் பந்தாடலுக்கு ஒரு காதையும் கூறும் அப் பெரும்புலவர் கைப்பட்ட சிறிய நிகழ்ச்சியும் அவருக்கென வாய்த்த கவிச் சுவையிலே ஊறி வெளி வருகின்றது. ஒரு நிகழ்ச்சியோடு தொடர்புள்ள நுட்பமான செய்திகளையும் விரித்து ஓவியமாக்கும் திறல் படைத்தவர் அவர். சில அரும்பதங்கள் அதன்கண் அமைந்திருப்பதனால் யாவரும் அதனை உணர்ந்து அநுபவிக்க இயலாவிடினும், தமிழ்நயம் அறியப் புகுவார் பெருங்கதைச் சோலையிலே புகுந்து அதன்கண் கமழும் மலர்களையும் கனியும் பழங்களையும் நுகர்தல் மிகவும் அவசியமாகும்.

ஜைன சமயக் காப்பியமே யாயினும் அதில் 'பிடிக்குப் பிடி நமசிவாயம்' ஆகச் சமயக் கருத்துக்கள் குறுக்கிடுவதில்லை. உதயணன் அராந்தாணத்தை[1] வலஞ் செய்வதாக உள்ள பகுதியில் அருகன் கோயில் வருணிக்கப்படுகின்றது. அப் பிரிவிற்கூடக் கொங்குவேளிர் ஒரு

1. அராந்தாணம் - அருகஸ்தானம் : அருகக் கடவுளின் ஆலயம்.

பழங் கோயிலை நம் கண்முன் நிறுத்துகின்றார். அந்தக் கோயில் வருணனையை யாவரும் அறிந்து மகிழ்வதில் என்ன தடை இருக்கிறது?

சிந்தாமணியில் தொடங்கிய விருத்த யாப்பு

சிந்தாமணிக்குப்பின் தமிழ்க் காப்பிய உலகில் ஒரு பெரிய மாறுதல் உண்டாயிற்று. சங்க காலத்திலும் அதனைச் சார்ந்து சில காலத்திலும் புலவர்களால் எடுத்தாளப்பெற்ற ஆசிரியப்பாவைக் கவிஞர் கைவிட்டனர். ஓசை நயத்திலும், சந்தத்திலும் மனம் புகுந்தது. வடமொழி நூல்களில் பல வேறு வகையாக வழங்கும் விருத்த யாப்பைப் போலத் தமிழிலும் பலவகையான விருத்தங்களிலே நூலமைக்கும் வழக்கம் ஆரம்பமாயிற்று. ஒரே மாதிரியான அகவற்பாக்களிலே கதையைச் சொல்வதைக் கவிஞர் விரும்பவில்லை.

சிந்தாமணி விருத்தக் கவித் திறத்தைக் காட்டாவிடினும் விருத்த யாப்பானது காப்பிய உலகில் புகுந்ததற்கு முதல் உதாரணமாக அது விளங்குகின்றது. ஜைன சமயத் துறவியாகிய திருத்தக்கதேவர் பெருங்கதையிலிருந்து சொற் பொருள்களைப் பல விடங்களில் எடுத்துப் பயன்படுத்துகின்றார். பழங்கதையாகிய சீவகன் வரலாற்றை விரித்துக் காப்பிய மாக்கினார். சமயக் கருத்துக்களைச் சில இடங்களில் சிறிதளவு சொல்லிப் போகின்றார்.

சமய உணர்ச்சியும் காப்பியக் கதியும்

நீலகேசி முதலிய ஜைன சமயக் காப்பியங்களைக் காப்பியங்களாகக் கருதுவதைக் காட்டிலும் சமய நூல்களாகக் கருதுவதே ஏற்புடையதாகும். அக் காலத்தி

விருந்தே சமய உணர்ச்சி மிகுதியாகக் கவிஞர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. அதனால் கடவுள் வாழ்த்து முதல் இறுதி வாழ்த்து வரையில் இடம் வாய்த்த போதெல்லாம் தம் தம் சமயக் கருத்துக்களைப் புகுத்தி அமைக்கத் தலைப்பட்டனர்.

வடமொழியில் உள்ள அலங்கார இலக்கணங்கள் தமிழில் வரவே, சிலேடை முதலிய சொல்லணிகளும் பல்கின. கடினமான நடையும் திரிபு யமக விசேடங்களும் மடக்கு முதலிய சொல்லலங்காரங்களும் சந்தங்களும் திரிசொற்களும் காப்பியத்தைத் தம்முடைய போக்கிலே இழுத்துச் சென்றன. அதனால் கவிஞனுடைய பாவிகம் வரவர இழுக்குற்றது. சிறந்த கருத்துக்களைப் பொது நிலையிலிருந்து சொல்ல வேண்டிய கவிஞன் ஒருபாற் கோடுவானாகிச் சமயப் பிணக்கின் வழியே சென்று, பிற மதங்களைக் கண்டிக்கவும் தலைப்பட்டான்.

பிற்காலத்தில் எழுந்த புராணங்களில் அவ்வச் சமயத்தின் சிறப்பைக் கூறுவதோடு அமையாமல், பிற சமயங்களை வைது இன்புறும் அமைப்பும் காணப்படுகின்றது. அதற்கெனவே கதைகளிலும் நிகழ்ச்சிகளைக் கோத்தனர். கவிஞர்களின் கற்பனைத் திறனும் சொல்லாற்றலும் கமரில் உகுத்த பால்போல் சமயக் காழ்ப்பில் உகுக்கப்பெற்றன.

பொருட்சுவை வரவரக் கலங்கியது. அவசியமற்ற இடங்களிலும் சிருங்கார ரஸத்தை மிக மிஞ்சிக் காப்பியத்திலே இயைத்தனர் சிலர். அடிமுதல் நுனி வரையில் பக்தி ரஸத்தையே பெரிதாக்கிக் காப்பியங்களை நிரப்பி வந்தனர் சிலர். ஒழுக்க முறைகளை அறிவுறுத்த வேண்டிய காப்பியங்கள் வெறும் சிருங்கார வருணனைகளும் சொல்லடுக்குக்களும் மலிந்தனவாயின.

கம்பர் கவிப் பெருமை

கம்ப ராமாயணம் இந்தக் கூட்டத்தினிடையே தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. அதிலும் யமகந் திரிபுகளும் சிருங்காரமும் சில இடங்களில் அமைந்தன வாயினும் அக் காப்பியத்தில் பரவியுள்ள சுவைப் பெருங்கடலில் அவை இருக்குமிடமே தெரியாமல் பதுங்கிக் கிடக்கின்றன.

திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானைப்பற்றிய காப்பியமானாலும், கம்பர் சமரச நிலையிலிருந்து பாடுகிறார். அப் பெருமானை, "ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் விட்டயோத்தி வந்தான்" என்பது முதலிய இடங்களில் மும்மூர்த்திகளும் சேர்ந்த திருவவதாரம் என்று சொல்கிறார். அரனதிகன், உலகளந்த அரியதிகன் என்று உரைத்துக் கலகம் விளைவிப்பவர்களை அறிவிலோர் என்று சொல்கிறார். இராமபிரானிடம் வந்து அடைக்கலம் புகும் விபீஷணன் அப் பிரானுடைய கருணையை வியக்கும்போது அவனுக்கு நஞ்சுண்ட பெருமானுடைய நினைவு உண்டாகின்றது.

"நஞ்செனக் கருதி னேனோ
 தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட
நஞ்செனத் தகைய னன்றோ
 நாயகன் அருளில் நாயேன்"

என்று உருகுகிறான்.

இவை கம்பருடைய நடுநிலையைத் தெரிவிக்கின்றன.

கம்பர்தாம் அக் காலத்தில் இப்படிப் பாடினாரேயன்றி அவர் காலத்திலோ அவருக்குச் சற்று முன்னோ பின்னோ அவரைப்போல விரிந்த மன இயல்புடையவராக நின்று பாடிய புலவர்களைக் காண முடியவில்லை. சில புலவர்கள் தம் காலத்து உணர்ச்சிகளுக்கு உட்பட்டு அக்காலத்தின்

மணம் நெடுக வீசும்படிப் பாடுவார்கள். சிறந்த புலவர்களே தம்முடைய கற்பனையின் உயர்வாலும் கவியாற்றலாலும் தாம் வாழும் காலத்தையும் இடத்தையும் அடியோடு மறந்து புழுதி படாத நெடு வெளியிலே மிக உயரத்தில் பறக்கும் கருடனைப்போல உலவுவார்கள். முன்னவர்கள் காலத்துக்கு அடிமையாகிறவர்கள்; பின்னவர்கள் காலத்தை அடிமையாக்குகிறவர்கள். கம்பர், காலத்தை விஞ்சி நின்றவர். காலம் அவரிடம் தோல்வியுற்றது.

வருங்காலக் காப்பியம்

எளிய நடை, இனிய கதை, அழகிய பாவங்கள், மகா கவியின் மனோபாவத்திலன்றிப் பிறரால் எட்டிப் பிடிக்க முடியாத கற்பனைகள் ஆகிய இவை அமையும் காப்பியம் ஒன்று இருந்தால் அதுவே இக்காலத்திற்கு மிகவும் பொருந்துவதாகும். மேல் நாட்டாருடைய உறவினால் கவிச் சுவையைப்பற்றிப் புதிய புதிய கருத்துக்களை நாம் அறிகின்றோம். காப்பிய கதி, அதன் கட்டுக் கோப்பு, பாத்திரங்களின் குண சித்திரம், வருணனைகள் என்பவற்றைப்பற்றியும் பலவற்றைத் தெரிந்துகொள்கிறோம். மனிதனுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் நாடகங்களை ஆங்கில மொழியிற் காண்கின்றோம். சொல்லைக் காட்டிலும் பொருள், யாப்பைக் காட்டிலும் கருத்து கதையைக் காட்டிலும், கதையின் இலட்சியம் சிறந்திருக்க வேண்டும்.

இனிமேல் காப்பியம் செய்யப் புகுவார் பழமையில் உள்ள சில முறைகளை மாத்திரம் கைக்கொள்ளலாம். உயர்தர இலக்கியங்களோடு சேர்க்கப்பெற்று வழங்கும் மேல்நாட்டு நாவலைப் போன்ற கதை யமைப்புடைய காப்பியங்களை இயற்றலாம். புதுப்புது யாப்பைக்

கைக்கொள்ளலாம். சிருங்காரம், பக்தி என்பவற்றை யன்றி வேறுள்ள ரஸங்கள் தெளிவாகப் புலப்படும்படி காப்பியங்களை இயற்றலாம். மனத் தத்துவ ஆராய்ச்சி மலிந்து வரும் இந்நாளில் மக்களின் உள்ள உணர்ச்சி களையும் எண்ணப் போக்கையும் குண நலங்களையும் அறிந்து அமைக்கும் எவ்வகை இலக்கியமும் சிறப்படை கின்றது. சிறுகதை, நாவல், நாடகம் முதலியவற்றில் மனோபாவத்தையும் அதன் பல வேறு கூறுபாடுகளையும் நுணுகி நுணுகி ஆராய்ந்து விரித்துச் சொல்லும் அமைப்பையே அறிஞர் விரும்புகின்றனர். காப்பியத் திலும் உளவியலைச் சித்திரித்துக் காட்டும் பகுதிகள் தலைமை பெற்றிக்க வேண்டும்.

பழைய கதையையும் பழைய உவமைகளையும் பழைய அணிகளையும் விட்டுவிடுவதனால் குறையொன்றும் இல்லை. அந்தப் பழமையின் விளைவாக உண்டான நூல்கள் அளவிறந்தன, தமிழில் இருக்கின்றன. நூற்றுக்கணக்கான புராணங்கள் செவ்விய நடையும் அணியமைதியும் பொருந்தியிருப்பினும் தேடுவாரற்று மூலையிலே கிடக்கின்றன. அவ்வத்தலத்தைக் கைலாயத் தோடும் வைகுந்தத்தோடும் ஒரு நிகர்த்ததாகத் தூக்கி வைத்துப் பேசிக் கட்டுக்கதைகளைக் கோத்து அமைத்த அவற்றின் பொருளமைதியை இக்காலத்தில் விரும்புவார் இல்லை. ஊர் அபிமானமும், சமய அபிமானமும் கவிஞர் களுடைய பரந்த நோக்கத்தைச் சிறைப்படுத்தி விட்ட மையால் அவர்கள் வாக்கிலே அமைந்த நயங்களும் பிறர் கண்ணிற் படாமற் போயின.

புதுக் காப்பியங்கள் இயற்றுவார், புராணங்கள் வழக் கொழிந்தமையையும் வழக்கொழிந்து வருவதையும் பார்க்க வேண்டும். இப்பொழுது வழங்கி வரும் சில காப்பியங்களும், புராணங்களும் இன்னும் சில காலத்தில்

மற்றவற்றைப் போலவே வழக்கொழிந்துவிடும் என்பதிற் சிறிதும் ஐயம் இல்லை. ஆதலின் காலம் பழமையடைந்தாலும் நூல் புதுமை அழகோடு விளங்கும்படி காப்பியம் அமையவேண்டும். சிலப்பதிகாரமும் கம்பராமாயணமும் கால வெள்ளத்திலே அமிழா. எப்பொழுதும் அவை மேலே மிதந்துகொண்டே இருக்கும்.

நாகரிக விரிவினால் மனிதனுடைய கருத்துக்களும் சுவையுணர்ச்சியும் கற்பனைசக்தியும் விரிந்திருக்கின்றன ஆதலின் புதுக் கவிதை இயற்றுவாருக்குப் பொருட்பஞ்சம் இல்லை.

"இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை"

என்று முரசறையும் புதுமைக் கவியின் உபதேசத்தை நாம் உணர்ந்து புதுக்காப்பியங்களை அமைக்கவேண்டும்; பழமை மரபும் ஏற்புழித் தழுவ வேண்டும்.

புதுமையாகக் காப்பியம் எழுதினால் சில அடிப்படையான மரபுகளை மாற்ற இயலாது. இந்த நாட்டுக்கே உரிய பண்பாட்டுக்கு மாறுபாடாக ஒரு காப்பியம் அமைந்தால் அது சான்றோர்களின் பழிப்புக்கு உரியதாகிவிடும். கலை கலைக்காகவே என்று சொல்லும் நாடு அன்று இது. காவியமானாலும் ஓவியமானாலும் இன்பம் தந்து அதன் வாயிலாக வாழ்க்கையை உணர்த்தவேண்டும். மனிதனைப் பண்பாடு என்னும் குன்றில் ஏறி நிற்க வகை செய்யவேண்டும். அந்த வகையில் பண்பாட்டுக்கு ஏற்ற மரபைத் தெரிந்துகொண்டு புதிய கவிஞன் பாட வேண்டும். அப்படியே தமிழ்மொழிக்குரிய அடிப்படை

யான மரபுகள் உண்டு. அவற்றையும் நன்கு அறிந்து கடைப்பிடிப்பவனே தமிழ்க்கவிஞனாக முடியும்.

ஆகவே பழமைக்குப் புதிய உருவமும் புதுமைக்குப் பழைய உரமும் இணையும்படி காப்பியங்கள் வரவேண்டும். ஆங்கிலத்திலோ ரஷ்ய மொழியிலோ உள்ள காப்பிய முறைகளைப் பின்பற்றிப் பல புதிய உத்திகளைத் தமிழிலும் இறக்குமதி செய்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் அந்த உத்திகளை இந்த நிலம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்பதை ஆராய்ந்து, பொருத்தமுள்ளவற்றைப் பொருந்தும் அளவுக்குத் தழுவிக் காப்பியத்தை இயற்ற வேண்டும்.

இங்ஙனம் பழமையும் புதுமையும் கலந்து மிளிரும் காப்பியங்களே இனி வருங்கால இலக்கியங்களாக இலங்கும் தகுதி வாய்ந்தவை ஆகும்.

இப் புத்தகம் எழுதத் துணையாக இருந்த நூல்கள்

தமிழ்

அகப்பொருள் விளக்கம் - நாற்கவிராச நம்பி
அகலிகை வெண்பா - வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்
அணியிலக்கண வினாவிடை - விசாகப் பெருமாளையர்
அம்பர்ப் புராணம் - மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை (கையெழுத்துப் பிரதி)
அரபத்த நாவலர் சரிதை (கையெழுத்துப் பிரதி)
அரிச்சந்திர புராணம்
ஆதி பருவத்து ஆதி பருவம்
ஆராய்ச்சித் தொகுதி - ராவ் ஸாஹெப் மு. இராகவையங்கார்
இரட்சணிய யாத்திரை - கிருஷ்ண பிள்ளை
இலக்கண விளக்கம் - வைத்தியநாத தேசிகர்
இறையனாரகப்பொருள் - உரை
உதயணகுமார காவியம்
உபதேச காண்டம்
ஐங்குறுநூறு
கணக்கதிகாரம் (கையெழுத்துப் பிரதி)
கந்த புராணம் - கச்சியப்ப சிவாசாரியார்
கந்தரலங்காரம் - அருணகிரிநாதர்
கம்பரந்தாதி - சிவஞான முனிவர்
கம்ப ராமாயணம்
களவியற் காரிகை - உரை
கன்னித் தமிழ் - கி. வா. ஜகந்நாதன்
காஞ்சிப் புராணம்
காதம்பரி
கார் எட்டு

த. கா.—18

கார் நாற்பது
குசேலோபாக்கியானம்
குரு பரம்பரை
குவலயானந்தம் - மாணிக்கவாசகர்
குறுந்தொகை
கூர்ம புராணம்
கைலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி - நக்கீரர்
கோவிலன் கதை
சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும் - டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
சங்கர விலாசம்
சந்திராலோகம்-அலங்காரத் தொகை - முத்துஸாமி ஐயங்கார்
சாகுந்தலம் - மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார்
சாஸனத் தமிழ்க் கவி சரிதம் - ராவ் ஸாஹெப் மு. இராகவையங்கார்
சித்திர கவி விளக்கம் - வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார்
சிதம்பரப் பாட்டியல்
சிலப்பதிகாரம்
சிலப்பதிகாரம் - அடியார்க்கு நல்லார் உரை
சிலப்பதிகாரம் - அரும்பதவுரை
சிவதருமோத்தரம்
சிவரகசியம்
சின்னமனூர்ச் சாஸனம்
சீகாளத்திப் புராணம்
சீவக சிந்தாமணி
சீவக சிந்தாமணி - நச்சினார்க்கினியர் உரை
சீவல மாறன் கதை (கையெழுத்துப் பிரதி)
சீருப் புராணம்
சுந்தரர் தேவாரம்
சுவர்க்க நீக்கம் - வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்

சூளாமணி
செந்தமிழ் - தொகுதி பத்து
சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ் - மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை
சேக்கிழார் புராணம்
சொக்கநாதர் உலா - புராணத் திருமலை நாதர்
தக்கயாகப் பரணி - ஒட்டக்கூத்தர்
தக்கயாகப் பரணி - பழைய உரை
தண்டியலங்காரம்
தண்டியலங்காரம் - பழைய உரை
தண்டியலங்கார ஸாரம் - தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியார்
தமிழ்நெறி விளக்கம்
தமிழ் மொழியின் வரலாறு - வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்
தமிழ் விடு தூது
தனிப் பாடல் திரட்டு
தனியூர்ப் புராணம் - மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை
தாயுமானவர் பாடல்
திருக்குறள்
திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரை
திருக்கோவையார்
திருக்கோவையார் - பேராசிரியர் உரை
திருத்தணிகை உலா - கந்தப்பையர்
திருநாகைக் காரோண புராணம் - மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை
திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
திருமுருகாற்றுப்படை
திருவாசகம்
திருவாரூர்க் கோவை - சைவ எல்லப்ப நாவலர்
திருவிளையாடற் புராணம் - பரஞ்சோதி முனிவர்
திவ்வியப் பிரபந்தம்
தேம்பாவணி - வீரமா முனிவர்
தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி - ராவ் ஸாஹெப் மு. இராகவையங்கார்

தொல்காப்பியம்
தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணர் உரை
தொல்காப்பியம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை
தொல்காப்பியம் - பேராசிரியர் உரை
தொன்னூல் - வீரமா முனிவர்
நல்லாப் பிள்ளை பாரதம்
நவநீதப் பாட்டியல்
நவநீதப் பாட்டியல் - பழைய உரைகள்
நளவெண்பா
நன்னூல்
நன்னூல் - சங்கர நமச்சிவாயர் உரை
நன்னூல் - மயிலைநாதர் உரை
நாக குமார காவியம் (கையெழுத்துப் பிரதி)
நாலடியார்
நீலகேசி
நீலகேசி - சமய திவாகர வாமன முனிவர் உரை
நெடுநல் வாடை
நேமிநாதம் - உரை
நைடதம்
பரணர் - வித்துவான் வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார்
பரத சேனாபதீயம் - டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய வெளியீடு
பரிபாடல்
பழைய காஞ்சிப் புராணம் (கையெழுத்துப் பிரதி)
பன்னிரு பாட்டியல்
பாகவதம் - செவ்வைச் சூடுவார்
பாகவதம் - வரதராசையங்கார்
பாஞ்சாலி சபதம் - சுப்பிரமணிய பாரதியார்
பாண்டி மண்டல சதகம்
பாரத வெண்பா - பெருந்தேவனார்
பாரதியார் பாடல்

பாரி காதை - மகா வித்துவான் பாஷா கவிசேகர, ரா. இராகவையங்கார்
பிரபந்தத் திரட்டு (கையெழுத்துப் பிரதி)
பிரபந்த தீபம் (கையெழுத்துப் பிரதி)
பிரபுலிங்க லீலை - சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
பிரமோத்தர காண்டம்
பிரயோக விவேகம்
புறத்திரட்டு - ராவ் ஸாஹெப் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பு
புறநானூறு
புறநானூறு - பழைய உரை
புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
பெரிய புராணம்
பெருங்கதை
பொருட்டொகை நிகண்டு
மச்ச புராணம்
மணிமேகலை
மலைபடுகடாம்
மனு சரிதை (கையெழுத்துப் பிரதி)
மனோன்மணீயம் - சுந்தரம் பிள்ளை
மாவிந்தம் (கையெழுத்துப் பிரதி)
மாறனலங்காரம்
மாறனலங்காரம் - காரிரத்தின கவிராயர் உரை
முத்து வீரியம்
மேருமந்தர புராணம்
யசோதர காவியம்
யாப்பருங்கலக் காரிகை
யாப்பருங்கலக் காரிகை - உரை
யாப்பருங்கலம்
யாப்பருங்கல விருத்தியுரை
வச்சணந்தி மாலை

வச்சணந்தி மாலை - பழைய உரை
வசு சரிதை
விநாயக புராணம் - கச்சியப்ப முனிவர்
வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்
விஷ்ணு புராணம்
வீரசிங்காதன புராணம்
வீரசோழியம்
வீரசோழியம் - பெருந்தேவனுர் உரை
வைசிய புராணம் - சூடாமணிப் புலவர்
ஸ்ரீ புராணம்
ஸ்ரீ மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் - டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

வடமொழி நூல்கள்

அக்கினி புராணம்
ஏகாவளி
காவ்ய ப்ரகாசிகை - மம்மடர்
காவ்ய மீமாம்ஸை - ராஜசேகர மகாகவி
காவ்யாதர்சம் - தண்டி
காவ்யாலங்கார சூத்திரம் - வாமனர்
காவ்யாலங்காரம் - பாமஹர்
சித்ர மீமாம்ஸை
சிருங்கார திலகம் - ருத்திரடர்
த்வன்யாலோகம்
தசகுமார சரிதம்
நாட்ய சாஸ்திரம் - பரதர்
மேகஸந்தேசம் - காளிதாசர்
ஸரஸ்வதீ கண்டாபரணம் - போஜன்
ஸஹ்ருதய லீலா - ருய்யகர்

ENGLISH

Aristotle on the Art of Poetry :
Translated by Ingram Bywater

Cholas :
Prof. K. A. Nilakanta Sastriar

The Commentary on the Dhammapada :
Pali Text Society

Essay on Gunadhya and the Brhat Katha :
by Prof. Felis Lacote, Translated by Rajasabhabhushana the Rev. A. M. Tabard, M.A., M.R.A.S.

Foundations of Indian Poetry and their Historical Development :
Dr. J. Nobel, Ph.D.

History of Alamkara Literature :
P. V. Kane

A History of Indian Literature .
Herbert H. Gowen, D.D.

Introduction to Dandin's Kavyadarsa :
V. Narayana Iyer, M.A.,B.L.

Introduction to Dasakumara Charita :
M. R. Kale

Introduction to Kavyalankara by Bhamaha :
B. N. Sarma and Baldev Upadhyaya

Introduction to Kavyaprakasika of Mammata Bhatta with Sanketa Commentary of Manikyachandrasuri:
R. Shama Sastry

Introduction to Neelakesi :
Prof. A. Chakravarthi, M.A., I.E.S.

Introduction to Rudrata's Srngara Tilaka :
Dr. R. Pichel

Journal of Oriental Research, Madras

Manimekhalai in its Historical Setting :
S. K. Aiyangar

Sanskrit Drama :
A. B. Keith

Some Aspects of Literary Criticism in Sanskrit :
Dr. A. Sankaran, M.A.,Ph.D.

Some Problems of Indian Literature :
M. Winternitz, M.A., Ph.D.

South Indian Inscriptions

Studies in the History of Sanskrit Poetics:
S. K. De

The Theories of Rasa and Dhvani:
Dr. A. Sankaran, M.A., Ph.D.

முதற்குறிப்பு விளக்கம்

அகத் - அகத்திணையியல்
அடியார் - அடியார்க்கு நல்லார் உரை
அலங்காரப், அலங்காரம் - அலங்காரப் படலம்
உதா - உதாரணம்
உரைச் சிறப்புப் - உரைச்சிறப்புப் பாயிரம்
உவம - உவம இயல்
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்
சிறப் - சிறப்புப்பாயிரம்
சிறுதேர் - சிறுதேர்ப் பருவம்
சீவக - சீவக சிந்தாமணி
சூ - சூத்திரம்
செங்கீரைப் - செங்கீரைப் பருவம்
செய், செய்யுள் - செய்யுளியல்
தக்க - தக்கயாகப் பரணி
தடுத்தாட்கொண்ட - தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்
தண்டி - தண்டியலங்காரம்
தாலப் - தாலப்பருவம்
திருக்கூட்டச் - திருக்கூட்டச் சிறப்பு
திருமலைச் - திருமலைச் சருக்கம்
திருவிளை - திருவிளையாடற் புராணம்
தொல் - தொல்காப்பியம்
ந, நச் - நச்சினார்க்கினியர் உரை
ப - பக்கம்
பி-ம் - பிரதி பேதம்
புறநா - புறநானூறு
பெரிய - பெரிய புராணம்

பெருங் - பெருங்கதை
பேர் - பேராசிரியர் உரை
மரபு - மரபியல்
மாயப் பசுவை - மாயப் பசுவை வதைத்த படலம்.
மாறன் - மாறனலங்காரம்
முத்தப், முத்தம் - முத்தப் பருவம்
மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டியல்
மேற் - மேற்கோள்
மொக்கலவாதச் - மொக்கலவாதச் சருக்கம்
யா-வி - யாப்பருங்கல விருத்தியுரை
வீர - வீரசோழியம்

பொருள் அகராதி

அக்கரச் சுதகம், 196-7
அக்கரவர்த்தி, *198*
அக்கர வருத்தனை, 197
அக்காரக்கனி நச்சுமனார், 181
அக்கினி புராணம், 27, 115, *178*
அகக் கருவிகள், 1
அகக்கூத்து, 22
அகச்சுவை, 22
அகத்திணை, 9, 101,109,154-5
அகத்திணை இயல்,95,101,114
அகத்தியம், 15, 18-21, 25, 29, 118
அகத்திய முனிவர், 58
அகத்தியர், 15, 19, 25, 33, 55, 57, 61-2
அகத்தியர் பாட்டியல்,57-8
அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவர், 26, 58
அகத்துறை, 5, 54, 154, 201
அகநானூறு, 140
அகப்பாட்டு, 103
அகப்பாட்டு வண்ணம், 88
அகப்புறப் பொருள், 128
அகப்புறம், 162
அகப்பொருட் செய்யுள், 103, 155
அகப்பொருட்டுறை, 201
அகப்பொருள், 16, 24, 102-3, 131, 160, 183
அகப்பொருள் இலக்கணம்,55
அகப்பொருள் உறுப்பு இருபத்தேழு, 183
அகப்பொருள் நூல், 160
அகம், 5, 9, 95, 102
அகமும் புறமும், *9*
அகலக் கவி, 65, 67, 69, 132, 171-2, 212
அகவிகை, 258
அகவிகை வெண்பா, 258
அகவல், 166, 171
அகவல் வெண்பா, 42
அகவற்பா, 266
அகஸ்திய பட்டர், 250
அகைப்பு வண்ணம், 88
அங்கதம், 12-3
அங்கதன் தூது, 161
அங்கம், 10, 17, 112, 120, 127, 178
அங்கம் அறுபத்துநான்கு,129
அங்கிகம், 107
அச்சச்சுவை அவிநயம், 125
அச்சம், 108, 114, 126, 163
அசை, 37, 84
அசோகு, 183-4
அஞ்சனகேசி, 228, 246
அட்டாதச வன்னனை, 145
அடி, 37, 68, 77, 84, 217,219, 225, 246, 255
அடிநிமிர்ந்து ஒழுகல், 75
அடிநிமிர்வு, 72
அடி பல தொடுத்த தனிப்பாச் செய்யுள், 43
அடியார்க்கு நல்லார், 20-23, 41, 66, 72, 77, 107, 112, 121, 125, 134, 139, 142, *153*, *164*, *193*, *205*, *211*, 221, 225, 236, 239

அடிவரையறை, 127
அடுக்கிய தோற்றம், 97
அடுக்கிவரும் சொல், 185
அடை, 48, 97, 123, 185, 255
அடைசொல், 185
அடை முதலிய மூன்று, 185
அடைமொழி, 35
அடைவு, 187, 189
அணி(கள்), 10, 16, 24-5, 39, 42, 45, 49, 51-2, 64, 70, 71, 87, 94-5, 101, 104, 116-7, 137, 156, 176, 181-8, 191, 201, 226, 270
அணிகள் அறுபத்து நான்கு, 190
அணிகள் இருபத்தெட்டு, 187
அணிகள் இருபத்தேழு, 42, 186-7
அணிகள் எட்டு, 45, 186
அணிகள் நூறு, 190
அணிகள் முப்பத்தைந்து, 45, 185
அணிகள் மூவகை, 87
அணியதிகாரம், 51
அணியியல், 40-44, 127, 155, 186, 190
அணியிலக்கண நூல், 44-5, 53-5, 65
அணியிலக்கணம், 15-7, 23-4, 27, 40, 41, 44.48, 51, 54-5, 88, 92, 103, 116, 177, 214
அணியிலக்கண விஞவிடை, [54
அத்தியாயம், 142-3, 224
அதிகமான், 219
அதிகாரம், 16,51,91,144,173
அதிசயம், 189
அந்தாதி, 84
அந்தி மாலைச் சிறப்புச் செய் காதை, 156
அநிருதை, 129
அநேகாந்தம், 228
அப்பாசாமி சாஸ்திரியார், 215
அப்பைய தீக்ஷிதர், 53, 95
அபவாதம், 129
அபிநயங்கள், 17
அபூதாரணம், 129
அம்பர்ப் புராணம், 195
அம்பிகாபதி, 47
அம்மானைப் பாட்டு, 222
அம்மை, 70, 72-3, 77, 86
அம்மை முதலிய எட்டு, 76
அமிர்தபதி, 246
அமுத சாகர முனிவர், 38
அயோத்தி, 159, 268
அர்த்தாலங்காரம், 186
அர்ப்பாயம், 126
அரங்கநாதக் கவிராயர், 251
அரங்கேற்றிய இடம், 151
அரங்கேற்றுதல், 244
அரசர், 256
அரசர்கள் சரிதை, 82
அரசர்களின் வரலாறு, 254
அரசர் செய்கை, 135
அரசன், 38-9, 50, 59, 108, 160, 221, 224, 229, 238, 244
அரசாங்கத் தொன்னூல் நிலைய வெளியீடு, 257
அரசியல், 157
அரசியல் பிழைத்தோர், 220
அரசியற் செய்தி(கள்), 145 157, 160
அரட்டு, 127
அரபத்த நாவலர் சரிதை, 257
அரவுச் சக்கரம், 196
அரன், 268
அரந்தாணம், 265
அரி, 268
அரிச்சந்திர புராணம், 255
அரிச்சந்திரன், 194
அரிசில்கிழார், 220

அரிஸ்டோட்டல், 15, 79
அருக்கசந்திரவாதச் சருக்கம், 245
அருகக் கடவுள், 265
அருகன் கோயில், 265
அருகஸ்தானம், 265
அருங்கவி, 196
அருங்கலான்வயம், 243
அருட்கவி, 183
அருணகிரிநாதர், 55,250 [249
அருணிலை விசாகர் பாரதம்,
அருணிலை விசாகன் திரை லோக்யமல்லன் வத்ஸ ராஜன் 250,
அருத்தாந்தர நியாசம், 189
அரும்பதவுரை. 221
அரும்பாக்கம், 250
அல்லி அரசாணி மாலை, 222
அலகிருக்கை வெண்பா, 196
அலங்கார இலக்கணம், 39, 92, 107, 116, 267
அலங்கார சாஸ்திரம், 14, 45
அலங்காரத் தொகை, 45, 54
அலங்கார நூல், 44, 46, 60, 105, 155, 162, 195
அலங்காரப் பண்பு, 202
அலங்காரப் படலம், 27, 39, 45, 48, 87, 172
அலங்காரம்(கள்), 17, 23, 27, 38, 42, 49, 54-5, 71-2, 95-6, 101, 116, 138, 176, 187, 190-91, 200
அலங்காரம் இருவகை, 190
அலங்காரம் முப்பத்தைந்து, 190
அலங்காரம் மூன்று வகை,
அலங்கார வகை, 176 [176
அவதாரிகை, 116
அவதானங்கள், 241
அவந்திகா, 178
அவநுதி, 188-9
அவப்பிரபஞ்சம், 200
அவலச்சுவை, 79
அவலம், 163
அவனி சூளாமணி மாறவர் மன், 244
அவிநயக் குறிப்பு, 125
அவிநயக் கூத்து, 119,
அவிநயம், 28, 37, 107, 120, 125, 127
அவிநயம் இருபத்துநான்கு,
அவிநயனர், 56, 61, 90 [127
அவிநயனர் கலாவியல், 60
அவையடக்கம், 140, 167
அழகு, 70-73, 86, 271
அழுகை, 108
அளபெடை வண்ணம், 88
அளவடி, 171
அளவை, 94
அற்புதம், 108
அறம், 9, 69, 72-3, 75-7, 79, 115, 120-2, 133, 136, 145-6, 160, 163, 166-7, 169-70, 178, 193, 201, 221, 254
அறம் பொருளாகத் தெய்வ மானிடர் தலைவராக வரு வது, 122
அறம் முதலிய நான்கு, 9, 69, 75-7, 79, 121, 133, 145-6, 163, 166-70, 193
அறம் முதலிய மூன்று, 73,221
அறன், 128, 134, 211, 225
அறுத்திசைத்தல், 90
அன்பர், 256
அனபாய சோழன், 49, 50,
அனுபாவம், 107-8 [238
அக்ஷா, 112
ஆக்கேபம், 189
ஆகம மலைவு, 92
ஆகாயச் சக்கரம், 196

ஆகாயச் சொல், 127
ஆகேவம், 129
ஆங்கிலக் காப்பியம், 261
ஆங்கிலநாடகக்காப்பியம், 82
ஆங்கிலம் (ஆங்கில மொழி), 5, 14, 81, 128, 173, 259, 269, 272.
ஆங்கில முறை, 258
ஆசி, 138, 188, 190
ஆசியம், 108
ஆசிரிய அடி, 228
ஆசிரியப்பா(ஆசிரியப்பாட்டு, ஆசிரியம்), 75, 77, 217-8, 220, 228, 249, 252, 266
ஆசிரியர், 5, 22, 29, 32, 36, 41, 45-6, 48-51, 53-4, 58-61, 63-4, 67, 76-7, 93, 100, 101, 106, 109-10, 112, 115 6, 124, 130, 133-4, 141, 155, 161-2, 169, 172, 177, 180, 186, 197-8, 200, 202, 205, 218, 238, 245, 247, 251-2, 255-6, 265
ஆசீவகர், 245
ஆடக மன்றம், 48
ஆடக மாடம், 262
ஆண்பாற் பொருட் பெயர், [209
ஆத்மஞான உணர்ச்சி, 111
ஆதானம், 129
ஆதிக்கதை, 128
ஆதி பருவத்து ஆதி பருவம், 251
ஆதி வாயிலார், 22
ஆர்வமொழி, 189
ஆரபடி, 122
ஆராய்ச்சி, 5, 116, 173, 270
ஆராய்ச்சித் தொகுதி, 251
ஆராய்ச்சியாளர்(கள்) 1, 56
ஆரியச் சொல், 12
ஆரியம், 32, 119, 127-8, 135
ஆலால சுந்தரன், 150
ஆழ்வார், 53
ஆழ்வார்கள் சரிதை, 257
ஆழ்வார் திருநகரி, 53
ஆழமுடைத்தாதல், 93
ஆற்றலாற் போந்த பொருள், [42
ஆற்று வருணனை, 146
ஆற்றொழுக்கு, 252
ஆறும் அறிவு, 1
ஆனந்த ஒத்து, 33
ஆஸ்தான கவிராயர், 53
இகப்பொருள், 129
இகல், 137, 157, 161-2, 167, 169
இசை, 16, 18, 43, 57, 119, 130, 133, 202
இசைத்தமிழ் 19, 139
இசைத்தமிழ் இலக்கணம், 23
இசை நாடகம், 205
இசைநுவல் மரபின் இயன்ற செய்யுள், 43
இசைப்பாட்டு, 43, 86, 127, 142, 221, 258
இசையோன், 119
இடப்பெயர், 209
இடமலைவு, 92
இடவார்த்தை, 156
இடைச்சங்க நூல்கள், 205
இடைச்சங்கம் 15, 204, 237
இடைநிலைத் தீவகம், 190
இடைப்பிறவரல், 254
இடையினப் பாட்டு, 197
இடையினம், 89
இடையெழுத்து, 89
இணையெதுகை, 191
இதரவிதரம், 98
இதிகாச புராணம், 134, 248, 255
இதிகாசம் (இதிஹாஸம்), 10, 79, 134, 173, 237, 248

இந்திய இலக்கியங்கள், 134
இந்திய நாட்டு மொழிகள், 15
இந்திய மொழி, 199
இந்திர காளியம், 57, 60
இந்திர காளியார், 56-7, 61
இந்திர குமாரன், 22
இந்திர விகாரம், 262
இந்திரன், 21, 262
இயல், 18, 39, 43, 57, 59, 62, 130, 133, 190
இயல்புக்கூத்து, 119
இயல்பு மொழி, 200
இயல் முதலிய மூன்று, 133
இயற்கை வாழ்த்து, 140
இயற்பெயர், 30, 47-9, 181
இயற்றமிழ், 15, 19, 43, 139, 205
இயற்றமிழ் இலக்கணம், 23
இயற்றமிழ்க் காப்பிய இலக்கணங்கள், 132
இயற்றமிழ்க் காப்பியம், 86, [123
இயற்றமிழ்ப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள், 205
இயைபு, 70, 83-4, 207
இயைபு வண்ணம், 88-9
இரட்சணிய யாத்திரை, 261
இரண்டாங் குலோத்துங்கன் [50
இரக்கம், 114
இரகு வம்சம், 214
இரங்கல், 115
இரத பந்தம், 197
இராகவையங்கார், மு, 25, 48, 98, 251
இராகவையங்கார், ரா, 142, 258
இராச ராச விஜயம், 82, 257
இராம சரிதம், 74
இராமநாதபுரம், 54, 258
இராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தானம், 142
இராமபிரான், 268
இராமன், 159
இராமநுச நாவலர், 256
இராமாயணங்கள், 251, 253
இராமாயணம், 74-5, 79, 159, 161, 165, 194, 201, 208, 217-8, 220, 237, 249, 251, 260
இராமாயண வெண்பா, 251
இராமாவதாரம், 251
இராவணன், 160
இருக்கை, 167
இருசுடர்த் தோற்றம், 137, 157, 167, 169
இருசுடர்த் தோற்றமும் மறைவும், 157
இருடி கணங்கள், 239
இருத்தல், 115
இருது நுகர்வு, 156
இருது வருணனை, 44, 155
இருது வளம், 167
இல்பொருள், 129
இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருள்மேற் செய்தல், 121
இல்லோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருள்மேற் செய்தல், 121
இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருள்மேற் செய்யும் நாடகக் காப்பியம், 122
இல்லோன் தலைவனாதல், 129
இல்வாழ்க்கை, 167
இலக்கண இலக்கியங்கள், 15
இலக்கணச் சூத்திரம், 83, 184, 186
இலக்கணச் செய்யுள், 246
இலக்கணத்தின் தோற்றம், 3
இலக்கணத்துக்கு நெகிழ்ச்சி உண்டாதல், 4

இலக்கணத்தை நூல் என்றல் 13
இலக்கண நூல், 15, 27, 31, 41, 49, 52, 64, 69, 91, 93, 143-4, 171, 190, 192, 200, 210, 260
இலக்கண நூலார், 4, 67
இலக்கணம், 3, 4, 8, 10, 13-20, 23-5, 27-30, 35, 39,41-4, 47-9, 51, 53-6, 59, 60, 62-5, 68-77, 80, 83-8, 90-92, 95, 100, 101,104-5, 113, 116-9, 123-6, 132, 134-7, 140-45, 151, 153, 155-6, 161, 163, 166-7, 169-72, 175-7, 186, 190, 194, 196-7,199,194, 196-7, 199, 200, 206-8, 212-3, 215, 237, 244
இலக்கணம் ஐந்து, 39, 40
இலக்கணம் நால்வகை, 16
இலக்கணம் முப்பத்தாறு, 17
இலக்கணமும் இலக்கியமும் [4
இலக்கண வரம்பு, 171-2
இலக்கண வரம்பைத் தகர்த்தல், 4
இலக்கண வழு, 215
இலக்கண விதி, 206
இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல், 63
இலக்கண விளக்கம், 39, 52
இலக்கியங்கள் எவை, 6
இலக்கியங்களில் கண்ட இலக்கணங்கள், 200
இலக்கியச் சுவை, 94, 252
இலக்கியச் செய்யுள், 216
இலக்கிய நூல், 64
இலக்கியப் படைப்பு, 5
இலக்கியம் (இலக்கியங்கள்) 4, 7, 8, 15-6, 18, 52, 54-5, 62, 64-5,74, 83-4,116, 120, 124, 130, 134, 138, 151, 161, 171, 173, 175, 186, 200, 201, 205-9, 237, 260-61, 269-70, 272
இலக்கியம் கண்டதற்குஇலக்கணம் இயம்பல், 4
இலக்கியமும் காலப் போக்கும், 5
இலக்கிய வரிசை, 209
இலம்பகம் (இலம்பம்), 137, 141-2, 147, 167, 169
இலேசம், 189
இலேசு, 187, 189
இழிசனர் மொழி, 200
இழிபு, 97
இழிவு, 97
இழுமென் மொழி, 75-6
இழைபு, 70, 86, 184
இளங்கோவடிகள், 61, 118, 211, 221, 226, 262-3
இளம்பூரணர், 22, 74, 80, 131, 138
இளவரசன், 224
இளிவரல், 108
இற்பரத்தை, 101
இறப்ப இழிவு, 97
இறப்ப உயர்வு, 97
இறைச்சி, 101, 103, 117
இறைச்சிப் பொருள், 103
இறையனார் அகப்பொருள் உரை, 40, 204-5
இறையனார் களவியல், 52
இறைவன், 10, 166,170, 230, 254
இன்ப உணர்ச்சி, 104
இன்பச் சுவை, 114
இன்பச்செய்தி(கள்),145,157-8, 163, 254
இன்பம், 9, 10, 12, 69, 72-3, 75-7, 79, 115, 120-21, 130, 133, 135-6, 145, 159-60,

163, 166-7, 170, 184-5, 191, 193, 201, 221, 254
இன்று இசை, 89
இன்னிசை, 89, 90
இனம், 77, 90, 141, 163, 169, 184
இனமொழி, 143
இனவியல், 58
இனிதுறு கிளவி, 102
இனிய நடை, 201
இக்ஷு பாகம், 182-3
ஈகா மிருகம், 127
ஈயா மிருகம், 127
ஈறு, 177
உஞ்சை, 235
உட்கோள், 114, 186, 189
உட்சொல், 127
உடம்படு புணர்த்தல், 4
உடனிலை, 189
உடனிலைக் கூட்டம், 186, 189
உடனிலைச் சொல் 188
உடைமை, 108-10
உண்டாட்டுப் படலம், 159
உணர்ச்சி, 7, 270
உணர்வு, 2
உத்தம காப்பியம், 101
உத்தரட்டாங்கம், 127
உத்தரமடங்கம், 126
உத்தி, 272
உத்தி முப்பத்திரண்டு, 26
உத்பாத்தியம், 172
உத்பிரேக்ஷை, 189
உதயண குமார காவியம், 234, 248
உதயணன், 235, 265
உதயணன் கதை, 84, 172, 207, 212-4, 216, 227-8, 235
உதாத்தம், 288-9
உதாரணச் செய்யுள்(கள்), 50, 53, 125
உதாரணம், 7, 9, 34, 46, 50, 52-3, 55-6, 64, 73-8, 80, 81, 83-4, 88-9, 93, 95, 100, 125, 146, 156, 161, 168, 173, 192, 196, 207, 216, 218, 221, 226, 266
உதாரதை, 184
உதாரம், 184
உபசார வழக்கு, 246
உபதேச காண்டம், 254
உபமா, 94, 188
உபமானம், 94
உபாக்கியானம், 148
உம்மை 99, 164
உமறுப் புலவர், 261
உய்த்தலில் பொருண்மை, 90, 184
உயர்மொழி, 186
உயர்வு 97, 186
உயிரெழுத்து, 90
உரிச்சொற் பனுவல், 209
உரிப்பொருள், 153-4
உரு, 96-7, 100
உருட்டு வண்ணம், 88
உருத்திரம், 105-6, 110, 163
உருப்படிகள், 43
உருபு, 96
உருவகம், 10, 38, 42, 45, 99, 124, 131, 181, 186-8
உருவுவமம், 96
உரை, 12-3, 28, 34, 38, 41-2, 44, 46, 49, 51, 53-4, 58, 60, 62, 64-7, 70, 73-8, 80, 81, 83-5, 87, 90, 91, 93, 98-9 102-3, 107, 110, 130-31, 135, 138, 140, 142, 144, 161-4, 167, 169-72, 185-6, 196, 198, 207, 215-20, 236-7, 239, 245-7 249

உரைக்கும் பொருள் உணர்த்தல், 140
உரைச் சூத்திரம், 39
உரைநடை, 128, 164, 216
உரைநடை நூல்கள், 82
உரைப் பகுதி, 218
உரைப் பாயிரம், 20
உரைபெறு கட்டுரை 164
உரையாசிரியர் (உரைகாரர்), 34, 38-9, 42-3, 46, 49, 52, 56, 60, 64, 67-8, 70, 78, 81, 84, 90, 102-3, 105, 135, 141, 143, 161-2, 170, 172-4, 178-81, 183-5, 187, 190, 192, 196-7, 206-7, 212-3, 215, 218, 220, 228-9, 237
உரையிடை மிடைந்த பாட்டுடைச் செய்யுள், 42
உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள், 43, 67, 74-5, 78, 166, 208, 218, 249
உரைவகை நான்கு, 74
உலகக் கவிப்பு, 173
உலக நடை, 116
உலக மலையாமை, 93
உலக மலைவு, 92
உலகியல் வழக்கு, 131
உலகின் தோற்றம், 135-6
உலகுக்குப் பயன்பட வாழ்த்துதல், 139
உலா, 68, 134
உலாப் போதல், 157
உலும்பினி வனம், 227
உலோச்சனார், 234
உவகேபம், 129
உவகைச் சுவை (உவகை), 108, 113-4
உவம இயல், 26, 94-5
உவம உருபு(கள்), 96, 99-101
உவமத்தன்மை, 99
உவமத் தொகை, 97, 99
உவமத் தோற்றம், 98
உவம நிலங்கள், 100
உவமப் போலி ஐந்து, 100
உவமம், 24, 94-9, 101
உவமம் இரண்டு, 95
உவமம் செய்தல், 97-9
உவமம் நான்கு, 99
உதம விரி, 97
உவமானம், 97, 188
உமமேயம், 97, 101, 185
உவமை, 7, 9, 45, 94-8, 100, 114, 183, 185, 187-8, 270
உவமை அடை, 97
உவமை அணி, 94-5, 186
உவமை அளவை, 94-5
உவமை எட்டு, 97
உவமைக்கு உவமை, 97
உவமைகளின் வகை, 97
உவமை நான்கு, 97
உவமை பதினொன்று, 98
உவமை பிறக்கும் நிலைக்களன் ஐந்து, 97
உவமை வகை இரண்டு, 96
உவமை வகை மூன்று, 96
உள்பொருள், 129, 231
உள்ளுறை, 102, 117, 193
உள்ளுறை உவமம், 95, 100-103
உள்ளுறை பொருள், 101, 136
உள்ளோன் தலைமகனுதல், 129
உள்ளோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருள்மேற் செய்தல், 121
உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருள்மேற் செய்தல், 121
உளவியல், 270
உறுதிப் பொருள், 201
உறுப்பியல், 62
உறுப்பு, 100

உஜ்வல நீலமணி, 113
ஊக்கம், 188-9
ஊடல், 115, 160, 170
ஊண், 169
ஊர், 37
ஊழி இறுதி, 135
ஊற்று, 190
எட்டுத் தொகை, 30, 73, 309
எண்ணுவண்ணம், 88
எண்பெருந்தொகை, 209
எதிர் நூல், 13
எதிர்மறை, 91
எதுகை, 174, 255
எபிக், 24
எல்லப்ப நாவலர், 256
எழுகூற்றிருக்கை, 195, 197
எழுத்ததிகாரம், 144
எழுத்தியல், 58
எழுத்திலக்கணம், 37
எழுத்து, 3, 16, 19, 29, 37, 40, 63, 84, 89, 143
எழுத்துச் செறிவு, 181
எழுத்து வருத்தனம், 196-7
என்ன வகையினும் மனங் கோளின்மை, 91
ஏகபாதம், 195
ஏகாந்தம், 228
ஏகாவளி, 9
ஏடு எழுதுவோர், 58
ஏது, 187, 189
ஏந்தல் வண்ணம், 88
ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம், 151
ஏனை உவமம், 95-6, 100
ஏனை உவமம் நான்கு, 96
ஐங்காவியம், 234
ஐங்குறுநூறு, 101, 140
ஐஞ்சிறு காப்பியம், 214-5
ஐஞ்சீரடி, 171
ஐந்திணை நெறி, 154, 201
ஐந்திணை வருணனை, 153
ஐந்திணை வளம், 153
ஐந்து நில வருணனை, 156
ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், 208-11, 213-5, 220-21
ஐய உவமை, 98
ஐயம், 186
ஒட்டக்கூத்தர், 51, 172, 179
ஒட்டு, 189
ஒப்புமை, 98, 103, 133, 172
ஒப்புமைக் கூட்டம், 189
ஒரீஇக் கூறல், 98
ஒருங்கியல், 188, 190
ஒருங்கியன் மொழி, 186, 190
ஒருதலைக்காமம், 128
ஒருதிறப் பாட்டு, 164
ஒருதொடை, 166
ஒருபொருட் பாட்டு, 196
ஒருபொருள் தொடர், 165
ஒரூஉ வண்ணம், 88, 90
ஒலி வடிவு, 3
ஒழிபியல், 62
ஒழிபு, 87
ஒழுக்கமுறை, 267
ஒழுகிசை, 89, 184
ஒழுகியலோசை, 89
ஒழுகுவண்ணம், 88-90
ஒற்றுடல், 162, 167
ஒற்று, 83, 208
ஒற்றுப் பெயர்த்தல், 195, 197
ஓகம், 184
ஓசை, 73, 87, 89
ஓசையுடைமை, 93
ஓசை நயம், 266
ஓட்டிய நிரோட்டியம், 197
ஓட்டியம், 197
ஓத்து, 143
ஓரினப் பாட்டு, 195
ஓரெழுத்துப் பாட்டு, 195
ஓவியம், 265, 271

ஔவையார் பாடல், 6
க்ரமுக பாகம், 180
கங்க அரசன், 235
கச்சியப்ப சிவாசாரியார், 151
கச்சியப்ப முனிவர், 151, 153, 256
கட்டளைக் கலித்துறை, 165
கட்டளையடி, 37-8
கட்டுக் கதை, 270
கட்டுக்கோப்பு, 269
கட்டுரை, 12
கட்டுரைச் செய்யுள், 164
கடக பந்தம், 198
கடல், 137, 144, 146
கடல் வருணனை, 145, 147
கடவுள், 113, 138-9, 141, 151, 203, 262
கடவுள் வணக்கம், 139-40
கடவுள் வாழ்த்து, 138-40, 230, 267
கடவுள் வாழ்த்து ஆறு, 138
கடவுள் வாழ்த்து இருவகை, 139-40
கடவுள் வாழ்த்து மூன்று, 141
கடிமணப் படலம், 158
கடிய நன்னியார், 36
கடைச் சங்க காலம், 180, 205, 208-9, 219-21
கடைச் சங்கப் புலவர், 226
கடைச் சங்கம், 22, 35, 99, 204, 221, 237
கண்டகட்டு, 196
கண்டனலங்காரம், 54
கண்ணகி, 221-4, 263
கண்ணன் தூது, 161
கண்ணீர் வார்தல், 107
கணக்கதிகாரம், 52
கணபதி ஐயர், ச. கு., 60
ணவர், 204
கணவன், 223-4, 231, 233
கத்தரிக்காய்ப் பாகம், 180
கதலீ பாகம், 182
கதாநாயகன், 221
கதாபாத்திரம், 264
கதாஸரித் ஸாகரம், 217
கதி, 142-3, 255
கதை, 6, 7, 9, 10, 18, 23, 68-9, 73, 75-7, 79-82, 121, 127-9, 133, 147, 151-2, 155, 159-60, 163, 172, 191, 193, 208, 221-2, 224-5, 228, 231-3, 235, 238-9, 243, 245-7, 250-51, 254-5, 263-4, 266-7, 269-70
கதை அமைப்பு, 121, 258, 265, 269
கதை அமைப்பு ஐந்து, 129
கதைச் செய்யுள், 66, 69
கதைச்செய்யுள்வகைமூன்று, 82
கதைத் தொடர்ச்சி, 122, 166
கதை தழுவி வரும் கூத்து, 18, 118, 120
கதைப் பொருள், 122, 124
கதை பொதி பாட்டு, 142
கதையின் லட்சியம், 269
கதையின் வகை ஐந்து, 121
கதையின் வகை நான்கு, 121
கந்த புராணம், 135, 141, 143, 151, 161, 254
கந்தம், 144
கந்த மாலினி, 247
கந்தர் அலங்காரம், 55
கந்தழி, 138
கபிலர், 56
கம்பர் (கம்பன்), 64, 153, 158-60, 165, 172, 175, 181, 201-2, 236-7, 251, 263, 268-9
கம்பர் அந்தாதி, 181

கம்பராமாயணம், 141, 143, 147, 156, 261, 268, 271
கயவாகு, 221
கர்ணகை, 222
கர்ண பரம்பரை, 224
கர்ப்ப முகத்தின் அங்கம் பன்னிரண்டு, 129
கர்ப்ப முகம், 129
கரண பேதம், 129
கரந்துறை செய்யுள், 197
கரந்துறை பாட்டு, 195
கருடன், 269
கருணை, 108
கருணைப் பிரகாசர், 256
கருத்துடையடைகொளி யணி, 103
கருத்துடையணி, 103
கருத்துப் பொருள், 195
கருப்பம், 122-4, 130
கருப்பொருள், 102, 153-4
கரும்பு, 183-4
கல்லவல், 196
கல்லாடம் 60
கல்யாணசுந்தர ஐயர், எஸ்., [60
கல்லாடனார், 56, 61
கல்லாடனார் கலாவியல், 60
கல்லாடனார் வெண்பா, 60
கலம்பகம், 84
கலவி, 169
கலவியிற் கலத்தல், 137, 157
கலவியிற் களித்தல், 160
கலாவியல், 61
கலி, 171, 205
கலித்துறை, 59, 165, 169, 172
கலித்துறை இரண்டு, 165
கலித்தொகை, 140
கலியாணன், 217
கலியாணன் கதை, 84, 215-6, 227-8
கலிவெண்பா, 133
கலிவெண் பாட்டு, 152
கலை, 233, 271
கலைகள் அறுபத்துநாலு, 57
கலைஞர், 59, 201
கலை நூல், 133
கலைமகள், 10, 51
கலைமகள் துதி, 51
கலைமகள் வெளியீடு, 248
கலைமலைவு, 92
கவர்படு பொருண்மொழி, 92
கவி, 11-2, 16, 22, 36, 78-9, 90, 103, 145, 147, 171, 175, 179, 181, 183, 191-2, 194, 198-200, 202, 254, 263
கவி அரசர், 174
கவி அழகு, 258
கவி ஆற்றல், 117, 199, 226, 269
கவிச்சக்கரவர்த்தி, 51, 153, 201, 251
கவிச்சுவை, 14, 180, 183, 199, 203, 251, 265, 269
கவிஞர், 11, 38, 78, 131, 155, 168, 171-3, 180, 194-5, 202, 248, 266-7, 270-71
கவிஞர்களின் வகை, 36
கவிஞர் புதுச்சொல் படைத்தல், 173
கவிஞன், 14, 79, 118-9, 132, 172, 191, 193, 271
கவித்திறம், 158
கவித்துவசக்தி, (கவித்துவம்) 155, 199, 256, 258
கவித்தொகை, 61
கவிதை, 95, 181, 201
கவிப்பொருத்தம், 184
கவிப்பொருள், 185, 194
கவிமயக்கறை, 36
கவிமரபு, 4
கவி முதலிய நால்வர், 36

கவியுலகாட்சி, 174
கவிராஜ மார்க்கம், 46
கவி வீரராகவ முதலியார், 152, 256
கவிஸமயம், 171
கவுட நெறி (கௌட நெறி), 88, 179
கவுடப் புலவர், 179
கவுட பாகம், 178
கவுடம், 177-8
கவுடர் (கௌடர்), 88, 184
கவுந்தியடிகள், 263
கழறிற்றறிவார் புராணம், 151
கள்ளுண்டல், 170
களரியாவிரை, 204
களவியல், 52, 115
களவியற் காரிகை, 54-5
களவு, 116
களித்தல், 107
களியாட்டு, 158
கற்பனைசக்தி, 271
கற்பனை, 131, 135, 191, 257, 267, 269
கற்பியல், 115
கற்பு, 116
கற்புக்கரசி, 264
கற்புக் காலம், 160
கற்புநெறி, 264
கன்னடம் (கன்னட மொழி), 46, 110, 241, 257
கன்னித் தமிழ், 20
கனகசபை, 48
காக்கைபாடினியம், 30
காக்கைபாடினியார், 29, 31-2, 34
காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், 30
காகுத்தன், 202
காஞ்சி, 15
காஞ்சி நகரம், 151
காஞ்சிப் புராணம், 195
காட்சிப் பொருள், 195
காண்டம், 141, 144, 167, 236, 262
காதம்பரி, 257
காதல், 97, 108
காதற் பரத்தை, 101
காதா, 142
காதை, 142-3, 231, 236, 263-5
காதைகள், 263
காதை கரப்பு, 142-3, 195, 197
காந்தம், 184
காந்தாஸம்மித, 10
காந்தி, 184
காப்பிய அரங்கு, 96
காப்பிய அலங்காரம் (கள்), 17-8, 26, 38, 64, 176
காப்பிய ஆசிரியர், 153
காப்பிய இயல்பு, 18
காப்பிய இயல்பை உணர்த்தும் நூல்கள், 15 [14
காப்பிய இலக்கண நூல்கள்,
காப்பிய இலக்கணம், 16, 20, 24, 26, 44, 52, 54-5, 62-5, 68, 70, 74, 85-6, 118, 125, 151, 153, 16‍-8, 199, 213, 215
காப்பிய இலக்கியம், 115, 204, 260
காப்பிய உலகு, 266
காப்பிய உறுப்பு(கள்), 141-2, 149, 152, 156
காப்பியக் கலித்துறை, 165
காப்பியக் கவிகள் (கவிஞர்), 66, 115, 132-3, 154-5, 160, 172-3
காப்பியக் குற்றம், 92
காப்பியக் கோசம், 67
காப்பியக் கோயில், 262

காப்பிய கதி, 266, 269
காப்பியங்களின் வளர்ச்சி முறை, 260
காப்பியச் சுவை, 18, 26, 264
காப்பியச் சுவை எட்டு, 109
காப்பியச் சுவை ஒன்பது, 112
காப்பியச் செய்யுள், 86
காப்பிய நடை, 26, 87, 252
காப்பிய நாயகன், 159
காப்பியத் தலைவர் (தலைவன்), 83, 158, 161
காப்பியத்தன்மை, 191
காப்பியத்தின் குணம் 87, 192-3
காப்பியத்தின் பகுப்பு, 133
காப்பியத்தின் பண்பு, 192
காப்பியத்தின் பயன், 203
காப்பியத்தின் யாப்பு, 163
காப்பியப் பிரிவு, 141
காப்பியப் பெயர், 66
காப்பியம்(கள்), 9, 11-2, 16-7, 20, 23-4, 26, 35, 40, 43, 53, 56, 58, 63-4, 66-70, 72-4, 76, 78-83, 86-7, 91-5, 101, 104, 108, 111-2, 116, 120-21, 123-4, 127-8, 131-5, 139-40, 143-48, 150-52, 154-5, 157-61, 163-6, 169-71, 174, 176, 186, 191, 193-5, 200-02, 204-10, 212-3, 215-8, 220-21, 225-8, 231, 234-5, 237, 243, 245, 252-5, 257, 260-62, 264, 266-72
காப்பியம் இரண்டு வகை, 69, 133
காப்பிய முகப்பு, 245
காப்பியமும் கதையும், 78
காப்பியமுறை, 272
காப்பியரஸம், 110
காப்பியரஸம் எட்டு, 112
காப்பியரஸம் ஒன்பது, 111-2
காப்பியவகை, 26, 68, 70, 136, 199
காப்பிய வகை இரண்டு, 121
காப்பிய வரிசை, 208
காப்பிய வாசனை, 66
காமச்சுவை, 113
காமத்துப்பால், 115, 192
காமபானம், 158
காமம், 114, 122, 163
காமம் பொருளாகக் காமுகராகிய மக்கள் தலைவராக வருவது, 122
காம வெகுளி மயக்கம், 111
கார் எட்டு, 156
கார்க்கிய சூத்திரம், 96
கார்காலப் படலம், 156
கார் நாற்பது, 156
கார்வணிகன், 243
காரணக்குறி, 164
காரிகை, 37-8, 169
காரிகைக் குளத்தூர், 38
காரிகை யாப்பு, 136
காரிரத்ன கவிராயர், 53
காரைக்காலம்மையார், 174
கால அடைவு 210
காலகேசி, 228, 246
காலப் பெயர், 209
கால மலைவு, 92
காலமும் இடமும், 156
கால வார்த்தை, 156
காவ்யப் பிரகாசிகை, 111, 194
காவ்ய மீமாம்ஸை, 10, 12, 180
காவ்யாதர்சம், 39, 45-7, 49, 51, 68, 86, 112, 187
காவ்யாலங்கார சூத்திரம், 176
காவிய இலக்கணம், 14-5, 153

காவிய இலக்கணம் ஏழாவது அங்கம், 10
காவியகதி, 15
காவியத் தொகை 214
காவியப் பிரிவு மூன்று 14
காவிய புருஷன், 10
காவியம், 9, 10, 12, 14-5, 17-8, 66-7, 79, 103, 169, 210-11, 214, 224, 228, 271
காவியம் நூல்களிற் சிறந்தது, 10
காவிய ரசனை, 226
காவியாலங்காரம், 17
காவிரி நாடு, 50
காவிரிப் பூம்பட்டினம், 223, 241, 243
காவேரி, 232-3,
காளமேகம், 175
காளன், 229-30
காளி, 240-43
காளிதாச மகாகவி, 214
கிரணியம், 196
கிராதார்ஜுனீயம், 214
கிருஷ்ண சைதன்யர், 113
கிருஷ்ண பிள்ளை, 261
கிரேக்க நாடு, 78
கிரேக்கப் பேரறிஞர், 15
கிரேக்க மொழி, 79, 199
கிழமை, 220
கிளவிப் பொருள், 37
கிளைக்கதை, 148, 250, 255
கிறிஸ்து சகாப்தம், 21
கீழ்க் கணக்குப் பதினெட்டு, 209
கீழ்வேளூர், 203
குச்சை, 108
குசேலோபாக்கியானம், 143, 255
குண்டலகேசி, 172, 209-12, 214, 227-34, 243, 245-6
குண்டலகேசித் தேரிவத்து, 232
குண்டலகேசி வாதச் சருக்கம், 245
குண்டலகேசி விருத்தம், 228
குண அணி, 87-90, 93, 178, 184
குண அணிகள் பத்து, 177, 184
குண அலங்காரம்(கள்), 87-90, 116, 176, 184-5
குணசித்திரம், 258, 269
குண நலம், 270
குண நூல், 20-22
குணம், 26-7, 70, 87-8, 91, 93, 178, 181, 185, 191-2
குணம் இருவகை, 178
குணம் பத்து, 17, 93, 179, 184
குணவீர பண்டிதர், 59
குமரகோட்டம், 151
குமரியாறு, 31, 33
குமார சம்பவம், 214
குறச்சிதைவு, 107
குருகு, 205
குருகூர், 168
குரு பரம்பரை, 257
குரு வரலாறு, 136
குலவரவு, 136, 169
குலன், 36
குலோத்துங்க சோழ சரிதை, 82, 257
குவலயானந்தம், 53-4, 176, 190
குளத்தூர், 38
குற்றம், 56, 70, 88, 92-3, 255
குற்றம் பத்து, 17, 26, 91-3
குற்றம் பதினான்கு, 91
குற்றமும் குணமும், 91
குற்றவகை மூன்று, 44
குறட்பா (குறள்), 192, 236
குறிஞ்சி, 156

குறிப்பு, 80, 101, 103-4, 106, 120, 127, 139, 157, [262
குறிப்புச்சொல், 175
குறிப்புரை, 226
குறியீடு, 3, 85
குறுஞ்சீர் வண்ணம், 88
குறுஞ் செய்யுள், 78
குறுந்தொகை, 30, 131, 140, 195
குறும்பனை நாடு, 33
குறுமுனி (குறு முனிவன்), 57-9, 62
குறைவுவமை, 98
குன்றக் கூறல், 25, 44, 91
கூச்சம், 126
கூட சதுக்கம், 195, 197-8
கூட சதுர்த்தம், 197
கூத்த நூல், 23
கூத்த மார்க்கம், 43, 128
கூத்தர், 51
கூத்தன், 51, 122
கூத்தன் தலைவனுக நடன் நடி பொருளாக வருவது, 122
கூத்து, 18, 48, 118, 120, 133
கூத்து வகை, 119
கூர்மச் சக்கரம், 196
கூர்ம புராணம், 135, 254
கூலவாணிகன் சாத்தனுர், 264
கூல வாணிபனுர், 224
கூற்று, 86, 101, 131, 264
கூற்று வகை 264
கூறியது கூறல், 44, 91
கேசிகள், 246
கேட்போர்க் கின்னு யாப்பிற்று தல், 91
கேட்போர்க் குரைத்தல், 127
கைக்கிளை, 162, 167
கைசிகி, 12?
கையனுர், 34, 56, 90
கையனுர் யாப்பு, 34
கையெழுத்துப் பிரதி, 257
கைலாயம், 270
கைலை (கைலை மலை), 150-51
கைலைபாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி, 174
கொங்கு வேள் மாக்கதை, 235-6 [266
கொங்கு வேளிர், 83, 236,
கொச்சக ஒருபோகு, 139
கொச்சகக் கலி 75
கொச்சகம், 76-7, 165
கொடி, 123-4, 166
கொடிநிலை, 138
கொத்து, 244
கொரான், 7
கொல்லத்தாயன், 233
கொழுநன், 240
கோசம்பி, 235
கோதாவரி, 153 4, 201
கோமகன், 235
கோமான், 244
கோமூத்திரி, 95, 197
கோயில், 263, 266
கோவலன், 221, 225, 262
கோவலன் வரலாறு, 224
கோவிலன், 221, 223-4
கோவிலன் கதை, 221-2
கோவூர் கிழார், 56
கோவை, 17, 68, 133-4, 165
கோவைக் கலித்துறை, 165
சக்கரச் சக்கரம், 196
சக்கர பந்தம், 197
சக்கரம், 195-8
சக்கரவர்த்தி, பேராசிரியர், 198, 228, 246-7
சக்கரவர்த்திகள், 173
சங்ககாலச் செய்யுள், 158
சங்ககாலம், 75, 161, 195, 205, 216-8, 226-8, 234-5, 248-9, 251, 261, 266

சங்கத்தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், 19, 20, 28, 49, 60, 174
சங்கத்தார், 35
சங்க நூல்கள், 205
சங்கப் புலவர், 227
சங்கம் 198, 209, 224
சங்கம் மருவிய நூல்கள், 103
சங்கம் மூன்று, 19, 204-5, 237
சங்கயாப்பு, 35
சங்கர நமச்சிவாயர், 144, 236
சங்கர நயினூர் கோயில், 152
சங்கரவிலாசம், 153
சங்கரி, 240
சங்காரம், 129
சங்கீரணம், 190
சங்கேதம், 2
சஞ்சயன் தூது, 161
சஞ்சாரி பாவம், 107-8
சஞ்சாரி பாவம் முப்பத்து மூன்று, 108
சட்டகம், 183
சண்டிகை, 240
சண்டேச நாயனுர், 47
சத்துவம், 106-7, 120, 127
சதுர்வர்க்கம், 120
சதுரங்க சேனை, 198
சதுரங்க துரக கதி பந்தம், 198
சதுரங்க பந்தம், 197
சதுரச் சக்கரம், 196
சதுரி, 240
சந்த தயம், 215
சந்தம், 38, 250, 266-7
சந்த வேற்றுமை, 87
சந்தி, 120, 122-5, 128-9, 137, 166-7, 169-70
சந்தி ஐந்து, 124, 129
சந்தி மூன்று, 124
சந்தியா நிருதை, 129
சந்தி வழு, 92
சந்திரன், 262
சந்திரன் அஸ்தமனம், 146
சந்திரனது உதயம், 157
சந்திராலோகம், 53
சந்திரோதயம், 146
சந்திரோதய வருணனை, 145
சந்து, 169
சம்பிரதாயம், 159
சம்பு, 164
சம்போக சிங்காரம், 115
சம்ஸ்கிருதம், 200
சமதை, 184
சமநிலை, 110, 184
சமய அபிமானம், 270
சமய அறிவு, 245
சமய இலக்கண நூல், 246
சமய உணர்ச்சி, 226, 255, 263, 266-7
சமயக் கருத்து, 211, 252, 265-7
சமயக் காப்பு, 267
சமயக் கொள்கை, 246, 264
சமயச் சொல், 212
சமயத்தினர், 252
சமயத்தோர், 262
சமய திவாகர வாமன முனிவர், 245-6
சமய நூல், 203, 213, 252, 266
சமயப் பற்று, 252
சமயப் பிணக்கு, 227, 267
சமயம், 261-3, 267
சமய வாதி, 232, 245
சமரச நிலை, 268
சமவாகரம், 127
சமாச பதம், 179
சமாசம், 189
சமாதி, 184-5
சமாயிதம், 189
சயந்தம், 20-22
சயந்தன், 22

சய மடந்தை, 50
சரஸ்வதீ கண்டாபரணம், 166
சரித்திரக்காப்பியம், 121, 256-7
சரித்திரச் செய்திகள், 257
சரித்திரம், 135, 247, 256-7
சரிதை, 82, 144, 248
சருக்க பந்தம், 68
சருக்கம், 68, 137, 141-2, 149, 151, 169, 222, 232, 239, 245-7, 250
சருப்பதோ பத்திரம், 196-7
சருவஞ்ஞ கவி, 175
சல்லாபம், 126-7
சலாபச் சுருக்கம்,
சவுந்தரி, 240
சனி புருடச் சக்கரம், 196
சஹகார பாகம், 180
சாக்காடு, 107
சாகுந்தலம், 258
சாங்கியம், 229
சாத்தர், 224
சாத்தன், 25, 224
சாத்துவதி, 122
சாத்துவிக பாவம், 107, 127
சாதி, 63, 120, 126-9, 154, 199, 200
சாதி சமய வேறுபாடு, 262
சாந்தம், 106, 108
சாந்த ரஸம், 111
சாந்திக் கூத்து நான்கு வகை, 119
சாந்தி தேவர், 247
சாந்தி புராணம், 234, 247
சாம்பவி, 240
சாமிநாதையர், உ. வே., மகா மகோபாத்தியாய, டாக்டர், 19, 60, 63, 103, 131, 153, 174-5, 214, 226, 326-7, 248
சாமிநாதையர் நூல் நிலைய வெளியீடு, 22, 245
சார்த்து வகை வாழ்த்து, 140
சாரீபுத்தன், 232
சான்றோர், 271
சான்றோர் கவி, 153-4, 201
சான்றோர் மரபு, 171
சாஸ்திரம், 12-4, 135
சாஸனத் தமிழ்க் கவி சரிதம், 48, 59, 82, 249-50
சாஸனம், 218, 249
சிங்காரம், 108
சிசுபால வதம், 214
சிசு ஸம்மிதை, 10
சித்திரக்கா, 196
சித்திர கவி (கள்) 41, 142, 195-9
சித்திர கவி இருபத்தாறு, 197
சித்திர கவி இருபத்திரண்டு, [196
சித்திர கவி எட்டு, 198
சித்திர கவி பத்து, 195
சித்திர கவி விளக்கம், 198
சித்திரப்பா, 195
சித்திரன், 253
சித்திர மீமாம்ஸை, 95
சித்திர வண்ணம், 88
சித்திராவதி, 223
சிதம்பரப் பாட்டியல், 61-2, 136, 170
சிதம்பர புராணம், 61
சிதம்பரம், 61, 256
சிதைவு, 93
சிந்தாமணி(சீவக சிந்தாமணி) 66, 71, 76, 80, 115, 141-2-147, 156, 164-5, 207, 209-10, 212, 214, 234-7, 244, 246, 252-3, 255
சிநேகம், 112
சிரத்தை, 112
சிராவஸ்தி, 232

சிராவிய காவியம், 18
சிருங்காரச் சுவை, 114
சிருங்கார திலகம், 115
சிருங்காரப் பிரகாசம், 114
சிருங்காரம், 108, 113-5, 268, 270
சிருங்காரம் இரண்டுவகை, [115
சிருங்கார ரஸம், 109, 114, 167
சிருங்கார வகை, 115
சிருங்கார வருணனை, 267
சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர், 22, 67
சிலப்பதிகார உரை, 23, 118, 238
சிலப்பதிகாரம், 18, 20-23. 67, 72, 74-5, 77, 107, 119-21, 125, 134, 139, 141-3, 147, 153, 157, 164. 174, 193, 207, 209-11, 214, 220-21, 224-6, 234-5, 239, 252, 261-2, 264, 271
சிலப்பதிகாரம் பெற்றசருக்கம் 222
சிவீட்டம், 184
சிலேடை, 153, 174, 186,188-9, 262, 264, 267
சிவஞான முனிவர் (சிவஞான சுவாமிகள்), 153, 181, 256
சிவதருமோத்திரம், 254
சிவதலம், 256
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், 257
சிவபிரான், 152, 239
சிவபுராணம், 135
சிவ ரகசியம், 254
சிவனடியார் வரலாறுகள், [238
சிறப்பிலக்கணம், 145
சிறப்பு, 97, 188-9
சிறப்புப் பாயிரம், 4, 49, 57-9, 152, 251
சிறப்புப் பெயர், 48, 50
சிறப்பு மொழி, 186
சிறுகதை, 270
சிறு காக்கைபாடினியம், 33-4
சிறு காக்கைபாடினியார், 33
சிறு காப்பியம், 134, 170, 219, 258
சிறு காப்பியம் ஐந்து, 214
சிறு குரீஇயுரை, 82
சிறுதேவபாணி, 139
சிறு பொழுது, 155-6
சிறு பொழுது ஆறு, 146, 155
சிறு பொழுது ஐந்து, 155
சிறுவரைப் பெறுதல்,137, 157
சின்னங்கள், 36
சின்னமனூர்ச் சாசனம், 218
சினை, 97, 185
சினைப் பெயர், 209
சினையொடு சினை உவமம் செய்தல், 97
சினையொடு முதல் உவமம் செய்தல், 97
சீகாளத்திப் புராணம், 256
சீத்தலைச் சாத்தனார், 83, 221, 226, 263
சீத்தலையார், 56
சீதை, 159
சீர், 73, 84
சீவகன் வரலாறு, 237, 266
சீவலமாறன் கதை, 82, 257
சீறாப் புராணம், 261
சுகுமாரதை, 184
சுட்டிக் கூறு உவமம், 98
சுட்டு, 188, 190
சுந்தரம் பிள்ளை, 258
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் (சுந்தரர்), 149-51, 193, 254
சுந்தரர் வரலாறு, 150-51
சுந்தரி, 240
சுப்பிரமணிய தேசிகர், 49

சுப்பிரமணிய பாரதியார், 258, 263
சுப்பிரமணிய முதலியார், வெ. ப., 258
சுருக்கு, 187, 189
சுருங்கச் சொல்லல், 93
சுவர்க்க நீக்கம், 258
சுவை, 8, 14, 22, 70, 94, 104-5, 107-8, 112-7, 120, 125-6, 128, 131-2, 137, 155, 158, 162-3, 167, 169, 179, 186, 188-9, 202, 212, 234, 252, 260, 264, 268
சுவை அணி, 126, 162
சுவை உணர்ச்சி, 271
சுவை உணர்த்தும் வகை மூன்று, 107
சுவை யுணர்வு, 106 [162
சுவை எட்டு, 106, 110, 112-3,
சுவை ஒன்பது, 106, 111-2, 125, 132
சுவைக்கப்படும் பொருள், 106
சுவைக்கு அங்கம் இரண்டு,
சுவைகளின் தொகை, 110[127
சுவைப் பொருள், 106
சுவை பல, 114
சுவையும் பாவமும், 162
சுவை வகை முப்பத்திரண்டு, 106
சுழி குளம்; 195, 197-8
சூடாமணிப் புலவர், 210
சூத்திரப்பா, 22
சூத்திரம், 13, 20-22, 27-8, 30 32, 34, 36-8, 40-45, 56-8, 60, 61, 63, 67, 70, 71, 76-8, 80, 83-5, 87, 91, 93, 95, 97-100, 105-7, 109, 112, 114, 119, 123-5, 128, 131-2, 135-8, 140-43, 147, 161-6, 171, 177, 186, 196, 207
சூத்திரயாப்பு, 14, 22
சூரிய சந்திரர்களின் உதயம், 157
சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார். வி. கோ., 96, 173, 198
சூரியன், 262
சூரியனது அத்தமனம், 146, 157
சூரியோதயம், 146
சூரியோதய வருணனை, 145
சூளாமணி, 142, 147, 164, 213-5, 234, 243-5, 253, 261, 264
செந்தமிழ், 103, 200, 204, 238
செந்தமிழ் நடை, 237
செந்துறை மார்க்கம், 86
செய்திப் பத்திரிகை, 6
செய்திறம், 108
செய்பொருள், 140
செய்யுட்குண அலங்காரம், 87
செய்யுட் குணம், 88, 181
செய்யுட் சுவை, 183
செய்யுட் செறிவு, 182
செய்யுட் சொல், 73, 200
செய்யுட் பாகம், 180, 181, 183-4
செய்யுட் பொருள், 95
செய்யுள்(கள்), 5, 11-2, 18, 23-5, 30, 38, 49-51, 54, 60, 62, 64, 66, 68, 71-4, 76-9, 81-5, 89-91, 99, 102-3, 124-5, 131-4, 142-3, 155, 161, 163-6, 168, 174, 176-7 183, 186, 191-2, 195, 198, 201-2, 205, 207-8, 215, 217-8, 220-21, 229-31, 238-9, 244, 246-9, 251, 253, 256-7, 261
செய்யுள் அந்தாதி, 84

செய்யுள் இடம், 185
செய்யுள் இயல், 24, 26, 36, 49, 62, 70, 76-7, 87
செய்யுள் இலக்கணம் 15, 20 25, 28-9, 31, 34, 55, 64
செய்யுள் இலக்கியம், 55, 134, 205, 216
செய்யுள் இலக்கியம் நான்கு, 134
செய்யுள் உறுப்பு, 26, 70, 71
செய்யுள் ஓசை, 87
செய்யுள் நடை, 177, 244, 250, 253-4
செய்யுள் நடை நூல், 82
செய்யுள் நூல், 53, 248
செய்யுள் நெறி, 116, 253
செய்யுள் மொழி, 72
செய்யுள் மொழி இயல், 59
செய்யுள் வகை, 41-3
செய்யுள் வகை ஏழு, 12, 43
செய்யுள் வகை மூன்று, 14
செய்யுள் வனைமை, 60
செய்யுள் வழக்கு, 131, 181
செய்யுள் வழு, 92
செயிற்றியம், 20-22
செயிற்றியனார், 22, 106
செலவு, 137, 157, 161, 169
செவ்வைச் சூடுவார், 253
செறிவு, 88-9, 181, 184
சென்று தேய்ந்திறுதல், 91-2
சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரி, 54
சென்னை அரசாங்கத் தொன்னூல் நிலையம், 63, 251
சென்னை நகரம் (சென்னை), 151-2, 249, 251
சேக்கிழார், 113, 143, 148-9, 151, 154, 183, 237-8, 257
சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ், 93, 113, 182
சேக்கிழார் புராணம், 238
சேதம், 120, 127-8
சேதம் இரண்டு, 127
சேந்தம் பூதனார், 56
சேந்தன், 244
சேர்க்கைக் கலவியில் பேதம், 103
சேர்க்கையில் பேதம், 103
சேர அரசன், 219
சேரர் குலம், 220
சேரன் செங்குட்டுவன், 220
சேரி மொழி, 85-6, 164, 208
சேலம் ஜில்லா, 219
சேறல், 162, 167
சைவத் திருமுறை, 254
சைவர், 256, 263
சைவ வைணவ சமயம், 248
சொக்க நிருத்தம், 119
சொக்கநாதர் உலா, 61
சொல் (சொற்கள்), 2, 16, 29, 40, 63, 71, 83-4. 88-90, 103, 124, 135, 171-4, 177-9, 181, 200, 202-3, 206, 212-3, 249, 253, 269
சொல் அடுக்கு, 267
சொல் அணி(கள்), 38, 87, 135, 195, 197, 199, 226, 267
சொல் அதிகாரம், 23-4, 64 144
சொல் அலங்காரம், 176, 267
சொல் ஆற்றல், 267
சொல் ஆனந்தம், 199
சொல் இயல், 58
சொல் இயைபு, 84
சொல் இன்பம், 184-5
சொல் நடை, 89
சொல் நெறி, 253
சொல் மூன்று வகை, 127, 200
சொல்லின் ஓசை, 87
சொல்லின் கிழத்தி, 51

சொல்லின் குணம், 178
சொல்லேருழவர். 124-5
சொல் வகை, 120, 227
சொல் வழு, 92
சொல் வளம், 202
சொற் கடினம், 178
சொற் காரணம், 72
சொற் கிழத்தி, 51
சொற் சித்திரம், 194
சொற் சுவை, 185
சொற் செறிவு, 181
சொற் பாகம், 179
சொற்பின் வருநிலையணி, 226
சொற் புலவோர், 239
சொற் பொருள், 173, 202, 266
சொற் பொருள் அணி, 41, 116, 179 [261
சொற் பொருள் அமைப்பு,
சொற் பொருள் நயம், 10
சொற்றிறம், 108
சொற்றொடர்(கள்), 2, 83
சொற்றொடர் நிலை, 66, 84 217
சொற்றொடை, 12
சொன்னடை, 188
சோம சூரியர் மரபு, 170
சோழ அரசன், 50, 232-3
சோழ நாடு, 47, 148
சோழர் வரலாறு, 244
ஞகரம், 207
ஞகாரை, 83
ட்ராமா, 14
ட்ராஜெடி, 79, 221
டாகினிகள், 175
டிம்பம், 127
த்ரபுஸ பாகம், 180
த்வன்யாலோகம், 103, 105,
தக்கயாகப்பரணி, 51-2, 172, 173, 175
தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர், 67, 175
தக்காணியம், 37
தகடூர், 219
தகடூர் யாத்திரை, 74-5, 161, 207-8, 219, 260
தசரதன் (தசரதர்), 159-60
தசாங்கம், 169-70
தடுமாறுவமம், 98
தடைமொழி, 187, 189
தண்டமிழ், 203
தண்டமிழ் நாடு, 80
தண்டலங் கிழவன் இராச பவித்திரப் பல்லவதரையன் [28
தண்டியடிகள் நாயனார், 47
தண்டி, 45, 47
தண்டியலங்கார உரை, 49, 51 68, 84, 126, 134, 140, 192
தண்டியலங்காரம், 18, 40, 41, 45-6, 49-52, 54, 60, 67, 74, 84-6, 89, 90, 92, 98, 112, 122, 125-7, 133, 135, 137-8, 140-42, 147, 162-3, 167-9, 176-7, 181, 184, 187-8, 192, 197-200
தண்டியலங்கார ஸாரம், 12, 54, 108
தண்டியாசிரியர் (தண்டியலங்கார ஆசிரியர்), 17, 39, 46-7, 49-53, 68, 92, 96, 98, 121, 123, 138, 166, 170, 176
தத்தாத்திரேயப்பாட்டியல், 60
தத்துவகேசி, 229
தத்துவ ஞானம், 111
தந்திர உத்தி, 27, 173
தந்திரம், 29, 134
தந்திர வாக்கியம். 82
தம்பிரான் தோழர், 150
தம்மபதம், 232
தமிழ், 4, 5, 7, 12, 14-8, 24, 37, 39-41, 43-4, 46-8, 50, 53, 66, 68, 88, 104, 107, 110,

113, 116-9, 127-8, 130-31, 134-6, 138, 150, 161, 164, 174-5, 182, 199, 204, 213-4 216, 218-9, 232, 235, 237, 241, 248-9, 251, 253-7, 259-61, 266-7, 270, 272
தமிழ் ஆசிரியர், 48 41,
தமிழ் இலக்கணம், 16, 24, 39
தமிழ் இலக்கணநூல், 18, 143
தமிழ் இலக்கியம் மூவகை, 205
தமிழ் உலகம், 252
தமிழ்க் கவிஞர், 135
தமிழ்க் கவிஞன், 272
தமிழ்க் காப்பியம், 160, 245, 266
தமிழ்ச் செய்யுள், 12, 205-7
தமிழ்ச் சொல், 200
தமிழ் நயம், 256, 265
தமிழ் நாட்டினர் (நாட்டார்), 46, 52, 214, 238
தமிழ்நாட்டு வழக்கு, 19
தமிழ்நாடு, 38, 47, 57, 80, 104-5, 117, 227, 235, 237, 250, 253
தமிழ் நூல்(கள்), 5, 21, 25, 41, 49, 65, 70, 86, 113, 115, 131, 138, 142, 155, 200, 235, 237
தமிழ் நூலார், 110
தமிழ்நெறி விளக்கம், 16, 39
தமிழ்ப் படுத்தல், 219
தமிழ் பயந்த முனி, 51
தமிழ்ப் புலவர்(கள்), 5, 16, 48, 155
தமிழ்ப் பெரியோர், 4
தமிழ் மரபு, 141, 171
தமிழ் முறை, 153
தமிழ் முனிவர், 19
தமிழ் மூன்று, 18-9, 119, 130, 205, 220, 262
தமிழ் மொழி, 82, 180, 171
தமிழ்மொழியின் வரலாறு, 96, 173
தமிழ் வகை நான்கு, 40
தமிழ் வகை மூன்று, 43
தமிழ் வசனம், 53
தமிழ் வழக்கு, 190
தமிழ்விடு தூது, 64, 112, 124, 130, 145, 177, 172, 183, 190, 198, 200, 203, 209
தமிழகம், 118
தமிழர், 48, 236, 252, 256, 265
தமிழியல் வ...ப்பு, 30
தமிழின் கிழவன், 244
தர்மபுரி, 219
தரிசன கேசி, 228
தரிசனம் ஆறு, 229
தருக்க நூல், 94, 95, 228
தருக்கம்(தர்க்கம்), 27, 228
தருமவுரைச் சருக்கம், 147
தலங்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி, 5
தலச்சிறப்பு, 255
தலபுராணக்காப்பியங்கள்152
தலபுராணங்கள், 249, 255-6, 258-9
தலம், 151, 153, 256, 270
தல வழிபாடு, 255
தலைச்சங்கத்தார், 99
தலைச் சங்கம், 15
தலை மக்கள், 129
தலை மகன், 129, 298
தலையாய காப்பியம், 166
தலையாய தொடர்நிலைச் செய்யுள், 166
தலைவர், 122, 151, 160, 234
தலைவர் நால்வகை, 166
தலைவர் மூவகை, 166
தலைவன், 108, 119-23, 137, 151, 166, 169-70, 221, 254
தலைவி, 101, 108, 158

தழைத்தல், 122
தனி இலக்கணம், 32-3, 37-8
தற்குறிப்பேற்றம், 189, 191
தற்சமம், 200
தற்பவம், 200
தன்மேம் பாட்டுரை, 189, 191
தன்மை, 45, 186-8, 190-91
தன்மை அணி, 99
தன்மை கூறுதல், 99
தன்னுள் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல், 91 [137
தன்னிகரில்லாத் தலைவன்,
தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்துவது, 139-40
தனிநிலைச் செய்யுள், 14, 42, 43, 73
தனிப்பாச் செய்யுள், 42
தனிப் பாட்டு, 236
தனிமையில் பேதம், 103
தனியூர்ப் புராணம், 182
தசரூபகம், 111
தாஅ வண்ணம், 88
தாப்பிசைப் பொருள்கோள், 190
தாமோதரம் பிள்ளை. சி.வை., 245
தாயபனுவல், 73
தாயுமானுர், 181
தாழ்சடைக் கடவுள், 268
தாளவகையோத்து, 52
தானே கூறல், 127
தாஸ்யம், 113
திசைச் சொல், 164
திசை முகன், 61
திணை ஏழு, 162
திணை ஐந்து, 154, 245
திந்திருணீ பாகம், 180
திராட்சா பாகம், 180, 182
திராவிட மொழி, 110 [256
திரிகூடராசப்ப கவிராயர்,
திரிசொல், 73, 85, 173, 267
திரிபங்கி, 197
திரிபதாதி, 197
திரிபாகி, 196-7
திரிபு, 66, 181, 267-8
திரிபுரமெரித்தவர், 35
திரிபுரமெரித்த விரிசடை நிருத்தர், 35
திரிபுவன வீரன், 59
திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர், 53
திருக்குறள், 7, 8, 78, 114-5, 124, 185
திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 150
திருக்கோவையார், 130
திருசிய காவியம், 18
திருத்தக்க தேவர், 64, 80, 147, 156, 236, 252, 266
திருத்தக்க மாமுனி, 236
திருத்தணிகை உலா, 210
திருத்தாண்டகம், 203
திருத்தொண்டத் தொகை, 148, 150
திருத்தொண்டர் புராணம், 150, 238
திருத்தொண்டர் வரலாறு, 149, 254
திருநகரச் சிறப்பு, 149
திருநாகைக் காரோண புராணம், 195
திரு நாராயண ஐயங்கார், 103
திருப்பாவை, 103
திருப்பிறவாசிரியர், தூக்கியல், 60
திருமகள் கூத்து, 174
திருமலைச் சருக்கம், 147, 149, 150
திருமால், 256, 262
திருமாலின் அவதாரம், 268
திருவரங்கம், 256

திருவவதாரம், 268
திருவள்ளுவ தேவர், 8
திருவள்ளுவமாலை, 57
திருவள்ளுவர், 263
திருவனந்தபுரம், 258
திருவாசகம், 135, 174
திருவாய்மொழி, 103
திருவாரூர், 148-9
திருவாரூர்ச் சிறப்பு, 149
திருவாரூர்த் திருக்கூட்டம், 39
திருவாரூர் நகரச் சிறப்பு, 149
திருவாரூர்ப் பூங்கோயில், 150
திருவாவடுதுறையாதீனம், 49
திருவிருத்தம், 103
திருவிளையாடற் புராணம், 140-41, 165, 202, 256
தில்லையம்பூர், 248
திவ்வியப் பிரபந்தம், 103
திவாகரம், 187
திறம், 142
தீபகம், 186
தீர்த்தங்கரர், 247
தீர்த்த வருணனை, 146
தீரசாந்தன், 166
தீரலலிதன், 166
தீரோதத்தன், 166
தீரோதாத்தன், 166
தீவகம், 45, 186, 188, 190
துங்கபரம்பரை, 240
துணைப்பேறு, 188-9
துதி, 139
துய்த்தல், 122-4
துய்ப்பது, 130
துர்க்கை, 222-4
துர்விநீதன், 235
துளி, 123-4, 166
துறவி, 267
துறை, 24
துறைமங்கலம், 257
துனி, 169-70
துனியுறு கிளவி, 102
தூக்கியல், 62
தூங்கல் வண்ணம், 88
தூசங்கொளல், 195
தூதாடல், 169
தூது 68, 134, 137, 157, 161-2, 167, 233
தூது செல்லல், 169-70
தெய்வப் புலவர்கள், 137
தெய்வம், 102, 122, 154, 262-3
தெய்வம் வணங்குதல், 140
தெய்வ வணக்கம், 140, 167
தெலுங்கு, 242, 257
தெள்ளாறெறிந்த நந்தி வர்மன், 249
தெளிவில் புகழ்ச்சி, 189
தெளிவு, 184, 201-2
தென்குமரி, 31
தென்மொழி, 26
தென்திருப்பேரை, 53
தேசிக் கூத்து, 119
தேசியம், 200
தேம்பாவணி, 261
தேர், 199
தேர்கை, 196
தேரி காதை, 231-1
தேவபாணி, 138-9
தேவபாணி இருவகை, 139
தேவர், 198, 263
தேவர்ப் பராவுதல், 138
தேவாசிரியன், 148, 150
தேவாரம், 182
தேவேந்திரன், 239
தேற்றம், 107
தொகை உவமை, 98
தொகைநிலை, 220
தொகைநிலைச் செய்யுள், 73, 155
தொகைநிலைத் தொடர், 179

தொகை நூல்கள், 46, 131, 139, 216, 247
தொகைமொழி, 186, 189
தொடர், 141, 210
தொடர் நடைச் செய்யுள், [64-7
தொடர்நிலை, 11, 71-2, 74-5, 77-80, 139, 166
தொடர்நிலை இருவகை, 84
தொடர்நிலைச் செய்யுள், 11, 14,34, 42-3, 66-7,69-77, 83, 91, 123-4, 132, 134, 142, 144, 146, 164-7, 173-4, 191-2, 205, 217, 220, 236, 246, 248, 255-6, 258-60
தொடர்நிலைச் செய்யுள் மூவகை, 166-7
தொடை, 191, 202
தொண்டர் புராணம், 154
தொண்டை நாடு, 151, 249
தொண்ணூற்றறுவர், 135
தொல்காப்பிய உரை, 23, 238
தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, 25, 98
தொல்காப்பியம், 1, 9, 11, 13-6, 19-21, 24-9, 31, 33-7, 44, 47-8, 52, 56, 70, 72-5, 77, 82-3, 85-94, 96-100, 102, 104-5, 108-12, 114-7, 131, 138-40, 144, 161, 186, 194, 196, 204, 206-7, 216, 218, 220, 260
தொல்காப்பியனுர் (தொல்காப்பியன், தொல்காப்பியர்), 12, 15-6, 28-9, 31-3, 43, 60, 70, 74, 80, 82-3, 87, 90, 91, 93, 95-7, 99, 100, 102, 104-5, 108-9, 111, 113, 115, 117-8, 120, 122, 143, 206-8.
தொல்லாசிரியர், 31
தொழிற் பெயர், 12, 209
தொன்மை, 70, 73-5, 78, 80, 82, 120, 135, 207-8, 218-9, 261
தொன்மொழி, 78
தொன்மொழிப் புலவர், 75
தொன்னூல், 40
தொனி(கள்), 2, 101, 103, 116, 210, 226, 264
தொனி நூல், 103
தோல், 70, 73, 75-8, 80, 82, 135, 206-8
தோல் இருவகை, 75
தோலாமொழித் தேவர், 243
தோற்றுவாய், 148-9, 151, 226
நகர், 137, 146, 170
நகரச் சருக்கம், 147
நகரச் சிறப்பு, 147-9, 151-3, 245, 247
நகரம், 147, 149
நகர வருணனை, 145, 150
நகை, 108, 114, 119, 163
நச்சினார்க்கினியர், 31, 56, 66-7, 71, 74, 76, 84, 155, 161, 207-8, 236, 238
நச்சுமனார், 181
நச்செள்ளையார், 30
நஞ்சுண்ட பெருமாள், 268
நடம் இரண்டு, 128
நடன், 122
நடி, 122
நடிப்பவர், 104
நடுக்கம் எடுத்தல், 107
நடு நாடு, 152
நடுவு நிலை, 111
நடை, 41, 57, 60, 74, 76, 82, 86-7, 89-90, 137, 179, 206, 226, 231, 234, 237, 243-4, 250, 253-5, 258, 260-261, 264-5, 267-70
நடை அழகு, 73

நடைச் சிறப்பு, 248
நத்தத்தர் யாப்பு, 34
நத்தத்தனார், 34
நந்திவர்மன், 249
நம்பிஆரூரர், 149
நம்பி காளியார், 173
நம்மாழ்வார், 53
நமஸ்க்ரியை, 139
நயநிலை, 42, 127
நயநிலைச் செய்யுள், 43
நயநிலைப் படலம், 43, 128
நயநிலை மருங்கிற் சாதி, 43
நயம், 103, 201
நர்மோக்தி, 229
நராயணன், 175
நருமதை கடந்தது, 153
நல்லாசிரியர், 35
நல்லாப் பிள்ளை, 251
நல்லாறனார், 36
நல்லிசைப் புலமை, 263
நல்லிசைப் புலவர், 234
நலன், 97
நலிபு வண்ணம், 88
நவகோடி நாராயணன், 239
நவச்சுவை, 112
நவநீத நடனார், 59
நவநீதப் பாட்டியல், 57, 59-60, 63, 132, 169, 198
நவரஸம், 112
நவின்றோர்க்கினிமை, 93
நளவெண்பா, 255
நற்றத்தனார், 34
நற்றிணை, 140
நறவூண், 169
நன்மணம் புணர்தல், 157-8
நன்மொழி புணர்த்தல், 93
நன்னூல், 4, 6, 9, 28, 64, 144, 209
நன்னூல் உரையாசிரியர், 236
நாக குமார காவியம், 214-5, 235, 248
நாகபந்தம், 197
நாகரிகம், 3, 5, 80, 271
நாட்டிய சாஸ்திரம், 17, 21, 92
நாட்டிய நூல், 21
நாட்டியம், 108
நாட்டுச் சருக்கம், 147
நாட்டுச் சிறப்பு, 147-9, 151-3, 245, 257
நாட்டு மொழி, 200
நாட்டு வருணனை, 145, 160
நாடக இலக்கணம், 18, 105, 118
நாடக இலக்கியம்(கள்), 18, 23, 121
நாடக இலக்கிய மரபு, 131
நாடக உறுப்பு, 22, 120 [120
நாடக உறுப்புப் பதினான்கு,
நாடகக் கவிஞன், 118, 133
நாடகக் காப்பிய இலக்கணம், 118
நாடகக் காப்பிய உறுப்பு, 125
நாடகக் காப்பியம், 43, 66, 69, 82, 85-6, 118, 120-23, 130, 132, 208, 221, 258 [126
நாடகக் காப்பியவகை பத்து,
நாடகச் சக்கரம், 196
நாடகச் சாதி, 126
நாடகச் சாதி பத்து, 17, 126, 129
நாடகச் சுவை, 18, 105
நாடகச் சுவை எட்டு, 105, 109-10
நாடகச் சுவை ஒன்பது, 112
நாடகச் செய்யுள், 14, 80, 85, 258
நாடகத் தமிழ், 19, 20, 23, 139
நாடகத் தமிழ் இலக்கண நூல், 23

நாடகத் தமிழ் இலக்கணம், 16-7, 20, 23
நாடகத்தமிழ்க்காப்பியம், 205
நாடகத் தமிழ் நூல்(கள்), 18, 20-22, 48-9, 65, 106
நாடக நிலை, 111
நாடக நூல், 18, 48-9, 106, 110, 124
நாடகநூல் ஆசிரியர், 107
நாடகப் பொருள், 130
நாடகம், 16-8, 20, 22, 43, 57, 104-6, 111-2, 118-21, 127-30, 133, 269-70
நாடக ரஸம் எட்டு, 107, 111
நாடக ரஸம் ஒன்பது, 112
நாடக வழக்கு, 131
நாடகாலங்காரம், 200
நாடு, 137, 144, 146-9, 151
நாடுகாத்தல், 157
நாடுநகரச் சிறப்பு, 135, 153
நாடு மூன்று, 262
நாதகுத்தனார், 230, 232
நாயகன், 268
நாயன்மார், 148
நாரத சரிதை, 216, 248
நாரதன், 216, 248
நாராயணன், 175
நாலடி நாற்பது, 28
நாவல், 81, 269-70
நாவீறன், 168
நாவுக்கரசர், 203
நாளிகேர பாகம், 180, 182
நாற்கவிராச நம்பி, 155
நாற்பொருள், 120
நிக்கந்தவாதி(கள்), 231-2
நிக்கந்த வேடம், 239
நிகண்டு 171, 173-4
நிட்களை, 240
நிதரிசனம், 187, 190
நியாயமலைவு, 92
நிர்வேதம், 111
நிரனிறை, 23, 64, 98, 189-90
நிரனிறை உவமை, 98
நிரனிறை வழு, 92
நிருத்தம், 94,100
நிருதை, 129
நிருவாணத்தின் அங்கம் பதினான்கு, 129
நிருவாணம், 129-30
நிரைகோடல், 162, 167
நிரைபு, 37
நிரோட்டம், 197
நிரோட்டி, 197
நிரோட்டியம், 197
நிலம், 155
நிலம் ஐந்து, 153, 156
நிலைக்களன், 97, 109, 148
நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா, [217
நிலையாமை, 162
நின்மலை, 240
நின்று பயனின்மை, 56, 91-2, 255
நீதி, 9, 10, 79
நீதி சாஸ்திரம், 72
நீதி நூல், 72 [35
நீர் மலிந்த வார்சடையோன்,
நீர் விளையாட்டுப் படலம், [158-9
நீலகண்ட சாஸ்திரியார், க. அ, 244
நீலகபித்த பாதம், 180
நீலகேசி, 69, 147, 149, 211-2, 214-5, 228-30, 234, 247-7, 266
நீலகேசி உரை, 142, 227, 229, 231-2
நீலகேசிக் திரட்டு, 245
நீலகேசித் தெருட்டு, 245
நுட்பம், 189
நுணுக்கம், 187, 189

நுதல்விழி நாட்டத்து இறைய வன், 262
நுதலி அறிதல், 26
நுவலாச் சொல், 188-9
நுவலா நுவற்சி, 186, 189
நூல்(கள்) 4-8, 10, 12-22, 24-32, 34-46, 48-9, 51-5, 57-70, 72-3, 77, 81-2, 87-8, 92-3, 98-9, 102-6, 109-10, 112-8, 128, 131, 134-5, 137, 140-41, 144-5, 147-8, 152-3, 155-6, 160, 162, 165-6, 168, 175-8, 183, 187, 193, 195-9, 204-11, 215-27, 231-2, 234-9, 241, 243-9, 251-7, 260-66, 270-71
நூல் அறிவுக்குப் பயன், 6
நூல் ஆசிரியர்(கள்) 4, 47, 50, 52, 61-2, 91, 111-2, 147, 169-70, 187, 190, 249, 255
நூல் உறுப்பு, 52
நூல்கள் கூறும் நான்கு உறுதிப் பொருள், 9
நூல்வகை, 12, 41
நூல் வகை இரண்டு, 12
நூல் வழக்கு, 104
நூற்பயன், 9
நூற்பா, 14, 22-3, 210
நெஞ்சொடு கூறல், 127
நெடுஞ்சீர் வண்ணம், 88
நெடுஞ் செய்யுள், 78
நெடுநல் வாடை, 156
நெடும் பாட்டு, 133
நெடுமொழி வஞ்சி, 191
நெய்தல், 156
நெறி, 4, 86, 176-8, 253
நெறி ஆறு, 178
நெறி இரண்டு, 87, 176-7
நெறி நான்கு 125, 177-8
நெறி மூன்று, 86-7, 177-8, 185
நேமிநாத உரையாசிரியர், 41
நேர்பு, 37
நைடதம், 255
நைஷதம், 214
நோக்கம், 187
நோக்கு, 186, 189
ப்ரேயஸ், 112
பஃறொடை வெண்பா, 217
பக்தி, 112-3, 270
பக்தி உணர்ச்சி, 113
பக்திச் சுவை நான்கு வகை, 113
பக்திரஸம், 113, 136, 267
பக்திரஸாம்ருத ஸிந்து, 113
பஞ்ச காவியத் தலைவர், 222, 232, 239
பஞ்சாட்சரம், 239
பட்டாங்கு உரைத்தல், 97 [97
பட்டாங்கு உவமம் கூறுதல்
பட்டாங்குக் கிளத்தல், 121
படர்க்கையிற் புகழ்தல், 138
படலம், 58, 142-4, 158, 160-61, 167, 239
படைத்தலைவன், 233
படைப்பு, 173
பண், 131
பண்டாரப் பாட்டியல், 60
பண்டிதத்தன்மை, 241
பண்டித பாமர ரஞ்சிதம், 202
பண்டிதர், 202
பண்ணை, 105, 109
பண்பாடு, 271
பண்பு, 96
பண்புப் பெயர், 209
பத்திரிகை, 6
பத்திரை, 231
பத்தினி, 193
பத்தினித் தெய்வம், 262-3
பத்துப்பாட்டு, 69, 209
பதஞ்சலி, 94

பதரபாகம், 180
பதிகம், 141, 193, 225
பதிப்பாசிரியர், 236
பதிப்பு, 236, 245, 247
பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, 72, 209
பதுமபந்தம், 197
பந்தாடல், 241
பயன், 96-7, 100
பயனுவமம், ‘6
பயானகம் (பயானக ரஸம்), 108, 125
பயிர்முகத்தின் அங்கம் பதின்மூன்று, 129
பர்வதம், 216
பர்வதன், 216
பரசமயம், 230
பரஞ்சோதி, 61
பரஞ்சோதி முனிவர், 256
பரணர், 56, 58, 100, 110
பரணர் பாட்டியல், 58
பரத இலக்கணம், 47 .
பரத சேனாபதீயம், 20-22
பரதம், 20, 21
பரத முனிவர் (பரதர்), 17-8, 21, 92, 105, 107, 111
பரதர் நாட்டிய சாத்திரம், 26
பரந்த மொழி, 75-6
பரவல், 138
பரிச்சேதம், 137, 141-2, 167, 169
பரிபாடல், 158, 304
பரிமாணனார், 36
பரிமாற்றம், 188, 190
பரிமேலழகர், 78, 14-5, 185
பரியாய நாமம், 61
பரியாயம், 189
பரியாய மொழி, 188
பரிவருத்தனை, 190 [132
பருணர் பாட்டியல், 58, 60,
பருப்பதம், 215-6, 218
பருவம், 36, 137, 144, 155-6, 169-70, 250
பருவம் ஆறு, 156
பருவ வருணனை, 145, 155
பல்காப்பியம், 28-9
பல்காப்பியனார், 28-9, 56
பல்காப்பியம், 29
பல்காயனார், 29
பலஇனப் பாட்டு. 121
பலதிறப் பாட்டு, 164
பலா, 183-4
பவானந்தர் கழகப் பதிப்பு, 121
பழங்கதை, 81, 128, 271
பழங்கதையை நாடகமாக்குவது, 128
பழங்காப்பியங்கள். 204
பழமை, 4, 6, 18, 31-32, 60, 73, 80, 100, 135, 227, 252, 269-72
பழமையும் புதுமையும், 260
பழமொழி, 7, 172
பழித்த மொழியான் இழுக்கங் கூறல், 91
பழைய கதை, 270
பழித்தல், 97
பழைய காஞ்சிப் புராணம்,
பழையன கழிதல், 4 [251
பன்மணி மாலை, 133
பன்னிரு படலம், 19,52, 58, 144
பன்னிரு பாட்டியல், 52, 55-6, 58, 61, 123-4, 165-6
பனம்பாரனார், 31, 36
பனுவல், 131
பா, 12, 14, 34, 38, 56, 70, 77, 124, 163, 169, 180, 249
பாஅ வண்ணம், 88
பா ஆறு, 77

பா இரண்டு, 77
பாகதம், 86
பாகம் (கள்), 178-82
பாகம் இரண்டு, 179
பாகம் ஐந்து, 182
பாகம் ஒன்பது, 180
பாகவதம், 143-4, 253, 261
பாசண்டம், 133
பாஞ்சால நாடு, 245
பாஞ்சால நெறி, 89
பாஞ்சாலம், 177-8
பாஞ்சாலி, 177
பாஞ்சாலி சபதம், 258 [218
பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு,
பாட்டியல் (பாட்டியல் நூல்) 16, 39, 55-63
பாட்டியல் மரபு, 55-6
பாட்டின் இலக்கணம், 55
பாட்டு, 12-4, 67, 76, 81-3, 103, 121, 142-3, 149, 152, 162-4, 167, 175, 192, 216, 225, 246, 250
பாட்டுடைச் செய்யுள், 193
பாட்டுடைத் தலைமகன் (தலைவன்), 36-7, 144, 170
பாட்டுடைத் தலைவர், 151
பாடல், 50, 152, 249
பாடலனார், 36
பாடாண்டிணை (பாடாண்), 128, 162
பாடி மாற்றம், 85
பாடினி, 30
பாடுதல் மரபு, 36
பாடை (கள்), 74, 85, 163-4, 167, 169, 220, 241
பாண்டவ சரிதம், 74
பாண்டிநாடு, 222
பாண்டி மண்டல சதகம், 238
பாண்டியன் (பாண்டியர்) 22-3, 218-9, 222-3, 233, 239
பாணம், 126-7
பாத்திரம் (கள்), 258, 269
பாத மயக்கு, 195
பா நான்கு, 76
பாமஹாசிரியர் (பாமஹர்), 17, 79, 82
பாமஹாலங்காரம், 45-6
பாயிரச் சூத்திரம், 19
பாரடைஸ் லாஸ்ட், 258
பாரதக் கதை, 250-51
பாரதங்கள், 250
பாரதம், 74-5, 79, 142, 144, 152, 161, 194, 207, 216, 218-20, 237, 248-51, 260
பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், 218
பாரத வெண்பா, 75, 164, 249, 261
பாரதி, 122
பாரவி, 214
பாரி, 258
பாரி காதை, 142, 258
பால காண்டம், 159
பாலை, 156
பா வகை மூன்று, 14
பாவ சித்திரம், 193
பாவம், 104, 107, 109, 113-4, 137, 162, 169-70, 202, 269
பாவம் நான்கு, 107
பாவம் பதினாறு, 105
பாவம் முப்பத்திரண்டு, 105
பாவிகம், 145, 188, 190-94, 254, 262, 267
பாவின் புணர்ப்பு, 195
பாவினம் (கள்), 34-5, 37-8, 56, 124, 164
பாவைக்கூத்து, 174
பானம், 167
பாஷை, 85, 164, 173

பிக்குணி, 225
பிங்கலகேசி, 228, 246
பிசி, 12-3
பிசுமந்த பாகம், 180
பிண்டம், 15, 19, 143
பிண்டம் மூன்று, 19
பிந்துமதி, 196
பிம்பஸார கதை, 228
பிரகசனம், 126
பிரகரணப் பிரகரணம், 120
பிரகரணம், 120, 126
பிரகிருதி, 200
பிரசன்ன விநாயகர், 151
பிரணய கலகம், 229
பிரதிமுகம், 122, 124
பிரதிவாதம் 245
பிரபந்த இலக்கணம், 55, 59, 62-3
பிரபந்தத் திரட்டு, 62
பிரபந்த தீபம், 63
பிரபந்தம், 12, 55-6, 68, 80, 84, 132, 145, 153, 177, 209 255
பிரபுக்கள் சரிதை, 258
பிரபுலிங்க லீலை, 143, 255, 257
பிரபு ஸம்மிதை, 9, 10
பிரபோத சந்திரோதயம், 111
பிரமாண நூல்கள், 237
பிரமோத்தர காண்டம், 254
பிரயோக விவேகம், 50, 144
பிராகிருதம் மூன்று, 200
பிராகிருத மொழி, 164
பிராசனம், 126
பிரிந்தெதிர் செய்யுள், 197
பிரிபொருட் சொற்றொடர், 92
பிரிவு, 115-6
பிருகத் கதை, 79, 235
பிரேளிகை, 197
பிள்ளைத் தமிழ், 59
பிற்சான்றோர் செய்யுள், 103
பிறப்பு, 100
பிறபொருள் வைப்பு, 187, 189
பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது, 140
பிறிதுபடு பாட்டு, 197
பிறைநெடுமுடிக் கறைமிடற்றரனார், 35
பின்வரு நிலை, 45, 186, 188
பிக்ஷுணி, 231
பூகழ்க்கூத்து, 23, 119
புகழ்தல், 97, 138
புகழ்தற் பொருள், 97
புகழாப் புகழ்ச்சி, 189
புகழேந்திப் புலவர், 222
புகார் நகரம், 242
புண்டவருத்தனம், 245
புணர்ச்சி, 115-6
புணர்நிலை, 190
புணர்ப்பாவை, 196-7
புத்தகம்(கள்), 3, 6-8, 60, 215, 222
புத்த சங்கம், 231
புத்த சமயம், 231, 263
புத்த தர்மம், 232
புத்த தரிசனம், 229
புத்த மித்திரர், 39
புத்தர், 227-8, 232
புத்தவாதி, 232
புத்த ஸ்மரணம், 230
புத்தேளிர் மொழி, 200
புதல்வர்ப் பேறு (புதல்வரைப் பெறுதல்), 159, 167, 169-70
புதிய கதை, 81
புதியன புகுதல், 4
புதுக் கவிதை, 271
புதுக் காப்பியம் 258
புது நூல்கள், 271
புதுமை, 4, 6, 16, 81, 271-2
புதுமைக் கவி, 263, 271 [82
புதுவது புனைந்த கதை, 80, 82

புதுவது புனைந்த காப்பியம், 82
புராண இலக்கணம், 136
புராண இலக்கணம் ஐந்து [135
புராணக் கவிஞர், 172
புராணக் காப்பியம், 146, 256
புராண கதை, 9
புராண சாகரம், 215, 217
புராணத் திருமலைநாதர், 61
புராண நூல், 256
புராணம்(கள்), 5, 10, 27, 69, 134-6, 142, 147, 151-3, 164, 168-70, 232, 247, 251, 253-6, 261, 267, 270
புருடச் சக்கரம், 196
புலவர்(கள்), 5-7, 11, 15, 19, 30, 32, 35, 42, 45, 48, 50, 57, 61, 64, 75-6, 124, 131, 143, 152, 156-8, 160-62, 174, 182, 184, 201, 205, 218, 220-21, 227, 232, 234, 237-8, 248-9, 253, 255-7, 262-3, 266, 268-9
புலவர் மரபு, 63
புலவராற்றுப்படை, 138
புலவி, 160
புலவியிற் புலத்தல், 137, 157, 160
புலவன், 119, 139, 178, 183, 194, 198, 224
புலவோர், 29
புலன், 70, 85, 208
புலனெறி வழக்கம், 131
புள்ளி, 207
புள்ளியீறு பதினொன்று, 83
புறக்கருவிகள், 2
புறச்சொல், 127
புறத்திணை, 9, 162
புறத்திணையியல், 161
புறத்திரட்டு, 216, 220, 230-31, 238-9, 247-8
புறத்திருத்தல், 162, 167
புறத்துறை, 161, 191
புறநடை, 28, 38
புறநடைச் சூத்திரம், 29
புறநாடு, 241
புறநானூற்று உரையாசிரியர், 102-3
புறநானூறு, 102-3, 140
புறநிலை வாழ்த்து, 140
புறம்பாட்டு, 103
புறப்பாட்டு வண்ணம், 88
புறப்புறம், 162
புறப்பொருட்செய்தி, 163
புறப்பொருட்டுறை, 161
புறப்பொருள், 16, 24, 54, 102, 220
புறப்பொருள் இலக்கணம், 58, 144
புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, 26, 54, 144
புறம், 5, 9, 95, 161-2
புறமெய்ப்பாடு, 114
புனல் ஆடுதல், 169
புனல் ஆறு, 183-4
புனல் நாடு, 149
புனல்புக்காடல், 169
புனல் விளையாடல், 157-8
புனைந்துரை, 257
பூக்கொய் படலம், 158-9
பூங்காவில், 150
பூட்டுவில், 191
பூத புராணம், 27
பூம்பொழில் நுகர்தல், 157-8
பூமி ஆகாயச் சக்கரம், 196
பூமிச் சக்கரம், 196
பெண்பாற் பொருட்பெயர், [209
பெண்புலவர் (பெண்பாற் புலவர்), 30, 32-3
பெண் வேட்டல், 170
பெயர், 37

பெயர் ஏழு, 209
பெரிய பம்மம், 36
பெரிய புராணம் 69, 113, 135, 148-51, 155, 237, 254, 257, 261
பெரிய முப்பழம், 36
பெருக்கம், 189
பெருக்கு, 187
பெருங்கதை, 66-7, 141, 143, 147, 153, 156, 164, 205, 207, 213, 234-5, 252, 261, 265-6
பெருங்கவி, 132-3
பெருங்காப்பிய இலக்கணம், 76, 136
பெருங்காப்பிய உறுப்புக்கள், 137
பெருங்காப்பியம், 12, 59-60, 69, 86, 123, 132-7, 140, 145-6, 163, 166-70, 200, 209, 212-3, 219, 225, 231, 234-5, 244, 254-5, 269
பெருங்காப்பியம் ஐந்து, 211, 214
பெருங்குன்றூர்கிழார், 56
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, 219
பெருந்தேவபாணி, 139
பெருந்தேவனார், 39, 218-9, 249
பெரும்பிண்டம், 19
பெரும்புலவர், 265
பெரும்பொழுது, 155
பெரும்பொழுது ஆறு, 146, 155
பெருமிதம், 108
பெஷிப் பாதிரியார், 40, 261
பேய்க்காரம், 126
பேராசிரியர், 11, 13-4, 19-20, 22, 24-5, 27, 29, 31-3, 35, 44, 56, 71-6, 78, 80, 85, 87, 90, 91, 93-5, 98-9, 102, 104-6, 110-11, 114, 130, 139, 186, 194, 207-8, 215-6
பைபிள், 7
பொது அணி, 176
பொதுச் சொல், 144
பொதுப்பெயர், 141
பொதுமொழியியல், 59
பொதுவியல், 87, 118-9, 128
பொய்கையார் கலாவியல், 60
பொயெட்ரி, 14
பொருட்கடினம், 178
பொருட்சிறப்பு, 226, 234, 253
பொருட்சுவை, 185, 201, 267
பொருட்செறிவு, 181, 249, 261
பொருட்டெளிவு, 184
பொருட்டொகைநிகண்டு,210
பொருட்டொடர், 83, 85
பொருட்டொடர்நிலை,12,17-8, 66-9, 76, 84, 205
பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள், 18,66,68,192,206,252
பொருட்டொடர் நிலை வகை மூன்று, 69
பொருட்டொடர், 4, 2
பொருட் பஞ்சம், 271
பொருட் படலம், 43, 128
பொருட் படை, 25
பொருட் பாகம், 179
பொருட் பாகுபாடு, 115
பொருட்பாடு, 104
பொருட்பால், 142
பொருட் பெயர், 209
பொருத்த இயல், 55, 62
பொருத்த இலக்கணம், 63
பொருத்தம் பத்து, 55, 63
பொருள், 9, 16, 24, 29, 40, 52 68-9, 71-3, 75-80, 83-5, 91 94-104, 115, 120-22, 124

129.30, 132-7, 139, 141-2, 144-5, 148, 154-5, 157-8, 161,163, 166-7, 170-72, 174, 177, 180, 183-5, 193-4, 199, 201-3, 206, 212-3, 216, 221, 250, 253-4, 269
பொருள் அடை, 97
பொருள் அணி, 87, 94, 135, 186, 191
பொருள் அணியியல், 51
பொருள் அதிகாரம், 23-4,26, 52, 144
பொருள் அமைதி, 270
பொருள் அலங்காரம், 176
பொருள் இயல், 39
பொருள் இலக்கணம், 161
பொருள் இல மொழிதல், 91
பொருள் இன்பம், 179, 184-5
பொருள் உறுப்பு, 25
பொருள் கோள், 23, 64, 183, 191
பொருள் கோள் ஏழு, 183
பொருள் சிறத்தல், 184
பொருள் நான்கு, 9, 69, 79, 120-21, 133-4, 136-7,145-6, 167-8, 178, 193, 201, 211
பொருள்நெறி, 253
பொருள் புலப்பாடு, 94
பொருள் பொருளாக வீர ராகிய மானிடர் தலைவராக வருவது, 122
பொருள் மூன்று, 9, 153-5
பொருள்வளம், 202
பொருளின் குணம், 178
பொழில் ஆடல், 169
பொழில் விளையாட்டு (விளையாடல்), 158, 169
பொழுது, 155
பொழுது இருவகை, 155 [264
பொழுது வருணனை, 155-6,
பொறியுணர்வு, 106
பொன்பற்றி காவலர், 39
பொன்முடியார், 220
போக்கியம், 196
போதியார், 227
போர், 161, 169-70, 233
போர் நிகழ்ச்சி, 161, 219-20
போலி அகத்தியம், 206
போஜராஜன் (போஜன்),114, 166, 178, 180
பௌத்த சமயக் காப்பியங்கள், 227 8, 234
பௌத்த சமய நூல், 227,230,
பௌத்த சமயம், 211, 213, 225, 227, 248
பௌத்த தரிசனம், 230
பௌத்த நூல், 142
பௌத்தர், 226-8, 263
பௌத்தன், 227
ம்ருகயா, 112
ம்ருத்வீகா பாகம், 180
மக்களும் மனவுணர்வும், 1
மக்களும் மொழியும், 1, 2
மகத தேசம், 227
மகளிர் பந்தாடல், 265
மகாகவி, 132, 175, 237, 269
மகாகாவியம், 68-9, 237
மகாபாஷ்யம், 94-5
மகாபுராணங்கள் பதினெட்டு, 248
மகிழ்ச்சி, 188-9
மகிழ்வு, 170
மங்கல மாலை, 133
மச்ச புராணம், 254
மடக்கலங்காரம், 197
மடங்கு, 186, 191, 197, 226, 267
மடலூர்ச்சி, 133
மணம், 167

மணம் செய்தல், 169
மணம் புணர்தல், 137
மணி அரசன், 222
மணிமுடி, 238
மணிமேகலை, 11, 14, 17, 66, 69, 83, 95, 134, 141-3,147, 164, 207, 209-11, 213-4, 225-7, 235, 252, 261,263-4
மணிமேகலை துறவு, 225
மதக் கொள்கை, 211
மதம், 27, 32, 107, 267
மதவாதிகள், 231
மதிவாணர் நாடகத் தமிழ், 20-23
மதிவாணனூர், 22-3
மதுக்களி, 137, 157
மதுரம், 113, 181 [262
மதுரை, 221, 223-4, 233,256,
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார்,
மந்தரச் சக்கரம், 196 [53
மந்தார், 247
மந்திரம், 137, 157, 160, 162, 167, 169-70
மந்திரி, 160
மம்மடர், 111, 194
மயங்கக் கூறல், 91
மயங்கவைத்தல், 92
மயிலைநாதர், 28, 209
மயேச்சுவரர், 35
மயேச்சுவரர் யாப்பு, 35
மரபியல், 26, 44, 62, 91
மரபு, 4, 13, 36, 38, 43-4, 88, 96-7, 99, 100, 139, 124, 128, 130-32, 134, 139, 141, 143, 148, 153, 159, 164, 177, 183, 199, 213, 255, 258, 271
மரபு நிலை, 13
மரபுப் பெயர், 209
மரபு வழு, 93
மருட்கை, 108
மருதம், 156
மலராள், 149
மலை, 137, 144, 146-7, 150
மலைபடுகடாம், 68, 87
மலை வருணனை, 145
மலை விளையாட்டு, 157
மலைவு, 167
மலைவு ஆறு, 92
மற்றொன்று விரித்தல், 91-2
மறுப்பு, 67
மறம், 133
மறுமொழி, 187
மன்னர், 198
மன்னர் பின்னர், 233
மன்னர் மூவர், 262
மன்னவன், 227
மனக்குறிப்பு, 107
மனத்தத்துவ ஆராய்ச்சி, 270
மனவுணர்ச்சி, 2
மனுச்சோழன் சரிதை, 149
மனு சரிதை 257
மனுநீதி கண்ட புராணம்,149
மனைவி, 221, 233, 241
மனைவியர், 222
மனோபாவம், 270
மாக கவி, 214
மாகதி, 178
மாங்கனிப் பாகம், 180
மாச்சோட்டான், 222
மாசாத்து வாணிபன், 222
மாசாத்துவான் 222
மாணிக்கவாசகர், 53
மாத்திரை, 71
மாத்திரைச் சதகம், 196
மாத்திரைச் சருக்கம், 197
மாத்திரை வருத்தனை, 197
மாதப் பத்திரிகை, 6
மாதகி, 222-3
மாதவி, 221-3, 225

மாதுரியம், 184
மாபாரதம், 219
மாபுராணம், 27-8
மாபூதனார், 56
மாமூலம், 60
மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி, 77
மார்க்கம், 86, 176
மாலிருஞ்சோலை மலைப் பெருமான், 262
மாலைக்கால வருணனை, 157
மாலைப் புலம்பல், 156
மாலை மாற்று, 27, 38, 195, 197-8
மாவிந்தம், 251
மாறன், 53
மாறனலங்கார உரையாசிரியர், 67, 84, 87-9, 92, 98, 146, 164, 179, 185
மாறனலங்காரம், 52-4, 67, 84, 86-9, 92, 96, 101, 112, 125, 133-4, 140-42, 146, 158, 161-2, 167, 176-9, 185, 190-92, 197-8
மாறுட்டு, 186-7, 190
மாறுகொளக் கூறல், 44, 91
மாறுபடு புகழ்நிலை, 189
மாறுபடு பொருண்மொழி, 92
மிகை, 84
மிகைபடக் கூறல், 91
மிகை மொழி, 186, 189
மித்ர ஸம்மிதை, 9
மிதிலை, 159
மில்டனார், 258
மிறைக் கவி, 196-7
மீட்சி, 187-8
மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை-மகாவித்துவான், 93, 113, 153-4, 182-3, 195, 256
மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம், 135, 153
முக்கனி, 240
முக்தியிலம்பகம், 252
முகம், 122, 124-5, 129
முகம், என்னும் சந்திக்குரிய அங்கம் பன்னிரண்டு, 129
முகம் முதலிய ஐந்து, 122
முகவுரை, 214, 237
முடிகவித்தல், 137, 157, 160, 169
முடிசூடல், 169
முடி புனைதல், 160
முடிபொருட் டொடர்நிலை, 69, 236
முடுகு வண்ணம், 88
முண்டப் பாட்டு, 196
முத்தமிழ், 15, 58, 139, 220
முத்திப்பழம், 203
முத்தியிலம்பகம், 156
முத்துசாமி ஐயங்கார், 54
முத்துவீரியம், 40
முத்துவீருப் புலவர், 40
முதல், 97, 185
முதலொடு சினை உவமம் செய்தல், 97
முதலொடு முதல் உவமம் செய்தல், 97
முதற்சங்க நூல்கள், 205
முதற்சங்கம், 204-5, 237
முதற்பொருள், 153, 155
முதற்பொருள் இரண்டு, 155
முதனூல், 19, 23, 29, 49, 51, 148, 200
முதுகுருகு, 204
முதுசொல், 12-3
முதுநாரை, 204
மும்மணிக்கோவை, 133
மும்மூர்த்திகள், 268
முரசபந்தம், 197
முரசம், 198
முரண், 188-9

முரண்தொடை, 191
முருகக் கடவுள், 151
முருகாற்றுப்படை, 68
முல்லை, 156
முள்ளியார் கவித்தொகை,60
முனை, 122
முற்றுச்சொல், 42
முறுவல், 20, 21
முறை செய்தல், 157
முறைவைப்பு, 93, 210
முன்னவிலக்கு, 45, 186, 189
முன்னிலை, 139
முன்னிலைப்படுத்தல், 138
முன்னிலையில் வைத்துப்போற்றுதல், 138
முனிவர், 198, 245
மூலகிரந்த கர்த்தா, 48
மூலம், 54, 198
மூலோதாரணம், 51, 53
மூவர், 182
மூவேந்தர், 221
மூன்றும் குலோத்துங்கன், 59
மெய், 96-7, 208
மெய்க்கீர்த்தி, 218-9
மெய்க்கூத்து, 119
மெய்ப்பாட்டியல், 22, 26, 104-5, 109-10, 114
மெய்ப்பாட்டுக் குறிப்பு, 162
மெய்ப்பாடு, 98, 104, 109-10, 113-4, 116-7, 163, 194
மெய்ப்பாடு இருவகை, 104
மெய்ப்பாடு எட்டு, 98, 111, [162
மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டு, 109-11, 115
மெய்மயிர் சிலிர்த்தல், 107
மெய்யுவமம், 96
மெல்லிசைவண்ணம், 88-9
மெல்லினப் பாட்டு, 197
மெல்லினம், 89
மெல்லின வண்ணம், 89
மெல்லெழுத்து, 89
மெல்லென்ற சொல், 76-7
மென்னடை யொழுக்கம், 89
மேக சந்தேசம், 68, 134
மேக வருணனை, 146
மேரு, 247
மேருமந்தர புராணம், 234,247
மேல்நாட்டார், 12-3, 221, 269
மேல்நாடு, 269
மேற்கோட் செய்யுட்கள், 52
மேற்கோள், 21-2, 28, 30, 32, 34, 36, 49, 56, 60, 61, 126, 132, 136, 168, 215, 220, 227, 237-9
மேற்கோள் நூல், 61
மொழி, 3-5, 10-14, 27, 49, 73 81, 119, 130, 199, 206, 257
மொழி உண்டான வரலாறு, 1
மொழிந்தது மொழிவு, 92
மொழிபெயர்த்தல், 219, 250
மொழிபெயர்ப்பு, 21, 47, 49, 257
மொழிமுதல், 175
மொழியில் கட்டுப்பாடு உண்டானது, 3
யசோதர காவியம், 214-5, 234, 247
யசோதரன், 247
யதிவழு, 92
யமகம், 174, 267-9
யாப்பணி இலக்கணம், 55
யாப்பதிகாரம், 23, 28
யாப்பருங்கலக் காரிகை,28,38 62
யாப்பருங்கலம், 32, 35, 37-8, 42, 195-6
யாப்பருங்கல விருத்தி (யாப்பருங்கல விருத்தி உரை), 23, 27-30, 32-7, 41-2,

44, 56, 72-5, 79, 84-5, 88-92, 127, 133, 135-6, 142, 155, 164, 171-2, 186, 196, 199, 211-2, 216-8, 229-30, 238, 246
யாப்பியல், 36
யாப்பிலக்கண நூல், 23, 65
யாப்பிலக்கணம், 16, 27, 32-4, 36-7
யாப்பின் வகை, 36
யாப்பு, 12-4, 16, 24, 34-5, 38-41, 73, 76, 78, 80, 96, 163, 166, 169, 178, 214, 217, 228, 239, 252, 269
யாப்பு நூல், 29
யாப்புப் படலம், 39
யாப்பு வனப்பு, 184
யாழ், 239
யாற்றொழுக்கு, 90
யாஸ்கர், 94, 100
யுக்தி, 179
யுத்தகாண்டம், 161
யூகி, 235
யோனி, 120-21, 128-9, 132-3
யோனி நான்கு, 121
ரத்தினேசுவரர், 180
ரஸகங்காதரம், 105
ரஸதரங்கிணி, 105
ரஸம், 104-5, 108, 110, 112, 114, 179, 189, 270
ரஸம் ஒன்பது, 108
ரஸமஞ்சரி, 105
ரஸமயம், 130
ராஜசிம்மன், 218
ராஜசேகர மகாகவி, 10, 180
ராஜா, 229
ரிப்பன் பிரஸ் பதிப்பு, 127
ரீதி, 176-7
ருத்திரபட்டர், 115
ருத்ரடர், 82, 177, 179
ருது, 155
ரூபகம், 188
ரூப கோஸ்வாமி, 113
ரௌத்திரம், 108
லாடீயம், 177
லிடரேசர், 12
லிரிக், 14
லௌள்யம், 112
வக்ரோக்தி, 190
வக்கிரவுத்தி, 197
வக்குவ மகரிஷி கோத்திரம், 239
வக்குவன் மரபு, 232
வங்காள வைணவர், 113
வச்சணந்தி, 59
வச்சணந்தி மாலை, 59, 62-3, 136, 168
வச்சணந்தி மாலை உரைகாரர் 57
வச்சத் தொள்ளாயிரம், 235
வசந்த காலச் சருக்கம், 156
வசன நூல், 54
வசனம், 53
வசு சரிதை, 257
வசை, 119
வசைக் கூத்து, 23, 119-20
வசைமொழி, 119
வஞ்சிக் காண்டம், 263
வட்டச் சக்கரம், 196
வடசொல், 66, 216
வட நாடகக் காப்பியம், 86
வடநூல்(வடமொழி நூல்), 10, 21, 35, 45, 48, 53-4, 74, 86, 95, 104, 107, 109-10, 114-6, 127, 134, 176, 196, 199, 214, 217, 219, 266
வட நூல் அறிஞர், 116
வட நூல் ஆசிரியர், 52, 179, 194
வட நூல் மரபு, 134, 164, 213

வட நூலார், 10, 18, 88, 90, 101, 107-10, 120, 135, 138-9, 172, 180, 183, 190
வடநூற் புலவர், 214
வடமொழி, 5, 12, 14-5, 17-8, 21, 23, 25-6, 37, 39-40, 47-9, 53, 66, 68-70, 72, 82, 85, 94, 101, 103-5, 110, 112, 115-7, 128, 131, 134-5, 138, 141-2, 144-5, 164, 166, 173, 176-7, 179, 187-8, 196, 199-200, 214, 235, 237, 244, 249, 257-8, 267
வடமொழி அலங்கார நூல், 92
வடமொழி இலக்கணம், 86
வடமொழிக் கலப்பு, 250
வடமொழிக் கவிஞர், 79
வடமொழிக் காப்பிய இலக்கணம், 199
வடமொழிக் காப்பியம், 200
வடமொழிக் குவலயானந்தம், 53-4
வடமொழிச் சொற்கள், 32, 249
வடமொழி நாட்டிய சாஸ்திரம், 111
வடமொழி நூலாசிரியர், (வட நூலார்), 12, 88
வடமொழி மரபு, 141
வடமொழியாளர், 9, 13, 24, 107
வடவேங்கடம், 31
வடுகு, 33
வண்ணச்சினைச்சொல், 185
வண்ணம், 26, 86-90, 120, 127, 246
வண்ணம் இருபது, 87-8, 90
வண்ணம் நூறு, 90
வணக்கம், 137-8, 140, 169-70
வணிகர் மரபினர், 264
வணிக மாதர், 264
வணிகர் சபை, 243
வத்தவன், 235
வத்ஸ ராஜன், 250
வதுவிச்சை, 196
வரதராஜ ஐயங்கார், 254
வரந்தருவார், 152
வரலாற்றுக் காப்பியங்கள், 82
வரலாறு, 127, 148-52, 158, 194, 216-7, 225, 227-29, 231-2, 235, 238-9, 243, 248, 254, 258, 261
வரி, 120, 127
வரிக்கூத்து, 119
வரிச்சாந்திக்கூத்து, 119
வருங்காலக் காப்பியம், 269
வருண சங்காரம், 129
வருணனை(கள்), 5, 44, 145-7, 149-50, 152-7, 169, 237, 254, 266-7, 269
வருணனை பதினெட்டு, 145-6, 163
வருபொருள், 137, 140-41
வருபொருளுரைத்தல், 137-9
வரைக்காட்சிப் படலம், 159
வல்லிசை வண்ணம், 88
வல்லினப் பாட்டு, 197
வல்லெழுத்து, 88
வல்லென்ற சொல், 77
வல்லொற்று, 89
வலம்புரிச் சங்கம், 226
வலி, 97, 184
வழக்காறு, 209, 214-5
வழக்கிடம், 185
வழக்கிலக்கணம், 64
வழக்கு, 13, 20, 25, 27, 41, 48, 57-8, 92, 112, 115, 131, 142, 174, 207-8, 213-4, 248
வழக்கு இரண்டு, 64, 131
வழிநிலை மடக்கு, 45

வழிநூல், 19, 29, 34, 45, 57
வழிமொழி, 186
வழிமோனை, 185
வழு, 88, 91, 93
வழு அணி, 92
வழு ஏழு, 91
வழு ஒன்பது, 92
வழுவமைதி, 92
வழுவுச்சொற் புணர்த்தல், 92
வள்ளி, 138, 183-4
வள்ளுவர், 8, 263
வளையாபதி, 209-11, 214,238-9, 243
வற்கெனத் தொடுத்தல், 88
வன்னனை, 145-6
வனப்பு, 11, 70-75, 83, 85-6, 135, 206, 208, 218-9
வனப்பு அலங்காரம், 72
வனப்பு இலக்கணம், 70,208
வனப்பு எட்டு, 70-72, 77
வஸ்து நிர்த்தேசம், 139, 141
வாங்மயத்தின் வகை இரண்டு, 12
வாங்மயம், 12
வாசவன், 210
வாசிகம், 107
வாசிகாபிநயம், 17
வாத்ஸல்யம், 112-3
வாதநூல், 211, 215, 231, 245
வாதம், 245
வாமமேகலை மாதையோர் பாகனுர், 35
வாமன காரிகை, 176
வாமனுசாரியர் (வாமனர்), 131, 176-8, 247
வாய்ப்பியனுர், 36
வாய்மொழி, 12-3
வார்த்தாக பாகம், 180
வார்த்தை, 156, 186
வாரம், 127
வாருணப் பாட்டியல், 60
வாவல் நாற்றி, 195
வாழ்த்தியல், 166
வாழ்த்து, 137-8, 140, 170, 186, 190, 267
வாழ்த்து அணி, 50
வாழ்த்துதல், 140
வாழை, 183-4
வான்மீகம் ,237
விக்கிரமம், 169
விகற்பம், 197
விகாரம், 110, 190
விச்சை, 36
விசாகப்பெருமாலையர், 54
விசித்திரக்கா, 196
விசேடம், 189
வித்தார கவி, 79, 132-3
வித்தியாநாதர், 180
வித்து, 122-4, 166
வித்து முதலிய ஐந்து, 122
வித்து முதலிய மூன்று, 123
விதப்பு, 171
விதர்ப்பர், 184
விதி, 9, 260
விதிரேகம், 187, 189
விநாயக புராணம், 151, 254
விப்ரலம்ப சிருங்காரம், 115
விபரீத உவமை, 98
விபாவம், 107-8
விபாவனை, 187, 189
விபீஷணன், 268
விம்பசார கதை, 227
விம்பசாரன், 227
விமரிசனம், 130
வியப்பு, 114, 163
வியபிசாரி பாவம், 108-9, 111
வியபிசாரி பாவம் முப்பத்திரண்டு, 109
வியபிசாரி பாவம் முப்பத்துமூன்று, 109

வியர்த்தல், 107
வியாக்கியானம், 53
வியாச பாரதம், 259
வியாயோகம், 127
வியாழ மாலை அகவல், 205
வியோகம், 126
விரவியல், 38, 42, 186, 190
விரா, 190
விரியுவமை, 98
விருச்சிக பந்தம், 198
விருத்தக் கலித்துறை, 105
விருத்தக் கவித்திறம், 236,266
விருத்தச் செய்யுள், 66
விருத்த யாப்பு, 164,212, 228, 243-4, 252, 266
விருத்தம், 38, 60, 133, 164-6, 212, 239, 266
விருத்தாசல ரெட்டியார், 60
விருத்தி, 120, 122, 128
விருத்தி உரை, 38
விருத்தி நான்கு, 122,129,133
விரோதம், 189, 191
விருந்து, 70, 73, 80-2, 122
வில்லிபாரதம், 156, 250-5
வில்லிபுத்தூரர், 152, 250
வில்வதள பந்தம், 198
விலக்கு, 9, 120
விலக்குறுப்பு, 121-2, 126-7
விலக்ஷண கவி இராமானுச நாவலர், 256
விலாசம், 129
விவாக விதி, 229
விழித்தல், 107
விழுமிய சொல், 178
விழுமியது, 75
விழுமியது நுவலுதல், 76
விழுமியது பயத்தல், 93
விழுமிய பொருள், 12, 76-7, 120
விழுமிய பொருள் நான்கு,120
விளக்கத்தார் கூத்து, 85
விளக்கு, 45, 187-8
விளங்க வைத்தல், 93
விளங்குதாரணத்ததாதல், 93
விளம்பனம், 135
விளைவு, 122-4
விற்பிடி மாணிக்கம், 239
விற்பூட்டு, 23, 183-4
விறல், 107, 167
விறல் எட்டு, 107
விறல் பத்து, 107
வினாவுத்தரம், 195-7
வினை, 96-7, 100-101, 185
வினை உவமப் போலி, 101
வினை உவமம், 96, 99
விஷ்ணு புராணம், 254
வீட்டு நெறி, 136, 254
வீடு, 9, 69, 75-7, 79,120,121, 133-4, 136, 145, 163,166-7, 170, 193, 211, 225
வீடூர், 215
வீத சோகம், 247
வீதி, 127
வீரசிங்காதன புராணம், 255
வீர சைவர், 255
வீரசோழன், 39
வீர சோழிய உரையாசிரியர், 23, 43, 52, 114, 118, 121, 126, 128, 136, 156, 165, 190, 192, 212
வீரசோழியக் காரிகை, 27
வீரசோழியம், 39, 45-7, 67, 86-7, 96-7, 112, 121, 125-6, 136, 144, 156, 165, 172, 176-7, 183-7, 191, 195
வீரணுக்க விஜயம், 82, 257
வீரபானம், 158
வீரம், 108, 114, 126, 163
வீரமாமுனிவர், 40, 261
வீரர், 122

வீரவாகு தூது, 161
வீராசனம், 727
வீழினி, 126
வெகுண்டோன் அவிநயம், [128
வெகுளி, 108
வெட்சி, 162
வெண்கலிப்பா, 77
வெண்டாளி, 205
வெண்டுறைச் செய்யுள், 85
வெண்பா, 6, 22, 28, 31, 54, 166, 171, 217-8, 249, 252, 258
வெண்பாப் பாட்டியல், 59
வெண்பா விகற்பம், 220
வெதும்பல், 107
வெள்ளகால், 258
வெள்ளானைச் சருக்கம், 151
வெள்ளிப் பொருப்பு, 268
வெள்ளை, 166
வெளிப்படைநிலை, 186, 189, 226
வெளிப்பாட்டு நிலை, 189
வெற்றெனத் தொடுத்தல், [91-2
வெறியாட்டு, 138
வெறுத்திசை, 89
வென்றி, 137, 157, 161-2, 166-7, 169-70
வென்றிக்கூத்து, 120
வென்றிகோன், 167
வேங்கடராமையங்கார், 248
வேங்கடராஜுலுரெட்டியார், வே., 58, 109
வேட்டைநாய் பாய்வது, 255
வேத்தியல், 118-9
வேதம், 7, 9, 10, 116
வேதாங்கங்கள், 10
வேதியர் ஒழுக்கம், 135
வேந்தர் மூவர், 221
வேம்பத்தூர், 253
வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, 45, 186, 189
வேற்றுமை, 45, 186, 189
வேற்றுமை நிலை, 186, 189
வைகுந்தம், 270
வைசயந்தன் முத்திச் சருக்கம், 247
வைசிய கன்னிகை, 225
வைசிய புராணம், 210, 222, 224, 232, 239, 243
வைசியர், 240, 242
வைசியன், 232, 239
வைணவர், 256, 263
வைத்தியநாத தேசிகர், 39
வைதர்ப்பி, 177
வைதருப்ப நெறி (வைதருப்பம்), 176-9, 184
வைதருப்ப நெறியார், 89
வைப்பு முறை, 211 [216
வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ், 54,
வைர வாணிபன் வளையாபதி பெற்ற சருக்கம், 239
வைரிமுகத்தின் அங்கம் பதின்மூன்று, 129
வைரி முகம், 129-30
வொர்ட்ஸ்வொர்த், 5
னகர ஈறு, 207
னகாரை, 83
ஜயாஸமிதை, 10
ஜேதவன விகாரம், 232
ஜைன காப்பியம் (ஜைன காவியம்), 243, 246
ஜைனசமயக் காப்பியம்(கள்), 234, 261, 265-6
ஜைன சமயத்தார், 234
ஜைனசமயத் துறவி, 236
ஜைன சமய நூல், 215-6
ஜைன சமயம், 234, 236, 245, 248, 262, 264, 266
ஜைன மதக் கொள்கை, 253

ஜைனமதம், 239
ஜைன முனிவர்கள், 247
ஜைனர், 234, 236, 252, 263
ஜைனர்கள், 80
ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியார்,
தி. ஈ., 54
ஸ்ரீபுராணம், 216, 248
ஷெல்லி, 5
ஸ்தல புராணங்கள், 135
ஸ்தாயீபாவம், 107, 108, 111
ஸ்மிருதி, 9, 11
ஸ்வபாவோக்தி, 188, 190
ஸ்வாபதேசப் பொருள், 103
ஸக்கியம், 113
ஸயன்ஸ், 13
ஸரஸ்வதீ கண்டாபரணம், [178
ஸஹகார பாகம், 180
ஸாஹித்தியம், 43
ஸாஹித்ய வித்தை, 10
ஸுஹ்ருத் ஸம்ஹிதை, 9, 10
ஹர்ஷ கவி, 214
ஹோமர், 79
க்ஷத்திரியன், 170
க்ஷீரபாகம், 182